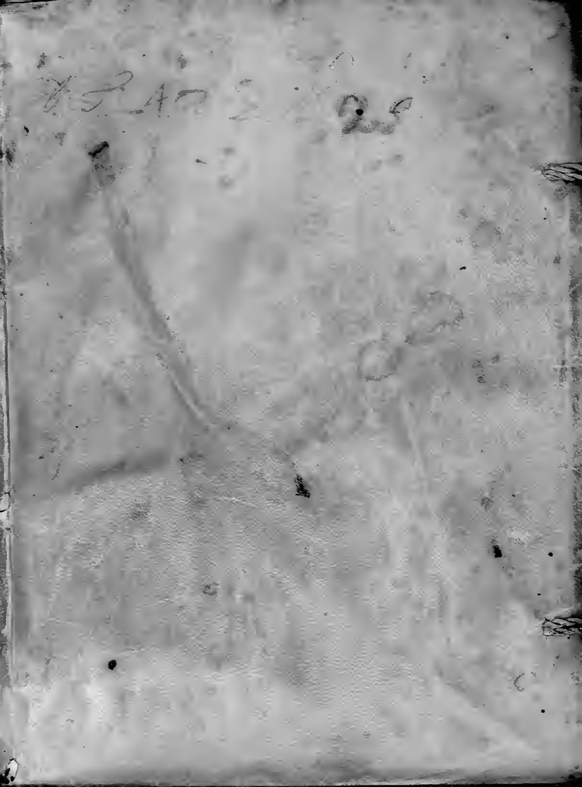

Copiese la portada.

MS. s.º pergamino, foliado hasta el 108. con orlas bien trazadas, pero en el extremo de las hojas.

R. = Vega = De Gracia. Xpoi.

Incipit Materia de Gratia Christi apud D. Thom. 3. parte quaest. 7. Per Reverendus Pater Magistrum Fratrem Ildefonsum de la Vega in Insigni toto que orbe celleberrimo Collegio D. Gregorij Vallis=Oletani Regentem benemeritissimum anno Domini=

=1671=

Proemium

V Ang.co Praecep. per sex priores quaestiones 3.a p.tis resoluit omnia, quae exigan- tur ad plenam illegiam assumptionis naturae humanae ad esse personale Verbi Divini in qua gratia Unionis sistitur. Et quod haec ut radix Impararetur ad omnia Consumpta ut potest ad ipsam sequela; habitamque notitia de ipsa gratia Unionis, de Con- sumptis recto ordine doctus venit disputandum; inter quae priorem obtinent lo- cum, quae pertinent ad perfectiones; et quod inter ea, quae ad perfectiones pertinent; ut V. omnium prima est gratia habitualis, ut potest natura in ordine supranaturali de hac V.o venit agendum, nec tamen D.us quod media illa ut caput influit in Membra per quatenus Impararetur ad ipsum Christum prout singularis homo, quae ha- bitudo altius procedit =

V Quaest. Septima de Gratia Christi prout est quidam singularis homo. =

=Art. Primum=

V Utrum in anima Christi sit aliqua gratia habitualis? =

V Resp. D. Thomas Ibidem a fratre, quam probatur in arg. 1. 9. Ex illo Isaiae 11. requiescet super eum Spiritus Domini: sed Spiritus Sanctus re- quiescit super homines per gratiam habitualem, ut Instar ex traditis 1. p. q. 43 art. 6. ergo in anima Christi est ponenda gratia habitualis. Est tamen advertendum quod quod D. Thomas inter Ibidem docet esse Necesse ponere in anima Christi gratiam habitualem Verbum Necesse non est illigendum de Necesse simpliciter tali, cum qua essaltar repugnat altera tangere sed de Necesse de Inabusaliter, quae infert nec pontibiles ni Ipsomtu est naturae rerum ipsa disponante, sic se Explicat D. Thomas Ibidem in 1.a ratione hanc infert Ibidem: ergo Maxime fuit conveniens etta.

in loquere art. ex 3. cap. quod vide D. Thom. Deluoz, unde 1ª. rao proponitur sic: aia Xpti e substantia unita Deo q. recipit a Deo influxum gratiae habitualis pr. con. influxum gratiae habitualis e a Deo, sec. illud Psalmi 83. gratiam et gloriam dabit Dominus; q. aia Xpti influxum gratiae habitualis recipit a Deo; pr. con. receptiuum, quod magis e coniunctum agenti influenti, magis recipit de eius influxu: q. receptiuum gratiae habitualis quod magis coniunctum Deo influenti gratiam habitualem magis recipit de influxu Dei dicantis gratiam habitualem; sed aia Xpti Dni inter oia receptiua gratiae habitualis e receptiuum Deo magis coniunctum q. magis recipit de influxu Dei gratiam habitualem dicantis. et Deinde in aia Xpti e ponenda gratia habitualis. =

2ª. rao Diui Thomae sic proponitur: ad perfectissimam unionem aiae Xpti cum Deo in esse rei, qualis fuit per unionem hypostaticam, connaturaliter sequitur perfectissima unio eiusdem aiae cum Deo in operando; sed ad perfectam unionem aiae Xpti cum Deo in operando requiritur gratia habitualis q. in aia Xpti e ponenda gratia habitualis. Maior explicatur ex eo quod operari sequitur ad esse q. semel fuit eleuata ad perfectissimum esse, connaturaliter eleuari ad perfectissimum operari. Min. vero pr. perfectissima unio in operando aiae cum Deo e per operationes perfectissimas supernaturales intellectus et voluntatis, scilicet per cognitionem, et amorem; sed perfectissima operatio supernaturalis cognitionis, et amoris exigit gratiam habitualem in aia quae ad perfectissimam unionem aiae Xpti cum Deo in operando e ponenda in aia Xpti gratia habitualis. pr. min. perfectissima operatio supernaturalis exigit perfectissimam principium proximi principij et radicalis in ordine supernaturali; sed perfectissimum principium radicalis in ordine supernaturali non potest fieri sine gratia habituali, sicut quidem non potest fieri sine [illegible], quae fit ratio radicis perfecte operandi in illo ordine quae ratio radicis soli gratiae habituali competit q. perfectissima operatio supernaturalis cognitionis, et amoris exigit gratiam habitualem in aia. =

3ª. rao proposita sic: ad Xptum ut poté Mediatorem Dei, et hominum pertinebat [illegible] redundare in homines gratiam habitualem q. in aia Xpti e ponenda gratia habitualis. pr. con. oppositum quod perfectio, quam causa influit in effectum praeexistat in ipsa causa q. in Xpto e ponenda gratia habitualis =

Prop.^a 1.us arguit S. Thom. grãa habitualis e. participatio divinæ
Di: ex illud 2. Petri 1. cap. p. quæ maxima, et pretiosa promissa no-
bis donavit ut p. hæc efficiamini divinæ consortes Naturæ unde arguitur to-
tis roe grãa habitualis e. lex p. participationes; g.o in aia Xpti n. e. ponenda grãa habi-
tualis. pr. cõa si grãa habitualis in Xpto poneretur Xpti mediante illa eet lex p.
participationes; s. in Xpto n. e. ponenda fia p. quam dicatur lex p. participationes
g.o n. e. ponenda grãa habitualis pr. min. Xpti e. lex p. essentiam g.o n. e. ponen-
da in illo fia p. quam sit lex p. participationes =

Resp. ad argum. dico ant. neg. cons. ad cuius prob. dig. mai. ut
importat naturam humanam, quæ grãa habitu. p.ficitur, Do mai. ut importat di-
vinam nat., seu personas increatas ut subsistens in illa neg. mai. et dig. min.
ut subsistens in natura humana neg. min. ut subsistens in divina natura Do min. et
neg. cons. ad cuius prob. dig. ans. appellando naturam divinam, l. personas ut sub-
sistens in divina natura Do ans. appellando personam ut subsistens in natura humana, l.
in qua subsistens hoc Neg. ans. et dign. cons. ut subsistens in natura humana; l. in qua subsistens
hoc neg. cons. ut subsistens in divina natura Do cons., quæ distinctio comprehen-
ditur his verbis S. Thom. qq. solvit argum.: ad 1.us dicendum quod Xptus e. vere
lex 2.us personam, et naturam divinam, i. quia cum unitate personæ remanet distinctio Na-
turarum, aia Xpti n. e. p. essentiam suam divinam unde oportet quod fiat divina
p. participationes =

Prop.^a 2.us arg.^us divi Thom. pt. duo, grãa habitualis e. nata hoibus,
q. illa cessant in Xpto Dno: g.o in aia Xpti n. e. ponenda grãa habitualis,
pr. min. grãa habitualis e. nata hoibus ut p. eam bene operentur 2.us illud Ap.
Pauli: abundantius oibus laboravi, n. ego autem, s. grãa Dei mecum. Et si-
militer e. nata grãa habitualis hoibus ut sequantur vitam æternam, q. hæc
duo cessant in Xpto: g.o etc. pr. min. Xpto ex hoc quod erat naturalis fi-
lius Dei debebatur hereditas vitæ æternæ; et ex hoc quod erat Verbum p.
quod facta sunt oia, aderat ei facultas oia bene operandi: g.o n. indigebat
grãa habitu. superaddita unioni hypostaticæ: g.o cessant in Xpto illa duo

gratia quae gratia habitualis e habitus naturae; et Ita n. e ponenda in aia Xpti =

Resp. ad argum. dist. mai. neg. min. ad eius probationem dist. mai. neg. min. ad cuius prob. dist. ans. hereditas iure ferre hendus per actus increatus, quas per actus creatus Do. ans. precisse obtinendus per actus increatus neg. ans. quod etiam dist. quoad V.as per bes oia bene operandi operatione diuina Do. ans. operatione creata neg. ans. et cons. aliasque inde deducitur. Xpti enim in hoc sic nos Beatitudo creata per visionem creatam, et amorem creatum diuin e in se ipso, et facultas ad tales operationes elliciendas n. praestata a principio unione hypostatica, quamuis ad illam subsequatur s. a gratia habituali, quae ad unionem hypostaticam consequitur =

Prob. 2a 3us argum. p. Oh. aia Xpti ad operandum n. indigebat gratia habituali: ergo n. e ponenda gra habitualis in aia Xpti. pr. ans. operationes procedentes ab aia Xpti procedebant ab illa ut ab instrumento; s. operationes procedentes ab instrumento n. exigunt in illo prius, seu facultatem intrinsecam habitualem; ergo min. supponitur Mai. v. pr. ex Damasceno Lib. 3. orthodoxae fidei cap. 15 dicente: quod humana natura fuit in Xpto sicut instrumentum diuinitatis: ergo operationes aiae Xpti procedebant ab illa ut ab instrumento =

Resp. ad argum. Neg. ans. ad eius prob. dist. Mai. ut ab instrumento late accepto Do. Mai. ut ab instrumento stricte accepto Neg. Mai. et dist. Min. procedentes ab instrumento late accepto neg. min. procedentes ab instrumento stricte accepto Do. min. et neg. cons. instrumentum stricte acceptum e quod solum agitur ut motum et nullo modo se mouet; instrumentum V. late acceptum e quod agitur, et mouetur ab alio, s. etiam ipsum mouet, et agit a se, et hoc modo oes causae V. dantur uitales quae n. uitales dicuntur instrumenta suarum operationum; et quia uirtutes per quas operantur sunt acceptas a Deo, et quia ad hoc ut per proprias uirtutes eliciant suas operationes praemouentur a Deo; et sic appellare possumus humanam naturam Xpti instrumentum diuinitatis, quod se mouet motum ab alio ut ab agente uniuersali =

Instatur 3o. 4a3 ages p. Oh. ex quo Deus infundit gratias aliis

aiabq, L. Creatis roalibq, ñ infertur infundere grãm hiales aie Xpti sibi
Magis propinquae: q. 1ª rão ñ probat intentum. pr ans. de his quae pertinent
ad ordinem supnalem, ad quae pertinet gra hialis, et Loquendo duobus cum proportione, ad
ea, quae pertinent in ordine naali, attendendo ad tales proportiones sequitur
discursus factus a Divo Tha, ñ probat gram hiales esse ponendam in aia Xpti
Domini: q. pr min. in ordine naali ex quo Deus in aliis aiabq, et Creatis
roalibq propriam eorum existentiam cõat, quae est effectus proprius Dei ñ se-
quitur quod in aia Xpti sibi propinquiori propriam aie existentiam cõat q. si=
militer in ordine supnali ex quo Deus in aliis Creatis roalibq gram hiales
quae est forma propria sanctificativa eorum roalis, cõet, ñ sequitur quod in aia Xpti sibi
propinquiori gram hiales cõet; pr. cõa duobus quod si gram hiales cõaret Deus
in aia Xpti ea, quae pertinent ad ordinem supnaales ñ ponerent proportione
servata, ad eaque pertinent ad ordinem naales in modo opposito q. cum pro=
portione servata in de illis Loquendo dicendum est gram hiales ñ infundi a Deo
aie Xpti == Sub. prob. cõa Mai propinquitas aie Xpti ad Deum facit quod exis=
tentia propria naalis, quam Deus in aliis Creatis roalibq cõat, ñ Cadat in aia Xpti
Dni q. similiter maior propinquitas aie Xpti ad Deum facit quod forma supnalis, scilt
gratia hialis, quae a Deo in aliis Creatis roalibq cõatur, ñ cadat ab ipso in
aia Xpti Dni. pr. cõa ideo in 1º casu impedita existit productio, quae est forma naa=
lis, quod ex Maiori propinquitate aie Xpti ad Deum communicatur illi aliquid altius, et
excellentius in Linea existendi scilt Diva existentia. sed etiam in 2º casu Dica=
tur aie Xpti aliquid altius, et excellentius in Linea sanctificandi, scilt Diva
sanctitas, qualis est Diva naa, cui est intrinsece unita aia Xpti q. impedita
gram hialis, quae est forma supnalis, productio. ==

Ad adintam neg. ans. ad eius prob. dist. Mai. neg. min. ad eius
prob. dist. ans. neg. cõa. ad eius 1ª probes dist. ans. si salvetur similitudo
sibi comparati ad formam supnales cum subto comparato ad formam naales neg. ans.
sin servetur talis similitudo. cõo ans. et dist. Dns est de illis Loquendum cum
proportione servata, sicut subs comparatur ad suas formas scilt supnales servet

similitudinem cum alio Imparato ad fias naales, Ido. cons, n̄ tales similitudo n̄ seruet neg. coña, que est neg. pro illa p. de qua dico asserendum ēē gratiam habitualem n̄ infundi a Deo aiæ Xpti. De his que ptinent ad ordinem supnalem ē loqu. duo cum proportione ad ea, que ptinent ad ordinem naalem, n̄ tamen ē ita intelligendum quod de quacunque re ordis supnalis sit loqu. duo cum proportione ad quancunque rem ordis nalis, i cum proportione ad illam cum qua ho similitudinem; l. p mouem subti, l. p mouem prij, et cam; ro de cā priali particulari eficienti supnali ē loqu. duo cum proportione ad cam partem priales eficientes naales n̄ w. cum proportione ad cam maales naales, et similla de intro ordis supnalis ē loqu. duo cum proportione ad instaubem ordis naalis, n̄ w. cum proportione ad cam eficientem priales, ita suo modo dicendum ē de subto Imparato ad fias supnales; et de Imparato ad fias naales, quod n̄ utrumque sit receptiuum fiæ in suo orde, cum loquē cā, in quo saluata similitudo, n̄ fias supnales cāer in aia sibi propinquiori, est caabit in illa fias naales. Tamen intra aiam Xpti Imparatam ad gratiam habitualem, et ipsam aiam Xpti Imparatam ad existam propriam, n̄ seruatur similitudo in roe subti receptiui in sensu Imposito unios. Quia aia Xpti in sensu Imposito unionis hypostaticæ manet in roe subti receptiui capacis recipiendi gratiam habitualem. Unde D. Thom. assumpsit pro pro: receptiuum quo propinquius agenti influenti etc. Aia w. Xpti in sensu Imposito unionis hypostaticæ n̄ manet in roe subti capacis actu recipiendi propriam existentiam. Unde ex quo lex propriam existam n̄ cāer in aia Xpti malle infertur n̄ debere caare gratiam habitualem in aia Xpti. Ratio autem incapacitatis in uno casu, et capacitatis in alio ex dicendis ad 2.am prob.em cum Instabo. ═

Intra summ. Ime. arios, receptiui cum propinquitate

Ad 2.am prob. cum Disso anti neg. coña ad cuius prob. dug. mai. q. Dicatur illi aliquid altius, et excellentius, et 2.us perfecta roem Dicatur illi in illo orde seu Linea Ido mai, q. Dicatur illi aliquid altius, et excellentius absolute neg. mai. et dug. Min. aliquid altius, et excellentius, et 2.us perfecta roem in Linea sanctificandi neg. min. aliquid altius, et excellentius, n̄ tamen 2.us perfectam roem Dicatur in Linea sanctitatis Ido min. et neg. coña. Diuersitas

eniẓ, quę reperta inter Sñaẓ Sanctitẓ, et Sñaẓ existaẓ inse Dicando aię Xpti Dni mediante unioẽ hypostatica facit qud aĩa Xpti in sensu Impossito unionis hypostę sit capax gratiæ habitualis n. w. propriæ existę. Pro qua diversitate examinanda. =

Regula, 1. Sanctitas Sñua Dicata aię Xpti Dni 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ, 1. existens Sñua n Dicata illi 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ ergo diversitas assignata inter Sñuaẓ Sanctitẓ, et Sñuaẓ existaẓ inse Dicando aię Xpti n subsisto pr. ans. Sanctitẓ Sñuaẓ n Dicari aię Xpti Dni 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ Dns. ineo, qud Sanctitas Sñua n ẽ essentialis aię Xpti, et Dnta n Convenit illi per essaẓ, et Sanctitas Sñua solũ Convenit 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ, cui ẽ essentialis, et per essaẓ Convenit, quomodo soli Deo Convenit, n w. subito cui per gratiaẓ Convenit, predicto modo explicat Mg.ʳ Godoy hac. 8. q.ᵗᵉ disp. 22 parrafo 4. num.ᵒ 30. quod sit Convenire Sanctitẓ Sñuaẓ 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ, 1. n Convenire 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ; s ex hoc sequitur, qud nec Sñua existens Conveniat aię Xpti 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ ergo 1. utraq. Convenit 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ, 1. neutra, pr. min. Sñua existens n Convenit essentialr aię Xpti, et Dnta nec per essaẓ sed per gratiaẓ ergo si pr. hoc Sñua Sanctitas n Convenit aię Xpti Dni 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ, sequitur Sñuaẓ existaẓ n Convenire aię Xpti Dni 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ =

Regula 2.ᵒ Concerni Sñuaẓ Sanctitẓ aię Xpti Dni, et n 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ Dicari, Concerni w. Sñuaẓ existaẓ aię Xpti 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ nec potest provenire ex perfectioe Sñua Dicata, nec ex subito, cui Concedit: ergo 1. utraque 2.ᵘᵉ perfectaẓ roeẓ Dicata, 1. neutra, pr. ans. quoad 1.ᵃᵐ p.ᵗᵉᵐ etc. q. Sñua Sanctitas in roe Sanctitatis n ẽ minus perfecta, quaẓ Sñua existens in Linea existentię; cuẓ utraq. sit per essaẓ infinite perfecta; ergo ex hoc capite n ẽ accipienda diversitas. Quoad 2.ᵃᵐ p.ᵗᵉᵐ pr. ans. aĩa Xpti n ẽ minus capax Sanctitatis quaẓ ro[illegible] capax existę ergo cuẓ ipsa sit subitũ Sñuę Sanctitatis, et Sñuę existę, ex parte subiti n ẽ diversitas; unde Dnta n ẽ undetalis diversitas proveniat =

Resp.ᵈᵉ ad 1.ᵃᵐ regulaẓ neg. ans. ad eiᵘˢ prob. dis. mai. iᵗᵃ ut per hoc explicetur roo habitualis proxima, et immediata in se ipsa neg. mai.

tam per hoc explicata ras[?] facultas proxima, et immediata tamquam per aliquid infallibile Intrinsecum ajilla[?], illasque infallibiliter referens; Ad mai. ergo neg. min. ad cuius prob. dico anti neg. cons.; Ex quo enim Sua Sanctitas non conveniat per essentiam animae Xpti Dni ? per gratiam inferitur quod non conveniat illi Deus per fectas rones. Ex quo tamen Sua existita non conveniat animae Xpti Dni exalta, seu per essentiam ? per gratiam non inferitur quod non conveniat illi Deus perfectas rones =

Ad 2° roe difficultatem redeundo est advertendum, quod convenire aliquod Summum praedicatum Creatum non Deus per fectas rones stat duplex, seu quo modo finito, et Limitato unitur cum creata, quod est non convenire illi exalta, seu per essentiam, et in hoc sensu nullum gratum Summum potest convenire Creaturae Deus perfectas rones; quia nullum praedicatum Summum potest illi convenire per identitatem, Intra modo infinito id est finito; seu, quo unito Summo praedicato creaturae modo finito non dicatur illi modo finito desint perfectiones potentes in illa linea convenire Creaturae, cui est unitum, ? relinquit illam in potentia ad perfectiones eiusdem Lineae alium[?]-de accipiendas. In hoc 2° sensu Sanctitas Sua non conveniat animae Xpti Deus perfectas rones, Sua ut existentia conveniat illi Deus perfectas rones quia intra Lineam Sanctitatis invenitur, et facere obiectum Ingratum Summae dilectionis, et Intra mundum, et purum ab omni Labe peccati, et simul virtutes radicales per modum virtutis illi praebere ad operationes Sanctas elicientas, et quo praedicto modo uniri cum subiecto realiter distincto a virtute unita, aliquo[?] ratio imperfectionis in virtute unita sit actus incompleti, et sic in statu, ut Contra tradunt Theologi dum disputant an essa[?] Sua potuerit uniri per modum Luminis seu Intellectionis, tractatusque de potentia animae Xpti Late diximus super illud dubium an potentia potuerit uniri animae Xpti Dni per modum virtutis, inde provenit Sanctitas Suam non uniri animae Xpti Dni Deus perfectas rones =.

Intra Lineam ut existit solum invenitur quod sit actus ultimus ponens rem extra causas Impletive, et adaequate, Et cum Sua existita unita modo finito animae Xpti Dni ponat illam extra causas Impletive, et adaequate ita ut nihil illi deficiat intra Lineam existendi, inde est quod Sua existita

unde modo finito aie Xpti Inri 2.us p sedaz roez illi Deitati in linea existendi. =

Respd ad 2.^a^ reglaz neg.^do^ ant. quoad utramq pt.^es^ ad 1.^a^ p. prob. dig. ant. n e minq pfecta in linea sanctitatis, que n e linea radicis operandi. Do. ant. que e linea radicis operandi neg. ant. et conz. Quia linea existe n e linea sic sed radicis operandi ut dixi. = Ad prob. 2.^e^ p.^tis^ antis dig. ant. atendendo ad effez sanctitatis Do. ant. atendendo ad unitez, l. pluralitez fiz, aqua debet provenire neg. ant. qd e capax effq adequati existe ab unica fia prestandi n tamen e capax effq adeq quati sanctitatis ad unica fia prestandi s. a duabq scit creata, et increata et neg.^e^ utraq coa. =

Instabit d.^o^ 3.ª roez d. Ihe ex quo grã hialis redundet ab aia Xpti in hoes n recte probatr ee ponenda in aia Xpti graz hialez p. 3.ª rão n probat intentz; pr. ant. grã redundat in hoes ab aia Xpti, l. p influxq phisicq, l. p influxq moralez; s. ex influxu phico, nec ex influxu morali petita quid in aia Xpti sit grã hialis, quaz in alios difundit q. pr. Min. quoad 1.ª p.^tez^ qd influxq phicq aie Xpti in graz hialez aliorq n e influxq phicq prialis, ut tradunt Thoste 1. 2.^e^ q. 112. circa articulq 1.us ubi agitr de caa gre, et infra q. 13. circa art.^us^ 2.us dub. 2. Lade probabimq Xpti aiaz n posse ee caaz phicaz prialez grãe q. e influxq phicq instrumentalis; s. ex influxu phico instrumentali aie Xpti in graz hialez aliorq n probatr in aia Xpti ee ponenda graz hialez: q. pr. min. qd instrultq n instituit in roe instrumti active valentis influere in effez fiaz virtute rãois, cuz fia, quaz producit in subo circa quod operatr, unde aia Xpti ut si phice instrutalit caet graz hialez in alijs n tamen instruta p graaz hialez tamquaz p virtutez in roe instrumti. Dimendis instrutalitr effcz scit graz hialez aliorq: q. ex influxu phico instrutali n probatr ee ponendaz graz hialez in aia Xpti. pr. coa ex influxu solq proba ee ponendq id, quod p se petit influxq, et aq quo saltez connaliter dnecita exo. 2.de prij. s. influxq phicq instrutalis exuit talis influxq prescindendo ab alijs roibq nec conna=

-petat in gnio fiat cum eo, non cum ea, quam producit in paro. q. etta.

Quoad 2am p. tes pr. min. ad influxum moralem aiae Xpti in gratiam habitualem non indiget aia Xpti gratia habituali q. ex hoc influxu non pr. esse ponendam gratiam habitualem in aia Xpti Dni pr. ans. influxus moralis aiae Xpti, quo gratiam moralem in aliis causat, est influxus meritorius: sed ad merendum aliis gratiam habitualem indigebat aia Xpti Dni gratia habituali q. pr. min. hac q. in aia Xpti dabatur excellentior sanctitas scit., quae provenit a gratia unionis, qua eius opera digni ficabantur in orde ad premium q. non indigebat gratia habituali. Arg. pr. eadem min. q. influxus meritorius aiae Xpti non petit, quod fiat, quam in aliis moraliter causat, praesupponata in ipsa aia; q. etta. pr. ans. aia Xpti, in influxu morales causat in aliis fidem, spem, et poenitentiam; et tamen influxus meritorius aiae Xpti non petit, quod tales sint praesupponata in aia Xpti. q. influxus meritorius aiae Xpti non petit, quod fiant, quam in aliis causat praesupponata in aia Xpti. —

Resp. ad obiectionem neg. ans. ad eius prob. dced. mai. loquendo de utroque influxu, quamvis influxus de quo D. Thomas in praesenti sit moralis, q. est influxus dumtaxat Xpto ut mediatori Dei, et hominum. Influxus enim Xpti, ut mediatoris est influxus moralis, ut notat D. Thomas in 3a p. q. 27. art. 1. et 2. et habetur Apost. 1a ad Thimot. 2. unus mediator Dei, et hominum Jesus Xptus, et explanans influxum mediatoris verbis immediate sequentibus ait: qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus, influxus redemptoris pro peccatis destruendis est moralis, et dicitur influxus, ex quo probat D. Thomas in praesenti est influxus moralis, et negata min. ad cuius 1am prob. dist. ant. et coa neg. min. subsumpta, ad cuius probationem dist. ant. neg. coa. ad cuius prob. dist. mai. dicit min. ex ui influxus instrumentalis, ut abstrahentis ab influxu proprio instrumenti excellentiae, et divinitati coniuncti, et ab influxu instrumenti dicti sumpti. Dist. min. ut dictata ad influxum proprium instrumenti coniuncti divinitati, quod est instrumentum excellentius, qualis erat aia Xpti neg. min. q. tale instrumentum et eius influxus ... petit ut effectus, quos in aliis causat in ipso praehabeat, saltem sit capax, quamvis non ... illam ... in tali instrumento ... tamen illam

p. se negará ut ratione ius tanti excellentię Inaalta Sortata.— Ad 2.^m prob. min. dist. ant. indigentia proveniente ex necesitate simplici gratię habitualis ad tales influxus, Dico. ant. indigentia fundata in Necesit. habendi Inaalta influxus morales neg. ant. et cons. ad prob. antis Ita mai. dist. min. ad Inaalta Merendus neg. mai. ad Merendus simpl. Dico min. et cons. ad 1.^am prob. min. Dico antis. Neg. cons. q. ultra hoc requiritur gradus radicalis elicitivus operis meritorii gratiae habitualis actionis, ut Inaalta opus proveniat ab aia quę sub pris. idez. Deno gratia habit.— Ad 2.^m prob. min. dist. ant. si talis fiat gradus ad Inaalta Merendus ab omni subto Merenti exadus neg. ant. si non ... [illegible] Dico ant. et Neg. cons. ad prob. antis Ita mai. et min. neg. cons. gratia habitualis est facta, habens ratione pris radicalis operis meritorii, et quodcumque opus meritorium si Inaalta a subto merenti proveniat, debet in habitu gratia radicari, quaquidem gratia habitualis est quod Inaaltam requirendus ut agens Morale in alijs p. merendus gratias habitules caret, aliquę ut sic quę non sic gradus meriti non exigunt Inaalta in proprio Merente, ut in alijs illas caret. Tamquam causa Moralis potest quis alteri mereri beatitudinem, ipse tamen, qui meretur, non debeo esse beatus, si beatitudine careret, ita de fide, spe, et poenitentia, quę pluries imperfectionem, quas supponunt in subto, repugnant Xpto, ut postea videbimus. Similiter Meretur quis alteri sanitates Corporales, et bona temporalia, quas merens caret, ex quo habetur quod ratio D. Thomae probat gratias habitules attento ordine communi rerum esse ponendas in aia Xpti, quod intendit Ang. Praec. in principio, ut adveritimus proponendo rationes arguendi ⸫ 1.º —

Instabis 2.º 1.º 3.^a ratione D. Thomae modus probandi, quo utitur D. Thomas in hac ratione non Ingruit cum intento D. Thomae in hac q.^e q. etiam patet ex titulo quęstionis, q. modus probandi Intentus in 3.^a ratione non Ingruit, probatur cons. D. Thomas in illa transfert Iteserationes ad gratiam Xpti ut redundantes in alios quod Decerni gratia Xpti quatenus est gratia Capitis, de qua q.^e sequenti: q. modus probandi in 3.^a ratione Intentus non Ingruit —

Resp. neg. ans. ad cuius prob. Dico antē neg. con. ad cuius proba-
ōēs dig. ant. ü explicet, quod si propria grāa capitis neg. ans. ut ex
habitudine grāe capitis probet existere grāe hialis in aīa Xpi dō. ans.
et neg. cons. grāa hialis in Xpo hic duplicem habitudinem, et ad ipsum Xpum
in quo ē, et ad ipsum Xpum quatenus ut caput Ecclesiae Media grāa hiali
hic transfundere grāam in hoēs, et quod iste respectus consequitur ad 1.am proba-
tiō D. Thom. quasi a posteriori pro hanc viam existam grāe hialis in aīa
Xpi, supponendo quasi in generali quod in q. sequenti in particulari ē ex-
plicandum, in quo nullum invenitur vitium =

Dico solvitur 1. argum aīgr. D. Thom. in illa; ex quo aīa Xpi
n ē pro suam essam Diva infert oportere, quod sit Diva pro sanctitatem, quae
ē talis pro participationem, ut grāa hialis; sed per predictum modum arguendi n pro-
bat in aīa Xpi ēē ponendam grām hialem; ergo n benè solvit argum pr.
min. dico et si aīa Xpi n sit pro suam essam Sancta ē tamen Sancta formaliter
(ut modo supponimus scilicet Sancti ficari formaliter pro grām unionis) pro sanctitatem
superiorem ad grām hialem scilicet pro Sanctitatem pro essam; ergo ex quo n sit pro suam
essam Sancta n probatur ēē ponendam in illa grām hialem, pro quam sit Sanc-
ta pro participationem, quod ē ēē Diva pro participationem; pr. con. et si humani-
tas Xpi n sit pro suam essam subsistens, quia tamen subsistit substantia per-
sonae Dei n pot ex hoc argui quod debeat fieri subsistens substantia, quae sit talis
pro participationem; ergo idem dicendum de Sanctitate = Item pr. eadem min. quod Xpus ut hoc
pro grām unionis ē filius Dei nralis, quod ē ēē filium Dei filiatione increata
gratiose Communicata humanitati, n pot ex hoc argui quod Xpus ut hoc sit fi-
lius Dei filiatione pro participationem tali, imo ex 1. filiatione infertur exclusio
2.ae; ergo quod aīa Xpi a Sanctitate increata, illi gratiose Comcata reddita Sanc-
ta, venit excludenda ab ipsa Sanctitate pro participationem tali =

Resp. ad obtiones Dico Maiori neg. min. ad cuius 1.as prob. patet
solutio ex dictis solvendo obtiones propositas D.o 1.a ratione D. Thom; ad
2.as prob. min. poterat etiam ex eadem doctrina respondere, quod filiatio in-

increata, quæ ē p facta filiao 1.ᵘˢ f sectaz roez Dicta de ibidicta unde n relinquit locuz ad filiaoez, que n ē talis 1.ᵘˢ p sectaz roez a lite reyri dito ant. neg. conz, et não ē q.ᵗ filiao Diuini roe supposti n ut. rãoe nãz, ut late diximg circa art. 4.ᵘˢ q. 23.ᵃ huius f. H. et rãoe eiydez supposti n p.ᵗ Diuinizo ce filiuz nãalez eiydez, ē atque tiuz, quod ē ce filiuz 1.ᵘˢ imp sectaz roez, et qu.ᵈᵒ dicitr quod Xpus ut hõo ē filius Dei nãalis p graz unionis, n ē itelligendus quod graa sit facta subto filiaois, q.ᵗ tale subz ē psona Verbi, quæ p essaz ē filius nãalis Dei in nãa humana, i quod graa sit facta nãz asumptz quæ n ē subz filiaois, unde Xpus ut hõo dicitr filius nãalis Dei p essaz, et filius nãalis Dei p graz Vnionis, 1.ᵘˢ ē uerus reduplicando subz filiaois, quod ē quid increatz, et quidquid illi Diuino p essaz conuenit, 2.ᵘˢ ē uerus conotando nãz humaz, cui facta ē graa. —

Argu. 1. 3.ᵃ delucez. A. the. à Xpto Dno ē excludenda filiao adoptiua: q.ᵒ à Xpto Dno ē excludenda fra p quaz quis Instituit filius Dei adoptiuz q. ab aia Xpti Dni ē excludenda graa hiatlis. px. 2.ᵃ coā. graa hiatlis ē fra adequate Instituens, o pxzitans filiaoez adoptiuaz q. si à Xpto Dno ē excludenda fra Instituens filiuz Dei adoptiuz, ab aia Xpti Dni ē excludenda graa hiatlis. px coā fra reuota adequate prxstans aliquez effuz fralez, semel coicata subto, illi prxstar suuz effuz fralez q. cuz graa hiatlis sit sola adequate coice filiaoez adoptiuaz, si in aia Xpti poneretr, Xpto coicaret filioz adoptiuaz q. cuz à Xpto sit excludenda filiao adoptiua, etiaz ab aia Xpti ē excludenda graa hiatlis. —

Resp. ad argum. Dico ant. disg. cons. p.ᵗ ad entitz fre, L. effuz 1.ᵘᵐ illius neg. conz; qu.ᵈᵘᶻ ad effuz 2.ᵘᵐ illius, qui ē facere filiuz Dei adoptiuz dico coaz, et disg.ᵉ 2.ᵘˢ cons. dist.ᵉ data, L, neg.ᵉ coā. ad prob. 2.ᵉ coz disg. ant. tanquaz effuz sui 1.ᵘᵐ neg. ant. tanquaz effuz 2.ᵘᵐ dico ant. et disg. cons. si esset excludenda n soluz in roe Instituendi filiuz Dei

adoptiuum, per 2.us suum effectum 1.um Inde rata data cons., si solum sit excludenda
2.us effectus 2.us Data, non vero absolute neg. cons.; ad cuius prob. dicendum ans., Lo-
quendo de effectu 1.rio talis fit data ans. Loquendo de effectu 2.rio neg. ans. et
cons. quia gratia habitualis prestat filiationem Dei adoptiuam, ut effectum 2.um neg.
quod 2.a cons. quod sufficit quod suum effectum 2.um Xpto non dicet, gratia habitualis
et si reuera sit forma adequate prestans filiationem adoptiuam, tamen Instituere
filium Dei adoptiuum non est effectus 1.us gratiae habitualis, qui 1.rio reddere hominem In-
sortem diuinae naturae, seu facere hominem Deum per participationem; sed est effectus 2.us et
cum effectus 2.us sit separabilis a 1.rio, potest quod forma esse in subiecto, dican-
do illi 1.um effectum, quin dicet 2.um ut uidetur in quantitate corporis
Xpti existentis in Eucharistia, cui quantitas dicat suum effectum forma-
lem 1.um scilicet extensionem in ordine ad se non vero extensionem in ordine ad locum,
et similiter corporis existentis in loco, hic pro effectu 2.rio expellere aliud
corpus ab eodem loco, et tamen potest deficere illi iste effectus 2.us relen-
to 1.rio ut contingit quando duo corpora penetrantur quod similiter modo bene
stat quod gratia habitualis sit in anima Xpti, et exerceat ibi suum effectum forma-
lem 1.um non vero 2.um scilicet faciendi filium Dei adoptiuum. ==

Sed contra solutionem arg.i 2.i ergo quod sit effectus 2.us gratiae habitua-
lis facere filium Dei adoptiuum, si in anima poneretur, Xptum ut hominem Institue-
re filium Dei adoptiuum, quia cum filiatio adoptiua, sit a Xpto ut homine rele-
ganda, etiam est ab ipso relegata gratia habitualis per ans. 1.o effectus formalis 2.us
fit hic naturalis connexio cum effectu 1.rio fit quod si gratia habitualis esset
in Xpto, illi effectum 2.um filiationis adoptiuae dicaret per cons. effectus fit Inna-
aliter connexi, ut 1.us et 2.us non stat quod 1.us inueniatur sine 2.rio nisi
interueniat miraculum in modo existendi formae in subiecto; sed gratia habitualis, si
in Xpto poneretur non modo miraculoso poneretur; ideo ordine Indaliter
ut docet D. Thomas, quod illi debet conuenire effectus 2.us faciendi filium
Dei adoptiuum per maiorem ex exemplis quae solue argum. explicatur
quantitas, ubi non inuenitur modo miraculoso qualiter in Eucharistia Inue

nõ Corpori Xpti i modo Dnaali ñ dar effectus 1.us extensivi ínnat ordo ad se sine effu 2.rio extensivi in ordie ad Locum, et similiter quod Corpus ñ ē in Loco modo miraculoso ā modo Dnaali, dum ñ ē in Loco, quin aliud corpus expellat ab eodem Loco q̃ 1.us effus sit ñ separata à 2.rio nisi Miraculum interveniat. ==

Prob.t 2.o illud ant. gratia habitualis ēē in Xpto ut in subiecto Dnaturalissimo, si semel in illo ponatur q̃ illi praestaret effum 2.um filiaois adoptivae; pr. coa: fia, quo cum maiori Dnaturalite reperitur in subiecto, eo Magis seilli Dicat q̃ ubi reperitur cum oī Dnaalite, nihil hoc, quod talli subiecto ñ Dico, et Dnti effum 2.um debet illi Dicare; q̃ cum in Xpto ēē cum oī Dnaturalite illi effum 2.um filiaois adoptivae Dicare. == Pr. 3.o idem ant. si gratia habitualis in aia Xpti poneretur Xptus ut hoc media illa ēē Spiritualiter genitus à Deo q̃ praestaret Xpto ut hoi filiaõem adoptivam; coa ē bona q̃ rão genita infallibiliter afert filiaõem ut videtur in genere naali. ant. pr. Deus generat hoes spirituali generoe q̃ Dicat illis gratiam habitualem quae ē Dna nãa per participaõem q̃ Dicando aiae Xpti gratiam habitualem generare spiritualiter Xptum ut hoem. ==

Resp. ad reptam neg. ant. ad cuius 1.am prob. dig. ant. effus formalis 2.rius per se inspectus à fia Dco ant. effus finalis 2.us ñ per se inspectus à fia neg. ant. et conam ad cuius prob. dicta mai. et min. neg. coa ad prob. Mai. disto anti dig. Conseqo. per se inspicitur à fia Dco conam, quando ñ per se inspicitur à fia neg. conam. effus 2.rius per se inspectus à fia hoc naalem Dnexionem cum effu 1.rio illius; Unde nisi miraculum interveniat ab illo ñ separatur, sic Comparatur effus 2.rius quantum ad 1.um effum ut 2.rius ñ per se inspectus à fia, i pr defectum mai. perfectionis potentiae subiecti Dvenire ñ hoc naalem Dnexionem cum 1.rio i Dnaalite deficit posita 1.rio in subiecto gaudente illo Maiori perfectione, hoc cuius defectum posita effus 2.rius in subiecto, filiatio adoptiva ponitur in defectum filiaois naalis, unde fia illam praestans ñ respectu illarum pta se, i q̃ ad defectum subiecti filiatio naalis quae per posita gratia in subiecto

quod est filius naturalis quod est Christus ibi dum naturalis separatur effectus 2.us gratiae habitualis scilicet filiatio adoptiva a 1.mo scilicet gratia habitualis habet pro effectu 2.do radicare fidem, et spem; si quae non per se respicit ista radicare, sed ratione defectus luminis gloriae quod per se respicit quando invenitur gratia in Beato, quando tunc invenitur cum illa maiori perfectione in cuius defectu habet succedere fides, in tali statu naturalis separatur effectus 2.us gratiae habitualis, qui est radicare fidem, ab effectu 1.mo gratiae, qui est Induere lumen perfectae participationis. =

Aliter explanatur solutio dicendo quod si aliqui effectus 2.i qui comparantur ad fidem a qua praestantur tanquam proprii illius non tamen ut proprii 4.o modo; sed ut proprii 1.o modo quia soli tali fidei decent illos praestare, non tamen omni, sed in omni subiecto, et hoc modo filiatio adoptiva est effectus 2.us proprius gratiae habitualis, et radicare fidem, et spem =

Ad 2.am prob. eiusdem antis dico anti. Neg.a con. ad cuius probationem dico ans. facta comparatione ad id, quod per se habet dicare [?] dico ans. facta comparatione ad id, quod non per se sed ratione defectus maioris perfectionis, qua caret subiectum habet dicare neg. ans. et dico cons. loquendo de eo quod per se habet communicare dico con.; loquendo de eo, quod non per se communicat neg. con. et alteram ex ea deductam instantiam solutio ex doctrina immediate data solvendo 1.am prob. antis. =

Ad 3.am prob. antis. neg. ans. ad cuius prob. dico ans. quod communicat illis gratiam habitualem communicatione propria naturae dico ans. quod abluit illam communicat neg. ans. et con. Communicare gratiam habitualem per modum naturae est communicare illam per modum 1.i [?] subordinati principalis, et per se inspectae a communicante, non ut ut quid cons. ad aliud per se et principaliter intentum, cui deserviat gratia habitualis, ut contingit in Christo, in quo ut docet D. Thom. hac quaestione art. 12. ad 2.um causa ut proprietas cons. unionem hypostaticam, cui deservio [?], scilicet quod communicatio gratiae habitualis facta a Christo non fit ratione generationis spiritualis, ad modum quo communicatio naturae in Spiritu Sancto procedentis per voluntatem, non habet rationem generationis naturalis, quia ... naturae illi directa, non tamen illi facta communicata per modum naturae, sed concomitante, ... quia talis processio per se respicit pro termino rationem impulsiv...

ideo ð fantis Deus Naz =

Arg. 2° si in Xpto ponere^r gratia habitualis Xptus ut homo esset Deus per participationem; sed Xptus ut homo nequit esse Deus per participationem, ergo. pr. min. Xptus ut homo est Deus per essentiam, ergo. Xptus ut homo nequit esse Deus per participationem. cons. est bona ant. vero pr. Xptus ut homo est filius Dei naturalis, ergo est Deus per essentiam; ant. habetur ex Divo Thoma infra q. 24. art. 1. et 2. ubi dicit, Xptus in quantum homo fuisse praedestinatus ad filiationem Dei naturalem, cons. vero pr. filiatio Dei naturalis est filiatio Dei per essentiam; sed filiatio Dei per essentiam non convenit nisi cui convenit esse Deum per essentiam, ergo. cum Xpto ut homini conveniat esse filius Dei naturalis, sequitur quod Xptus ut homo sit Deus per essentiam. =

Respondetur ad argumentum dist. maiorem, neg. secundo min. ad cuius prob. neg. ant. ad cuius prob. dist. ant. si Ly ut reduplicet supra dictum homo, ut rationem pro supposito, quod est persona increata Verbi, pro qua supponit iste dictus homo dictus de Xpto, conc. ant. si reduplicet supra naturam humanam significatam per dictum homo, neg. ant. et dist. cons. si Ly homo accipiatur pro supposito, pro quo ibi supponit, conc. cons. si accipiatur pro natura humana significata per dictum homo, neg. cons. quando conceditur quod Xptus ut homo est filius Dei naturalis accipitur dictum homo quatenus supponit pro supposito quando conceditur quod Xptus ut homo non est Deus per essentiam sed per participationem accipitur dictum homo quatenus significat naturam humanam pro illa accipitur et stat in propositione, et quod hic homo scilicet Xptus ut afferens suppositum sit Deus per essentiam, et quod ut afferens naturam humanam ratione cuius convenit illi gratia habitualis, sit Deus per participationem nullam habet repugnantiam; sicuti illam non affert quod sub praedictis acceptionibus dicatur de illo quod est Deus, et quod est Creatura. =

Sed 3° solutionem reglata esse Deum per essentiam, et esse Deum per participationem, non possunt habere locum in Xpto adhuc sub praedictis acceptionibus ergo. solutio est nulla. pr. ant. esse filius Dei naturalis, et esse filius Dei per participationem, quod est esse filius Dei adoptivum secundo Divus Thomas infra q. 23. art. 3. in corpore non possunt habere locum in Xpto ut homo sub praedictis acceptionibus Desideratio, ergo. neque esse Deum per essentiam, et esse Deum per participationem; pr. cons. ex dictis non est min. opposita inter esse Deum per essentiam

et ēē Deus p partipez, quaz inter ēē filius Dei natz, et ēē filius Dei p parti-
tipez ē oppositio inter ultima extrema in sollitz p hoc quod unuz refera-
tur ad suppositz scilt ēē filius Dei naalez, et aliud ad naz humaz scilt ēē filius
Dei adoptiuus. g. similiter oppo inter ista extrema in sollitz p hoc quod ēē Deus
p essenz referatur ad supposit Xpti, aliud uo scilt ēē Deus p partipaconez re-
feratur ad naz humaz Xpti. ====

Resp. ad zeplaz neg. ans. ad eius prob. Dist. ant. neg. cons. ad eius
prob. dist. mai. g. ex his magis distant Deus, et creatura quaz filiao naalis
et adoptiua, siquidez utraq inuenitur intra roez entis creati, quamuis filiao
naalis etiaz conueniat filio in diuinis dig. min. et aliud referatur ad na-
az humaz scilt ēē filius Dei adoptiuus neg. min. g. in suppoez extre-
morz quo filiao siue naalis, siue adoptiua in referatur ad naz ut ad id
roe cuius conuenit, ē ad suppositz ut ad id cui conuenit roe sui, et immediate
ut quo, et ut quod; si enz Tus uerbaz filiao adoptiua ad naz humaz re-
ferretur ut ad id roe cuius conuenit, hinc tolleretur oppo, que ē inter filiaoez
naalez Dei, et filiaoez adoptiuaz ut late dicemz in fra quest. 23 art.
4 dub. 1. sicuti tolletur oppo inter ēē Deus p [blot] essenz, et ēē Deus p
partipaoez; unde D. Thom. Loco citato, et q. 32. art. 3. ex eo quod fi-
liao adoptiua conueniat roe suppoli increati Xpus non pōt ēē filius Dei
adoptiuus, quod ē ēē filius Dei Tus imperfectaz roez, siquidez conuenit illi ēē
filius Dei Tus p fectaz roez quod ē ēē filius Dei naalez sic hic D.
Thom. loco citato; Est autez considerandum quod illud quod de aliquo dicitur
Tus p fectaz roez n ē dicendum de eo Tus roez imperfectaz; sicut [illegible] roes
dicitur naalis hoc Tus propriaz roez hois nunquaz dicitur hoc Tus illaz
signaoez, qua picturae hois dicitur hoc; si enz in sorte poet simul
cum naa humana dipositio naa signi dictaab eodez supposito, pōt in talis
signo depingi hoc, et hui roe diuerse naz scilt humaz, et signi pōt
ēē naalis hoc et picturalis hoc; repugnantiaq [illegible] star quod roe eius-
dez naz scilt humaz sit naalis hoc, et picturalis hoc; sicut Xpo

cu filiao

cuz filiao divina roe suppoti, et in Xpto dantur sic unica suppositu ratione cuius divini filiao dei 2.us perfectas roe scilt filiao dei naalis, neque illi divinae filiao 2.us conficitas roe scilt adoptiua, si cuius filiao roe nãq divinitas cuz n magis dissen filiao naalis et adoptiua, quaz Creator, et Creata sicuti eiuz supplo Xpti ratione diversas nãq diviniqu virtu Creator, et creata divinitas eaz quod ee filius dei naalis et adoptiuus sicuti pta talez diuersitez divinio ee luu p erraz et p patiãpaõez

Alia tamen sua dato, et si dictis filiaoz divinae roe nãq respi quod et si filiao naalis referatur ad suppoz et ad naaz humaz Xpti modo dicto in replica n tollitur inter eas oppoo, quaz hent ex p. subti, tollitur tamen oppoo, quaz hent ex p.te subti ee luu p essaz et ee luu p patiipoez p hoc quod predicto modo referantur. Et raão e q.a filiao adoptiua exigo quod naa roe cuius debet divinae sit in psona extranea ab ipso patre adoptiuo, ut instar ex diffinioe adoptãois, in qua dicitur quod e assumptio gratuita psonz extraneez ad alterius hereditatez; et cuz naa humana Xpti sit in psona increata Verbi, quae n e extranea deo; indee quod roe naz humz neque Xptus ut hoc dici filius dei adoptiuus. Esse luu p patiipaoez quod prestat gratia hiatlis n exigo quod naa roe cuius divino sit in psona extranea a deo, cuz in naa hiata a diua psona sit unio subito inaturalissima.

Dubium Primum

V. Utruz gratia hiatlis fuerit natia in aia Xpti ut ab illa Sanctificaretur?

Ad huius dubij resoluoez e aduertendus illud in proposito ee necesse grãq hiatlis ut aia Xpti abluite et fraltis sancta eet, et diceret, q. supponenti superanimus atez Xpti sui fuisse ablute et fraltis sanctificatas p gratiaz unionis, ut instabit ex dicendis dub. ultimo circa presentes animaz. Sed rappota

Nega

Sanctit. aiæ Xpti provenienti à gratia unionis, vertitur in dubium an in sensu supradicto talis sanctitas sit locus ut sic à gratia habituali sanctificetur; et similiter an sit naria gratia habitualis ut reddat sanctam aiam Xpti Dni, ubi etiam è distinguendum inter ee gratiam nariam ad aliquem effectum sanctis praestandum ex necessitate ponendi talem effectum Sanctis in Xpto; q. esset ad talem effectum sit locus in aia Xpti Dni, non tamen est narium simpliciter talem effectum in aia Xpti ponere; erit tamen gratia habitualis simpliciter naria ad talem effectum praestandum =

Circa praesentem dificultatem partem Negativam tenet Vazquez hac 3. p. disp. 41. cap. 3. 4. et 5. asserens gratiam habitualem solum fuisse nariam in Xpto ut haberet ipse humanitas principium proprium efficiendi operationes supernaturalis ordinis, nec illas solo auxilio efficere, non quidem gratia habitualis è simpliciter naria (ait Vazquez) 2a quosdam à se suppresso nomine citatos; ad tales operationes efficiendas, sed ut humanitas eas efficeret per principium proprium sibi inhærens connaturale, ex qua sententia habetur de Vazquez, Gratiam habitualem ee nariam in aia Xpti humanitate necessario connaturaliter propter efficientiam connaturalem operum supernaturalium, quæ licet simpliciter exigant (ut connaturaliter procedant à Xpti humanitate) gratiam habitualem, non tamen erat simpliciter nariam ut connaturaliter procederent ab humanitate Xpti Dni, si connaturaliter debitum. Qua sententia Vazquez supposita, quæ expresse apud illum habetur in primo cap. 5. et soluto alia, quam habet cap. 4. num. 24. ubi circa dubio à se proposito respondens fatetur, Gratiam habitualem in Xpto reddere eius aiam Sanctam, et iustam; eadem ratione qua è effectus formalis primarius et indivisus Gratiæ habitualis reddere iustum, et Sanctum subjectum, in quo è, et videri ee inseparabile à Gratia habituali Xpti humanitati communicata, reddere illam Sanctam, et iustam. Supposita g. una, et altera doctrina =

Impugnatur Sententia Vazquez ex ipsius doctrina, concessis his duabus propositionibus, quas concedit Vazquez scilicet Gratia habitualis è naria in aia Xpti Dni ad efficiendas operationes supernaturales, saltem de efficientia connaturali, et similiter hac propositione: Gratia habet in aia Xpti suum effectum formalem primarium, qui è reddere Sanctam, et iustam; Sequitur aequaliter ee nariam in Xpti aia Gratiam habitualem

propter

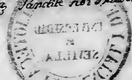
propter illam Sanctitatem ac pro illius operationes supernaturales; quod unum negare, et alterum asserere, non est servare consequentiam in doctrina; probatur sequela; eo ipso quod in sensu Impugnato Sanctificatio formalis animae Xpti Domini per gratiam Unionis sit ordinata ad Sanctitatem provenientem a Gratia habituali, talis sanctificatio non est minus connaturalis debita animae Xpti Domini, quam eliciendo connaturalis operationes supernaturales; ergo Gratia habitualis non est minus naturalis in anima Xpti Domini ad illam Sanctificandam quam ad eliciendas operationes supernaturales; probatur consequentia necessitas ponendi gratiam habitualem in anima Xpti Domini pro operationes supernaturales, oritur ex necessitate ponendi tales operationes connaturales in anima Xpti Domini; sed necessitas ponendi tales operationes procedit ex quod sit debita talis operatio animae Xpti Domini; ergo cum effectus formalis sanctitatis a Gratia habituali proveniens non sit minus debitus Xpto Domino, et eius animae, quam operari connaturaliter in ordine supernaturali; sequitur quod Gratia habitualis non sit minus [illegible] naturalis ad Sanctificandam animam Xpti Domini quam ad eliciendas connaturaliter operationes supernaturales =

Impugnatur 2.º quod ipse Vazquez asserit reddere animam iustam, et Sanctam est effectus primarius intrinsecus, et formalis Gratiae habitualis; pro quod non stat poni in anima Xpti Domini quin illam reddat iustam, et sanctam, et ex hoc sequitur quod sit naturalis habitualis gratia in anima Xpti Domini, ut illam Santificet, et, quod non sit naturalis ad operandum in ordine supernaturali; probatur consequentia pro minus radicare operationes supernaturales connaturaliter conveniente parte est effectus mediatus, et consequens in Gratia habituali ad effectum Sanctificandi, quod operari sequitur ad esse, et radicare operationes in aliquo subiecto, ad esse formam in subiecto illi suum effectum formalem immediatum communicando; ergo si naturalis est gratia habitualis in anima Xpti Domini ut illam Sanctificet, sed non est naturalis ad radicandas operationes supernaturales; probatur consequentia subiectum exigens formam exigit illam pro effectus ab illa provenientes; ergo pro effectum magis proximum, et immediatum, a fortiori illam debet petere; quod similiter necessitas habendi illam, a fortiori debebit esse pro effectus magis proximus, et immediatus talis formae, quia sicut effectus mediatus, et consequens fundatur supra immediatum, et proximum; ita necessitas habendi effectum mediatum, et consequentem debet fundari supra necessitatem habendi effectum immediatum, et proximum; ergo si gratia habitualis est naturalis ut animam Xpti ad illam sanctificandam

sanctificandam, licet e naria ad radicandum operaões supnales in illa ==

3.º impugnata Vazquez bene star quod aliqua fra existens in aliquo subiecto communicet illi suum effum fmalem 1.um quin communicet illi suum effum fmalem 2.um ut videre in ipsa grãa hati, quae, ut fatetur Vazquez, communicat aiae Xpi effum sanctitatis, non tamen facit illum ut hoc filium adoptivum, non tamen star quod aliqua fra dicto subiecto in quo e effum fmalem 2.um et non tribuit illi effum fmalem 1.um. ergo similiter non star quod aliquod subiectum carens fra aliqua indigeat effu fmali 2.o illius et non indigeat effu fmali 1.o illius; si enim non potest dicere indigentiam effus 2.i quin dicat indigentiam effus fmalis 1.i, etiam potest dicere capacitatem ad effum 2.um quin dicat capacitatem ad effum fmalem 1.um, ex quo sic infertur: ergo si duo effus comparentur ut 1.us et 2.us, licet in rigore unum illorum 2.us non vero, non stabit subiectum necessitare effu 2.o et non necessitare effu 1.o; sed radicare operaões supnales, se habet quasi effus 2.us in grãa hatis, ad quam effus sanctificandi comparatur ut 1.us in rigore; quia sanctificare pertinet ad ee grãm, radicare operaões ad operari grãm, et operari in quacumque fra sequitur ad ee: ergo non star grãm hatem ee nariam aiae Xpi, ut in illa radicet operaões supnales, et non vero nariam, ut illam sanctificet: ergo non obstant inter se asserere grãm hatem ee nariam aiae Xpi ut in illa radicet operaões supnales, et non vero nariam, ut illam sanctificet: ergo non dicitur inter se asserere grãm hatem ee nariam in aia Xpi, ut media illa opera supnalia eliciat, et simul negare ee in illa nariam ut illam sanctificet, seu reddat iustam, et sanctam ==

Utrumque satis elicere opera supnalia sine grãa hatis se habente ut grãm radicale illorum, media tamen auxilio supnali e operari modo inconnaturali aiam Xpi, et talia opera elicere media grãa hati illa radicante, e operari connaturaliter, ita ee aiam Xpi sanctam a grãa unionis e ee sanctam sanctitate sibi non connaturali, et ee sanctam a grãa hati e ee sanctam sanctitate sibi connaturali: ergo si nariam e ponere

in aia

ini aia Xgti fiat, p quam Jnaaliter operetr in orde supnali, etiam erit naium ponere fiam p quam fralter Jnaaliter Sanctificetur: q. ad utrumq effm agtea hiali proueniat, qui utrumq effm prestandu e asexendu ee naria graam hialem in aia Xgti Dni =

Sent.a tamen a fratua e S. Thz. hic ad 1.[us] quem sequuntr oes Thoals, quin nullus ex authoribus de schola S. Thz referunt pro opota sent.ae pter Vazquez. Et illigitur Dellus de necessitte Jnaalitis, de qua Necessite loquitr S. Thar. art. 1. dum dicit graam hialem ee necem ponere in aia Xgti Dni; quod sic illigitur; q. cum graa ponatr in aia Xgti Dni pter effm Sanctitis accidentalis, quam ponere in aia Xgti Dni solu e naium necessite Jnaalitis, similiter graam hialem ponere in aia Xgti Dni ut ab illa sanctificetr e naium Necessite Jnaalitis, cum quo stat quod ex supone quod talis effus sit ponendus in aia Xgti Dni Naria ee simplir graam hialem in aia Xgti Dni, cum sit fiam unica potens illum prestare, sicuti n e naium simplr quod aia Xgti operetr Jnaaliter opera supnaalia, pter quod n e naium simplr ponere graam hialem in aia Xgti, ut eliciat operaes supnaales Jnaaliter, ex supone tamen quod illas debeat Jnaaliter elicere, graa hialis e simplr naria in aia Xgti Dni ad tales elicientias, q. e unica fia a qua talis elicientia pot radicari. =

1 p Quibus suppotis pro Dellus ee Sanctam accidentalae e Jnaalem debitam aiae Xgti Dni q. graa hialis e naria in aia Xgti Dni ad reddendam illam Sanctam cum e bona q. reddere aiam Xgti Dni Sanctam Sanctitte accidentali e effus, qui solum pot prouenire a graa hiali, ans. ut[um] pr. si ee Sanctam accidentalem n ee Jnaalter debitam aiae Xgti Dni, nullus effus hialis proueniens a graa hiali eet Jnaaliter debitus aiae Xgti Dni. Ex quo sequitr quod graa hialis n eet naria necessitte Jnaaturalitis in aia Xgti Dni; cum Jnnaium docerat autha D. quam agimus, et e probatus a S. Tha in pienti art.o et ab oibus admissus

quamvis ab aver circa effus gra quos. e natia gratia habitualis coniuncta Xpti
Dnii q. ee Sancta accidentalis e Inaalis debitu aiae Xpti Dni. pr. ans.
ex negaoe effus 1. ij fig Quenientis alicui subto, bene in fertur negao cuius
cunq alterius effus fialis ta lis fig Quenientis alicui subto q. ex neg.
debiti Inaalis effus 1.ij alicuius fig recte in fertur negao debiti Inaalis aliorum
effuu fialiu a tali fia procedentiu, coa e bona q. in illa argumenta
ab ante ad cons cu eode adito. Sicuti si diceret animal curvus q. mo-
vetur, aial curvu velociter q. movetur velociter; Qu. sic e sanctificare acci-
dentaliter aiam e effus 1.ij gratia habitualis q. resistit n ee debitu Inaalis
aiae Xpti Dni, nullus effus gratia ee illi Inaalis debitu. =

Sed dices ex hac
raoe n probari effu fialem sanctitas accidentalis ee Inaalis debitu aiae
Xpti Dni. q. pr. ans. ex n reddere aiam Sanctam sit effus fialis 1.ij gratia
habitualis stat quod alij effus sint Inaalis debiti, et n ante stando in tali effu
1.ij q. ex vi raois n probatur talem effum ee Inaalis debitum aiae Xpti Dni
et n in re illi sit debitus. pr. ans. sequitur fig sub qua propositio rao, ut
clarius appareat eius impugnao, stat quod iste effus 1.ij n Quenientia et alij
Quenientia: q. stat quod iste effus n conceta ex debito Inaalis, et alij concerta
ex debito Inaalis. coa e bona ans. vel pr. effus Sanctificandi fialis ac-
cidentaliter aiam, et si sit effus 1.ij gratia habitualis, n tamen e adequatus, sed ex
duobus effectibus 1.ijs inadequatis alicuius fig, stat unum conciari quin alter
conceti: q. stabit gratia habitualem (sistendo in raoe proposita) n conciare aiae
Xpti effu sanctificandi, et conciare alios effus fialer. Mai. ex eo Ins-
tat, quia radicaliter operaoes supnaales e effus fialis gratia habitualis, et n
2.ij q. gratia habitualis e natia in ordine supnaali, et ad nam n Impara-
bilis ut effus 2.ij Decepti radicis, siquide essentialiter diffinita q. ee radix
modo, et quidem pr. min. nam licia conciar humanitati Xpti Dni ee
Sanctam, et n Dicar illi Decepti radicis operaoes; sed Decepti Sanctita-
tis e Decepti 1.ij inadequati Aiae nam in raoe talis, ut coiter docent a

Sholis

a Thotas q. ex duobus effectibus formalis alicuius fac stare unum coincidere quin alterum coincidat. ===

Respondeo ad obiectiones neg. ans. ad cuius prob. neg. ans. ad cuius prob. neg. ans. ad cuius prob. Istra Mai. disting. min. si talis effus in ordine primus Imparatiue ad talem gratiam 2do min. si talis effus in ordine 1us et sequitur ad alterum ordine primum neg. min. et conseq. ad prob. min. Istra mai. disting. min. est sequitur inadequatus formalis ex ordine 1us Imparatiue ad sequitur radicis 2do min. in tamen est ordine 1us neg. min. quia enim intelligitur quod gratia sanctificatiua reddat subiectum in quo est Sanctum, quatenus quod radicat in illo operationes Sanctas, et disting. cons. loquendo de effectu formali qui est 1us in ordine 2do conc. loquendo de effectu formali qui est 2us in ordine neg. cons. quod etiam uidetur in Filiatione relatione transit naturam humanam, quam quidem in reddit relatam, et si ad sequitur formalis relationis proinde referre, reddit tamen subsistentem, quod illi sequitur est formalis indequatus relationis, et 1us in ordine, quia sequitur in 2us quatenus relatio Filiatio Intrinsece subsistentem est 1us in ordine Imparatiue ad sequitur ad 2um quatenus refert. Similiter si Filiatio relatio transit naturam increatam redderet illam suppositatam, et in personatam, quidem habet ex 2us ad rationem suppositandi, aut enim in gratia habitus effus formalis sanctificandi sit 1us in ordine facta Imparatione ad effectum radicandi operationes supernaturales, sequitur quod si ille in dicitur nec Inaturaliter debeant, quod effus radicandi in dicitur, unde sub gratia, quatenus ratio probat de effectu formali Imparatiue ad 2um probat etiam de formali qui est 1us in ordine Imparatiue ad alios formalis sequitur ===

Sed

Dices replicata ex duobus effectibus formalis inadequatis bene stat quod gratia coincidit illum, qui est 2us in ordine, alium autem, et in dico illum, qui est 1us in ordine ergo solutio in satisfacit. prob. ans. in sententia satis diuinitatis Thotarum asserentis actiones transeuntes reales ... denominari gratia per se, illarum actionem, cum gratia habet duos effectus formales formalis scilicet Instituendi agens, et passum, inter quos sequitur Instituendi agens est 1us in ordine, et tamen passio dicat effectum formalem formalis qui est 2us in ordine, quin dicat 1us formalis etc. ===

Respondeo ad replicam neg. ans. ad cuius prob. disting. mai. duo sequitur formalis

respectiuos ad idem subiectum denominandi, neque male requirunt ad diversa subiecta denominanda totaliter et Ista minor negatur cum unio roboranda solvi exemplaribus ex passionis ablato; quia licet actionis est 1a in ordine non stare quod 2us effectus dicta subiectum capaci illius, quin 1us per prius dicta subiectum proprio illius, nec stare quod dictum subiectum capax 2i effectus, quin praesupponat subiectum capax 1i effectus; et ex ablatione subiecti capacis 1i effectus infertur ablatio subiecti capacis 2i effectus, ergo similiter quod effectus 1us alicuius sit respectiue ad idem subiectum, ex ablatione subiecti capacis effectus 1ij qui est 1us in ordine infertur ablatio subiecti capacis effectus 1ij qui est 2us in ordine. Lettaquam quod effectus formalis 1us instituendi agentis, et effectus formalis instituendi patientis non impugnant unum effectum 1ij inadaequati, sed unum adaequatum pertinentes ad diversas species, et genera adunata in eadem entitate, unde impugnatur unum subiectum se tenet unum duo sunt adaequate distinctae diversa subiecta actuantes, ita quod non tenet paritas. ===

Secundo obijcitur 1am rationem, si ratio proposita probare intendit solum non stare esse innatam debitos alios effectus formales gratiae habitualis animae Christi Domini, et non esse innatam debitum effectum formalem sanctificandi sequeretur quod eam probare non posse stare esse alium effectum gratiae habitualis magis debitum animae Christi Domini, quam effectus sanctitatis; sed hoc 2um non probat ergo nec primum; sequela videtur manifesta stando in istis rationibus quia sicut ex quo est effectus 1ij sequitur quod non potest esse aliquis effectus innatam debitus, si ipse non sit innatam debitus; ita sequitur quod non sit aliquis magis debitus quam ille. Minor probatur animae Christi Domini est magis debitus effectus formalis gratiae habitualis, qui est radicare operationes supranaturales, quam effectus formalis sanctitatis accidentalis: quia prius animam esse debitum effectum formalem gratiae habitualis animae Christi Domini fundatur in exigentia talis effectus, sed magis exigit effectum formalem radicandi operationes supranaturales, quam effectum sanctificandi: ergo ille est magis debitus animae Christi Domini prius minor anima Christi Domini considerata sub unione hypostatica cum praecisione ab omni dono supranaturali creato magis exigit gratiam habitualem ut radicantem operationes supranaturales, quam ut sanctificantem accidentaliter ipsam animam: ergo vera est minor. Prius antecedens anima Christi

Ani sic considerata e destituta omni principio radicativo operationum supernaturalium, non tamen e destituta principio formaliter sanctificanti, quod ex nunc supponimus formaliter sanctificari per gratiam unionis: ergo magis exigit gratiam habitualem ut radicantem operationes supernaturales, quam ut sanctificantem; probatur conseq. quia sub illo statu magis debet exigere illud, quod e sibi magis necessarium ad suam perfectionem, sed non formaliter sancta, et carenti principio radicanti operationes supernaturales magis necessarium videtur ad suam perfectionem principium radicativum, quam sanctificativum: ergo magis exigit illud, quam illud. pr. min. principium santificativum, etsi deficiat, supponitur habere in se animam Xpti Dni aliud principium sanctificativum, a quo excellentius sanctificatur, et con- ter habet in se per quod suppleat defectum gratiae habitualis, ut sanctificantis; sed principium radicativum operationum supernaturalium, si deficiat, non supponitur animam Xpti Dni habere in se aliud principium excellentius, a quo radicentur operationes supernaturales animae Xpti Dni, et inde non habet in se per quod suppleat defectum gratiae habitualis, ut radicantis operationes supernaturales: ergo animae Xpti Dni sub illo statu considerata magis necessarium videtur ad suam perfectionem principium radicativum operationum supernaturalium, quam accidentaliter sanctificativum, et inde videtur magis exigere gratiam habitualem ut radicantem operationes supernaturales, quam ut sanctificantem. ——

Respondeo ad objectionem: dist. maj. neg. min. ad ejus prob. neg. ans. ad ejus prob. dist. maj. neg. min. ad ejus prob. neg. ans. ad ejus prob. dist. ant. neg. con. ad ejus prob. dist. maj. neg. min. ad ejus prob. dist. maj. principium sanctificativum alterius ordinis superioris, co. maj. ejusdem ordinis neg. maj. nec per hoc quod tale principium habet, sequeretur quod habet supplementum defectus gratiae habitualis ut sanctificantis accidentaliter, quia tale principium non habet supplere pro sua inferiori sanctificantis, sed illam in se habet ut proprietatem concomitantem, per gratiam unionis, quod supplet non assistit in agendo eius pro quo gerit vices sicando non effectus subsito et dist. min. neg. con. quia in quocumque ordine principium e rei, sub sunt esse ipse deitatis perfectione propria illius ordinis, quam operari operationes proprias illius ordinis, unde intra ordinem perfectionis creatae principium e animam Xpti Dni esse sanctam per gratiam habitualem, quam elicere operationes

medra grãa hiatli, e rag ēē nō magis exactag, quā operari, similiter ēē aia, aga bni Sanctaz, sanctate proueniente a grãa hiatli ē ab ipsa magis exactag, quaz elicere operaber. Sanctas media grãa hiatli ex solag potero dici ēē magis exactag sub esto statu grũ radicatiũ loqudo de exigentia 2ᵃ quod nũ de exigentia simplici maiori.

3. obijcitur 1. roez 2.

Illusir nõ proponit nil a prio incerto, et falibili, q n recte adducit ad probandū solucez pr. ant. nũa in hoc quod Sanctificare aiaz accidentalia ē effg 1ᵘᵐ graz hiatlis, ē hoc n̄ ē certū, ĝ ḡ e [illegible] pr. min. Sanctificare aiaz accidentalitr adhuc in via Thomistaz ē effg 2ᵘᵐ graz hiatlis, ut uidere ē apud Ill.ᵐᵘᵐ Godoy Tom. 2 in 3. p. disp. 21. §. 2. num. 43. Gonet Tom. 12 disp. 11 art. 1 eff ex ultimg pr. min. q fuz graa hiatlis sit fialis participao kuaz naaz, sic debet impatari reddere subtz Sanctaz ad graaz hiatez, sicut impatatur kuaz naaz, t Scegez Sanctitas n̄ impatata ad kuaz naaz ut 1ᵘᵐ g= pr. min. si Verbuz kũuz asumeret naaz inoatez, talis nũa n sanctificaretur a kuaz naaz g. Sanctitas n̄ ptinet ad effuz f quam effuz fialez 1ᵘᵐ kuz naz, si quidez communicata fuit, l naa aliau sibi 1ᵘᵐ illig effg debet illi dicari. q

Respo

ad obiec. neg. ant. ad cuiq prob. dist. mai. neg. min. ad cuiq prob. neg. ant. q quamuis authores relati asignent pro effu 2ᵘᵐ graz hiatlis reddere aiaz Sanctaz accidentalitr n Intuer quod loquantr de effu 2ᵒ strictc tali t late 2ᵒ quatz supponit aliuz Scepuz inadequatz 1ᵘᵐ reli facere aiaz Sceruz kuz naz q ad intentz eoru, ibi tantz docet quod sit effg 2ᵘᵐ late talis, ac quod sit in rigore 2ᵘᵐ ut uidere ē apud ipsos, plaqz quod loco citato soluz illud asserunt obiter, respondendo cuidaz obiectioni, et in solutione minz prialis.

Ad alteraz min. prob. dist. mai. neg. min. ad cuiq prob. dist. ant. neg. cons. ad Scegez 1ᵘᵐ priorq kuz ptinet reddere

personata, non à relata, et similiter ad filiationem relationem ad 1.am scilicet inseparata esse, et tamen relatio filij non reddit relatam non à relata, nec sub ratione personalitatis dicere non irrealem, si illam assumeret: quo dicimus tactum non probare intentum, sufficit enim quod sit, non à communicet aliquem effectum 1.um in alterum, quamvis, qui sit vt primum separatim ad alios, quod ad istum minus exigitur ex parte subiecti, quam ad alios, ad quos tam communicandos requirunt ex parte subiecti dispositiones requisitas ad 1.um et insuper aliquas debent concurrere alias, similiter ad effectum 2.um praestandos exiguntur omnia requisita ex parte subiecti ad praestandum 1.um et insuper aliae dispositiones ob quarum defectum dicatur 1.us effectus non dicatur 2.us unde non licet dicere irreali non esse deificatam, et personam licet dicere illi esse suppositatam, et relatio esse natam; dato tamen quod reddere animam sanctam accidentaliter esse effectum 2.um gratiae habitualis adhuc sustinere non debemus. Ratio tamen esse vel alijs dicitur proponenda scilicet quia talis effectus est magna perfectio animae Xpti, et illi innata debitum; sequitur 2.a ex eo, scilicet, narratorum esse quod anima Xpti esse hypostatice Verbo unita, et tali effectu carere: quia quod talis effectus est naturalis gratiae habitualis in anima Xpti Domini =

Arg. 1.o 2.a ex eo ex quo anima Xpti Domini est formaliter sancta per gratiam unionis sequitur quod gratia habitualis non fuerit naturalis in anima Xpti Domini ad illam sanctificandum; sed esse formaliter sanctam per gratiam unionis in praesenti supponimus; quia primum ex eo quod anima Xpti Domini est formaliter sancta per gratiam unionis est per illam perfecte sancta; quia gratia habitualis non est naturalis in anima Xpti Domini vt per illam sanctificetur. Probatur consequentia quia requisitio sic sanctificantis est propter defectum sanctitatis notae, scilicet quia illam non habet, scilicet quia si illam habet, imperfecte sanctificatur; quia hic quia non effectus habitualis sanctitatis proveniens à gratia habituali erat naturalis animae Xpti Domini, erat illi necessarius pro perfectione talis effectus; quia non naturalis fineas sanctitatis erat imperfecta anima Xpti Domini sine tali effectu: quia non erat perfecte sanctificata per gratiam unionis =

Dist. neg. mai. ad cuius prob. disting. ans. in linea sanctitatis substantialis, et personalis conc. ans. in alia linea neg. ans. et cons. quod sanctitas proveniens a gratia habituali e alterius lineae scilicet sanctitatis accidentalis. ad 1.am prob. cons. disting. ans. tamen illius duo causae sint sufficientes ad reddendum formam sanctificantem, conc. ans. ita ut sint adequate neg. ans. et cons. quia etiam sufficit quod habeat perfectam sanctitatem, quia perfecte sanctificat dummodo sit sanctitas alterius ordinis, sicuti anima Christi omnia perfectissime cognoscebat per scientiam Beatam quod tamen non tollit quod non naturam in anima Christi scientia infusa, et etiam scientia acquisita, quia haec sit scientia alterius lineae ac scientia Beata; itaque sanctitas in perfectio sanctitatis, quae est per gratiam unionis, exigit animam Christi Domini sanctificari per gratiam habitualem. = Ad 2.am prob. cons. disting. ans. cons. intra lineam sanctitatis ut abstrahentis a personali, et accidentali conc. cons. ut determinate ad sanctitatem personalem neg. cons. et disting. 2.us cons. sanctitatem suae lineae neg. cons.; sanctitatem alterius lineae conc. cons., quia ad gratiam unionis non pertinet talem sanctitatem praestare, sed illam exigere. = 2.o

2 arg. gratia unionis (ut nunc supponitur) reddit formaliter sanctam animam Christi Domini ergo non est natura gratia habitualis in anima Christi Domini, ut illam reddat formaliter sanctam. pr. cons. non anima Christi Domini, mediante gratia unionis formaliter influere in ratione principii radicalis operationum creatarum supernaturalium, gratia habitualis non esse natura in anima Christi Domini ad radicandum operationes creatas supernaturales; ergo eodem quod influere formaliter sanctam mediante gratia unionis non est natura gratia habitualis in anima Christi Domini, ut per illam redderetur sancta, cons. videtur bona, quia gratia unionis non nunquam inhaeret plenitudinem sanctitatis, quam plenitudinem principii radicalium operationum: ergo si semel concata per modum principii radicalis operationum creatarum ipsa causa non admittere secum formam creatam ad radicandum operationes creatas supernaturales, quia etiam concata per modum sanctitatis non debet secum admittere formam creatam ad reddendum sanctam animam Christi. ans. vero pr. eo posita gratia habitualis natura in anima Christi Domini quia per inaequalem ordinem secum non solum exigit ex parte operantis principium proximum

operationes

operacio, q etiã radicale, et pmanens, et cum in ordine supnali n deratur aliud priuz radicale pmanens operacoz supnaliũ nisi gratia habitualis, ex hoc probatur eẽ necessaria in aĩa Xpti Dñi; q in casu quo mediante gratia unionis ~~vel mediante Vũo Nãa~~ sibi unita p modũ priĩ radicalis operacoz supnaliũ ẽẽr Instituta in rãoe priĩ operacoz supnaliũ iã haberet interiũs priuz radicale, et pmanens ad oẽs operacoes, ad quas ẽẽr potens mediante gratia habituali q tunc n ẽẽr necessaria gratia habitualis in aĩa Xpti Dñi ad radicandũ operacoes supnales.

2. pr. ans. si nãa Vũa unireter habitu aiĩ Xpti Dñi p modũ radicis operacoz supnaliũ potentiaz Inueniret aiĩ Xpti Dñi aĩa Xpti Dñi sic Instituta n admittere gratiaz createz, ut ab illa radicarentur q. etc. pr. ans. Nãa Vũa p modũ radicis Dicata aiĩ Xpti Dñi n minus prestaret ea, que ptinent ad Lineaz radicis quaz subsistencia, et existentia Vũa, que ptinent ad Lineaz subsistentie ~~...~~ existentie; q subsistentia, et existentia Vũa ita reddunt humanitez Xpti subsistentez, et existentez, ut n pmittant reddi subsistentez, et existentez a gratia Creata; q similiter ita Vũa nãa Instituerer aiãz Xpti Dñi radicez operacoz, quod n pmittero gratiaz creataz pquaz in rãoe radicis Instueretur.

Respon. ad argum. Disto ant. neg. cõa, ad eius prob. respon. 1.º Disto. ant. neg. cõa ad cuius prob. Disto. ant. neg. cõa, imo exipsio exemplo reuincitur argum; q ex parte solũ Quincitur quod in illa Linea, in qua Vũũ predicatuz plenitudinez dicit, Vũ talez reddũt illaz createz, n admittit gratiaz creataz ad comicandũ ea, que ptinent ad predictaz Lineaz, et q Vũa nãa comicata humanitati Xpti Dñi p modũ radicis operandi Dicit plenitudinez radicis, n admittere gratiaz creataz ad radicandũ, si predicto modo Dicaretur, ut intendit argum; sicut subsistentia Vũa Dicata humanitati Xpti Dñi n admittit gratiaz creataz dantez humanitati subsistere, q similiter q gratia unionis in rãoe sanctitatis humanitatis Xpti Dicit plenitudinez sanctitatis gnalis n ut sanctitas quo

radicantis operationes sanctas sequitur quod non admittat fieri creatas personaliter sanctificantes, non vero quod non admittat fieri creatas naturaliter sanctificantes hoc est per modum naturae radicantis operationes sanctas, sicuti in sententia valde probabili Thomistarum admittentium in Deo subsistentiam absolutam praeter relativas, subsistentia absoluta Divinae plenitudinis perfectionis in ratione subsistentiae, et hoc non tollit quod deinde subsistentiae relativae, quia illa Divinae plenitudinis in linea absoluta; similiter non solum subsistentia absoluta Verbi, sed etiam subsistentia relativa* Divina dicatur

+ sed etiam relativa

humanitati Christi subsistere, et quamvis absoluta cum plenitudine humanitatis Christi dicitur subsistere, non tollit quod etiam subsistentia relativa Verbi dico illi subsistere quia in diversa linea: quod idem dicendum de sanctitate quod personalis sit alterius lineae a sanctitate naturali, seu accidentali, et dicta quod plenitudo sanctitatis personalis dicatur non tollit fieri per modum naturae sanctificantes simul cum illa dicari.

2° Nega. neg. ant. ad cuius 1am prob. dist. mai. quod etiam radicale permanens, a quo Innata radicaret tales operationes, Do. mai. a quo quomodocumque radicarentur neg. mai. et dist. min. prius radicale, et permanens, a quo Innata procederent operationes aliae Christi Domini neg. min. a quo non Innata procederent Do. min. et neg. cons. — Ad 2am prob. antis. neg. ant. ad cuius probationem dist. mai. in linea radicis Innatae radicantis neg. mai. radicantis non vero Innata radicantis Do. mai. et dist. min. neg. cons. —

Sed dices: solutio atque ex quo natura Divina unita per modum radicis operationes aliae Christi Domini tales operationes non radicaverit Innata, a natura Divina non sequitur quod natura Divina sic unita permittat fieri creatas, per quam radicaverit operationes creatas sequitur etiam; quia solutio est nulla. prob. ant. et si subsistentia, et existentia Divina unitas humanitati Christi Domini non reddant illas Innatae subsistentes, et existentes, et hoc non sequitur quod permittant aliquid creatum, quo reddatur Innata subsistens, et existens: quia etiam natura Divina unita per modum radicis operandi aliae Christi Domini non radicaverit Innatae operationes creatas aliae Christi, non sequitur quod permittat fieri creatas ad radicandum

operationes

operaões in aia Xpti Dni

Respo. ad replas neg. ans., ad cuiq prob. Ino ant. negatoa, e-ião disparitis ē, q subtia, e existia ex propria rãoe is sū ultimi, qui in Deo ga hali afferunt incompossibilitas cū alio sio, quicumq sive sit, q subtia ē actualitas nāq, qua hec ē vita, e independia a Deo, ut a sustentante, e Sy independia ut a deo, sig entia, nāq adequati cū unica subtia, quę cumq illa sit, simulta existia ē ultimg actq ponens res extra caas implię, et adequatē; unde cū quęcumq existentia, siue inaalis, siue n Inaalis hoc prastet, rãoe ē quod quę libet existentia rei conveniens, siue Inata, siue n Inaata, ē ea tā incompatibilis cū alia, e quod convenit existig in rãoe existig; convenit etg subtig in rãoe subtig, quod etg exemplo ostendita, sicut se hierarchia, exexistia inorde ad Inclaendg nāq suoritas, existq, se hec actio productiua ut reddat rej productq; semel producta re p actionq n Inaalq, n relinquit locq, ut producatq p actionq Inatq; g. idq de subtia, e existentia = Oppositq tamen ē dicendq de Naa Sua unita p modq radicis aiq Xpti Dni, q hic ius ad radicandq inconnaturā opeaões, e simul hēre ius ad radicandq Inatā n ē incompossibile, sicut rede Imparā quod aliquis agens sit in pōa ad elliciendq Innatā aliquq actq, e simul sit in pōa ad elliciendq modo n Inaali aliq actq eiusdq speciei. V. g. hōo Iustus in gra hiali, e charite ut duo, ē in pōa ad elliciendq Inatā actq charitis ut duo, e si ibi Infesata auxiliq ad elliciendq actq charitis ut octo, ē in pōa ad elliciendq modo n Inaali actq charitis ut octo, qui tunc procederet modo n Inaali; q n supponere pruq radicalē proximq permanens eiusdq intensionis: g idq proportione servata dicendq in nro casu, e sicuti videmq quod in eodq agente simultata pōa ad actq, et illos inter se repugnantes, ex hoc colligita n inveniri repugnaq in hoc, quod ad nrō p nro radicantē opesoq n Inaala convenientes, sivetq locq pnro radicantē Inaalā opeaões, imo illud exiget ullum

Vega

q. exigere quod aia illo ornata Inaturata sub oi modo radicandi operaoes, quod ad eiq ptinent pfioes.

Dubium Secundum

Vtrum fuerit naria gratia habitualis in aia Xpti Dni ad operandum supnaalia

Ad prim. dubiu, quod procedit de necessitate grq hialis in aia Xpti Dni ad elliciendu operaoes supnales Respo. duplici Deluoe = 1.a e gra hialis fuit naria aiq Xpti ad Inalia elliciendu operaoes supnales. Sic D. Thom. hic art. 1. in corp. et q. 29. de Verit. art. 3 in corpore et 3. sent. dist. 13. q. 1. art. 1. in corp. et ad Annibaldu eodem loco q. unica art. 1. in corp. Et pr. rao deducta ex doctria D. Thom. locis relatis et proposita sic; fra, quq hr raoem nae in ordine supnali e naria inquocumq agenti supnali ad elliciendu Inaalia operaoes supnales; s. gra hialis, et n alia fra, hr roem nae in ordine supnali: g.o gra hialis erat necessaria aiq Xpti Dni ad elliciendu Inalia operaoes supnales, pr. mai. quia ut aliquis actq Inalis procedat ab agenti, requiritur quod finis attactus per eu sit proportionatq propatione Inaalitatis nae agentis, ita ut agens per sua naq naalia inclinetur in ipsu; s. finis supnales, qui p actu supnale attingitur n e proportionatq cu nae agentis, que n sit gra hialis, propatione Inaalitis, et inclinaoes in ipsu, siquidem solu hent tales proportiones cu nae ordis supnalis: g.o pr. mai. sub exemplo, hu roe, exemplo siegi locq ruinq n e proportionatq propatione inclaois, et Inaalitis, cu nae gravis; motq rursu, qui ad tales locu adquirendu ordinata n Iuenir Inaalta gravis: g. etiã.

Ratione pr. sic. ut actq Inaalis procedat salteq requiritur quod finis p ipsiq attactq sit proportionatq propatione inclaois, et Inaalitatis cu prio a quo proxime procedit; g. si n salvata propatio inclaois, et Inalitatis

inter prium proximum — actum, et finem in quem tendo, actum procedere per inclinationem, et connaturalitatem sui principii adaequati, et inter non habere unde sumeret connaturalitatem in egrediendo ab agenti, sed ex praedicta propositione connaturalitatis, et inclinationis finis cum principio proximo elicitivo actum in ferente finem talem actum similem propositionem habere cum natura agentis talem actum elicientis; quia praemissa propositio inclinationis, et connaturalitatis principii proximi actum cum fine ipsius actum fundatur in propositione, et connaturalitate principii radicalis cum tali fine quia propositio connaturalitatis, et inclinationis principii proximi cum fine actu producti, non est prima in illo ordine, in quo invenitur: quia connaturalitatem exigo videlicet illius ordinis, sicut, si connaturalitas sit in subiecto exigo existentem in subiecto fine, quae est videlicet in illo ordine, et inter vel connaturalitas incliner in finem exigo principium radicale, vel aliter inclinationis in talem finem. — Ia.

Si istam delusionem ex Auctoris illius inveniendi Lorcanum, tamen ex fundamento quod movida Lessinum est scilicet quod gratia non est gratia operativa quid negatur quia est operativa radicaliter cum sit natura, et inter radicis operandi. Aliud ipsius fundamentum postea proponeret — Ex dictis in hac ratione sequitur quod quamvis intellectus, et Voluntas elevanda per qualitatem auxiliorum proxime operativas, imo quamvis elevanda per virtutes supernaturales permanentes, vel sit de potentia absoluta ponenda in aliquo subiecto sine gratia habituali, ad modum quo inveniuntur fides, et spes in peccatore fideli, mediis talibus virtutibus actum supernaturales non procedere connaturaliter ab intellectu, et Voluntate; quia quamvis tales virtutes videantur esse propositionata, et inter intellectum, et Voluntas mediis illis propositione inclinationis, et connaturalitatis; quia quaelibet virtus proxima est praedicto modo propositionata cum actu, et fine, ad quem datur, et propter quem est instituta sit tamen propositionata propositione inclinationis, et connaturalitatis loquendo de propositione, quae est talis substantialiter, non vero loquendo de propositione, quae sit per se, et ratione sui talis, seu quae sit videlicet essentialis, et principalis, et loquendo de habitibus potest aliter explicari eorum propositio dicendo quod sit propositionata per gratiam quo ad rectum, ex quo provenit propositio per modum principii proximi, non vero quoad

obliquum Indeterminatum, quod est primum radicale praedicto modo propositionis, et interest dicere quod haec inest id, quod praepositio importatur in recto, nunc quod importatur in obliquo; Unde in propositione modo dicto albus homo quomodo habitus separati a gratia habituali dicantur propositionales substitutive, cum qualitas fluida substituatur pro habitu, nunc habitus pro alio habitu, hoc ita explicatur non enim substituuntur ex parte rei sed ex parte modi essendi imperfecte in subiecto separati a gratia. Exigunt enim coniungi cum gratia habituali, qua virtute est dispositio perfecti ut habet D. Thom. 1. 2. q. 110 art. 3. id est subiecta Inchoati per naturam eiusdem ordinis, in quo est virtute disponens: Unde inveniuntur modo imperfecto in subiecto usque dum coniungantur cum gratia habituali quaquam dum sunt sub statu imperfecto substituuntur pro se ipsis in statu Iunctionis considerati. ═

Arguit. Noster de Lugo, ex Mag.o Torca in praesenti disp. 37. num. 10. et proponit argumentum sub hac forma, si in anima justi gratia Inaalter elicere operationes supernaturales esse naturalia in illa gratia habitualis, nulla dicitur rationalis potentia Inaalter elicere operationes supernaturales in absentia gratiae habitualis; sed hoc videtur falsum; ergo etc. minor probatur peccator fidelis, in quo amissa gratia habituali peccatum manent habitus fidei, et spei, post medijs his habitibus Innaalter elicere actus fidei, et spei: quia vera est minor probatur ante si non potest Inaalter elicere actus fidei, et spei sequerentur duo inconvenientia, a nemine admittenda; ergo etc. probatur ante inconveniente dicere quod amissa gratia habituali Inaalter debent amitti habitus fidei, et spei; sed hoc sequeretur, si medijs illis in absentia gratiae habitualis non potest Inaalter elicere actus fidei, et spei ergo etc. Sequela probatur a Mag. Torca non probatur. Ceterum sic potest ostendi; gratia proxima supernaturalia a quo actus non procedunt Inaalter non permanent habitualiter in subiecto, ut videtur in auxilijs, quae substituuntur pro habitibus; ergo etc. probatur etiam 2.m inconveniens datur, quod inconveniens est quod peccatori fideli, in quo manent fides, et spes non sit debitus debito physico concursus ad credendum, et sperandum aliter ex natura rei non potest peccatores actus fidei, et spei elicere; sed non esse illis debitum concursum ad praedictos

actus

atq. sin genere illos connaturaliter elicere: quod est contra minorem quae non probatur a Mag. Loca sic persuadetur, quod pro tales habitus non esse pro[...] perfecte instituta ad eliciendos actus, nec ad suavitatem et facilitatem eliciendum: quod non esse illam debitum Deum [...] ea quae tradunt a Theologis 1a 2ae q. 109. circa art. 2um =

Respondetur ad argumentum. Distinguo maiorem, nego minorem ad eius probationem nego antecedens. Ad eius probationem nego antecedens. ad cuius probationem distinguo maiorem nego minorem seu sequelam, ad cuius probationem distinguo antecedens. Loquendo de principijs proximis, quae ex specie sua non influunt connaturaliter in actum, concedo antecedens. Loquendo de principijs proximis, quae solum per accidens non influunt connaturaliter in actum, nego antecedens. et consequentiam; habitus fidei, et spei non habent influere connaturaliter in actum supernaturalem ut proprietates gratiae habitualis pro praesenti statu viae, pro se eius pendent coniunctione cum gratia habituali, unde quod haec deficit non influunt connaturaliter in actum fidei, et spei, quod est non influere connaturaliter per accidens, principia ut proxima actuum supernaturalium, quae ex natura sua sunt fluida, non habent non influere connaturaliter in actus supernaturales. = Ad 2um quod adducitur pro inductionem nego esse inconvenientem, imo potius asserendum non deberi peccatori fideli debito physico Deum ad eliciendum actum fidei, et spei, quod est conforme doctrinae communi Theologorum 1a 2ae q. 109. circa art. 2um asserentium homi lapso deberi, et non esse specialem gratiam, quod illam exhibeat Deum ad aliquod opus bonum morale ordinarium, quamvis tamen dicunt plures de hoc Instituto in gratia habituali, et charitate, quod tamen istud est specialis gratia, eliciendi opera supernaturalis et a fortiori tamen peccatoris fidelis, cui [...] prima theoria recepta, et explicata Loco citato, non debetur Deum ad aliquem actum supernaturalem eliciendum, loquendo de debito excludente gratiam specialem interuenientem in collatione rectalis Deum, Loquendo ut de debito exigentiae, et proportionis cum quo importantur quod sit specialis gratia collatio talis Deum sic deberi fatemur, nec [...] probat Mag. Loca. =

Argumentum 2º. actus attingens obiectum supernaturale procedendum ab auxilio in non habenti gratiam habitualem connaturaliter procedit a

à tali operanti: q. nacti circa obiectum supnale Inaalta eliciatur n. ē naria grãa hiatis in subto, & Inta in oxyte n. erat naria grãa hiatis ad eliciendum Inaalta actum supnaalter. pr. ans. 1. actus procedens à prio, à quo exalta petit procedere n. pot. n. procedere Inaalta ab illo; 2. actus supnalis ab auxilio procedens exalta petit ab illo procedere; g. actus supnalis ab auxilio procedens Inaalta procedit mai. videtur nota q. actus procedens à prio à quo exalta petit procedere nequit ab alio prio procedere; g. Inaalta procedit ab illo, q. in naalitas actus Insito ineo, quod n. procedat à prio, à quo petit procedere, ideo enim actus procedentes media grãa hiatis, et habitus ad ipsum Iequisi Inaalta procedunt, q. procedant à prijs à qq. ex jure procedere, Min. vº. pr. hiz q. auxilium & si qualitas fluida n. exalta importat virtutem Intentiuam actus supnaalis: q. ratione talis virtutis aliquis actus facit à se exalta dependere: g. actus à tali auxilio prouenientes = Ig. pr. eadem min. auxilium ē prium uitale actus supnalis uitalis, 2. actus uitalis exalta depen. suo prio uitali, q. depen. actus uitalis à suo prio ē exaltis, ob quod n. pot. Deus de sua potentia absoluta facere quod talis actus sine tali prio eliciatur: g. = 2. pr. ans. in- tra ordinem supnalem attento ordine Inati rerum Infingi actus supnaales procedere à prio n. hente grãm hiatem, & Inta medio auxilio, 2. actus supnales procedentes a suo prio 2º. ordinem Inatem rerum ab illo Inaalta procedunt: g. pr. mai. peccatores Iequisi peccatorum remissionem p. Sacram. penitentiam Infingi 2º. ordinem Inaalem rerum intra ordinem grãm, cum Sacram.tum penitentiae sit preinstitutum ab acandum grãm remissiuam peccati post Baptismum Imissi; g. similiter actus supnales exacti ex p. peccatoris ad suscipiendum fructuose Sacram.tum 2º. ordinem Inaalem ordinis supnalis, procedunt ad grãm remissiuam Iequisitos, & tamen procedunt à subto in quo n. ē grãa hiatis, siue ab habitu, siue ab auxilio procedant: g. hoc actus supnales ab auxilio procedentes Inaalta elici ab agenti supnali =

Respr. ad argum. neg. ans. ad cuius 1. prob. dist. mai. si ex specie sua, S. ex merito obiecti petit ab illo procedere Ido. mai.

si solum ex divinis individualibus petat ab illo procedere neg. mai. et dist. min. ita ut talis exigentia conveniat illi ex sua specie, C, ex meritis Xti, neg. min. ita ut talis exigentia solum conveniat illi ex divinis individualibus, sub quatenus hic et nunc procedit ab agente sub tali statu Iurato, Cedo mi. et neg. cons. Ad maiorem prob. 3 respo. dist. ans. Iuratus 2a illa ratione ex qua provenit exigentia Cedo ans. Iuratus 2a alia, neg. ans. et cons. actus de quo arguitur non petit ex meritis Xti à tali principio procedere in Iuralitate enim actus stat in hoc, quod non procedat à principio à quo ex meritis Xti exigit procedere, et quia actus supernaturales procedentes à gratia habituali mediis virtutibus ad ipsas sequutis, procedunt à principiis à quibus ex meritis Xti exigunt procedere, ideò Iuralitate procedunt. = Ad 1am min. prob. dist. ans. virtute ratione sui, et perfecta exacta in ordine supernaturali neg. ans. virtutes imperfectas, et substituentes principium perfecta, qua caret subiectum Cedo ans. et dist. cons. aliquem actum cuius exigentia ex meritis Xti proveniat neg. cons. cuius exigentia solum ex divinis individualibus proveniat Cedo cons. = Ad 2am min. prob. dist. mai. ex meritis Xti exactus ad actus supernaturales neg. mai. inexactus ex meritis Xti, et substituens pro principio exacto ex meritis Xti Cedo mai. et dist. min. comodo, quo tale principium exigit Cedo min. alio modo neg. min. et cons.; poterat etiam responderi ad 1am prob. antis dist. mai. si tale principium sit substituens pro principio perfecto illius actus, quo caret agens neg. mai. si non sit substituens, sub ratione sui intentum Cedo mai. et dist. min. ut à principio substituenti pro principio perfecto quo caret agens Cedo min. ut à principio ratione sui intento neg. min. et cons. quia tale principium non Inhibet agens in ratione potentis Iuralitate agere, et Iuste actus non procedit Iuralitate ab agente Iurato per illud =

Ad 2am prob. quae talis antis neg. mai. ad cuius prob. dist. ans. contra ordinem Iuralem seu Iuralitate physica aut methaphysica neg. ans. Iuralitate morali, id est Iuralitate procedenti ex libera Volunte Xpti sic disponentis, et ordinantis atenta humana fragilitate Cedo ans. et dist. cons. contra ordinem Iuralem Iuralitate morali Cedo cons. Iuralitate

phicā aut methaph. neg. caz et Doctrinam Sancti Thomae subsumptā Secundam consequentiam: Loquitur de Innaalite morali; haec Innaalitas moralis non tollit quod actus supernaturales, quos peccator separatus ad remissionem peccati procedant in Innaalite ab ipso simpliciter, et absolute, quia solum est Innaalitas ex suppositione, id est, ex suppositione status in peccato, in quo caret physicis supernaturalibus Innaalita influentibus in actus supernaturales. Quo supposito Inquirit quod quoad actus imperfectos supernaturales se disponant ad acquirendum gratiam habitualem, et virtutes ad illam acquirendas, quae sunt gratia Innaalita influentia in actus supernaturales, unde elicientia actuum, de quo arguitur, simpliciter est in Innaalitas, et solum ex suppositione Innaalitas status ideo actus est simpliciter liber, et naturaliter ex suppositione.

Secunda Deductio Sancti Thomae

§. 1.

C. Ad eliciendum absolute operationes supernaturales non sunt necessaria gratia habitualis in anima Christi Domini. Probatur: Deductio quia, et voluntas Christi Domini seclusa gratia habituali ab eius anima non erat minus abilita ad eliciendos actus supernaturales, quam ipsa, et voluntas cuiuslibet alterius hominis; sed homo quilibet in absentia gratiae habitualis potest mediis auxiliis supernaturalibus elicere operationes supernaturales: quia ex Deductione Regula; quilibet homo existens in peccato mortali potest cum illo iungere operationes supernaturales, siquidem potest iungere dispositiones naturales ad dignae, et fructuose suscipiendum sacramentum; consequenter ergo mediis auxiliis supernaturalibus homo quilibet potest elicere operationes supernaturales.

Proponuntur, et Solvuntur Argumenta

Arg. 1. Esse primum radicale operandi in ordine supernaturali solum dicitur gratia habituali, siquidem illi solum dicitur esse naturaliter in ordine supernaturali: ergo non existente gratia habituali in anima Christi Domini non potuit elicere operationes supernaturales. Pro. cons. operatio supernaturalis vitalis essentialiter dependet in sua elicientia a primo radicali vitali ordinis supernaturalis: quia pr. ant. operatio naturalis vitalis essentialiter dependet

a primo radicali ...

à p̄rio radicali uitali ordis naalis: q̄ operao supnalis uitalis inui e licien-
tia essaltr deper à p̄rio radicali uitali ordis supnalis. pr. coa. 1.º q̄ de p̄rio
radicali uitali supnali Impariui ad operaoẽ uitalẽ supnalẽ ẽ loquendo
pr. p̄ratioe ad priu radicale uitale naale Ingarradẽ ad actuẽ naalẽ uitalem
q̄ si ab isto essaltr depẽr actus uitalis sui ordis, etiã ab illo deber etiã essaltr
pendere actus uitalis sui ordis = Prob. 2.º coa. Ex depea essali actus naa-
lis uitalis à p̄rio radicali uitali naali recte colligit similis depea actus ui-
talis supnalis à p̄rio radicali supnali: q̄ illa Ista, ista ñ deber negari
pr. ans. Ex depea essali actus uitalis supnalis à p̄rio proximo uitali na-
ali, realr distincto à p̄rio radicali, recte colligit similis depea actus ui-
talis supnalis à p̄rio proximo uitali ordis supnalis realr disto à p̄rio ra-
dicali supnali: q̄ similtr Ex depẽa essali actus uitalis naalis à p̄rio radica-
li naali, debet inferri essalis depea actus uitalis supnalis à p̄rio radicali
uitali supnaali. pr. coa. equalitas utriusq actus in dependendo à p̄rio proximo
uitali sui ordis, infert equalitatẽ in dependendo à p̄rio radicali sui ordis: q̄
depea actus supnalis uitalis, à p̄rio radicali uitali ẽ essalis. pr. ans. quia
depea actus à p̄rio radicali ñ ẽ immediata, s. mediata: q̄ deber probari p.
depeaẽ à p̄rio, à quo immediate depẽr, q̄ cũ hec fuerit equalis, mediata
depea erit equalis =

Prob. 3.º eadẽ coa. ideo actus naalis uitalis essaltr
depẽr à p̄rio radicali uitali naali, q̄ essaltr depẽr à p̄rio proximo
uitali naali, et illud in influendo depẽr essaltr à p̄rio radicali uitali
naali; s. actus supnales essaltr depẽnt à p̄rio proximo uitali supnali,
et illud in influendo depẽr essaltr à p̄rio radicali uitali supnali: q̄.
pr. min. priũ radicale supnale ut radicet actũ supnalẽ essaltr depẽr à p̄rio
proximo supnali, ñ minus quã priũ radicale naale pendet à p̄rio proximo naa-
li ut actus naalis ab illo sit: q̄ similtr priũ proximũ supnale ut influat in
actũ ñ minus depẽr à p̄rio proximo radicali supnali, quã priũ proximũ naale
à p̄rio radicali naali, et hoc essaltr depẽr, pr. coa. priũ proximũ supnale ñ

15 non minus penetrare a principio radicali signali, si esset principium substantiale, ad elicienda propria actus; quam principium proximum naturale a principio radicali naturali: ergo non obstante quod principium radicale signale sit accens fixalia, debet tantum depen. fieri; pr. con. & si principium radicale signale sit accens fixalia; est tamen in munere substantia signalis; sed ex hoc quod est in munere substantia signalis provenit, quod sequatur leges substantiae signalis quoad hoc, quod est non influere immediate in actum signalem: ergo ex eodem capite debet provenire, quod sequatur leges substantiae signalis quantum ad hoc quod principium proximum signale essentialiter dependeat ab illo ad influendum in actum signalem, pr. con. Magis difficile apparet, quod accens participet 1.um quam quod 2.um participet: ergo si gratia habitualis, quae est principium radicale in ordine signali, cum sit accens participat 1.um et 2.um participabit, pr. ant. quod accens dependeat essentialiter ab accidente in operando, frequens est, & videtur in aliis habitibus, per quos essentialiter dependent a potentiis in operando, quae est dependentia accidentis ab accidenti; quod vero accens non possit immediate concurrere ad operationem, hoc rarissimum est, & solum invenitur in gratia habituali: ergo magis difficile videtur 1.um participare, quam participare 2.um =

Respondeo distincto antecedente negando consequentiam ad eius prob. neg. ans. ad cuius prob. distincto ant. neg. con. ad illius 1.am prob. disting. ans. cum propositione permista ad eorum naturalium; Do. ans. cum propositione ex similitudine, quae permittitur eorum natura neg. ans. & con. propositio enim, & similitudo in argumento intenta non permittitur a natura salvari in propriis; sicut enim quod principium proximum naturale, scilicet potentiae sunt physice inseparabiles a principio radicali, nec possunt existere ab illo separatae, non sequitur quod principia proxima signalia, sive fluida, sive permanentia, non dependent essentialiter, quoad esse actualiter possit operari a principio radicali signali; ita non dependent essentialiter quoad operari; quia operari sequitur ad esse: ergo operari dependens, sequitur ad esse dependens: ergo operari essentialiter dependens ab alio, sequitur ad esse essentialiter ab illo dependens: ergo ablata essentiali dependentia unius formae ab alia in essendo, ex istis infertur ablatio essentialis dependentiae ab illa in operando, quia argumentum a negatione causae ad negationem effectus; oppositum: ergo dirimitur in principio proximo naturali comparato ad suum principium radicale =

Ad 2.am prob. eq. nega

ans. ad cuius

nega. ant. ad cuius prob. Dist. antec. neg. con. ad cuius prob. neg. ant. q. tunc ex equali
depea unius a suis prijs proximis inferatur equalis depea a prijs radicalibz, nisi
ordis, requirit quod prima proxima equali depeant a prijs radicalibz, ut depergere
ratio a pro radicali, sed prima depea prij prox. in operando a radicali, sequit legesse
liq quo ad hoc quod e ee. essale depea. L. Dnaalez ex dictis ad 1.m prob. cog.
conclar depeaq prij proximi supnalis a prio radicali supnali n ee essalez, e a u.
depeaz prij proximi naalis a prio radicali naali; rao autz quare adq supnalis
et naalis st similes in depea essali a prio proximo sui ordis realiter distincto a prio
radicali sui ordis e; q adq radicalis supnalis, essaliter depea. a prio radicali, hec que
n pot influere nisi eleuata p graz supnalez in illa receptaz, contr realiter distinctam
a prio radicali supnali, quod recepta in subtia naali realiter distincta a potentialis sub-
stantia. =

Ad 3.a prob. cog. Dist. mai. nego min. ad cuius prob. Dist. ant. neg. con. ad
cuius prob. Dist. ant. nego. con. ad cuius prob. distinguo mai. ita ut oia munia subtie
participo, neg. mai. ita ut aliqua munia subtie participo. Dst. mai. et Dna min.
neg. con. ad cuius prob. neg. ant. ad cuius prob. dist. ant. quod depea essaliter ab acciden-
ti, quod sit immediate operatiuz Dst. ant. quod solz sit mediate, et radaliter operat-
iuz neg. ant. hoc enz nec e frequens, nec dat; depea enz hatz operatiu
a pca e depea accidentis ab accidenti immediate operatiuo n ut radaliter operat-
tio; quod ut accidens n pot immediate operari fateor ee rarissimuz, tanti ra-
rissimuz e, quod accens sit radix operandi, quod solz Dueniti graz hiatli, et Reg.
con. Et si graa hiatlis in munere sit subtia supnalis, ntamen cuz ea am-
plitudine, ut exerceat oia munia, que exercere subtaa supnalis creata
si daretur. Siquidez hec ee substz inquo, recipiens prima proxima supnalia
ee q operatiua ut quod, Neutz tamen ex his Dueniti gre hiatli, similiter
n Dueniti illi, quod prius proximuz supnale essalr depeat ab e licentiaz
sui adq, Licet Dueniat illi, quod n pot immediate operari. Cuius ratio e q
graa hiatlis n e fratia subtia supnalis creata, s tantz in munere, et ee
in munere subtiz supnalez creataz n Dueniti illi q sit fra alicuis ordis

et speciei ad subst. supnale creatae, si esset possibilis, ratione cuius excessus per eminentiam, et in munere tenere, et praestare, quod habitualis praestaret substantia supnalis creata sed ut sic substituenti pro substantia supnali creata ob illius defectione deficienti tamen illam. Unde id, in quo magis explicata perfectio substantiae non decoro participans, et si actualiter participet; quia substantiae non adequata principale cuiuscumque generis, perfectio substantiae magis explicata in hoc quod faciat quam proxime a se emanantem dependens, atque operationem eliciat, quae in hoc quod mediate, et radicaliter concurrat ad operationem, quia ex hoc sequitur quod emanatio dependens a principio proximo ut ab illa sit operatio. Et habitualiter explicans perfectionem substantiae, ut Indicatione Dei a quo emanatio dependet, non explicando perfectionem substantiae, ac habitualiter explicans perfectionem substantiae ut Indicatione eiusdem Dei, quae a se faciat emanationem dependentem, quod praestat substantia per hoc quod quam proximum operationum emanatio dependet ab illa ut operatione elicienti.

Alia via explicatur quomodo gratia habitualis non possit immediate concurrere ad elicientiam actus supnalis, non tamen faciat ...rsatu a se dependentem quam proximum supnale, ut actum eliciat, quod ex eo ostenditur quia gratia habitualis, sicut quaelibet alia forma supnalis est operativa per modum formae elevantis quam naturale ad operandum in ordine supnali; unde in operando proxime, et radicaliter debet sequi leges principii, quod elevat, et cum gratia habitualis elevet animam, quae solum radicaliter est operativa, ideo gratia habitualis, ut forma elevans, solum potest esse radicaliter operativa; et quia potentia proxima supnalia potest elevantia potius recipi in potentiis, quam gratia habitualis sit in anima, ut videtur in peccatore fideli existente in peccato mortali retenta fide, et spe habitualibus, inde sequitur quod potentia sit proxime potens operari actus supnales in absentia gratiae habitualis, si quidem potentia reddita proxime potens ad actus supnales per virtutes supnales in ipsa ...ter recepta; quia si ut sic recipiantur, non dependet emanatio a gratia habituali, nec etiam ut Institutionem potentiae proxime potentis, et ideo neque actus ab illa procedat.

Sed obijcies 1° dicta, eo ipso quod gratia habitualis sit quam radicale elevans animam, non potest actus supnalis procedere a principio proximo supnali, quam a gratia habitualis

hiali procedat: q dicta n probant intentu; pr. ant. n pot actus procedere c̄ principio proximo supnali, quin proxime procedat à pōa elevata p̄ gratiam hialē; s n pot proxime procedere à pōa elevata, quin radaliter procedat à grāa hiali: g. pr. min. n pot proxime procedere à pōa elevata, quin radaliter procedat ab aia; s actus supnalis n pot radaliter procedere ab aia, quin radaliter procedat à grāa hiali: g. pr. min. n pot procedere ab aia nisi ut elevata ad ordinem supnalem; s aia elevata p̄ gratiam hialem ad ordinem supnalem: q actus supnalis n pot radaliter procedere ab aia, quin radaliter procedat à grāa hiali.

Ad hanc obiectionem fiet duplicata; 1. neg. 2. ant. ad cuius prob. Trā mai. neg. min. ad cuius prob. dist. mai. quin radaliter procedat ab aia, radaliter radatione sustentativa, Cdo. mai. radatione influxiva neg. mai. et dist. min. radaliter procedere ab aia radatione influxiva Cdo. min. radatione sustentativa, Neg. min. et cons. ad prob. min. dist. mai. p̄ radationem influxivam Cdo. mai. p̄ radationem sustentativam, neg. mai. et Trā min. dist. cons. ad distinctionem datam. Anima radicalis dupliciter pot concurrere radaliter ad actum supnalem proxime ab eius potentijs procedentem, 1. radaliter sustentative, 2. radaliter influxive, concurrere radaliter sustentative ad actum supnalem, ē sustentare pōam elevatam p̄ fidem supnalem, et proxime elicientem actum, q proxime sustentando pōam inhaerentem aiae mediate, et radaliter sustentat fidem receptam intrinsece in pōa, quae sustentatio ē necessaria, ut pōa elevata actum supnalem eliciat, ad quem concursum praestandum n requiritur quod sit aia elevata p̄ gratiam hialem; concurrere ut radalitur influxive, ē radicare prīncipium proximum influxivum ut imponat eius influxivum, et cum aia nisi p̄ gratiam hialem elevata talem eius radativam n habeat, inde ē quod n pot radaliter influxive concurrere ad actum supnalem, nisi p̄ gratiam hialem elevata.

Nega ad obiectionem Neg. ant. ad cuius prob. Trā mai. neg. min. ad eius prob. Trā mai. neg. min. ad cuius prob. dist. mai. nisi ut elevata mediate, L, immediate Cdo. mai. immediate praecise Neg. mai. et dist. min. elevatione immediata Nego

Neg. min. elevatio mediata neg. min. 3io. & neg. cons; forma supernaturalis intrinsece necessariam potentiam elevando immediate propter ad actus supernales, mediate elevat aiam, in qua radicata potentia; & cui intrinsece inest; & huiusmodi elevatio sufficit ut aia radicaliter concurrat ad actus supernales, qui non procedunt a natura lita a prio elicitivo. =

Sed 3a. hanc 2a. solutionem obijcies; haec mediata elevatio aie non sufficit ut aia radicaliter concurrat ad actus supernales; ergo solutio nulla pr. ant. potentia mediate elevata si immediate non elevata non potest immediate & proxime concurrere ad actus supernales; ergo aia etsi mediate elevata, si tamen immediate non elevata, non potest radicaliter concurrere ad actus supernales; ant. instar quia si gratia habitualis poneretur in aia, & nulla forma supernalis poneretur in eius potentijs, ipsa gratia immediate elevando aiam, mediate elevaret potentias in ipsa radicatas, & tamen haec elevatio potentiarum non sufficeret ut potentiae proxime concurrerent ad actus supernales. ergo cons. 2a. ant. cons. ut pr. concursus radicalis est prior, quam concursus proximus; sequitur exigit priorem formam; atqui praedicta; si potentia mediate elevata non valet proxime concurrere ad actus supernales ergo nec aia mediate elevata valebit praestare concursum radicalem ad actus supernales.

Rta. ad oblonem neg. ant. ad eius prob. 3io. ant. neg. cons. ad cuius pr. dist. mai. concursus radicalis influxivus 3do. mai. concursus radicalis sustentativus neg. mai. & 3io. min. dist. cons. concursus radicalis influxivus 3do. cons. concursus radicalis mere sustentativus neg. cons. Haec differentia est inter concursum principij proximi in actus supernales & concursum principij radicalis; quod concursus principij proximi est dictatus ad rationem concursus influxivi in actus supernales, quod est dictatus ad rationem principij elicitivi actus, & consequenter intrinsece sustentativi illius, quod quidem non praestat elevatio mediata, ut quae non actuat intrinsece potentiam proxime elicitivam actus supernalis; unde requirit quod immediate elevetur per formam supernalem, quia ut radicale actus supernalis potest concurrere radicaliter sustentative, & radicaliter influxive, ad 1um. modum concurrendi non requiritur quod immediate elevetur; quia praedicto modo concurrere solum est sustentare potentiam, & mediante illa formam elevantem potentiam, ad quod sufficit ipsa natura

principij radicalis

gratiæ radicatis; ad merendum vero radicalis influxus in actu supernalis requiritur, quod anima sit immediate elevata per gratiam habitualem, quod prædictus influxus significat gratiam proximum habere virtutem per quam influit in actum, derivatum a gratia radicalis influenti =

Dubium 3.um

1. An gratia habitualis fuerit necessaria in anima Christi Domini ad merendum præmium supernaturale? =

= Resolutio Divi Thomæ =

= §. 1 =

2. Resolutio est: attenta potentia Dei absoluta potuit Christus Dominus sine gratia habituali mereri præmium supernale, non tamen attento ordine ordinario rerum. 1.a pars resolutionis probatur: actus 2.us sunt entitative supernales, et procedens a subiecto Deo grato, est proportionatus cum præmio supernali: ergo potest esse meritorius præmij supernalis; sed tales actus potuit esse in Christo attenta potentia Dei absoluta sine gratia habituali: ergo Christus Dominus sine gratia habituali potuit mereri præmium supernale attenta potentia Dei absoluta; Minor subsumpta probatur: ut constat ex dictis dub. præcedenti resolutione 2.a Christus Dominus sine gratia habituali, medijs auxilijs receptis in anima, et voluntate creata potuerat elicere operationes entitative supernales; sed tales operationes erant a subiecto grato, siquidem procederent a supposito Verbi Divini reddenti gratam naturam humanam Christi et eius operationes Deo gratas, illas dignificando: ergo in Christo potuit esse actus meritorius præmij supernalis, sine gratia habituali attenta potentia Dei absoluta =

Confirmatur

gratia habitualis non est simpliciter necessaria in anima Christi Domini ad merendum præmium supernale: ergo attenta potentia Dei absoluta sine gratia habituali potuit illud mereri, probatur antecedens: necessitas gratiæ comparative ad merendum præmij supernalis ex duplici capite tantum potest provenire

1, ex supnalic entitatiua actg meritorij præmij supnalis, 2, ex digni fatione exacta in talis actg meritorij sø præmij supnalis, que duo exercer grãa habitualis in hoc ultro. tu actg supnalis meritorij præmij supnalis, q̃ talis actg quead entitat supnale effectiue radicalr pender a grãa habituali, et ex alia p.te dignitate a grãa habitali, a qua dignifatione prouenit illi valor ad præmium supnale obtinendu; i in Xpto, Nec exuno, Nec ex altero capite erat simplr Natura grãa habitualis ad eius Meritorium præmij supnalis fieret. q pr. mn. ex parte supnalitatis entitatiuæ iam constar, eius actg entitatiue supnales n dependet in sui eliciencia essentialr a grãa habituali, ex p.te dignifacois pr. q in Xpto data præsens dignificatiua altioris ordinis, quam sit grãa habitualis, scilt dignitas infinita grãæ unionis, aqua redondabat simplr dignior opera Xpti Dni, & dignitate superiori diuers ad dignitas, quam habent opera puri hois a grãa habituali: q potiori ratione opera Xpti Dni etsi a grãa habituali n procederent eent Meritoria præmij supnalis, quam opera hois iusti digni facta a grãa habituali. =

Secunda pars solutionis pr. 1°. ex D. Tha. q. 29. de Verit. art. 5. ad 4ᵘ. ubi sic hez: dicendum quod quamuis meritum Xpti quandam infinitatem habeat ex dignitate personæ, tamen rationem meriti habet ex grãa habituali, sine qua meritum eë n potest, q 2ᵘˢ D. Tha. saltem attento orde Inaali rerum & naturalium ai Xpti grãa habitualis ad eliciendum opera Meritorium præmij supnalis, ecoa pr. q in verba D. Thæ duum dicit Meritum sine grãa eë n posse, ueritatem habeant, ad minus requisitio, quod Inaalr sit grãa habitualis requisita in subto, ut ab illo opus Meritorium præmij supnalis procedat, et talem necessitatem astruit in Merito tu grãæ, ut probet meritum Xpti ex grãa habituali habuisse rõem Meriti: q ex D. Tha. testimo recta sta fieri n potuisse Xptum Inaalr mereri præmium supnale deficientij q. n grãa habituali. =

Proba. rãoe eadem pars solutionis Meritum præmij supnalis debet eë operatio supnalis entitatiue; i operaõ entitatiue supnalis ut Inaalr

w Innaalte ab aia Xpti procedat debe supponere in aia Xpti graq hialq g. min. Sic manet probata prob.do 1a 3 Delugo proposita da 6. 2.o sic ostendita; in quocunq enim acty procedo Innaalte, debe supponere princ. tq proximum, quq radaltem in statu permanenta in o[...] talis actuq w videre est apud D. Thom 1. 2. q. 110. art. 2. unde ex hoc capite probar quod grãa hialis e qualitas aie impressa, scil. q mediante illa aia inclinatr ad actq entitatie supnales, siq tales acty fiunt illi Innaaltes: & inclinão aie in actq entitatiui supnalq n heta nisi g grãq hialeq: & vr operão entitatie supnalis Innaalte procedens ab aia Xpti, narrio debe supponi in illa grãa hialis. =

Supponuntur arguta & solvuntur =

Argr. 1.o 3.o 1a 3 p.te 3 Delugois ex Destim.o D. Thom adducto ad probandq 3.a p.bem Delugois, & fiat sic arguq: ex predicto Destim.o n solum heta ee graq hialq necessariq in aia Xpti, w Xpty Innaalte mereatr premiq supnale, & etq ee simplita narria ad saluandq in Xpto Meritq premij supnalis: & Xpty Ang adhuc dempta hia ablata n potuit mereri premiq supnale sine grãa hiali. pr. ans. 1.o dempta, quq D. Thom ponit loco citato Meriti Xpti in rãoe Meriti a grãa hiali, e depea fundata in influxu graq hialis nario ad Meritq necessitie simplta talis g est. pr. ans. depea Meriti Xpti a dignite prone Xpti quatq tale Meritq habet quandq in finitq Morale, e depea fundata in influxu dignitis talis prone nario ad Meritq w sic in finitq necessite simplta ∞ D. Thom: g depea in rãoe Meriti a grãa hiali e ab illa w naria simplita ad saluandq rõe Meriti. pr. cõa ∞ D. Thom ibi n e minor depea Meriti Xpti in rãoe Meriti a grãa hiali, quq in rõe in finiti a dignite prone Xpti, q qualitr enq Imparat, & prq in rãoe Meriti ad graq hialq, ac in rõe in finiti ad dignite prone: g si dignitas prone e naria simplita

Vega

w meritū Xpti infinite pollicitur, simul cum grã hīalis ex natura sim=
plici w rōe meriti sāciāa. =

Probo 2.º idem arr. D. Thom. q. verba relata pro=
bando 2.m q. tem deductionis soluit 4.m argumentum, quod fit 3.º cunq. deductione propo=
nerat, et n satisfacere arguto si dic. D. Thom. ibi meritū Xpti in rōe
Meriti n dependere à grã hīali ub ab aliquo natiuo simplici ad sal=
uandum rōem Meriti: g dic. D. Thom. grã hīalis e simplici natura in Xpto Do=
mino, w in ipso meritū generata per min. D. Thom. prædicta quæstione 29 de
Verit. art. 4. docet Xpto w hōi conuenire rōem capitis 2.m humanā naturā
& art. 5. inquirit vtrum in Xpto requiratur aliqua grã hīalis ad hoc w sit
caput; Resp. affirmatiue, et loquitur de grã hīali requisita w quid naturā sim=
plici, g.º in corp. art. probat gratiam hīalem ēē requisitam 4 modus sic, per
quam fatalitr Instituta Xpto 2.m humanā naturā in rāoe capitis. Contra vero con=
clusionem sic proponit 4.m argumentum; Xptus fuit caput Ecclesiæ 2.m quod eius Meri=
tum fuit infinitum, sic enim in oīa Membra Ecclesiæ influere potuit ad deletionem
oīum peccatorum; sed Meritum eius infinitum n habuit ex grã hīali, quæ finita
erat; g.º Xptus n fuit caput Ecclesiæ rāoe alicuius hīalis grã. Hoc argumento
intendit D. Thom. probare quod Xptus n Instituitur in rōe capitis p gratiam hīa=
lem, et quod argumentum n probet intentum docet D. Thom. solutione, qua ipse satisfa=
cit, et contra dicendo quod meritū Xpti habuit rōem Meriti ex grã hīa=
li, ex illa qt w natura simplici ad Meritū Xpti, aliter poet saluari
Meritum capitis sine grã hīali. Et contra poet saluari Xptum Institutum
in rōe capitis sine grã hīali, et quod prædicto Modo grã hīalis
sit Natura ad saluandum rōem Meriti incorporea simplicia probatur ex eo,
quod sine grã hīali Meritū ēē n potest, quod ista grã de importa simp=
plicis, n w de importa Inaequalitas; g dic. D. Thom. Meritū ex Incepto Me=
riti ergo exsulta à grã hīali w rōe Meriti sāciāa; Et contra grã
hīalis fuit simplex Natura in aīa Xpti w premium regnale Mereret=
tur. =

Respr. ad argum.

Resp. ad argum. neg. ant. ad cuius 1m prob. dist. ant. ratio necessaria sim=
pli ad meritum, de quo ibi S.Do. ant. ad meritum Xpti absolute saluandum neg.
ant. et cons. ad prob. antis dist. ant. dist. cons. de peia Meriti, de quo ibi
S.Do. cons. de peia meriti simplr, et absolute talis neg. cons. ad prob. cons. Dist.
ant. Loquitur de Merito Xpti n simplr, et absolute, et de quo ibi agit D. Thom.
Dist. cons. D. Thom. loco citato Loquitur de Merito Xpti Inveniente illi
quatenus Vt natur huma. hec rone capitis Ecclesie, et cuius ee capitis Ecclesie Vt
natur huma. Inveniat Xpto rone gratie habitis, tanquam fuit Influxus, et
exalta requirebat ad tale capitis Influxum, sequitur, quod meritum proprium
Xpti ut capitis Vt natur huma. exalti depeat a gratia habiti, a qua exalta
deper rone capitis Vt natur huma ut a fonte Influenti, hoc tamen n tollit,
quod meritum Xpti, quod n sit proprium illius quatenus capitis Ecclesie Vt natur
huma n depeat exalta a gratia habiti. Nec id levita indicat D. Thom.
loco citato, Meritum Xpti, quod illi Inveniret, et n ut capiti Ecclesie Vt
natur huma e, quod procederet ab eius humanitate recolura gratia habiti
ab aia, et potius auxiliis supernalibus in illu, et Volunte, et cuius gratia ha=
bitis n hiat exalte Inexione cum aia Xpti Dni, inde e, quod in absentia
illius Mediis auxiliis intrinsece sufficientibus illu, et Voluntas potuit eli=
cere actus supernales Meritorios premii supernalis, et Inde sequitur n ee sim=
plr naturi, quod Xpti meritum sit meritum capitis Ecclesie Vt natur huma.
sicuti, et quod gratia habitis n sit simplr natura ad meritum Xpti absolute
saluandum, sed solum ex suppone, quod sit proprium illius ut capitis Ecclesie
Vt natur huma, quam rone capitis ponere in Xpto e naturum attentis na=
turis rerum, n ut attenta pota libra absoluta. =

Ex dictis par ad 2m prob.
antis gratiatis unde Dist. dicta tota 1s syllogismus, ad min. prob. Dicendo
oia in anti Dicenda dist. cons. Ex Deqbe Comuni meriti Imparati
ad Membra Ecclesie, et ad Xptum quatenus capitis Ecclesie Vt natur huma
Dist. cons. quatenus Imparati ad puras Creaturas, et ad Xptum n Dist. deratum

Nega

ut caput Ecclesiae 2^a natura humana neg. cons., meritum enim, quod in Xpto possibile dicitur attenta potentia Dei absoluta sine gratia habituali, et contra sinceo, quod sit caput Ecclesiae 2^a humana natura, reducitur in Xptum ut in caput Ecclesiae 2^a divina natura, quatenus tale meritum ex dignitate gratificatum à natura divina sanctificante substantialiter humanitatem Xpti haberet suae meriti; Xptus enim ut caput Ecclesiae 2^a divina natura duo habet, et gratiam authoritativè in aliis causare, quod est illum præcise gratis causare, et etiam dignificare opera Meritoria propria ipsius Xpti, sic tamen Imparatur ut quid 2^a ad Xptum ut caput Ecclesiae 2^a divina natura, et ut quid 1^a authoritativè gratiam in aliis causare. =

Arg. 2.° 9.º 1.^3 p.^3 Jelnovi; Meritum Xpti premij supnalis exalta deget ab actu charitatis, actus charitatis exalta deget à gratia habituali, ergo adhuc de potentia Dei absoluta non potuit esse meritum premij supnalis sine gratia habituali, Maior est doctrina Thomae 1. 2^a quaest. 114. circa articulum 3^m ubi inquirit charitatem esse exalta requisitum ut aliquis adequadum Meritorium premij supnalis praecipue exaltis premij decem. Min. vero pr. actus charitatis exalta deget ab habitu charitatis; ergo exalta deget à gratia habituali: tota videtur bona quia habitus charitatis exalta deget à gratia habituali ad modum, quo potentia degent ab anima; prans actus visionis Beatificae exalta deget ab habitu luminis gloriae: ergo actus charitatis exalta deget ab habitu charitatis. proba. sic Imparatur actus charitatis ad habitum charitatis sicut visio Beatifica ad habitum luminis gloriae. ergo si visio Beatifica exalta deget ab habitu luminis gloriae etiam actus charitatis ab habitu charitatis. pr. ans. sicuti habitus luminis gloriae requiritur pro actu adequato visionis Beaticae, ita habitus Charitatis requiritur pro actu sibi adequato actus charitatis; ergo =

Respo. ad argumentum Ista mai. neg. min. dico prob. neg. ans. quo tamen dato non valet cons., sicuti nec probatio illius ibi adducta, ratio autem quare et si potentia exalta degeant ab anima non tamen habitus

n tamen habet supnaler exalter depeadr agua hiali wireo in subto, ut videatur dub. 1. solutae 2. in solutae 3. probationis cae posita proponendo argum 1. soluc. ad prob. 3 anti. Ivro. anti. Loqu. de hatu luminis gloriae sive p modum hatg, sive p modum auxilij concedi. Dirg. cons. Loqu. de actu charitatis Beatificae ddo. cons: Loqu. de actu charitatis wabstrahenti à Beatifico, et uiali neg. cons: ad cuius prob. Dirg. ans. actus charitatis Beatificae ddo. ans. actus charitatis in tota sua latitude neg. ans. et dirgo cons. ad distinc. datum, quod è cedere cons. Loqu. de actu charitatis Beatifico, ad prob. antis neg. ans. q. habitus charitatis nec requirit pro actu sibi adequate actus charitatis Beatificus, nec actus charitatis abstrahentis, à Beatifico, et uiali n q. habitus charitatis possit prorumpere in actum, qui n sit charitatis; q. in hoc sensu adequata eius actu charitatis wabstrahenti à uiali, et Beatifico, s. q. actus charitatis uiae pot procedere ab auxilio, ex quo procedit quod habitus charitatis adequata eius actu charitatis adequate n mutua, q. habitus n pot se extendere ad alium actum, actus tamen charitatis n de tra proprio sui habitum charitatis, s. habitum, l. auxilium, uisio u. Beata, et habitus luminis gloriae adequanter adequate mutua, q. neque habitus pot ad alium actum se extendere, nec actus pot procedere à pro, quod n sit habitus quamuis n petat exalta, quod sit prius Realiter subto p modum habitus, ideo ulterius quare uisio Beata petat pro sui pro habitum e q. talis actus ab intrinseco permanens, et petens, et contra petit prius ab intrinseco permanens; et similiter actus charitatis Beatificus, quod quidem n conuenit actui charitatis uiae. Unde actus charitatis pro abstrahi à uiali, et Beatifico n exigit exalter prius ab intrinseco permanens, et Inde nec habitus.

Argum. 3.

n dari duplex actus charitatis exalter specifice distinctus: 1. est actus charitatis petens exalter procedere ab habitu charitatis, pro. con. actus charitatis, qui procederet ab auxilio est specie distinctus ab actu charitatis procedens ab habitu charitatis: 2. est actus charitatis petens exalter procedere

ab habachañtis pr. ans. — Talis actus procederet ab auxilio ut specie disto
ab habitu charitatis: q esse specie dist. ab actu procedenti ab habitu charitatis
pr. ant. procederet ab auxilio ut a virtute operativa p modum qualitatis flu-
idæ; sed auxilium sic Iridetatum distu specie ab habitu charitatis: q proceder-
ret ab auxilio, ut specie disto ab habitu charitatis. pr. mai. V. in auxilio
virtute operativa illius non solum sequitur ad conceptum genericum qualitatis com habi-
tui, et auxilio, sed etiam ad conceptum differentialem distinguentem specie auxilium
ab habitu, ratio enim differentialis non extrahitur a linea; sed additur intra lineam dis-
tinctivum essentiale specificum; sed ratio differentialis specifica auxilii est ratio qua-
litatis fluidæ intra lineam operativam Inventa; q procederet ab auxilio ut
a virtute operativa p modum qualitatis fluidæ = Prob. 2. cadem mai. actus
charitatis procedens ab habitu charitatis procedit ab illo ut a virtute operativa
p modum qualitatis permanentis: q actus charitatis procedens ab auxilio proce-
dit ab illo ut a virtute operativa p modum qualitatis fluidæ, con. Instar
a paritate, pte quam quod, eo ipso quod actus charitatis procedens ab habitu proce-
dat ab illo ut a virtute permanenti hoc sufficit ut distinguatur essentialiter ab actu
procedenti ab auxilio, a quo non potest procedere ut a virtute permanenti. ant.
ut pr. actus procedens ab habitu charitatis procedit ab illo ut actus Inaltu
Inveniens subito: q procedit ab illo ut a ptro permanenti, quia ex hoc
cognite hic Inaltu procedere, et Invenire subito operanti Innaltu =

Respr.

ad argumentum Isso. anti neg. conseq. ad eius prob. neg. ant. ad eius prob. disg.
ant. ut specie distincto distinctione specifica fialti se tenenti facta Imparatione ad
actus procedentes Neg. ant. distinctione specifica de Maali se tenenti facta Im-
paratione ad actus procedentes Ido. ant. et neg. cons. ad prob. antis. disg. mai.
ita ut ratio fluidæ qualitatis fialti se habeat facta Imparatione ad actus pro-
cedentes neg. mai. ita ut se habeat de Maali facta Imparatione ad actus pro-
cedentes Ido. mai. et Issa min. disg. cons. in distinctione data. ad 1.am mai.
prob. 3. Issa. mai. et Min. disg. cons. ita ut ratio qualitatis fluidæ se habeat

de fialti

de fiali in actu procedentibus neg. cons: ita ut se habeat de materiali Dco. cons. non se habere de fiali illa ratione Imparatiue ad actus procedentes idem est ac non refundere tales diversitates essentiales in actus procedentes, sed solum diversitates materiales, seu accidentales, patet quod se habet de materiali ex parte potentiae in ratione talis. Quia solum infert distinctionem accidentalem, seu materialem in actus procedere à qualitate fluida supernali, seu permanenti, sicuti actus scientificus procedens à potentia nuda ab habitu talis scilicet, ut actus 1us scientificus Logicus, et 2us actus Logicus procedens à potentia delectata per habitus Logicos procedunt a principiis specie distinctis, quia potentia est principium specie distinctum ab habitu, et Intellectus Inflatus principium ex potentia, et habitu est principium specie distinctum à potentia nude sumpta, et tamen talis distinctio principiorum non se habet de fiali, sed de materiali facta Imparatione ad predictos actus scilicet, qui in eiusdem athomae speciei; quod patet in Nro caru.

Ad. 2am prob. maioris. Dig. ant. ita ut ratio peculiaris permanentis de fiali se habeat adeo, quod est essentiale in actu charitatis neg. ant. ita quod de materiali se habeat respectiue ad essentialia actus charitatis Dco. ant. et dirigatur cons. eodem modo. ad prob. antis. Dig. ant. ita ut talis Inaequalitas sit gratis essentiale actus charitatis neg. ant. ita ut sit gratis accidentale actus charitatis Dco. ant. ad modum, quo ratio Liberi, et ratio Naturalis est gratis accidentale in actu charitatis; et Dig. cons. ita ut ratione permanentiae influat gratis essentiale in actus charitatis neg. cons: ita ut solum influat gratis accidentale in actus charitatis Dco. cons. ratio autem quare differentia essentialis inueniatur inter habitus charitatis, et auxilium penes hoc, quod habitus sit uirtus operativa ab intrinseco permanens, non ut auxilium non inferat diversitates essentiales in actus charitatis ab illo procedentes, est quia non sit gratia influxiua in actus, ut mota, et delectata ab eodem obiecto fiali unitate specifica athoma gaudenti. Et eius gratia actiua non possint influere diversitates essentiales in actus, quae non sint specificanda ab obiecto circa, quod operantur; inde est, quod quum obiectum est idem specificum athomum, et ipsius actus sint specie diversa non influunt diversitates specificas in actus, quia non supponunt obiecta, aliqui possint talis diversitates

specificari ex quo sequitur, quod in tali casu diversitas specifica principij se habet dematerialiter impartando ad actus ab illis procedentes.

Sed 3° e diversitas specifica habitus charitatis, et auxilij refundit diversitatem essentialem in actus, ab illis procedentes: g° solutio e nulla. pr. ans. ex tali diversitate habitus, et auxilij infallibiliter arguitur diversitas essentialis inter actus ab illis procedentes: g° etc. pr. ans. diversitas specifica inventa inter habitus charitatis, et auxilium n.e generata absoluta, s. respectiva ut transcendentali ad ipsos actus: g° ex tali diversitate habitus, et auxilij infallibiliter arguitur diversitas essentialis inter actus ab illis procedentes. pr. cons. eo ipso quod talis diversitas sit respectiva ut transcendentali ad actus, debet ab ipsis specificari: g° in ipsis debet dari diversitas essentialis, a qua specificetur diversitas essentialis habitus, et auxilij. pr. ans. sicut principia proxima operativa sunt respectiva ad actus qui gaudent unitate specifica a thoma respectiva, illam desumunt ab unitate specifica a thoma actuum: g° qui gaudent diversitate specifica respectiva, illam debent desumere a diversitate specifica actuum. sed pr. ans. si in actibus procedentibus ab habitu charitatis, et auxilio daretur diversitas specifica respectiva, illam deberent desumere ab obiecto ut ipsos attacto: g° similiter diversitas specifica habitus, et auxilij debet sumi ab actibus ab ipsis procedentibus. pr. cons. sicuti unitas specifica actuum desumitur ab obiectis, ita unitas specifica principiorum proxime operantium sumitur ab actibus pro quos dantur: g° similiter, sicuti diversitas specifica actuum desumitur ab illorum obiectis, ita similiter diversitas specifica principiorum proxime operantium, debet sumi ab actibus, pro quos dantur.

Resp. ad regulam neg. ans. ad cuius prob. neg. ans. ad cuius prob. disto ans. neg. cons. ad cuius prob. disto ans. dist. cons. diversitas essentialis quae simpliciter, et absolute sit essentialis neg. cons. quae solum sit talis in actibus, vide [illegible] fractis ut specificantibus habitum, et auxilium disto cons. ad 1. prob. ans. disto ans. dist. cons. a diversitate specifica actuum, quae illos faciat simpliciter, et absolute diversos specifice. neg. cons. quae solum faciat illos diversos in ratione speci-

ficativi

specificatiui habit. Ido. cog = Ad 2.^m prob. antis. Iso. anti. Iceditz. etiā cōa. quq dicata, quq is. accidentalia simplx, et ablute Loq.do in actibg procedentibg ab habitu charitp, et auxilio, ut sit Indbere agens Iz naāli in ordine supnali, et agens n Inaāli in talitude is q seinspecta ab habitu et auxilio, et cōa. q se afirmata aprgdictis actibg quatq specifant habg, et auxilbg, unde grata, quq is simplx, et abluteaccidentalia, sub aliqua reduplicatione fiunt essalia. Sicuti albedo simplx ē hōi accidentalis, si tamen Iiderata in rāoe trantp uinq disgregando ē illi essalis. Sicuti etiā oēs actq Logiq is eiqdq specie athomq si tamen Iiderenta ut ptinent ad specificatiuq pōq, et ut ptinent ad specificatiuq habq Logq diqstx speciē; sic simili in nrō casu, quq quidq diuersitas specifica inuenta inte actq procedentq ab habitu charitp, et auxilio n tollit, qud simplagaudeant unitt specifica, q undaq. l. diuersitas actuq simplr talis sicuti esseq ēē sumita ab obio, unde si hoc sit ang simplr, etpsi actq hent unitq simplr, quamuis aliunde heant diuersitq specifa, q hq ē talis Iq quid in spoq =

Dubiq 4.^m

Anq sine grāa supnali creata potuerit saluari in Xpto Dnō. = Meritq premij supnalip? =

§. I.

Ideq ualet titulq questionis acinquirere: An uidelicet incarnatq quod aīa Xpti Dni relinqueretr in puris naalibq, ut potuit attenta pōa Dei abluta q.do naālia humanitp Xpti Dni n hent essalq Inexioq cq aliquo dono supnali creato, Ione actq procedentq ab illa, et Volunte aīq Xpti possent here rōq meriti premij supnalis =

Inquadi ffulitate prop.^te a fratiua stas Capreolq in 4. dist. 40. q. 1. art. 1. solutoe 2.^a Soto lib. 3. de nāa et grāa cap. 4. Mag. Medina. 1. 2.^a q. 114. art. 4. quatq hi authacp locis relatis docent oēs actq morales hōis iusti ēē meritorip premij supnalip

quamvis procedant a Christo, nec imperentur a prio. supernali. Medina tamen in praesenti Solutione 3. expresse tenet istas partes, asserens unica fuisse sent. Mag.ri Victoria, eamque amplectitur Mag. Araujo in praesenti dub. 2. solutione ad 5.m et ultimum argumentum = Opposita tamen sent.a est com. inter theologos, illam tenent Vincentius selectione de gratia Christi q. 5. pag. 248. Cabrera hic disp. 3. num. 18. Alvarez disp. 31. Nazarius Introu. 2. Cipullus dub. 5. solutione 1.a Ill.mus Godoy in praesenti disp. 23. §. 6. quos supponis =

Solutio: attenta pot.a dei absoluta, non potuit salvari meritum praemii supernalis in anima Christi destituta omni gratia supernali tam habituali, quam actuali. Ita nostra solutio: implex quod aliquis actus haberet meriti praemii supernalis, quin haberet fig. quos exaltet, et fratri intuitive merendi, cui correspondet praemium supernale; sed actus procedentes ab humanitate Christi et eius potentijs destitutis omni gratia supernali tam habituali, quam actuali non haberent fig. quos exaltet, et fratri intuitive meriti praemii supernalis: ergo requirunt esse meritorii praemii supernalis. pr. min. actus procedentes ab humanitate Christi, et eius potentijs destitutis omni gratia supernali creata nec in entitate supernales, nec imperati; ergo non haberent fig. exaltet, et fratri intuentes meriti praemii supernalis in ratione meritorij praemij. ant. supponitur ex his, quae docentur in materia de Visione, et Charitate, ubi uniformiter sentiunt theologi contra dari actus supernales, quin prius Auxilium libi scilicet pot.a in intrinsece elevata principijs supernalibus, quae in ordine agendi talis actus, et Inta, ex eo actus in entitate supernalis, requiratur, quod prius quo Auxilium in supernale, et vice imperare supernalis requiratur quod actus imperans in entitate supernalis, et contra, quod prius, quo Auxilium actus imperantis in supernale; inde est quod actus procedentes a potentiis animae Christi destitutis omni gratia supernali tam habituali, quam actuali neque in entitate supernales, nec imperati =

Confirmatur pr.

Ex eo quod meritum, ex com. sententia Theologi, est opus factum in obsequium alterius, sicut habetur D. Thom. 1. 2. q. 21. art. 3. ad 4.m in principio Corporis utriusque art.i et q. 114. art. 1. ad 2.m ubi ait: Meremur aliquid a Deo in quantum gloriae eius gloriam operamur, actus

procedentia

procedentia circa gratiam gloriæ Dei, idest ac opus factum in obsequium Dei: Ergo hæc verba: opus factum in obsequium Dei, duplex habitudo operis meritorii significat, et habitudo ad obiectum, a quo sumit bonitatem moralem placentem Deo præmianti, et habitudo ad ipsum Deum præmiatorem. Ergo ratio habitus intrinseca meriti significat habitudinem actus meritorii ad obiectum, a quo sumit bonitatem, et honestatem moralem, et habitudinem ad præmiantem in cuius obsequium fit actus: Sed actus meritorius præmii supernalis debet dicere habitudinem, et ad Deum ut inferentem præmium supernale, et ad obiectum, a quo sumit bonitatem, et honestatem supernale, cum est bona; quia actus meritorius requirit præmiantem ut inferentem præmium: sed ut inferentem præmium ipsi correspondens: Sed si est meritorius præmii supernalis requirit Deum ut inferentem præmium supernale, et similiter cum debeat meritum recipere præmium sibi debitum, et proportionatum, præmium quod supernale non sit proportionatum cum bonitate, et honestate naturali, nec ratione illius potest deberi; inde est quod actus meritorius præmii supernalis debet respicere obiectum supernale, a quo sumat bonitatem, et honestatem moralem proportionatam cum præmio supernali, et ratione cuius possit esse debitum tale præmium; Atqui sic est actus procedens ab humanitate Christi, et eius potentiis destitutis omni gratia supernali, quia habitualis, quam actualis, cum non esset supernaliter entitative, aut imperative, nequit dicere habitudinem ad Deum ut inferentem præmium supernale, nec ad obiectum supernale, a quo bonitatem moralem sumat. Ergo nequit esse meritorius præmii supernalis. = Atque probatur quia alias contra. Ratio intrinseca meriti præmii supernalis non minus debet excedere rationem intrinsecam meriti præmii naturalis, quam præmium supernale præmium naturale; sed talis excessus nequit salvari nisi actus meritorius præmii supernalis sit supernalis imperative, aut entitative: Sed cum actus procedens ab humanitate Christi, et eius potentiis destitutis omni gratia supernali creata nullo ex prædictis modis sit supernalis, sequitur, quod non possit esse meritorius præmii supernalis. =

Sed dices propositam rationem obiicitur, tota ratio ut iacet admissa, non sequitur opera Christi non fore in illa suppositione meritoria præmii supernalis quia non probat intentum. Probatur antecedens ex illatione solum sequitur, quod opera Christi Domini quatenus sunt ex specie sua non essent meritoria præmii supernalis, non vero, quod ex alio capite non essent meritoria præmii supernalis, scilicet ratione dignitatis, et valoris ipsis communicati a persona Verbi operantis: Sed probatur antecedens. Benedictus, quod operibus Christi Domini ex specie

sua Deitatis non correspondeat praemium supernale, et quod illis ut dignificatis
et ualoratis a persona Verbi correspondeat praemium supernale: ergo etc. pr. ans., et si namque humanae
Christi ex specie sua Deitatis non sit debita gratia habitualis, uita aeterna, et alia dona super-
naturalia, tamen ipsi ut dignificatae a persona Verbi debetur hereditas aeterna: ergo similiter
et si operibus Christi humani ex specie sua Deitatis non debebatur praemium supernale, tamen
ipsis ut dignificatis a persona Verbi debebitur praemium supernale. pr. con. non minus distat he-
reditas supernalis, quae est uita aeterna, a natura humana Christi ex specie sua Deitata, quam
praemium supernale ab operibus Christi ex specie sua naturalibus, siquidem utrobique est Impa-
ratio extremi naturalis ad extremum supernale: ergo si hereditas supernalis debetur naturae
humanae Christi pro dignitate ipsi proveniente a persona Verbi, etiam operibus naturalibus Christi
pro dignitate ipsis proveniente a persona Verbi debebitur praemium supernale. Quia sic Impa-
rando opera ad praemium, sicuti natura nuda ab operibus ad hereditatem.

Resp. ad obiectionem
neg. ans. ad cuius prob. neg. ans. quod licet non immediate, requirat tamen mediate, quod ex ra-
tio eius ingrediatur esse meritoria praemii supernalis, quod perfectio adueniens ex alio eius sup-
ponit personam. Verbi in toto meriti importantis habitudinem ad obiectum, et ad praemiantem. ad 1am
antis. neg. ans. ad cuius prob. dico. anti. neg. con. ad cuius prob. dist. ans. non minus dista-
re [illegible] entis. Sub. ans. in ratione subiecti eleuabilis neg. ans. quod opera undique naturalia non ger-
sunt eleuari per dignitatem Verbi ad hoc, quod sint meritoria praemii supernalis, et neg.
cons. Et ratio est quia ius ad aeternam hereditatem prouenit a natura, vel quatenus gratia sanctifi-
cante namque, et cum in ratione sancti facendi persona Verbi sit 1a gratia, et excellentior
sanctitas, inde est, quod non debet supponere subiectum, cui conuertat, et cui praestet ius ad he-
reditatem, et dona supernalia sancta. Et contra non debet supponere subiectum scilicet naturam hu-
manam, cui ex specie sua sit debita hereditas aeterna, vel dona supernalia; immo neque potest
supponere cum gratia sit supernaturam. Sicut gratia habitualis, quae est sanctitas accidentalis, quia
est 1a gratia in ordine sancti facendi, licet accidentalis, confert subiecto ius ad uitam aeter-
nam, non tamen supponit, quod subiectum ex specie sua habeat ius ad uitam aeternam, aliter
non esset 1a gratia in linea inferendi ius ad uitam aeternam, et contra dignitas proue-
niens naturae humanae a persona Verbi est dignitas 1a in linea inferendi ius ad aeter-
nam hereditatem, quia est dignitas sancti facientis, a qua 1o procedit ius ad uitam aeternam.

Signum

dignitas uero moralis proueniens merito ex persona merente non est tota moralitas meriti, siue ordinati ad premium supernale, siue ad premium naturale, quia moralitas proueniens actibus moralibus ex meritorijs a persona operante, est moralitas circumstantialis, que natura supponit in actu moralitatem essentialem, et specificam desumptam ex obiecto, sicut moralitas desumpta ex fine extrinseco, quia moralitas circumstantialis est, supponit essentialem, et specificam moralitatem desumptam ex obiecto; Confirmatur moralitas desumpta ex persona operante non tribuit meritis premij supernalis, quia debet supponere iam [illegible] titulum, et [illegible] tribuit, quia sicut ex ratione meriti augeret, per modum accidentis moralis in ordine ad premium ratione sui essentialis tituli, sibi debitum: quia cum opere Christi, de qua replica, non dicitur tanta in ratione meriti moralitas supernalis, nec referantur ad [illegible] inferens premium supernale, non habens rationem meriti premij supernalis. Ergo cum circumstantia persone non det illis rationem meriti, sed augeat rationem meriti per modum accidentis illius, auget meritum respectiue ad premium debitum, quia non merito, et cum non merito non correspondeat premium supernale ex specie sua non potest illi correspondere premium supernale ratione circumstantie. =

Sed obijcies Dominum hanc solutionem: moralitas desumpta ex persona Christi Domini elicienti opera naturalia meritoria se habet per modum speciei tribuentis talia opera in ratione meriti supernalibus premijs: quia solutio nulla. Probatur antecedens. Ista talis dignitas eius moralitas non potest se habere ut accidens morale meriti Christi Domini, quod est ad quoduis naturalibus: quia se habet per modum speciei tribuentis meriti premij supernalis. Probatur antecedens: accidens morale pertinet ad eundem ordinem, ad quem pertinet actus moralis, cuius est accidens, sicut quodlibet accidens pertinet ad ordinem essentie, cuius est accidens; sed dignitas moralis desumpta a persona Christi non pertinet ad ordinem, ad quem pertinent actus undique naturales a Christo eliciti: quia non se habet ut accidens moralitatis, sed ut species tribuens meriti premij supernalis. Probatur minor. Talis dignitas moralis pertinet ad ordinem supernalem, cum proueniat a specie supernali seu a persona Christi, actus uero pertinent ad ordinem naturalem: quia talis dignitas non pertinet ad eundem ordinem, ad quem actus = 2º. probatur antecedens. Talis moralitas non supponit aliam moralitatem ordinis supernalis in illis actibus: quia est in ordine supernali: quia solutio

Vega

noe fiā Inhaerentis illorū meritorios intra ordē supnalē; q̄ ratione fiē
Inhaerentis tales actꝰ in roē meriti pr̄emij supnalis; p. hoc ultima con. q̄ id
quod actꝰ meritorius Inhaerit intra ordē supnalē, Inhaerit in roē meriti premij
supnalis: q̄ id, quod tanquā fiē Inhaerit intra ordē supnalē, Inhaerit
tanquā fiē in raē meriti premij supnalis =

Sicut ad uglg. neg. ans. ad
cuius 1.ª prob. neg. ans. ad cuius prob. Ina. mai. neg. min. ad cuius prob. dist.
ans. subiective accepta, seu in ēē entis Ido. ans. Fōaliē accepta neg. ans. et
dist. cons. Talis dignitas sumpta subiective, seu in ēē entis Ido. cons. sumpta fōaliē
neg. cons. id est dignitas sumpta fōaliē, ac dignitas relata ad premiū
in orde ad quod significat opꝰ meritorium, seu efficiens accentata moralita
operis meritorii in orde ad suū premiū cum augm. acquirendū. Cum premium
debitum operi, quod significat supnū premiū naāle, conta efficiē, et dignitas in orde
ad premiū naāle acquirendū cum augm. proportionato effectioni, et Latitudi=
ni talis dignitatis. Ex quo sequitur, quod talis dignitas in fōaliē naālis, quia=
uis subiective, et in ēē entis sit supnalis =

Ad 2.ª prob. resp. ad 1.ª ans. quod
nec ipsa dignitas ē ordis supnalis fōaliē, et fōaliē, nec supponit aliquid ordis supna=
lis, et negando cons. deducta. Ad ultimā prob. Ista ans. et cons. Ex quo nihil se=
quitur in fauorē replicae, cum dignitas a qua procedit n sit fōaliē Inhaerentis, et
fōaliē ordis supnalis =

Sed 1.º hanc solutionē replicabis; dignitas moralis pro=
ueniens actibus naālibus dicit, et quod in quantū n solū ēē supnalis entitatiuē, et sub=
iective, sed etiā fōaliē et fōaliē. quia solutio nulla. p. ans. ideo nēē fōalē, et fōaliē
supnalis, quod afficit substantiā naāle, quod ē naāle subiective, et fōaliē; sed hoc
intelligitur, quod dignitas afficiens sit supnalis fōaliē, et fōaliē: quia etsi p. min.
gratia habitualis afficiens aliquid afficit substantiā naāle, subiē, et fōaliē naāle ex
specie sua, similiter habitꝰ supnales recepti in illa; et voluntate afficiunt sub=
stantiā naāliā subiē, et fōaliē naāliā, siquidē ex specie sua solū fōaliā
ab sola

ad obiectum naturalem; in hoc non obstante gratia habitualis, et habitus supernaturales recepti in actu, et voluntate non solum substantiam, et in esse entis, sed etiam habitualem, et actualem supernaturalia, sic similiter dignitas moralis supernaturalis proveniens ex persona Christi afficiat actus substantiam, et actualem naturalem eius supernaturalis non solum entitative, sed etiam habitualem, et actualem.

Respondeo neg. ant. ad eius prob. Ista maior neg. min. ad cuius prob. distinguo maior afficiunt tanquam forma quae ex se heret dare speciem substrato, cum coincidant Ista maior. tanquam afficiens accentales, quae non impedit dare speciem, sed accentalitas afficere speciem, quam presupponunt neg. maior et Ista min. neg. cum gratia habitualis et habitus supernaturales impartiunt ad substrata naturalia ut sic dantes speciem ad substrata recipiens speciem, ad modum, quo sunt impartiunt ad mag. quam habitum ad sui speciem; contraque dant speciem propriam, quae supernaturalis est entitative et habitualiter et sic trahunt substrata ad ordinem supernaturalem non solum entitative, sed etiam habitualiter. Quia in his non videatur dico subiectum acceditabilis, sed dictio fit actuantis, et coincidentis speciem, moralitas vero proveniens a circumstantia personae non habet vim sui actus moralis meritorii, nec potest habere. Unde habitualia loquor accommodata esse moralia, non vero ponit novam esse, et ea accommodata esse moralia quasi deserviant in ordine ad proprium finem, quia omnes circumstantiae se habent quasi in sernantes, et ornantes esse, substantiam, quod afficiunt ratio esse, contra in ordine ad proprium finem, et sic per finem actus, quem circumstantiae, cum quo non impatitur, quod si speciem actus sumitur a fine naturali, moralitas circumstantiae non est habitualis naturalis, ea afficiat in ordine ad finem naturalem, et contra moralitas personae Christi ducta operibus a fine naturali specificatis, est habitualis naturalis.

Alia ratio impugnari ratio Salmantic. et est ut regula de dicta, actiones pure naturales, quae procederent ab humanitate Christi Domini non deficerent sua dignitate meriti praemii supernaturalis in ratione talis meriti, sic excellentia ab anima Christi a gratia supernaturali sua naturalis quae actuali dabatur in ipso meritorum praemiis supernaturalis pr. ant. ideo

de fieri forma Intrinseca meriti premij supernalis predictis actibus, qui merito Instituta in ratione meriti formalis, et exaltati per habitus, et actibus, vadunt ... premij offerentis, in cuius obsequium fiunt, et contra meritus premij supernalis per habitus ad obiectum supernale, et ratione Dei Inferentis premium supernale, ut constat ex ratione devotionis; si meritus non Instituta formaliter in ratione meriti per talem habitus ergo. — pr. min. in merito pure creato premij supernalis, qui opera pure creata; meritoria premij supernalis Instituuntur in ratione meriti formaliter per gratiam habitualem tanquam per propriam intrinsecam formale Instituentem meriti in ratione meriti premij supernalis, et quia gratia habitualis est propria intrinseca meriti illud formaliter Instituens, dicitur: Theologi non possunt cadere sub merito, ut gratia extrinseca meriti possunt cadere sub merito: ergo meritus premij supernalis non Instituta formaliter, et exaltati per relationem habitus ═

Resp. ad obiectionem neg. ans. ad cuius prob. dist. maior. neg. min. ad cuius prob. dist. ans. Loquendo de Institutione meriti pro substrato neg. ans. de Institutione meriti ultimate Instituta in ratione meriti premij supernalis trans. ans. et dist. cons. Loquendo de Institutione meriti premij supernalis pro substrato neg. cons. Loquendo de Institutione meriti ultimata trans. cons. In merito premij supernalis duplex Institutio est distinguenda: alia non ultima, que est illius Institutio pro substrato, altera ultima, que est Institutio illius pro formali; hec supponit 1.^a et ex ablatione illius requirit ablatio istius; prima Institutio fieri per habitus relationem 2.^a per gratiam habitualem in pura creata tanquam per formam intrinsecam meriti, et etiam in Christo de facto ut fieri ex D. Thoma q. 27. de Verit. art. 5. ad 4.^m cuius verba retulimus probando 2.^am p.^m 1.^æ Selectionis dubij precedentis. Quia meritus premij supernalis formaliter ultimate Instituta per id, per quod redditur formaliter gratus Deo; est autem opus gratus Deo sicuti, et ipsius operans formaliter fieri per gratiam habitualem sanctificantem, ergo; gratia enim est, que facit gratus; licet operibus Christi Domini unde quaque non aliquid deficeret. V.^c Institutio meriti premij supernalis, requirit, quod illud deficeret forma Intrinseca meriti premij supernalis Loquendo de utraque Institutione scilicet pro substrato, et pro formali

S. T. hanc

Sed 3.º hanc soluc. obijcies q. stando in illius doctrina sequitur, quod secluso a Xpto Dño oi gratia supnali accidentali, siue habituali, siue actuali, salua fa. formali Instituens actis Xpti naaler meritorios premij supnalis; q. sublato nulla. pr. min. saluata gratia unionis; quae e gratia, et sanctitas substantialis, quia aia Xpti redditur Deo grata, et moralr infinite grata; i. Deo ualet instituere actis Xpti naalis in rone meriti premij supnalis: q. etta. pr. min. q. hanc gratiam reddentem actis naaler Xpti gratos Deo: q. illos Instituerent in rone meriti formalr. 2.º doctis. solusi; i. q. talis gratia non Instituerent formalr in rone meriti premij naalis, i. supnalis: q. = pr. min. subsumpta affectio prouenient talibus actibus a praedicta gratia non dispartata ad ipsos, ut affectio se hens p modum Circumstantiae i. ut fa. illos formalr Instituens in roe meriti: q. illos formalr Instituere in rone meriti premij supnalis. pr. coa. ideo soluendo ultimus replis 1.ª obiectionis dicimus dignitatem moralem prouenientem actibus naalibus Xpti a gratia non transferre illos ad rone meriti premij supnalis; q. talis dignitas e hens ut circumstantia, non ut fa. dans illis speciem in rone meriti, ex quo sequitur, quod quamuis supnalis sit subiectiue non formaliter, siue in dignificando, et perficiendo meritum: q. cum dignificatio, et perfectio, quae prouenirer actibus naalibus Xpti Dñi a sanctitate substantiali: Haec se hent ut circumstantia i. ut fa. illorum in rone meriti, sequitur, quod illos Instituerent in rone meriti premij supnalis =

Sed ad ulas neg. ans. ad cuius prob. dm. mai. neg. min. ad cuius prob. dist. ante. et coa. neg. min. subsumpta. ad cuius prob. dist. ante. neg. coa. ad cuius prob. dist. ans. ita ut illa ratio sit sufficiens ad intentum excludendi actus naaler Xpti a rone meriti premij supnalis. ita ans. ita ut illa sit ratio adequata. Neg. ans. et coa. premissis inferebat ex suppone quod illa ratio esset adequata, et non eius sanctitas. ...... talis in illo casu heret se ut fa. formalr Instituens actis naaler Xpti meritorios in rone meriti, Instituerent illos in rone meriti premij naalis.

nis supnalis, q̃ n̄ supponere substant̃ habilē ad roēs meriti premij supnalis ═

Sed 3ª ē corpro quod sanctitas substāl: Xpti in illo causare tenet ex-
pta Inhuens actꝫ nāles Xpti in rāoe meriti, Influere illos in rāoe
meriti premij supnalis: q̃ solus nulla; pr. ant. quod ipsi actꝫ eenr
ex specie sua nāles n̄ impediret quod in rāoe meriti trans ferrentur ad ordē
supnalē: q̃ Influere illos in rāoe meriti premij supnalis. pr. ant. quod
illꝫ, ex Voluntas creata sine gr̃a exspecie sua nāliā, ex ordata ad
obta nāliā n̄ impedit, quod habitꝫ supnales se tenent ex fiat dantes spe-
cies in Linea prij operatiui trans ferunt in rāoe prij operandi ad ordē
supnalē: q̃ idꝫ veacti nāliꝫ Xpti Influit in rāoe meriti, q̃ sancti-
tas supnalis substālis ═

Reter neg. ans. ad eius prob. neg. ans. ad cuius prob.
Asso ant. negt. con. ex rāo ē q̃ actꝫ nāles exalte adequantur cū obto nā-
āli, ex n̄ sine meritorij exalte adequantur cū premio nāli, ex cū pre-
miante ex Inferenti premiꝫ nāles, ad modū, quo pōa corporea ex-
alte adequatur cū obto corporeo, nec pot actuari p alliquꝫ figꝫ, p.
quꝫ transferatur ad attingendū obtꝫ spirituale, ita similiter meri-
tꝫ nāle n̄ pot transferri ad rāoe meriti premij supnalis, p inade-
quāoꝫ exaltꝫ cū premio nāli ═

Ex alterius q̃ta Influens Me-
ritꝫ in rāoe meriti facta illud digni ficando, Influit ipsū Me-
ritū, efficiendo tendentiꝫ meriti in obtū, ex premiū. Inde ex Influe-
re illud in rāoe meriti premij supnalis deberet illi coīcare ten-
dentiꝫ in obtꝫ, ex premiꝫ supnale, q̃ n̄ pot illigi meritꝫ alicuius
premij, quin illigatur tendentia in tale premiꝫ, sanctitas ex substālis
unita operibꝫ nālibꝫ Xpti sine n̄ unita illis p modū tendentiꝫ
ex conta n̄ transfert illos in rāoe tendentiꝫ ad ordē supnalem
q̃ nec in rāoe meriti transfert illos ad ordē supnalē; sicut nāa

Sua unita in persona humanitati Christi Dni, et in illa formalr sanctificet, quia tamen non unit illi modo physico radicalis non trans fert humanitatem in ratione physica radicalis ad ordinem supernalem. Sicut et intellectus et voluntas, ex vi ex specie sua sint naturales, non tamen adequanter exalti cum obto naturali, unde ergo fiat supernaturaliter potentia trans ferri ad ordinem supernalem. Requiritur tamen, quod sint supernaturaliter hoc ratione physica operativae in ordine supernali, alias non poterit trans ferri ad ordinem supernalem in ratione physica operativae =

Ex quo sequitur, quod quod meritum est naturalis, quamvis sit illud formalr Instituens in ratione meriti, non supernalis, non Instituit illum in ratione meriti praemij supernalis, ut in eo facile videtur. Unde quamvis talis sint supernalis sublima, et in esse entis, in Instituendo est naturalis, quia Instituit illud quod exigit, et capacitas tendentiae, quae exalta adequata cum fine naturali =

Sed 3.o hic objicies contra quod Sanctitas substantialis Instituere praedictos actus in ratione meriti, debere illos Instituere in ratione meriti praemij supernalis: quod solum nulla pro. ans. contra quod gratia habitualis Instituat actus puri hominis in ratione meriti illos Instituere in ratione meriti praemij supernalis: quod a fortiori id debet facere Sanctitas substantialis, cum Sanctitas substantialis in infinitum excedat gratiam habitualem =

Resp. ad regulam neg. ans. ad cuius prob. transeat anti. neg. con. Et ratio est quia gratia habitualis solet Impartiri modo sit Instituens meriti ad actus supernales, non ut ad actus naturales, quos si formaliter in ratione meriti Instituit illos Instituere in ratione meriti praemij naturalis non vero supernalis Sanctitas vero substantialis Instituit in ratione meriti in casu de lucris actus naturales. Unde illos Instituit in ratione meriti praemij naturalis. Et si fiat praedicta Institutio inter gratiam habitualem et sanctitatem substantialem est quia gratia habitualis cum sit habitus subordinatus exercitio voluntatis, quia habitibus utimur

cum actum, quoniam ex exercitij tantum gratiae habitualis in actum Meritorij sed principij elicitivi, et dignificativi, seu Intrinseci actus in ratione meriti, 2us exercitij supponit 1m. et ad illud requirit; Videtur Voluntas ornata gratia habituali ad 2m munus debet prius ornari, ut illa ad 1m munus. Cum autem Voluntas Christi actus naturales non ornati gratia ut principio elicitivo, et consequenter nec ut dignificativo principio quod non Intrinseco actus naturales in ratione Meriti. Sanctitas ut substantialis non subordinata Voluntati creatae operanti ad dignificandum actus ab illa procedentes sive naturales sint, sive supernaturales. Sic similiter dicendum agendo de valore Morali operationum Christi Domini dicunt Thomistae, quod actus charitatis Christi infinitè dignificatur à persona Verbi, tamen actus charitatis ut dicit quamquam creatum, et [illegible] habere gratiam habitualem intrinsecus ut eadem solum dignificari illum ut dicit, propter quod actus Christi sive naturales, sive supernaturales procedunt elicitivè à persona Verbi ut a principio quod, et consequenter procedunt elicitivè a Sanctitate substantiali, et ad influxum elicitivum Intervenient Sanctitatis in ordine ad actus sequitur influxum dignificativum=

Proponuntur argumenta, et Solvuntur

Arguitur 1° 2a Deluoz: operibus naturalibus elicitis a Christo Domino in casu non de lucro propter dignitatem illius provenientem à persona Verbi deberetur praemium supernaturale: sed seclusa ab anima Christi omni gratia accidentali sive habituali sive actuali eis actus erunt Meritorij praemij supernaturalis. Probatur antecedens: Talibus operibus Incarnati quodammodo reddit adorabilis propter dignitatem à persona Verbi illis provenientem deberetur cultus supernaturalis, velut cultus Latriae: sed praedictis actibus Incarnatis in ratione Meriti propter dignitatem illis provenientem à persona Verbi deberetur praemium supernaturale. antecedens est certum. consequentia probatur: dignitatem elevantem in utroque casu est eadem: sed sicut res, cui non debetur cultus supernaturalis elevatur ad finem cultus, cui debetur cultus supernaturalis, similiter Merita, cui non debetur praemium supernaturale debet elevare ad finem Meriti, cui debetur praemium supernaturale.=

[illegible] quod quamvis hereditas debeatur naturae, nec quamvis praemium posset deberi actibus procedentibus à natura: sed praemium supernaturale

supernale posse esse debitum actibus naturalibus Xpti ratione dignitatis a persona proveniens. ans. Libenter nobis, quia quod debetur gratiae habituali per modum hereditatis, debetur etiam per modum praemij actibus a gratia habituali causatis, siquidem aeterna Beatitudo per modum hereditatis debetur gratiae habituali, et per modum praemij actibus a gratia habituali procedentibus. contra arg. quod debetur naturae per modum hereditatis potest deberi actibus ab illa procedentibus per modum praemij: sed quod per modum hereditatis debetur naturae dignitate, potest deberi per modum praemij actibus dignitatis ab illa procedentibus realiter qualiter indignitate, et cum naturae humanae Xpti ex dignitate illi a persona sibi provenientis sit debita per modum hereditatis aeterna Beatitudo, actibus ab ipsa procedentibus, et a persona sibi dignitatis erit debita eadem Beatitudo per modum praemij pr. con. quia in illa veritate, et in munere argumenti ab ante ad cons cum eodem adito: sed stante veritate ante, non potest stare falsitas consequentis; cum sit bona con. ab ante ab cons cum eodem adito. pr. ans. nequaquam valet dicere: quod debetur naturae per modum hereditatis potest deberi actibus ab ipsa procedentibus per modum praemij; ac dicere: aliquid debetur naturae per modum hereditatis: sed idem potest deberi actibus ab illa procedentibus per modum praemij. Similiter idem valet dicere: quod per modum hereditatis debetur naturae dignitate, potest deberi per modum praemij actibus dignitatis ab illa procedentibus; ac dicere: aliquid debetur naturae dignitate per modum hereditatis: sed potest idem deberi per modum praemij actibus dignitatis ab illa procedentibus: sed in praedicto modo argui. arguitur in munere ab ante ab cons cum eodem adito =

Resp. ad argumentum

neg. ans. ad eius prob. dico ante. neg. con. ad eius prob. dist. ans. eadem est ratio rei dico ans. in ratione sufficienti neg. ans. et con. Et ratio est quia dignitas personae sibi in ratione Instituendo actus naturales, seu res naturales adorabiles est supernalis habitualis, ex non solum substantia in esse entis; quia ratio habitualis supernalis ut Instituat aliquid in ratione obiecti supernalis non exigit; quod res Instituta, seu substracta, quod afficit sit supernale entitative; siquidem res naturales ut stant sub [illegible] ratione, et ratione illius attinguuntur ut obiecta supernales. Ratio ut Instituta meriti supernalis in ratione dignitatis Meriti est id, quod substractum sit ergo ordinatum in praemium supernale quod nullum exige-
exigit

gie

quod iste actus ordinatus in praemium, exigit quod sit actus ordinatus in praemium in ordine ad quod dignitatem substantiae meriti, neque stat, quod ratio intrinseca meriti exigat pro substrato actus ordinatus ad praemium, et quod non exigat esse ordinatum ad praemium in ordine ad quod debet illud intueri. Sicuti quod forma supernaturalis operativa elevans potentiam ad operandum exigit in potentia capacitatem ad operandum bene infectam, quod ut elevet ab talis actus ordinatus exigit in potentia capacitatem ad talem actum ordinatum, et non sufficit supponere potentiam ad alium. Aliter gerere illius elevari ad amandum, et aliter quidem explanatur; quod bene valet est ratio intrinseca meriti: quod exigit pro substrato actus ordinatus ad praemium quod simile valet; est intrinseca meriti in ordine ad praemium supernale: quod exigit pro substrato actus factus in ordine ad praemium supernale; quod talis modus argumenti est ab antecedenti ad consequens cum eodem addito. Ex quo sequitur quod si actus meritorius sit naturalis, et forma illud intrinsecans in ratione meriti sit supernaturalis, talis forma erit supernaturalis substantiae, seu in esse entis, non ut forma intrinseca.

Ad distinctionem [illegible] distinguo antecedens: procedentibus a natura cum eadem illud, quod per modum hereditatis debeta natura, concedo antecedens procedentibus a natura non ut cum tali ordine nego antecedens et consequentiam ad probationem antecedentis in natura proposita concedo antecedens: quod actus procedentes a gratia habitualiter procedunt ab illa cum ordine ad beatitudinem; quae modus hereditatis est debita gratiae habitualis ad probationem consequentiae distinguo antecedens. Loquitur de actibus procedentibus cum ordine ad tale praemium distinguo consequens actibus dignificatis ab illa procedentibus, si ab illa procedant cum ordine ad tale praemium concedo consequentiam, si non procedant cum tali ordine nego consequentiam. Ex quo sequitur, quod non arguitur ab antecedenti ad consequens cum eodem addito in sensu, in quo consequens recte infertur ex antecedenti: siquidem ut recte inferatur exigitur, quod consequenti superaddantur supra illa verba: actibus procedentibus a natura, verba sequentia: et cum ordine ad tale praemium procedentibus ab ipsa.

Arguitur. Si in actibus naturalibus procedentibus circa obiectum, et formae naturalis est capacitas ut eleventur ad rationem meriti praemii supernaturalis quod per dignitatem personae. Ubi siquidem actibus naturalibus elevantur ad rationem meriti praemii supernaturalis antecedens est notum, quod actus naturaliter impetrati ab actu supernaturali redduntur meritorii praemii supernaturalis. Probatur consequentia non potest actibus naturalibus advenire forma ordinis supernaturalis ita perfecta

perfecta actu dignitas proveniens illis a dignitate personali Verbi. Ergo si aliqua forma
ordinis supernalis potest elevari ad rationem meriti premii supernalis, a fortiori dicen-
dus est elevari per dignitatem illis a persona Verbi provenientem. =

Dices non recte probari

ex quo dignitas Verbi sit forma, quasi forma ordinis supernalis, ex infinite magis
perfecta, quam quecumque alia forma ordinis supernalis, quod si actus naturales per formam mi-
nus perfectam elevantur ad rationem meriti premii supernalis, per dignitatem personalem Verbi illi
dicendi sunt elevari ad rationem meriti premii supernalis. Sicut humanitas Christi est ca-
pax ut elevetur ad eliciendum opera supernalia, et tamen non potest elevari per id,
quod est magis perfectum in ordine supernali, et elevatur per id, quod est minus perfectum; siquidem
non elevatur ad eliciendum opera supernalia per personalitatem Verbi, neque Verbum
sibi intrinsece unitum, elevatur tamen per gratiam habitualem, et potest elevari per aliquid in-
ferius ad gratiam habitualem, scilicet auxilium supernale: ergo idem dicendum de capacitate actus na-
turalis quoad elevari ad rationem meriti premii supernalis. =

Sed dicendum est quod ex exem-

plo allato in favorem solutionis, ut sumitur argumentum pro opposito: ergo solum nulla propositio
Divina Verbi potest uniri naturae creatae per modum principii radicalis operandi, non stante
quod natura creata esse capax ut elevetur ad operandum supernalia per formam supernalem
inferiorem, et quod Verbum sibi intrinsece unitum non elevet ad operandum super-
naturalia: ergo etiam dignitas personalis Verbi actibus creatis potest uniri per modum forme inse-
quentis illos in ratione meriti, non stante quod aliqua forma inferior elevetur ad
rationem meriti premii supernalis, et quod dignitas personalis Verbi sibi intrinsece uni-
ta non elevetur ad rationem meriti premii supernalis. Confirmatur quoad illud, quod suppo-
nit instans, ex dictis in discursu dubii; scilicet per dignitatem personalem Verbi debere
instrui actus naturales Christi in ratione meriti premii naturalis, admisso casu ne-
dum in Christo non ponere gratiam habitualem, et elicere actus superna-
les mediis auxiliis supernalibus, tales actus esse meritorios, et instruenda fra-
tur in ratione meriti per dignitatem personalem Verbi. Quantum ad id, quod infertur
instat a paritate. =

Retradenegatur

Nego 2°

Resp. ad reptq nego ant. ad cuj prob. dico anti. nego cōa. et rāo ē q' corpus quā nāa hūa potest uniri p modū pū operandi sup creatu, ex qᵗᵉ nāg creata adessen oīa requisita ut p hūg nāg sibi intrinsecè unitq elevaretur ad operandū supnale q' ex qᵗᵉ nāg creatæ solū exigit pōa obedialis ad operandū supnale, et cū hoc supponeretur, elevaretur hūa nāa sibi intrinsecè unita ad operandū supnale ut tamen aliquid elevetur ut meritū ad præmiū supnale requiritur ex pᵗᵉ subti elevabilis, quod sit opq factū à merente cū ordine ad tale præmiū, et quod sit 2° sup speciē n sit opq factū a merenti in ordine ad tale præmiū; ipsū merens p aliud opq præmiū ordatū ad tale præmiū, ordet, et imperet alios actū ad ipsū præmiū, ad quod rāoe suā n erant ordinati, qualiter p actū charitatis ordantia actū naāles ad præmiū supnale, q' p tale ordoq fiunt hauiler ut ōfīa Institutiua meriti supnalis Induanda in rāoe meriti præmij supnalis; actq ūs Xpti, de q q' deluo nia nec rāoe sui, nec rōe alterius actq sī ... ordati ad præmiū supnale; Unde nec sī capaces ut p dignitē Vbi Insinuanda in rōe meriti præmij supnaturalis. =

Arg. 3°. actū naāles Xpti, de q q' deluo, p dignitē Vbi Insinuerentur in rāoe meriti in superiori Linea, qua merita pōt collocari: q' Insinuerentur in rāoe meriti præmij supnalis; cōa. ē bona, et ant. pr. 1°. nāa humāa Xpti p sanctitē Vbi Insinuita in superiori Linea in rāoe sanctē, qua pōt creata collocari: q' similiter actū naāles Xpti p dignitē Vbi Insinuerentur in superiori Linea in rāoe meriti, qua pōt merita collocari; pr. cōa. ita se hēt dignitas Vbi ad meritū, sicut sanctitas ad nāg; nec illa ē minor ista: q' hēnt æquales effū præstare substantiis, quæ afficiunt =

2°. pr. idq ant. Insinuerentur in rāoe meriti ualoris simplē infiniti: q' in superiori Linea, qua merita collocari pōt; pr. cōa. eo, quod ēent ualoris meritorij simplē infiniti heren sufficientq ualorq ad omne præmiū possibile, siquidē oē præmiū possibile adæquarent: q' Insinuerentur in superiori Linea, qua pōt merita collocari. = 3°. pr. idq ant. Insinuerentur in rāoe meriti hēnti ualorq sufficientq ad promerendū præmiū ordis hypostatici; v.g. incarnatione

incarnationem satis: ergo Intuerenda in superiori Linea, qua meritum potest collocari; consequentia est bona quia superior Linea meriti recte arguitur ex superiori Linea præmij; et cum præmium ordinis hypostatici sit in superiori Linea præmij, sequitur, quod meritum illius sit in superiori Linea meriti, antecedens vero probatur. ut actus meritorij habeat sufficientem valorem ad præmium ordinis hypostatici, non exigitur quod sint opera facta in obsequium dei ut Inferentis præmium talis ordinis, et consequenter non requiritur, quod sint opera facta cum habitudine ad præmium illius ordinis hypostatici; sed eo ipso quod ordinari ad tale præmium non sit exactum, ut actus habeant sufficientem valorem illius meritorij, non ei unde negetur actibus naturalibus Xpti dignitatis satis a persona Verbi prædictum valorem; ergo etc. Min. eo Instar quo intelectis circumdubijs eo negata actibus naturalibus Xpti bonis ratione meriti præmij supernalis, quia non sunt opera facta cum ordine ad præmium supernale; Maior vero probatur. etc. meritorij præmij ordinis hypostatici actus meritorij, quos de facto Xptus habuit fuerunt quoad sufficientiam meritorij præmij ordinis hypostatici; et tamen non fuerunt opera facta a Xpto bono cum ordine ad præmium talis ordinis: ergo vera est maior. Ex quo etiam requiritur non requiritur ut actus sint meritorij præmij supernalis, eliciti cum ordine ad præmium supernale, neque sint obsequia facta deo ut Inferenti præmium supernale, et Initus, quod actus, de quo dicto, essent meritorij præmij supernalis. =

Ad argumentum ratione neg. antecedens ad cuius 1. prob. dico antecedentem neg. consequentiam ad probationem dico ad antecedens: dicitur antecedens ad omne meritum neg. antecedens ad meritum, quod est operum factorum cum ordine ad præmium supernale, et in obsequium dei Inferentis præmium supernale dico antecedens et dico consequentia si substrata sint æque capacia dico consequentia si non sint æque capacia neg. consequentiam = Explicatis in forte quomodo (ut Instar ex dictis circumdubijs) actus, qui nec ex specie sua sunt supernales, nec imperatiue; sint incapaces elevari ad rationem meriti præmij supernalis, et consequenter sint incapaces elevationis ad superiorem Lineam in ratione meriti; natura vero creata, eo ipso, quod rationalis sit, est capax elevari ad superiorem Lineam sanctitatis a Sanctitate Verbi, quia ad hoc nihil aliud requiritur, quam quod sit a persona physice uniata naturæ creatæ, ad quam unionem nulla dispositio exigitur ex parte naturæ. Unde gratia physica emittitur naturæ proveniens exacta ex parte naturæ ut elevetur sanctitate Verbi

ad superiorem Lineam sanctitatis = Ex exemplo ostenditur solutio; Essentia Divina per modum speciei intelligibilis unita intellectui creato hic reddere Deum supremo modo intelligibilem a creata, scilicet reddere Deum intelligibilem ut est in se, tamen illius effectus non valet praestare intellectui creato nude sumpto; unde non uniretur intellectui creato [illegible] sua virtute naturali, et non adaptato per aliquam virtutem supernaturalem ad cognoscendum Deum, in tali casu non uniretur Essentia Divina intellectui creato reddendo Deum ut est in se intelligibilem ab intellectu creato. Sicuti ergo Essentia Divina ut per modum speciei intelligibilis reddat Deum ut est in se intelligibilem ab intellectu creato supponit in illo, quod talis intellectus sit ordinatus ad Deum ut ad objectum supernaturale in se cognoscendum, ita dignitas Verbi ut Individuantis opera meritoria in ratione meriti praemii supernaturalis supponit in illo, quod sint opera ordinata, vel ratione sui, vel ratione alterius ad praemium supernaturale =

Ad 2um prob.

finalis antecedentis distinguo antecedens, nego consequentiam; ad cuius probationem distinguo antecedens: ad omne praemium possibile intra Lineam praemii naturalis concedo antecedens; supra Lineam praemii naturalis nego antecedens, et distinguo consequens: quae potest collocari meritum praemii naturalis concedo consequens; quae potest collocari meritum absolute nego consequens. Sicuti si daretur virtus naturalis activa, quae esset virtutis cognoscitivae infinitae in parte objecti supernaturale cognoscere, ex suppositione esse possibile cognoscere, quod sit intra Lineam entis naturalis, et contra per aliam virtutem infinitam non esset in superiori Linea, in qua potest collocari virtus activa creata, quae per hoc, quod Individuans per virtutem creatam supernaturalem ponitur in superiori Linea; ita de Merito infinito simpliciter infinitate relata ad praemium naturale =

Ad 3um resp. Negando antecedens ad probationem distinguo maiorem: non requiritur, quod sint praedicto modo facta ex parte operantis concedo maiorem, ex parte operis nego maiorem, et distinguo minorem: ita ut non requiratur neque ex parte operis, neque ex parte operantis concedo minorem; si requiratur ex parte operis, licet non ex parte operantis nego minorem et consequentiam; ad probationem maioris distinguo maiorem, distinguo minorem: non fuerunt facta cum ordine ad praemium ordinis hypostatici, non fuerunt facta cum tali ordine ex parte operis nego minorem, ex parte operantis concedo minorem, et nego consequentiam. Et distinguo consequens: sint non sit requisitum ordinari ad praemium supernaturale neque ex parte operis, neque ex parte operantis concedo consequens; si sit requisitum ex parte

operis

operis, licet non ex parte operantis; neque contra. Duplex est ordo actus meritorii in praemium, alius est ordo ex parte operis, alius ex parte operantis; qui 1us ordo, potest salvari ratio meriti quoad sufficientiam, licet non quoad efficaciam, ad quam requiritur 2us ordo, qui quidem non affert ullam meritoriis actibus ex se sufficientibus ad praemium, sed solum applicationem illorum ad praemium; quia actus, per quem applicantur non sunt perfectior actibus, ad quos comparatur per modum potentiae illos applicantis. Ut aliquis actus sit ex parte operis ordinatus ad aliquod praemium solum requiritur, quod modo substantiali sit proportionatus cum tali praemio, et sit quoad sufficientiam meritorius quia sit dignificatus per hoc aequalis valoris cum praemio; quia igitur proportio per modum summati cum praemio ordinis hypostatici debeat inveniri actibus supernaturalibus creatis, cum actus de facto eliciti a Christo Domino fuerint supernaturales, et aliter dignificati per valorem moralem aequalem praemio ordinis hypostatici, inde est, quod fuerunt quoad sufficientiam meritorii praemii ordinis hypostatici; in actibus vero undequaque naturalibus, de quibus praesens difficultas, non salvatur proportio per modum substantiae meriti cum praemio supernaturali, et consequenter neque ex parte operis coordinati in illud, unde nec meritorii quoad sufficientiam praemii ordinis hypostatici; actus enim, qui ex parte operis est ordinatus ad aliquod praemium, ut de facto illi sit debitus, non indiget quod ab agente per actum superioris ordinis applicetur, et dirigatur ad tale praemium, sed actus eiusdem ordinis, et inferioris perfectionis potest ordinari ab agente in tale praemium, quod non salvatur in actibus undequaque naturalibus, comparative ad praemium supernaturale. =

Ex quibus sequitur, quod quamvis praemium ordinis hypostatici distet magis ab actibus supernaturalibus ex specie sua consideratis, quam praemium supernaturale ab actibus naturalibus, talis maior distantia in genere entis est, non vero in ratione tam obiecti et praemii; per actus naturales non potest cognosci obiectum supernaturale ut tale, per actus tamen supernaturales attingitur obiectum ordinis hypostatici ut tale =

Sed 3a solutio 2i probationis antecedentis principalis, Regula per dignitatem [illegible] influxerunt actus naturales Christi in superiori linea, qua in ratione meriti potest meritum absolute institui. Hoc solvo nulla; primo quia actus influxerunt intra lineam supernaturalem in ratione meriti; sed e contrario, quod influxerint intra lineam

supnale in raõe Meriti Influerentia in supnali Linea, qua meritũ absolute
pot Inuitari: q ctta. min. videa nõa, q. Influerentia intra Lineã supnale
supnaturaliter hypostatica, siquidẽ valorarentia a psona Diuia hypostatice u-
nita humanitati, hoc e Linea superia, qua Meritũ absolute pot collocari
q. ctto. Mai. u. pr. actq predicti n significarentia a tali dignitate vt
pog naale eouy, s vt pog obedientiale solũ eẽr capaces talis dignitaty:
q. Tales actq in raõe Meriti Influerentia intra Lineã supnale; ant. pr. p fecho
ordis hypostatici solũ vt pog obedientiale pot rer create Inuenire, sicuti
hypostatica unio Dei cũ naa creata n pot Inuenire naa creata vt pog naale
sed solũ vt pog obediale; s p fecho adueniens predictis actibq a psona Dijce
ordis hypostatici: q predictq actq n significarentia a tali dignitate vt
pog naale eouy, sed vt pog obediale =

Ad rupla rena; Neg. ant. ad prob.
neg. mai. ad prob. dig. ant. ? vt pog obediale Indezata dignite, & eig. unione
min ẽe entis Do. ant. Insidezata dignite fraliz Intuitiue, seu relatiue ad pre-
miũ neg. ant.. & cog. ad prob. antis. dig. mai. Dezata inẽe entis Do. mai
Dezata fraliz Intuitiue, seu relatiue ad aliquẽ fiu neg. mai. & dig. min. ẽe
ordis hypostatici Dezata inẽe entis Do. min. Indezata Intuitiue, seu rela-
tiue ad fiu neg. min. & dig. cons. Loquo de tali dignitate inẽe entis In-
dezata Do. cog. Loquo de illa Intuitiue, seu relatiue ad fiu neg. cog. In-
uenire tale dignite vt pog naale predictis actibq, dico p fieri illos inoide
ad premiũ nale, cu quo predicti actq hent naale proportionẽ, & contra n
eleuari eos supra fiu, ad que hent naale pog; sicuti si esta Diuia p mo-
dũ speciei uniatu ad Ignoscendũ aliqd obliũ cu itu creato, n eleuato ad
ordẽ supnale p virtute Ignoscitiua supnale, tunc media esta Diuia uni-
tad Ignoscendũ solũ poterit Ignoscere obliũ naale, & elicere Ignõg
naale, in tali casu, & si unio esset Diuia p modũ speciei cu itu creato
Dezata inẽe entis solũ Inuenire itui creato vt pog obediale, tamen
Dezata Intuitiue, seu relatiue Inuenire vt pog naale, q Inuenire in orde
ad actus,

ad actus, et obiectus, ad quos ille habet potentiam naturalem; sicuti species quae sunt supernaturales est accommodata potentiae naturali in ordine ad eliciendum actum naturalem, ita dignitas supernaturalis accommodata merito naturali efficiendo actus naturales meritorios in ordine ad praemium naturale; unde per hoc in inducendo dicta inventione potentia naturalis, tamen in esse entis inventione potentia obedientialis, quia in esse entis est unio ad extremum, quod in esse formali est supernaturale. =

Dubium 3um =

An humanitas Xpti sanctificaretur formaliter per gratiam unionis? =

In praesenti dubio supponimus animam Xpti Domini sanctificari formaliter per gratiam habitualem; et an praeter gratiam habitualem sit alia via formaliter sancta, ex proprio ab ipsa gratia habituali, quatenus illa gratia hypostatice unita persona Verbi Divini in examen vocari, abstrahendo in hoc dubio, a quo titulo praedicato proveniat sanctificari. Non sanctificari animam Xpti Domini formaliter per gratiam unionis, si formaliter stricte accipiatur, hoc est quatenus dicat effectum formalem provenientem a forma vere sanctificante informante, sive inhaerente, nemini dubium est; cum repugnet gratiam divinam inhaerere, et informare, quod essentialiter importat affectum suo formali conceptu. Unde dubium procedit de hoc genere sanctificationis formalis, id est de sanctificatione formali, ut opponitur radicali, in qua sensu, quidquid est in actu 2° tale dicitur formaliter tale, ex materia dicitur formaliter recipiens, ex finis formaliter finalizare, et obiectus formaliter terminare, sicuti humanitas Xpti dicitur formaliter subsistere, existere per subsistentiam, et existentiam increatam, quamvis divina subsistentia et existentia neque informent humanitatem Xpti Domini, nec illi inhaereant; unde immerito aliqui authores, ut Vincentius, et Cabrera referunt pro sententia negante animam Xpti Domini sanctificari formaliter per gratiam unionis, quia loquuntur de sanctificatione, quae est per modum formae informantis, et inhaerentis subiecto, quod reddit sanctum, non vero de sanctificatione formali contraposita radicali, de qua procedit

Vigor

prins deberi. = Circa quæ difficultas. Triplex versatur sententia altera negativa quam tenet Salmanticenses in 3. dist. 13. q. 2. opinione 4. Scotus V. Mastrius eadem dist. q. 10. art. V. quam adiunget ex certo Suarez, Henriquez quodlib. 13. q. 5. Henriquez et Gabriel; item quam tenet Durandus in eadem dist. q. 2. num. 3. docens humanitatem Christi si absque ordine supernaturali rectè animaretur, in tali casu esse in assumptionis relinquendam in puris naturalibus; Suadet eius docer, per negationem gratiæ Iustitiæ 4. art. 3. Scotus 4. dicens pro illa stare esse Scotistas =

Sententia tamen affirmativa est communis inter Theologos Hispaniæ, quæ extra scholam D. Thomæ est tenet Soto in 4. dist. 17. q. 1. art. 2. et lib. 3. de natura et gratia cap. 6 ceterique Thomistæ post ipsos circa præsentem articulum, quam à sententiâ Suarez, Vazquez, Valentia, Ragusa, Becanus, Granados, et Lugo, quos contra sequentes recentiores Societatis = Solutio tamen est humanitatem Christi Domini fuisse sanctificatam formaliter per gratiam unionis. Quæ solutio ex V. authoritatibus sacræ Scripturæ, et Sanctorum Patrum. Ad quas proponendas sic statuo dicendum; esse humanitatem Christi Domini unctam per gratiam unionem, idem Divinitatis requiritur esse Sanctam per gratiam unionis, per Divinitatem: ergo esse humanitatem Christi Domini sanctificatam per gratiam unionis, idem Divinitatis requiritur, ac esse formaliter sanctam per gratiam unionis, idem Divinitatis; sed humanitas Christi fuit sanctificata per gratiam unionis, idem Divinitatis in illa impressam: ergo fuit facta Sanctificata per gratiam unionis; antecedens est indubitatum apud SS. PP. ut nequ[e] ponunt Theologi illorum late referentes, ut videre est apud Nazarium ... disputatione 2. et Godoy disp. 21. §. 1. num. 3. Suarez disp. 18. sect. 1. Vazquez disp. 41. cap. 3. Et nec authores Durandus nec Scotus defendentes negant quod SS. PP. Patres idem valere humanitatem Christi esse unctam Deitate, ac esse Sanctam Deitate, consequentia recte infertur, minor vero sub requiritur inquam est difficultas, probatur ex Psalm. 44 unxit te Deus Deus tuus, Isaias 61. spiritus Domini super me eo quod unxerit me Dominus; Similia habentur Lucæ 4. et Danielis nono

nono, et Virgine Sanctorum Sanctum et loco 4. et 10. Unxit eum Spiritu Sancto, et virtute; quae verba quid Sancti Patres ita exponuntur; quia Christus ut homo fuit unctus à divinitate divinitate se habente ut unctione, et humanitate ut subiecto talis unctionis; ideoque significat hoc nomen Christus, siquidem Verbum incarnatum fuit appellatum Christus ab unctione humanitatis per divinitatem; sed praedicta verba Sacrae Scripturae, ut iacent, significant actualem unctionem, et intelligerentur de actuali unctione, et de radicali, aut causali, et ita necessario, quod sequitur aliquod inconveniens, et eo quod intelligerentur de actuali unctione: ergo cum nullum sequatur, et alias verba stanti in proprio modo significandi important actualem unctionem, dicendum est secundum Sacram Scripturam humanitatem Christi fuisse sanctificatam formaliter per gratiam unionis ==.

Probatur 2. Deberet per gratiam unionis importari sanctitas substantialis, quae est formaliter sanctitas, et importatur praedicta sanctitas ut intrinsece communicata humanitati Christi Domini: ergo per talem sanctitatem formaliter sanctificatur humanitas Christi Domini, et consequenter gratia unionis formaliter sanctificatur. Antecedens certum abstrahendo à quo sit tale praedicato proveniat sanctitas, sive à natura divina, sive à personalitate Verbi divini; consequentia vero probatur. Sanctitas substantialis intrinsece communicata humanitati Christi Domini nequit non reddere illam sanctam formaliter, quia reddit illam sanctam; probatur antecedens. Subsistentia divina, et existentia divina intrinsece communicata humanitati Christi Domini, nequeunt non reddere illam formaliter subsistentem et existentem: ergo sanctitas substantialis intrinsece communicata humanitati Christi Domini nequit non reddere illam formaliter sanctam; probatur consequentia. Et ex eo est illa vera, quod subsistentia, et existentia divina formaliter habent rationem subsistentiae, et existentiae, et intrinsece communicantur humanitati Christi; sed sanctitas substantialis formaliter habet rationem sanctitatis, et intrinsece communicatur humanitati Domini: ergo illam reddit formaliter sanctam; probatur antecedens. Sanctitas accidentalis intrinsece communicata humanitati Christi, illam reddit formaliter sanctam: ergo sanctitas substantialis intrinsece communicata humanitati Christi formaliter reddit illam sanctam; probatur consequentia. Sanctitas accidentalis est participatio sanctitatis substantialis: ergo si illa, cum intrinsece communicatur, sanctam formaliter reddit

Vega

pariter, e^{a} ista =

Sed instabis 1.º hanc ratione, q.^{a} ex illa ut ē à nobis proposita n pr. solao: ff n recte adducta abintensu, pr. ans. si ex illa ut a nobis proposita probaretur solutio deberet ex illa probari, quamvis Sanctitas substantialis Inveniatur Divinae non ut distincta virtualiter a personalitate Verbi, et n Inveniatur personalitas Verbi ut dista à Divina natura, siquidem ratio procedit de gratia unionis abstrahendo à predicato, cui Invenitur ratio Sanctitatis substantialis, s inquocumq. Divino predicato Inveniatur probat formaliter sanctificari humanitas Christi ab illo; hinc sic, s Sanctitas substantialis Inveniatur Divinae non ut dista a personalitate Verbi, et n Inveniatur personalitas Verbi ut dista à Divina natura; ratio facta n probat dilluos: ff ettam pr. min. ratio nititur in hoc, quod subsistentia, et existentia Divina q.^{a} formaliter habent rationes subsistentiae, et existentiae; et intrinsece communicanta humanitati Christi, illam formaliter reddunt subsistentem, et existentem, et similiter in hoc, quod Sanctitas accidentalis, quae ē participatio Sanctitatis substantialis formaliter reddit Sanctas res, cui intrinsece communicatur, s ex hoc, quod subsistentia, et existentia Divina reddant formaliter subsistentem, et existentem humanitatem Christi Domini, Sanctitasque accidentalis formaliter Sanctificet subjectum, cui intrinsece unitur n sequitur sanctitatem substantialem Divinam non intrinsece communicatam humanitati Christi Domini reddere humanitatem Christi Domini formaliter Sanctam: ff pr. min. praedicata Divina, quae n habent rationem formalem, s distinguuntur a praedicatis, quae habent rationem formalem, intrinsece communicata humanitati Christi Domini, n communicant illi suos effectus formales, quamvis sint creata, quae s illorum participationes formaliter communicant suos effectus formales subjectis, quibus intrinsece Inveniuntur: ff ex quo subsistentia Divina, et existentia, quae habent rationem formalem, et similiter Sanctitas accidentalis communicant suos effectus formales faciendo subsistere, et existere, et Sanctificando, n pr. Sanctitatem substantialem Divinam non intrinsece communicatam humanitati Christi Domini, illam reddere formaliter Sanctam pr. ans. in Divina scientia, etiam; et voluntate Divina, quae intrinsece communicata humanitati Christi Domini n communicant illi suos effectus formales, siquidem Christus ut homo n intelligit, scit, et etiam increatus, nec vult, volitione, et volitione increata, bene tamen formaliter, quae s participationes talium praedicatorum Divinorum, et similiter ostenditur

in ipsa

infigia subsistentia nostra, quae ut dicta a rubrica, et existentia subsistentia radix operandi, et tamen intrinsece concreata humanitati Christi Domini non concernit illius effectus radicis operandi; ergo creata subsistentia divina aptitudine suivis, quae habent rationem Dei intrinsece concreata humanitati Christi non concernit illi suos effectus formales, et consequenter nec nostra subsistentia illos reddere Sanctos formaliter, et Sanctitas sit gratiae proprius suae subsistentiae.

Respondeo:

neg. antecedens ad ejus prob. dist. maj. neg. minorem ad ejus prob. dist. maj. neg. min. ad ejus prob. dist. antecedens effectus formales, qui sunt de linea primi operationis, do. antecedens effectus formales, qui sunt de linea obliqui neg. antecedens et consequentiam; quia sicuti subrubrica, et existentia subsistentia, quae habent rationem Dei concernit suos effectus formales humanitati Christi Domini, quia est capax illorum, ita alia subsistentia creata debent concernere effectus formales proprios, quorum ipsa humanitas est capax, et ejus sunt capax effectus, qui sunt de linea obliqui, ad quam pertinent effectus Sanctitatis, qui facit subjectum, quod afficit obiectum dignum sub illius dilectionis, inde est, quod subsistentia nostra intrinsece concreata humanitati Christi Domini debet illius reddere formaliter Sanctum; sicuti humanitas Christi redditur formaliter Deificata a Deitate, sive a subsistentia nostra, sibi intrinsece unita media gratia unionis, quia ad hoc non requiritur, quod subsistentia nostra per modum suae uniatur humanitati, sed sufficit, quod illi uniatur formaliter mediate, id est ad unionem suppositi subsistentiae immediate uniti ejus humanitati illius terminando, unita contra subsistentia nostra; quod est uniri mediate formaliter, sicuti et sicuti sufficit ut humanitas Christi Deificetur formaliter a subsistentia nostra, per illius quod bona, et diligibilis formaliter reddatur; pariter sufficit praedicto modo uniri, ut per illius reddatur formaliter Sancta, quia non stat esse Deificatus formaliter per subsistentiam nostram, et non esse formaliter Sanctificatus per illius, sicuti non stat creatus esse formaliter Deificatus Deitate per participationem, et non esse formaliter Sanctificatus, juxta illud Psalm. 81. ego dixi Dii estis, et filii excelsi omnes; creata vero subsistentia, quae non de linea operativa, sive per modum radicis, sive per modum primi proximi, sive per modum actus 2.i et si intrinsece uniatur humanitati Christi Domini unione mediata formaliter non concernit illi suos effectus formales, quamvis illorum parti=

ipacies cõiũs suos effectus fiales, ruotis, qq virtute invenium; cuius rõe, q̃ prãta de Linea operatur in suos effectus fiales cõiũ exigunt generalẽ unionẽ cum subto, cui illos debent cõicare, sct̃ unionẽ p modum fig. & cum unioni p modum fig. aliam subto sibi pono invenire, l. p reale idẽntitẽ cum illo, l. p reale inftãtem subti, cum quo n̄ identificata, que unio essentia dicit imperfectionẽ; sequitur, quod nullus huius grãtiæ pot uniri p modum fig. humanitati Xpi, & consequenter, quod humanitas nequit p modum radicis operandi illi uniri; sicuti nec ille, nec sctia, nec voluntas p modum prĩj proximi intelligendi, & volendi ═

Dico pr. Xpum ut hoc rõe: grãtia ut hoc est ſtõs Sanctus p grãtiam unionis: & humanitas Xpi fiebat ſanctificata p grãtiam unionis; prioris, q Xpus ut hoc rõe grãtia unionis [illegible] a quocumque [illegible] humanitatem diligitur [illegible] dilectione amica [illegible] grãtia unionis [illegible] Sanctus [illegible] bona [illegible] amicabilit. [illegible] & Sanctus [illegible] pr. [illegible] aliquis diligit aliquem amica [illegible] bona propria [illegible] qui [illegible] aliquam [illegible] [illegible] dilectione amicabili [illegible] [illegible] grãtia, quæ peculiare bonum [illegible] [illegible] reservando peculiaritia [illegible] amicabiliter diligere [illegible] [illegible] Xpi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] grãtia unionis [illegible] bona peculiaris [illegible] [illegible] & amicabili: q Xpus ut hoc rõe grãtia unionis diligitur a Deo dilectione amicabili: [illegible] Xpus ut hoc est fiabat filius Dei naturalis p grãtiam unionis; q ẽ fiabat Sanctus p grãtiam unionis [illegible] filius Dei naturalis fiabat, & n̄ ẽẽ Sanctus fiabat, q n̄ [illegible] Xpus ut hoc ẽẽ fiabat filius Dei naturalis p grãtiam unionis, & n̄ ẽẽ fiabat Sanctus p grãtiam unionis ═

Proponuntur argumenta, & solvuntur

Arg. 1. ex quinque textib. D. Thom. 1.us invenitur ex hac 3. p. q. 34 art. 1. ad 1.um ubi sic ait Ang. Doctor: Xpus quinque dicitur homo factus est sanctus, quia hanc gratiam sanctitatis non semper habuit, non tamen factus est sanctus ex peccatore quia peccatum nunquam habuit, sed factus est sanctus ex non sancto. D. Thom. negative, ut sit aliquid, quia non fuit sanctus, sed negative, quia scilicet quando non fuit homo non habuit sanctitatem; ubi D. Thom. loquitur de sanctificatione humanitatis Xpti, quae est per gratiam habitualem, ut constat ex corpore articuli in quo, neque ex parte loquitur de sanctitate proveniente a gratia derivata ex praeunione hypostatica: quo modo sic homo factus sanctus ex non sancto negative, sed non tamen sic homo factus sanctus, quia habent ante gratiam unionis, quod praecurrere sanctitatis derivatae ex unione, non tamen qualitate sanctitas, ex qua D. Thom. in praesenti ... gratia unionis, intelligitur homo Xpus non sanctus negative, aliter a sanctitate, et quia D. Thom. hic non fieret sanctus ex non sancto, sed fieret sanctus sanctitate accidentali ex sancto sanctitate substantiali praesupposita ad sanctitatem accidentalem. =

2.us textus invenitur in D. Tho. in 3. dist. 13 q. 1. art. 1. ubi D. Thom. aequitur, an in Xpto fuerit gratia habitualis perficiens animam ejus, et in corpore arti. probat necessitatem gratiae habitualis in anima Xpti sic: oportet ponere gratiam in anima Xpti, quia cum sit perfectum vitae spiritualis oportet quod sit aliquid perficiens illam formaliter ... vitae formale, quia non est formale, sed effectivum perficiens, propter quod oportet aliquid fieri creatum in ipsa ponere quo formaliter perficiatur, et hoc est gratia; ex quo verbis sic arguo: Deitas non perficit formaliter sed effective animam Xpti, ergo non sanctificat formaliter, sed effective animam Xpti, cum sanctificare sit perficere; Unde solum fit quod effective proveniat a Deitate. Invenit sanctificare D. Thom. ex quo verbis ejus habemus, nec Deitatem, nec aliud hujus gratiae distinctum a Deitate, quae animam Xpti impertiat per gratiam unionis sanctificare formaliter humanitatem Xpti; haec igitur D. Thom., nullus hujus gratiae impertiatur per gratiam unionis perficit formaliter animam Xpti Domini. Aliter ex quo sit necesse animam Xpti Domini perfici formaliter in esse spirituali non recte probaret D. Thom. esse necesse ponere gratiam habitualem

ãa Xpti Dñi: q° humanitas Xpti n sanctificata fuit formaliter p gratiam unionis de Doctris D. Thom. loco citato =

3.° Tertio ex q. 29 de Verit. art. 1. ad 10 ubi ait D. Thom: aĩa Xpti unita ei cui plenitudo ois boni ex ipsa personali unione, n tamen formaliter, s̃ participaliter, et ideo n indigebat influxu gratiae; sunc sic: s̃ ad formaliter sanctificandum requiritur sanctitas formaliter unita cum subiecto sanctificando: ergo aĩa Xpti n fuit formaliter sanctificata p gratiam unionis =

Allata tertio ratio p argumentum iuuari ad persuadendum Ang. Praecept. sententiae D. nostrae Doctoris; in qua ut alia tertio ratio magis expressa pro nostra sententia videre ẽ apud D. Thom infra q. 22. art. 2. ad 3.m ubi sic hẽt: acquisitio enim actualis hostiae sanctificatio sunc ex antiqua charitate, et gratia unionis sanctificanti humanitatis Xpti absolute; s̃ ut aliquid dicatur absolute sanctificatum n sufficit ẽẽ radicaliter sanctificatum, s̃ requiritur ẽẽ actu sanctificatum ergo 2.° D. Thom p gratiam unionis fuit formaliter sanctificata humanitas Xpti Dñi p quod requisita ẽẽ actualis sanctificatio =

Ex tertia opusc. 2. cap. 214 ubi D. Thom agit de plenitudine gratiae Xpti, postquam ibi distinxit inter dona, quae Deo coniungunt, et tamen n reddunt subiectum recipientem Deo gratum, assignat dona, quae Deo coniungunt reddendo subiectum Deo gratum dicens: et huiusmodi dona n solum gratiae dicuntur quod gratis dantur, s̃ etiam ex eo, quod hoiem faciunt Deo gratum, et postea paucis interpositis explicata coniunctione accentati hoiis ad Deum p gratiam, et charitatem, quae hoiem facit Deo gratum sic hẽt: alia uo coniunctio ẽ hoiis ad Deum n solum p affectum, aut inhabitationem, s̃ etiam p unitatem hypostaticam, et haec coniunctio hoiis ad Deum ẽ propria Jesu Xpti, haec etiam ẽ hoiis Xpti gratia singularis, quod ẽ Deo unitus in unitate personae; et ideo gratuita dicitur ẽ, quod et naturae facultatem excedit, et hoc donum merita nulla praecedunt, s̃ gratissimum Deo facit, ita quod de ipso singulariter dicatur: hic ẽ filius meus dilectus, in quo mihi complacui; quae

quae verba nec exiguam ponderationem, siquidem expresse habetur, quod gratia unionis reddit humanitatem Xpti Deo gratissimam, et dilectam ═══

Ex his solvitur clare textus D. Thomae sine propria solutione; Unde ad 1um textum D. illum adductum pro verba D. Thomae dicentem, ex quo nihil infertur D. neque solutionem, quia verba D. Thomae recte bene verificantur, sive anima Xpti sanctificetur habitualiter per gratiam unionis, sive non sanctificetur habitualiter, qa D. Thomas ait, quod fuit factus sanctus ex non sancto; sanctificatio, sive provenientia accipitur ex parte termini, a quo negationis illius habetur, quae ponitur ex parte termini ad quam; quia dicta posita ex parte termini ad quem, sive sanctitas accidentalis; scilicet provenientis a gratia habituali, negatio posita ex parte termini, a quo est negatio praedicta; et talis negatio recte bene salvatur, sive anima Xpti habitualiter sanctificetur gratia unionis, sive habitualiter non sanctificetur, quia illa gratia unionis, nullo illecta gratia habituali intelligitur ... negatione sanctitatis accidentalis provenientis a gratia habituali, et intelligatur sancta sanctitate alterius ordinis: sicut illa humanitas Xpti cum scientia infusa non, cum scientia adquisita, tamen ex non sciente fit sciens, quia quod sit habitualiter sciens per scientiam infusam tollit negationem scientiae adquisitae. Ex qua patet ad ponderationem sermonis D. Thomae: cum inde esse antea, et conatum minime quae ... intelligitur non sanctus negative, negatione gratiae habitualis, quae est adinventio Dei. cum negatione gratiae superioris ad gratiam habitualem nec cum. Nec aliquid urget ponderatio pro ea parte, qua dicitur, quod in tali casu non fieret ex non sancto sanctus, sed ex sancto tali sanctitate, scilicet substantiali, sanctus tali sanctitate, scilicet accidentali; quia bene, ac constat ex phia non requiritur pro termino a quo termini contrarius ... ex parte subiecti, quamvis sit destruenda per terminum ... nemesis qui ... ex uno generatur ... negationis ... introducendae, quia unumquodque fit ex non tali nullo ex ... habituali loquendo ... malitia ═

Alio ... ratione ex ipsa litera deducta eius explicatio, quando dicit D. Thomas quod ... in ... habitualis effectiva, ... de perfectione animae Xpti radicantis in gratia operationes, quae debent esse sancta in sanctis ... Xpti ... et hanc ... dicere

D. Thom. proveniens ab sanctitate, effective; sic etiam hec in quo est, gratia praestita duo facit in anima: 1. est perfectio illius sanctitatis in esse spirituali, 2. quasi hec res similem, eandem, ex vita eius dicitur: 1. perfectio est ab operatione; 2. quod gratia diffamarent ut dictum est. Et de hac perfectione potest dici, quod non praestat naturam, sanctitatem, & effective; ex quo nobis est ponenda gratia habitualis in anima Christi Domini; gratia unionis, etsi habitualiter sanctificet eius Christi Domini, non tamen ex vita eius, quia non unitur per ipsam habitualiter: ergo ex quo sanctitas tanquam effective praesto perfectione, quae scilicet hoc ex vita eius, non sequitur non contrarie habitualiter hoc non reficiens ex vita eius; qualis est perfectio sanctitatis proveniens a gratia unionis =

Ad 3. tertium ratio, esse pro nobis, ut enim Insinuavi ex notabili, notato in principio dubii, Sanctificari habitualiter non sumitur pro sanctificatione per modum formae informantis, sed pro actuali sanctificatione, quia quod actualiter talis dicitur habitualiter tale, ut dignitate radicali, Sanctitatem humanitatis Christi dicitur habitualiter recipiens substantiam Verbi. D. Thomas loco citato, solum negat gratiam unionis sanctificare eius Christi habitualiter informative, quod incedit gratia habitualis, non vero actualiter sanctificare; et contra non negat habitualiter sanctificare in eo sensu, in quo procedit dubium praesens =

Arguitur ... Arguitur 1. media gratia unionis nullius huius potentia humanitatis Christi modo sufficienti ut per illud reddatur habitualiter Sancta: ergo humanitas Christi non sanctificatur habitualiter per gratiam unionis: probatur antecedens media gratia unionis potentias nullus huius unita est Christi modo sufficienti ut concurrat illi radicalis potentias radicalis operandi: ergo nullus huius potentias unitur illi modo sufficienti ad Sanctificandum habitualiter; probatur consequentia ex unione sufficienti huius potentias animae ut illius reddat Sanctus habitualiter sequitur tale potentias esse illi sufficienti modo unitas ut Intuitu illius intrinsece potentias radicalis operandi: ergo non 2. negetur. 1. est debet negari; probatur antecedens ex unione sufficienti Sanctitatis creatae animae ut illius reddat Sanctus requirit Natura esse illi unitas modo sufficienti ut Intuitu illius intrinsece potentias radicalis operandi: ergo similiter ex quo aliquid huius potentias media gratia unionis sit unitas

sic unitus ais X^{p}a modo sufficienti ut illius redar facta Sancta: seq. ita nativo esse illi unitus modo sufficienti ex Instituto illius in ratione prius radicaliter operandi pro. 1.a. necessitas Inexionis inventa in Sanctitate creata, quoad se connotare pro modo radicis, si se conicere pro modo Sanctitatis, est necessitas participata, sicuti ipsa sanctitas creata est forma participata a Sanctitate increata: ergo in forma, cuius est participatio, scilicet in Sanctitate increata supponi necessitas se connotandi pro 2.do in conceptu radicis, si se conicere 2.^{y} Inexplicis Sanctitatis; pro. 2.a. prolata inventa in forma participata non possunt inveniri in illa cum maiori Inexione, quam inveniuntur in forma superiori, cuius est participatio; imo quae sunt dispersa, et sine Inexione, in inferioribus formis participatis, in superioribus formis sunt unita, et exaltata Inexa: ergo naria Inexio inventa in Sanctitate Creata, se connotandi pro modo radicis, si se conicere pro modo Sanctitatis supponi in forma superiori, cuius est participatio necessitas se connotandi pro modo radicis, si se conicere pro modo Sanctitatis ═══)

Resp. Neg. ant. ad eius prob. neg. ant. ad cuius prob. Neg. ant. ad eius prob. Disto. ant. Nego. cons. ad eius prob. disting. ant. est necessitas participata a Sanctitate increata 2.^{y} se Indicata Do. ant. a Sanctitate increata, ut abextra connotata neg. ant. et disting. cons. subiecto 1.^{rio} talis Sanctitatis Do. cons. subiecto 2.^{rio} talis sanctitatis Neg. cons. ad cuius prob. Disto. ant. disting. cons. facta Imparatione ad subiectum 1.um talis Sanctitatis Do. cons. facta Imparatione ad subiectum 2.um talis Sanctitatis neg. cons. prolata, quae in forma participata sunt Inexa Nam Inexionem in connotari subiecto debent supponere similem Inexionem talium prolatorum in forma superiori inse connotando subiecto, Loquendo de subiecto 1.^{rio} formae superioris, quod est subiectum Inaequale proprietatibus, circa quod debet explere omnes suos effectus, et illorum Inexionem, secus Loquendo de subiecto non Inaequali, et 2.^{rio} maxime Imparato ad formam increatam quia cum tale subiectum non sit adequatum ipsi formae, ita illi connotare unum effectum, et non connotare alium; quamvis tales effectus sint exaltata Inexione in connotari facta Imparatione ad subiectum 1.um talis formae, sicuti persona Verbi a numero naturae irrationalis in tali carne naturae irrationalis redderetur Vivificata a Divina natura, non tamen Sanctificata quamvis

tin effq sint creata inesse imparatur ad subjq 1.ᵘᵐ sed tiuq suppoq. In gratia tamen sunt inseparabiles predicti effq, ita de effu sanctificandi, et radicandi operationes, qui ss natio inessi in natura tiua facta impartatione ad subsistentiam 1.ᵘᵐ sed tiuq suppoq, n tamen facta impartatione ad subsis creatq; sed aiq Xpti que n pot Instui in ratione priq radaliq p praty a se realiter distq nisi p illud informetur. Et tamen sanctificetur n exigit informatio ex p.ᵗᵉ p ratã sanctitatis, et ex quo sequitur n valere coq ab unione pratã tiui cq natura creata insufficienti ad eiq sanctificandq; debere ee illi uniq modo sufficienti ut illq instituat in ratione priq radaliq operandi. In sanctitate uero creata, ex unione ad 1.ᵘᵐ sequitur unio ad 2.ᵘᵐ; q.ᵗ unio illiq ad 1.ᵘᵐ e p modq tiq inhaerentiae seu inhaerentiae, squeq unionq exigit fiã realiter distã a natura ut illq instuat in ratione priq radaliq operandi =

Arg. 3.ᵒ gratia tialiq he pro effu tiali pro prio reddere aiq Xpti tiatã sanctq, sicuti quamlibet aliq aiã coreatã, sed aiã Xpti fuit n reddita tiali sancta p pratq unionq; ergo. Probatur effq fiã tiq propriq alicuiq tiq n pot ab alia fiã a bipra dista prestari, siquidem effectq tialis tiq nihil aliud e quq fiã coreata; unde ipsa n coreata n pot alia uia eiq effq tieri; sicuti n pot poni albq nisi p pria albedine in subtq. aiã Xpti n reddita tiali sancta p gratq unionq =

Sicut ad argq diuq anq reddere tiala sanctq peculiari ratione sanctitq sto anq. ad quã ratione sanctitq tialq sanctificantq neg. ant. et disq. cons. peculiari ratione propria gratq tialiq sto. coq. alia peculiari ratione, et excellentiori neg. coq. ad cuiq prob. disto. antq. neg. cõa. q.ᵗ solq sequitur quod p gratq unionq n reddatq tiala sancta eã ratione, qua redditur tiali sancta p gratq tialq, n uero quod n reddatur tiala sancta aiã ratione sanctitq ualde diuersa ac illa, quq prestatur a gratia tiali; sicut quod aiã Xpti Instuatã tiala sciens p sciq beatq n tollit, quod instuata tiala sciens p sciq infusq: ergo cq magis distent gratia tialiq, et gratia unionq, quq scientia beata, et infusa, cq gratia tialiq sit sanctitas accidentaliq, et p modq

tis informantis gratia vero unionis sit sanctitas substantialis, et increata, quod ultimum formalem sanctificet animam Christi non tollitur quod per gratiam unionis reddatur formaliter sanctificata =

Sed 3.° est contra quia gratia habitualis reddat formaliter sanctam animam Christi non stat, quod per gratiam unionis formaliter sanctificetur: ergo solutio nulla. Respondeo ad ans. non stare quod anima Christi formaliter sanctificata per gratiam habitualem, et quod gratia habitualis sit incompossibilis cum gratia unionis; stat tamen incompossibilitas cum gratia unionis sine gratia unionis formaliter sanctificaret animam Christi Domini: ergo ad min. effectus formalis sanctificandi proprius gratiae habitualis esse consequens, et concausa animae Christi Domini per gratiam unionis, ad modum quo effectus formalis proprius substantiae creatae consequenter, et concausa per subsistentiam increatam: ergo gratia habitualis esse incompossibilis cum gratia unionis si haec formaliter sanctificaret animam Christi Domini, pro ans. 1.° ideo effectus sanctificandi proprius gratiae habitualis non esse consequens per gratiam unionis; quia talis effectus provenit a gratia habituali ut a forma informanti; et hoc non impedit. Ad min. 1.° effectus ad quem praestandum accidens inhaerentia, seu actualis, seu aptitudinalis; licet effectus proprius ab existentia propria accidentis, potest praestari a divino principio alia via superiori, scilicet a forma existentiae, a qua potest accidens tradi: sic effectus, quem forma creata praestat in forma supponentia alia via superiori praestari a divino principio = 2.° ad min. sine gratia unionis anima Christi Domini non solum sanctificaret, sed etiam instrueret in ratione principii substantialis radicalis operationum effectus proprius gratiae habitualis, qui est radicare operationes, esse consequens per gratiam unionis, et tamen gratia habitualis non instruit animam Christi Domini in ratione principii radicalis operationum, nisi informando illam: ergo quod effectus sanctificandi praestetur a gratia habituali ut a forma informante non tollit quod talis effectus sit consequens per gratiam unionis =

Ultra 2.° ans. si gratia habitualis solum praeberet effectum sanctificandi non vero radicandi operationes supernaturales effectus sanctificandi proprius gratiae habitualis esse consequens per gratiam unionis: ergo cum gratia habitualis habeat pro effectu sanctificare animam, et illam instruere in ratione principii radicalis operandi, effectus tamen sanctificandi erit consequens per gratiam unionis; ans. ex eo videtur instareque contra

dicunt sanctitatis substantialis, quae in gratia unionis, dare socijs sanctitatem, quae est per gratiam habitualem; quia in data reg. sanctitatis non solum invenitur reddere obligationem dignitatis, sed etiam talia reddere, scilicet radicando operationes sanctas, quod non quaerat gratia unionis ad Christum Dominum, sed gratia habitualis; ex quo patet quod probaviam., quod in totali causa effectus formalis sanctificandi praestiti a gratia habituali non exigerent ex suo Inaeque formali in ea infinitatem, sed ex Inaeque materiali, scilicet quod est aliquid creatum; siquidem Inaequo sanctificandi praescindendo a Inaeque radicandi operationes non exigit infinitatem, nec significationem rei sanctificantis cum subiecto recipiente tali effectus ... per totam gratiam habitualem de facto praebentis effectus sanctificandi, et effectus radicandi operationes, ut formaliter praebens effectus sanctificandi non exigit essentia aliquid ad illum spectans, quod non exigeret essentia si solum haberet pro effectu sanctificare, et si aliquid exigit essentia, quod tunc non exigerit, hoc solum debet esse sic exactum pro effectus radicandi operationes quod gratia habitualis est pertinentia in Christo per gratiam unionis, quae ad effectum sanctificandi =

Ad ad tertium neg. ant. ad cuius prob. seu mai. neg. minor ad cuius prob. neg. ant. ad cuius prob. seu maior neg. min. ad cuius probationem neg. ant. ad cuius prob. dist. ant. si talis effectus ex sua ratione formali petat inhaerentiam in realitate, a qua praestatur neg. ant. si illus non petat ex sua ratione formali, sed ob limitationem realitatis, a qua provenit, ut in exemplo posita. Tr. ant. et neg. cons. quod effectus, quae praestatur filiationi Dei, ... ex filiatione propria accepta ex suo Inaequalitate, et formali petit, quod filiatio illius spectans sit non sit realiter identificata cum subiecto recipiente effectus, realiter infinita tale subiectum, quia talis filiatio debet realiter actuare subiectum non actuatione reali finita; quod hoc est proprietatis ... infinitiva, quae est propria filiationi ... Dignitati a Deo, cui si aliquid invenit infinitatem, hoc non invenit illi ... seu ex specie sua, quia quod invenit filiationi, ... ex specie sua non potest invenire Deo, filiatione, neque ex specie sua cum specie, sed linea Dei sit distincta a linea filiationis, sed invenit illi materialiter, scilicet ratione limitationis et imperfectionis =

Ad 4.

prob. eiusdem minoris propositionis ... propositum distinguendo ... argumentum hic

alia ...

oppositu respondere, q. sit diversa ratio procedendi, unde licet mai. dig. min. itaq
virtute in illa hypotesi ee realiter exacta a gratia habituali ex eo Incepta habituali
ad Incluendu aliq in ratione physica radicalis operandi; neg. min. itaq solus ee exac-
tus e ex Incepto maali, et ob similitud. Seq. mini. et neg. cons. In illa hypotesi
[illegible] aliquis effectus in genere cause finalis ratio realiter dicto se haberet sicuti cor-
ponis effectus formalis modu tii, qualiter cohaerere intrinseca, et extrinseca =

Ad 2. prob. antis.

-pot Incertitur, et pot etiam Negari, si suadeat Negetu coa. ad utiq prob. negi. ant.
q. de facto gratia habitualis effectu Sanctificandi formalis modu sit finalis habitu aliq, ex
Incepta radicalis operatio realiter exigit, quo sit, a qua procedat, sit in sic rea-
liter constituta cum rebus, realiter illam informet; Unde ejus illa gratia in gratia habituali
ratio sit realiter in finalius p. effectus Sanctificandi aliq, quae formalis modu sit finalis
cohaerere, quae effectus radicandi, in casu in quo solus haberet pro effectu finali Sancti-
ficare non se haberet ut sit sublata quo Sanctificare, formalis modu tii. Sequeretur
enim Lege Sanctitatis, quae unita habuit, quae licet Sanctificet, non operari
Si enim formalis modu fit et cohaerere, cum ee spiritualis, 1. et intalis in ordine sup-
nali non potest non ee radix operandi = Si Negetur ant. ad 1. prob. in maa
propositiis utrumq tenere, quia convenientia, non tamen intelligendo, quod in Sanc-
titate radicali operari, ipse effectus radicandi, ut distinctus ab effectu Sanctificandi re-
pugnet gratiae unionis, non ut effectus Sanctificandi, et repugnat illius fundet-
ur repugnantia utrisq, si q. in Sanctitate realiter dicta ad aia, et cohaerentibi-
bi radicaliter operari repugnat aliq effectus. Inveniencilli quatenus datur ee sub-
ito, L. Instituit, in specie, qualiquis effectus realiter exigit informationes in
sua, a qua provenit, et e aiz Sanctificatio =

Ad 2. prob. neg. ant. q. in
tali casu effectus sanctificandi formalis modu sit finalis praeberet, et formalis modu 1. vide
in ordine supernali, quo solus ab eo, quo se haberet formalis modu sit finalis pot praes-
tari, non tamen ab eo, quod finaliter se haberet formalis modu tii, et quod in tali casu
praedicto modo se haberet, et eo Instar, q. illa hypotesis solus tollit a gratia

habitualis effectus radicandi operationes, non vero effectus sanctificandi, quem de facto habet. Et cum de facto sit exaltata sanctitas animae praebens virtutes spirituales exaltatas exigentes in suas in sua entitate talia exaltata dicta a sacerdoto; cum concurrant virtutes: proinde in suas operationes in tali hypothesi exigeret. Et quod gratiae unionis non possit praevenire effectus sanctificandi, qui est proprius gratiae habitualis, ex eo declaratur quod gratia unionis est sanctitas naturae per modum termini naturae, cum habitudine unitae. Sanctitas, quae se habet per modum termini, etsi infinita sit, solum potest continere, et praevenire omnes effectus sanctitatis, qui per vim habitus possunt advenire, et qui sunt de linea termini; non vero qui sunt de linea formae, ut est effectus sanctitatis proveniens a gratia habituali; sicuti subsistentia divina quamvis infinita continet, et praevenit omnes effectus, qui est de linea subsistendi, non vero effectus, qui est de linea existendi, quamvis utraque sit de linea termini. Quia effectus existendi pertinet ad distinctam lineam termini: ergo a fortiori gratiae habitus de linea termini nequit praevenire effectus, qui est de linea formae.

Argumentum 4

Si gratia unionis non ponit extremum formale, et immediate oppositum cum peccato habituali mortali, ergo gratia unionis in hac praesenti providentia formaliter reddens Christum formaliter sanctum. Consequentia est bona, quia esse formaliter sanctum est esse formaliter oppositum, et immediate repugnans cum peccato habituali mortali; antecedens probatur, peccatum habituale mortale intrinsece est privatio gratiae habitualis: ergo gratia unionis non est extremum formale, et immediate oppositum cum peccato habituali mortali. Probatur consequentia: si gratia unionis esset formaliter opposita cum peccato mortali habituali, esset incompossibilis cum illo; sed non est, ergo etc. Probatur minor: privatio solum est incompossibilis cum forma, cui opponitur privative; unde cum tali forma non posita, semper remaneret privatio: ergo peccatum solum est incompossibile cum gratia habituali, cuius est privatio, non vero cum gratia unionis.

Ad hoc argumentum respondetur negando antecedens. Magis opponitur gratia unionis cum peccato habituali mortali, quam gratia habitualis. Unde quamvis admittatur gratiam habitualem, et peccatum habituale posse esse simul de potentia absoluta, ut sentiunt plures extra scholam divi Thomae, est tamen negandum attenta eadem potentia posse esse simul peccatum habituale mortale cum gratia unionis, ut docent Thomistae in sua quaestione 15 agendo de impeccabilitate

ē impeccabilite Xpti. ad prob. ant. dist. ant. w cui adequatē opponitr Neg. ant. w cui opponitr inadequatē. Cō. ant. et neg. cog. Sicut enī infidelitas opponitr privative fidei, et etiā scientiæ, q. utraq reddit ittūs cōtr deum: tale dicti, quæ negatur p errorē infidelitatis, ita et peccatū opponitur redicinūmi grāæ unionis, et rectitudi grāæ hialis, cuilibet dimisūe essalit. Licet inadequatē. Unde cū qualiter dimisiue ē essalr incompossibile, sicuti error dēs fidei ē incompossibilis cū fide, et etiā cū scientia. Unde peccatū hiale, j mortale opponitr privative grāæ hiali, n̄ tūy consideratū dē peculiarē racē, quā distinguitur à grāa unionis, sed etiā consideratū dē Inceptus Sanctitatis, in quo conveniet cum grāa unionis, et sic ē essalr incompossibile cū grāa unionis =

Arg. 1. ingēs

unionis fcalr Sanctificarētr aiā Xpti Dni, L, Sanctificarēt phice, L, moralitr tantū; s neutro modo Sanctifcatr p illā: q. ō pr. min. quoad 1.ā ps quod præstat phicē sanctitē hoc phice radicare facultates oñs signatis ad operandū in illa linea; ē grāa unionis n̄ radicat phicē, s tantū moralitr facultates operatiuas oñs signatis: g n̄ Sanctificat phicē aiā Xpti Dni. Quoad 2.ā pr. min. q. sanctificaret p modū Sanctitē phicē phicē unita aiæ Xpti Dni: g n̄ moralitr, s phicē Sanctificaret. Siquidē pla eandē racē reddit humanitas Xpti phicē subsistens, et existens p subsistes, et existeg increatā =

Resp.

ad argūt. Dist. mai. neg. min. Sanctifcatr phicē aiā Xpti p grāā unionis ad prob. in 1.ā dist. mai. sicuo, s p præstat Sanctitē sustitās, quæ habuē unitū neg. Mai. Siæ præstet sanctitē p modū sic infiantis qualis grāa hialis Cō. mai. et dist. min. neg. conseqūē. ad radicatē facultates operatiuas illigitā effectū Sanctitatis coicatā. Unde q Si a pzato phicē, et phicē unito provenit, phicē reddere sanctū subiectū cui coicatr =

Sed obijcies: aiā Xpti Dni reddiftur infinite Sancta p grāā unionis; s si phicē sanctificaret n̄ redderetur infinite sanctā, sicuti n̄ redditur infinite subsistens à Dvā subsistentia, à qua p hisice

Negas

reddita subsistens, quia creatura, uel subst. creata non est capax ex suo phisice infiniti: ergo aia Xpti Dni non Sanctificatur phisice per gratiam unionis.

Ad 2m dist. mai.

est infinite Sancta in genere moris Nego. mai. in genere phico Neg. mai. et dist. min. est phisice Sanctificativa cum exclusione Sanctificationis moralis Nego. min. sine tali exclusione neg. min. et cons. quia phisice Sanctificari non opponitur sanctificationi Morali; Unde Doctores sancti faciunt Moralem, quam Intendunt negantes phisice Sanctificari, admittimus, et ulterius phisice sanctificari.

Dubium VI.um

A quo ex predicatis Divinis increatis per gratiam unionis Sanctificetur humanitas Xpti Dni?

Discursus de sanctitate procedens de gratiis increatis imputatis per gratiam unionis et cum apud Theologos, precipue Thomistas solum duo grata sint increata, scilicet reddere humanitatem Xpti Dni formaliter Sanctam, scilicet, personalitas Verbi ut dicta a divina natura, et natura divina ut dicta a personalitate Verbi. Quidnam ex his duobus sit a quo Sanctificata humanitas, est in presenti examinandum. Et quid presens discussio debet procedere de gratiis increatis, non ut de gratia unionis ut includente modum unionis creatum realiter distinctum a personalitate Verbi, et a natura humana Xpti Dni, quem plures Theologi negant, ex eo deducitur quod in presenti supposita probatione humanitatis Xpti Dni sanctificari formaliter per gratiam unionis. Unde debiti per quid formaliter Sanctificetur debet esse id quod cons. ad ea, ex quibus formaliter habet Sanctificari formaliter; predicto modo sanctificari precipue habet ex Sacra scriptura, ex qua non probant Theologi asserentes modum unionis debere dari; similiter probat Sanctificatio aie Xpti Dni per gratiam unionis ex Sanctis Patribus, qui de tali modo unionis non discurrunt, et forte illum non cognoverunt: ergo ut sanctificatio aie Xpti Dni informata ad Sacram scripturam, et Sanctorum Patrum Institutionem non est reducenda ad modum unionis creatum, quam Theologi asserentes aiam Xpti Dni sanctificari formaliter per gratiam unionis

unionis non satisfaciunt suo muneri assignando modum unionis realiter distinctum a persona Verbi, et eius humanitate pro principio formali talis sanctitatis; quia quamvis praedicto modo possit inveniri ratio sanctificandi, tamen ex Scriptura et Patribus ab gratia increata est recurrendum pro assignando sanctificativo formali animae Christi Domini imparitato per gratiam unionis, et tunc debent assignare duo principia, quorum quodlibet reddit formaliter sanctam animam Christi Domini =

Supponimus, quod inventus modus unionis creatus realiter distinctus a persona Verbi, et eius humanitate, quamvis admitta[illegible] non sanctificari formaliter humanitatem Christi Domini, quod suppono est Doctoris Suarez infra q. 2. disp. 93. sect. 3. §. Unde ad alteram partem, quae sequuntur a liquido [illegible] ternam, et tamen Suarez loquitur respondendo cuidam obiectioni. In quinto [illegible] disp. 18. sect. 1. § [illegible] aliquis, ubi ex proposito examinat [illegible] sanctitatem humanitatis Christi formaliter sanctificare provenientem a gratia unionis, negat sanctificari formaliter per modum unionis creatum = [illegible] suppono; Modus unionis est res increata, nec potest sanctificare, ut sanctitas [illegible] Neque sanctitas per participationem animae Christi Domini: ergo nullo modo sanctificat animam Christi Domini; antecedens quoad [illegible] [illegible] talis modus non aliquid cre[illegible] quo ad [illegible] per increatam sanctitatem participatio solus potest inveniri; aut inveniri [illegible] talis participatio sanctitatis [illegible] [illegible] increatae beati[illegible] realis solus potest inveniri cum inveniri quod sit talis participatio [illegible] [illegible] potest quod non potest inveniri actum fidei, [illegible], spei, sed actum unionis [illegible] [illegible], [illegible] charitatis [illegible] simul [illegible] [illegible] sent. [illegible] instituendo fide non beatitudinis talis; sed praedicto modo unionis [illegible] inveniri, quod sit talis participatio sanctitatis [illegible] ta[illegible] [illegible] [illegible] participatio [illegible] naturae [illegible] abstra[illegible] [illegible], et relationis [illegible] sanctitas [illegible] [illegible] propria [illegible] naturae, ut dis[illegible] [illegible] ab attributis, et relationibus [illegible] praedictus modus unionis non talis participatio [illegible] [illegible] [illegible] sanctitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] formaliter [illegible]

ipso modo unionis: quod talis modus unionis non est formalis existentia alicujus sive perfectionis, ob hoc enim fides, ex ipso non est formaliter participatio alicujus sive perfectionis in recipiente aliquid sive perfectionis, cui formaliter invenitur ratio fidei, et perfect. [illegible]

[illegible] creatura

ille modus non inceditur unio humanitatis Christi cum sanctitate perfectionis ejus talis non sanctificatur formaliter humanitas Christi Domini, formaliter perfecte modus intrinsecus requiritur ex parte huma-nitatis ut afficiatur capacitate perfectionis ejus sanctificationis. Probatur contra, quod praedictus modus est unio huma-nitatis Christi cum subsistentia increata non reddit humanitatem Christi formaliter subsistentem, sed est unio exercita ut humanitas Christi reddatur formaliter subsistens per subsistentiam in-creatam; similiter unio albedinis cum corpore non est a qua corpus redditur album, sed unio exercita ut albedo inhaereat corpori formaliter album, nec unio animae cum corpore reddit corpus formaliter animatum; ergo nec unio animae cum sanctitate perfectionis ejus reddit animam formaliter sanctam; et ita quod quod modus unionis est immediatum non retinet ex parte Verbi, sed ex parte humanitatis, quae implet, non ut implet Verbum Dei, et unio sanctitatis potest sanctificare, hoc solum posset praestare ut causalitas sui sanctificantis, et contra retinendo ex parte illius, non ut retinendo ex parte subjecti receptivi san-ctitatis. Sicuti etiam unio albedinis cum corpore potest formaliter dealbare, hoc solum posset facere praedicta unio inhaerentia ut causalitas albedinis, non ut reten-ta ex parte corporis susceptivi albedinis, quae producit ut impleret ad reci-piendum effectum albi. =

Sed 3° nostrae suppositioni obstare videtur, quod aliqui Sancti Patres relati a Suarez loco citato, asserunt humanitatem Christi Domini fuisse sanctificatam per unionem ad Verbum; inter quos D. Augustinus lib. 13. de Trinit. cap. 19. et in Enchyrid. cap. 40. appellat unionem gratiam unionis humanitatis ad Verbum; et san-ctitas haec per gratiam: quod humanitas Christi per unionem sanctificata, et summe sancti-ficata est. Ad hunc Augustinus dico quod modus unionis humanitatis ad Verbum est cum peccato incompatibilis: quod sanctificat humanitatem Christi Domini; probatur contra, expulsio et incompatibilitas cum peccato est propria sui sanctificantis. Sed si invenit prae-dicto modo, illi inventio sanctificare aliquid Christi Domini, sed quod modus unionis sub

praestantia

portatiue, ē excellentior grāā, quę grāa habitualis; ergo grāa habitualis Inuenta
habitualis sanctitate: 2° a similitudine, supradicto modo; ex. ans. ē de donis excellentię
et aliarum ē bonis qualitatibus: ergo excellentia grāā, quę grāa habitualis =

Jam ad 1.

obiectiones dicendo SS. et PP. nomine unionis ad Verbum n intelligere modum unionis
creatum realiter distinctum ab extremo increato hypostatice unito humanitati, nec
ex Patribus habetur dari talem modum. Et oēs, qui negant talem modum absolute
asserunt humanitatem Christi fuisse habitualiter Sanctificatam per unionem ad Verbum, quod nihil
nihil aliud significat in eorum acceptione, quod fuit habitualiter sanctificata per gratiam unionis,
quam n per modum supponimus, sed intelligunt sanctitatem Dei extremum increatum hypostatice
re unitum humanitati, siquidem apud SS. Patres et Doctores ut unionem in actu communiter
...; pro eodem ... per a humanitatem esse Sanctam per unionem ad Verbum ac esse sanctificatam
habitualiter significatur quod in Sacra Scriptura appellatur unctio humanitatis Christi, apud
Sanctos Patres gratia Sanctitatis humanitatis Christi; ex Sacra Scriptura n significatur
unctio humanitatis per modum unionis creatum, quem aliqui theologi admittunt.
Jam modo loquitur D. Augustinus hic relatus, ubi ... suadet, per unionem
Sanctitatem Christi sive humanitatis summam gratiam appellari, quod n Intelligitur
modo creato, et si increato, i. extremo increato gratiose unito humanitati
in finite excedenti praedictum modum unionis creatum. Et sic non potest saluari
quod praedictus modus creatus sit summa grāā Christi, quod dicitur in recto Intelligitur
rationem; i. ratione oblique notatur, scilicet extremum increatum ex quo Intelligitur, quod
ē esse summam gratiam Increatam. Ita n sanctificat per id, quod dicitur in recto, i.
ratione oblique Increati, quod ē esse sanctitas aliqua Increata; Inde ad ... sub-
sumptus ex verbis D. Augustini relatis dicendo ... Sanctitas habitualis per gratiam, ut
... donis gratuitis neque minus fuerit ... donis qualitatibus et ...
... et tamen n sanctificant, ut ... donis qualitatibus ...
... esse per se ... increatae supernali ... de Sanctitate creata ... min. neg.
... =

Ad 2. obiectionem dicendo ans. ē incompossibilis et per ... ratione ... neg.

neg. antr. ratione ex aem. eg qua Inectite Verbi ans. ex neg. cog. ag gratiae sancti=
ficans rationem sui e incompossibile cum peccato. ad. cog. prob. d. dig. ans. ex quo licet
peccata Inuenientes sig ratione sui. Verbi ans. n Inueniens sig ratione sui, si ratione al=
teris cg qua Inectite neg. ans. ex cog. est actg Intuitionis e incompossibile cg
peccato ratione gratiae habitualis, cg qua Inectita, n tamen sequitur ex hoc, quod participet
per rationem sanctitatis, ita propositione seruata de modo unionis creato, si admit=
tatur = .

Praeterea quod ex hoc quod aliquid sit incompossibile cum peccato n recte
arguitur quod sit forma sanctificans; alias quodlibet donum gratis habens rationem sanctifi=
cantis; g quodlibet sit cg peccato incompossibile, sed debet ee incompossibile
eg peccato graui ratione sui, scilicet quia afficit formaliter donum nam ratione sui, quod in ta=
tum creatum solus Inuenit gratiae habitualis = .

Ad 3. obiectionem dicta maior ex min.
neg. con. quia n ualet, quodlibet donum gratis intrinsece unitum humanitati
e excellentius gratia; quae gratia habitualis; si a gratia habitualis formaliter sanctificata hu=
manitas Christi, g a quolibet dono gratis intrinsece unito formaliter sancti=
ficatur dicta maior ex min. neg. con. gg. suppositis pro resolutione difficul=
tatis sit = .

Prima Inclusio =

Plerique recentiores dicunt unitatem diuinae naturae n sanctificare formaliter aiunt Christi
humanitatem, Salmanticenses com. inter Thomistas, oppositam tamen defendit Mag. Vincent. recent.
de gratia Christi. quaest. dubio circa solutionem ad 1. solutione 2a. Azarius hic dictione
2. Solutione 4a. Vasquez disp. 40. Solutione 4a. Sancto Thoma art. 1. Solutione 3a
Capreolus in primum dist. 2. soluendo 3. argumentum, ubi ait Christi hominem sanctificari
formaliter a personalitate Verbi, et diuina unitate a diuina natura, et neg. sanctificari for=
maliter a diuina natura ut dicitur unitate a personalitate Verbi docet = .

Probatur 1. Conclusio
ratione deducta ex sanctis Patribus, qui hic fiunt: ee humanitas Christi ?? une=
tg e gratia unionis, et ee formaliter sanctificatum, dicunt ualere quod sanctos Patres
37 . 8

ut dubio.

ut dat. præcedenti ita dicimus in quo: Ergo apud ipsos est humanitas Christi sancta
unctio per aliquod donum gratiæ impositum per gratiam unionis, et est per illud sanctita-
sanctificata ideo videtur, esse bona: Ergo sic: Sancti Patres explicando donum gratiæ,
quo fuit uncta humanitas Christi non dicunt huiusmodi personalitas Verbi ut dictum
a diuina natura unctio humanitatis Christi sancti, sed per donum neque ut dictum a personalitate
Verbi: Ergo Sancti Patres non fuit sanctificata talis per personalitas Verbi ut dictum
est a diuina natura: min. ut oz. Ita ex Nazianz. orat. 2a. de pascha, ubi post
medium quo circa Verbi de Christo loquens ait: Ipsa hæc autem fuit in modo
per diuinitatis, qua nihil est per hæc, idest pro humanitatis diuinitate de libus:
Et orat. 4. de Theologia ad finem sic ait: Christus igitur per diuinitas ea enim
humanitas sumpta est. Et ex Damasceno Lib. 3. cap. 15. ipse enim seipsum un-
xit, ungens quidem ut Deus sua deitate, unctus autem ut homo, nam ipse est hoc et
illud; siquidem deitas est unctio humanitatis; Similiter Hilarius Lib. 7. de
Trinit. Chrysostomus homilia 60. in Joannis explanans illa verba Joannis
10. quem Pater sanctificauit, et misit in mundum; de sanctificatione Christi in hu-
manitate docens Christum sanctum esse sanctificatum a Patre, non uti aliter hoc, nisi ipsa
diuinitate in persona filij unita humanitati. Nizenus Lib. 3. thesauri cap. 8.
sic ait: ipse seipsum unxit, diuinitas enim humanitatis unctio est. Sed videtur
diuinitas, et deitas 2ª propriæ significat explanant donum neque ut dictum a per-
sonalitate Verbi, non ut personalitas Verbi: Ergo apud Sanctos Patres humanitas Christi non
fuit uncta per personalitas Verbi ut dictum a diuina natura, et contra nec sanctificata
Et est notandus modus loquendi Damasceni distinguentis inter ungentem, quod signi-
ficat principium actiuum, et formam qua unxit, seu quæ subiectum recipiens unctionem dicitur
unctum; sicuti et distinguere inter artificem dealbantem parietem, et formam qua deal-
batur, seu reddit parietem dealbatum. Et ipse deitas assignari pro forma distinc-
positive ad id, quod non resistet ut sint unctionis humanitatis Christi, et contra
est aliud excludere carentiæ formam, per quam ipsa, quæ reddita humanitas Christi
uncta =

Hic vale ad hoc dicere cum Mag. Lorca Lateque ... ut aiunt nostri...

mere abstracta in rigore mour diguante à Intrins et indifferente, quod deducit ex Nazianz.º secundo Loco relato, ubi post verba relata in favorem nostrum sicutis non actu, sed operatione ut in alijs, quia Xpti nuncupantur, et totius unctionis presentia ubi videri significare sig, qua humanitas fuit uncta, per nomen Increti, quod est nomen suppositi dij dicitur et totius unctionis presentia; hoc nomen unctor Increti supponens pro supposito et simile deducit ex Damazeno Loco citato ubi utitur Increto, et abstracto ad significandum, aquo fuit uncta humanitas: ergo illa nomina non sunt sumenda in vi abstracti, sed ac si essent Increta, et contra non Inuincta invicem ex ratione facta =

Sed hec obiectio facile retorqueta D.ª Mag. Lorca, quia si ut ipse arrerit P.P. non multum curarunt de distinctione Increti, et abstracti, et neque ea confundunt, et accipiunt unum pro alio facile possumus dicere, quod non ad significandum proprie formas, quo fuit uncta humanitas Xpti, utuntur nomine Increto; V.g. hoc nomen Rex non accipiunt illud ut Increta, et dicta ab abstracto, sicut indistincte ab illo in significando, et contra habemus, quod natura divina sua liter sanctificata humanitas Xpti ut dicta a personalitate Verbi, non ab ipsa personalite ut dicta a divina natura =

Legitur que quod non favet Mag.º Lorca, quod in testimonijs relatis Nazianzeni, et Damasceni utuntur nominibus Incretis, et abstractis ad explicandum Sanctitatem humanitatis Xpti per divinitatem; Ex quo colligo indifferente uti illis nominibus; quia et si utantur Incretis, et abstractis, utuntur ad diversa significanda, vel ad diversis modis explicandum, quo se habet Rex in sanctitate humanitatis Xpti; Rex enim est prius actus talis per Sanctificationis, et hic significat a predictis Sanctis P.P. nomine Increto importanti suppositum, et supponente pro illo; sicut Inuenitur esse prius active influens, cujus actione verò supponitur, quod significat Damasceni dum dicitur: Vngens quidem ut Rex, Et ideo ungens prius actum unctionis significat, sicut abluens prius actum ablutionis. Idem significat Nazianzeni dum dicitur: totius unctionis presentia; quia nomen uncta est significat active ungens; quod ut utuntur nominibus abstractis est ad significandum sig, qua passive

qua parite reddita uncta, et sancti facta humanitas, quae peculiari modo significat gratia specialis modus, quo se habet ad sanctitatem humanitatis Christi: sed non indifferenter utitur praedicta Sancti Thomas relatio nobis, sed restricta proprie unicuique quae sibi exigunt corum significata =

Itaque quod solutio Mag.[ri] Loica potest sustineri in carne, quo aliquod Magnum inconveniens sequeretur, ex quo illa nomina acciperentur a S.[to] Patribus ut nomina abstracta dicta a Increatis; si ex quo acciperentur ut abstracta proprie nullum sequitur inconveniens quod solum sequitur, quod non sanctificata humanitas Christi Domini a personalitate Verbi ut dicta a diuina natura, quod est Magis communis inter theologos =

2° pr. Solutio ratio; personalitas Verbi ut dicta a diuina natura solum importat gratiam relatiuum, sed ea, quae sunt propria lineae relatiuae: sed personalitas Verbi ut sic dicta non sanctificat formaliter humanitatem Christi Domini. pr. cons. probatur relatiuum nec sunt Incepta ad, nec sunt Incepta in relatiuum potest sanctificare formaliter humanitatem Christi Domini; sed Min. pr. ant. sunt praedictos Inceptos non importat sanctitatem: sed non potest sanctificare; pr. ant. sunt praedictos Inceptos non afferre perfectiones; sed Sanctitas perfectiones dicit; imo Sanctitas creata excedit in perfectione omnes perfectiones creatas; cum gratia habitualis, cui conuenit ratio Sanctitatis creatae, sit perfectior inter omnes perfectiones creatas: sed sunt praedictos Inceptos non importat Sanctitatem =

Ad hanc rationem authores Diuini negant probata diuina relatiua non importare ex propria linea perfectiones, et sanctitatem; alij Incedentes tres Sanctitates relatiuas, alij unam Sanctitatem relatiuam, et per se; alij dicunt, quod Sanctitas relatiua est ipsum Verbum in se Sanctum, et contra esse Sanctum non solum a sanctitate diuina naturae, sed etiam a Sanctitate personali relatiua; quod melius dicerent, quod alij asserentes Sanctitatem relatiuam esse perfectionem ad extra, non vero ad intra, id est Sanctificare naturam creatam non vero Verbum diuinum intra; quod solutio Diuini est sententia aliorum asserentium sanctitatem relatiuam, seu personalitatis Verbi esse sanctum ut quo, non vero ut quod; Nec contra hanc solutionem est sanctitas ut quo ut ad intra Intelligat sanctum, sed ad extra, illa natura creata; quae solutio ultima perui=

pendeat ab aliis theologis, nec potest voluntaria, et ratio non fulcita; illi quod authores potius succumbunt difficultati, quam solvant. Quis enim potest percipere, quod affectio, quae in ratione talis increata est respiciatur pro subiecto 1.mo cui se conferat in ratione affectionis aliquid creati? Sicut quis potest percipere, quod existentia, quae in ratione talis increata est respiciatur pro subiecto 1.mo cui se conferat in ratione existentiae aliquid creati? Omnes igitur illae solutiones inveniuntur in asserendo dari in Deo affectiones, et sanctitates relativas. Unde omnes illae impugnantur probando non dari in divinis affectiones, et sanctitates relativas; non tamen genitus sancti praedicta generatio, et pertinet ad 1.am partem q. 28. et circa articulum 1. ubi dub. 3. probavi non posse dari affectiones relativas in divinis, et quod non sit multiplicata, aliter esset relativa, et non esset relativa et simul probavi requirentem plures affectiones relativas. Videantur ibi dicta.

3.o pr

Inclino ratione. quod dato, et non concesso, quod personalitas Filii ut dicta a divina natura dicat affectiones proprias relativas, adhuc non requiritur, quod personalitas Filii ut dicta a divina natura sanctificet formaliter humanitatem Christi Domini: ergo non sanctificat illam formaliter; probatur ant. et non affectio affectiones proprias relativas non requiritur, quod tali affectioni intra proprias lineas inveniatur Inceptio Sanctitatis: ergo nec requiritur, quod ut dicta a divina natura sanctificet formaliter; probatur ant. Inceptio Sanctitatis in divinis non invenitur cum Inceptione affectionis ergo ex quo personalitas Filii ut dicta a divina natura importet propriam affectionem non sequitur importare propriam Sanctitatem; ant. videtur in omnibus divinis gratiis absolutis distinctis a divina natura, quae ut dicta a divina natura afferunt affectiones proprias suae lineae non tamen talibus affectionibus, invenitur Inceptio sanctitatis propriae; cum intra omnia divina grata absoluta solus divinae naturae invenitur Inceptio Sanctitatis; Ex quo sic probatur cons. attributa divina virtualiter Inrequisita ad divinae naturae, in illa magis invincta sunt immediatius, quam absoluta sit prioria relativis, et non dimanent a divina natura cum affectione sibi propria, cuilibet attributo in propria linea, non tamen dimanant cum sanctitate sibi propria intra suas lineas: ergo similiter grata divina relativa, et non dimanent a divina natura cum affectione sibi propria relativa non tamen dimanabunt cum sanctitate sibi propria, scilicet relativa; probatur cons. ex quo divina attributa

diuina attributa immediatè dimanant à diuina natura, quę grata relatiua, si
diuina attributa p[er] tales dimanationes n[on] procederent cu[m] perfectione sibi propria intra
proprias lineas, rectè argueretur, quod grata relatiua p[er] suas peculiares dimanationes
n[on] procederent cu[m] perfectione sibi propria, sed relatiua: ergo similiter quia illa
n[on] procedant cu[m] sanctitate sibi propria rectè arguitur, quod nec ista procedant cu[m]
sanctitate sibi propria, sed relatiua =

Proponuntur argum.ta et Soluuntur =

Arg.tum 1.m propositis Dnaios ex Mag. Lorca Loco supra citato num.o
12. et 13. ubi à priori, et à posteriori probat humanitatis Xpti Dni fuisse Sanc-
tificatas per suppositum Verbi ut distinctum à diuina natura; à priori sic, quia rationalis Verbi ut
distincta à diuina natura tribuit humanitati Xpti esse propriam Sanctitatem; ergo verè
accepta sanctificatur formaliter ab Xpti Dni; pat. ans. Sanctificatio duo tribuit Sanctifi-
catis, scilicet reddere illos gratos Deo, et acceptabiles habentes aliquid in ad iustitiam
æternam, et dare illis aliquam participationem diuini esse, propter quod sunt, et dicuntur filij
Dei; sed hęc duo excellentissimè conferat diuini suppositis ut distinctum à diuina
natura humanitati sibi unitæ; ergo etc. pat. min. quoad 1.am partem; eo ipso quod
humanitas est in diuino supposito non potest non esse Deo gratissima tanquam uera
natura filij sui; et similiter ex hoc habet ius ad beatitudinem, et ad omnia dona Dei,
ut potè natura filij Dei: ergo uera est minor, quoad 1.am ergo quoad 2.am sic pat. quia
hoc præcisè, quod humanitas intelligatur unita supposito Verbi ut distincto à diuina natura
intelligitur cum excellentissima participatione diuini esse: ergo pat. ans. quia praemissa partici-
patur diuini esse, non mediante aliqua forma creata, sicuti cęteri iusti, sed diuini esse ipsius
ergo intelligitur cum excellentiori participatione diuini esse =

A posteriori sic probat Mag.
Lorca suis intentis, et efficaciter, ut operationes Xpti Dni eorum quod erant
à supposito Verbi non attenta diuina natura habent infinitas dignitatis, et ualoris ad merita
ergo natura humana Xpti accipiebat à diuino supposito dignitatem, et sanctitatem infinitam
cuius probat diffiter Lorca; 1.o sic multo maior connexio est inter naturam, et suppositum

quæ inter operationes, et suppositum: ergo si connexio, quæ est inter operationes, et suppositum est sufficiens ut operatio accipiat à supposito dignitatem infinitam, connexio, quæ est inter naturam, et suppositum erit sufficiens ut natura accipiat à supposito dignitatem, et sanctitatem infinitam.

2° sic probatur consequentia; quia sanctitas operantis est conditio exacte requisita ut operatio sit meritoria, et condigna præmii: ergo id, quod secluso quolibet alio sufficit ut operatio meritoria, et infinite digna sit, sufficiet etiam secluso quolibet alio ad reddendum sanctum principium talis operationis, quod est natura humana: consequentia recte probabitur utraque via Mag. Lorca; et antecedens in quo est difficultas, et negatur à defensoribus propositionis conclusionis sine probatione reliquitur; quod tamen sic probatur: eo ipso quod operationes intelliguntur procedere à supposito Verbi, quolibet alio recluso intelliguntur excedere in dignitate morali operationes cujuscumque puræ creaturæ productæ, et producibilis: ergo intelliguntur cum infinita dignitate, et valore meritorio: probatur antecedens: intelliguntur procedere à supposito excedenti quodlibet suppositum creatum productum, et producibile; et excessus dignitatis moralis operationis ad operationes attenditur penes excessum suppositi operantis ad suppositum operans: ergo intelliguntur excedere in dignitate morali operationes cujuscumque puræ creaturæ productæ, et producibilis.

Ad argumentum a priori procedens recte negatur antecedens. ad cujus probationem distinguo majorem pro 2a parte: participationes Divini esse, prout importat communicationem Verbi relativi Divini ut distincti à quolibet alio Divino principio, nego majorem. participationes Divini esse ut dicit 1um principium Deo Inveniens, in quo omnia alia virtualiter radicantur concedo majorem et nego minorem cum distinctione majoris. ad cujus 1am probationem distinguo antecedens: gratitudine, et jure sibi advenientibus à Divino supposito ut distincto à Divina natura, nego antecedens; sibi advenientibus à Divinis naturis inclusis in supposito Divino concedo antecedens et nego consequentiam; ad 2am partem minoris probationem distinguo antecedens: Divinum esse, ut dicit rationem Verbi pure relativi, concedo antecedens; Divinum esse ut dicit rationem principii Divini 1um in ordine dignitatis, et perfectionis nego antecedens et consequentiam. ad probationem antecedentis distinguo antecedens: Divinum esse ut dictatum ad Verbum pure relativum concedo antecedens; ut importat 1um Divinum principium in ordine dignitatis, et perfectionis 1um nego antecedens et distinguo consequens cum distinctione antecedentis ut

aliquid Divinum

aliqud Diuy gratj sanctificer nag creatg p. hypostaticg uniong, cj illa ē necesse, quod propinqui ad uniong hec inre increaty sanctitatis; si eny gratj Diuy sit de Linea intra qug fralt n̄ saluatur rao sanctitis, p. hoc, quod tale gratj ēiugat intrince unity humaniti, raoe sui n̄ reddet illg sanctg, siue sit imm.te unity, siue sit unity mediate; sicut gratj n̄ participans raog existentiæ siue imm.te uniati nag creatg, siue uniati mediate n̄ reddet illg existentg; inter oia grata Diuia hypostatice unita humaniti Xpti Dni sola nāa Diuia ex dicta ab attributis, et relacibg sortita raog sanctitis; sicut inter oia grata creata ordis supnalis sola grāa hralis, que ē in illo orde p.a fra ordine dignitis, et pfionis, ut pote nāa sortita raog sanctitis, et illa sola ē, que aig sanctificat, siue imme. uniati, siue mediate, scl. mediis dispōibg; Ex quo requitr, quod cj attributa Diuia unita humaniti illg n̄ sanctificent, quamuis pfionj dicant intra propriig Lineg; a fortiori n̄ sanctificabitr a Diuo supposito ut dicto a Diuia nāa, et considerato q.a propriig raog relatiug; qr. prout sic solg dicit humanitg ad Diuy ēē q.a quod Diuy ēē significat raog tir relatiui increati, p. quod n̄ significat pfio, nec sanctitas; ergo sub hac precisione n̄ constituit illg intra Lineg pfionis, et sanctitis: ergo nec reddit gratg Deo, nec illi cōicat jg ad beatudg.

Ad argūtu procedens a posteriori resp. neg. ans. ad cuj prob. neg. ans. ad cuig prob. disg. mai. Excessu de Linea entis Dto. mai. Excessu de Linea pfionis neg. mai. et disg. min. gener excessu de Linea entis neg. min. gener excessu de Linea pfionis sbdo. disg. min. et cog. p. Lineg relaug ut distg ab aliis, ad qug ptinet suppositg Dni, secluso quolibet alio Diuo grato n̄ aduenit pfio, et dignitas operacibg Xpti Dni, et conta nec excessg dignitas pot aduenire, unde sg possibile, l. impossibile unitra suppositg Dni ut ē de Linea relatiui humaniti secclusa unioni cuig liber alterg Diui grati, tunc nec humanitas dignificaretr a psona Dni, nec eig operaocs, imo tunc humanitas ēēt minus pfecta, quā si traheret propria subsistea, qr. hec hēt raog dūtaxat absoluti afferentis propriig pfiong, qug cōicat nag, in illo eny

carni humanitas, et ea unita hypostaticè divino pratri ut tio quae relatio, quoniam hypostatica perfectione non affert creato scibili, seu trabili =

Sed 1ª dicta respondendo tan argu a 1ᵐ. quia a posteriori, regulae in eo ipso quod intelligatur humanitas Xpti unita personaliti Vbi Divini Indebitè 2ᵈᵒ ratione tri quae relatiui, et ut distinguitur à quolibet alio divino prato intelligitur sanctificata: ergo solum nulla; pr. ans. eo ipso intelligitur sub gratia unionis hypostaticae ergo intelligitur sanctificata; tra. conseq. bona quia intellecta gratia unionis intelligitur gratia in infinitum excedens omnes habitus: ergo intelligitur sanctitas; ans. uero pr. eo ipso intelligitur sub divino prato sibi physice unito ut quid humaniti indebitus: ergo intelligitur sub gratia unionis hypostaticae =

2° regulatis; eo ipso quod humanitas Xpti intelligatur unita physicè personaliti Vbi ut distincta à quolibet alio divino prato, intelligitur sub dono substantiali increato, siquidem intelligitur subsistens subsistentia increata: ergo intelligitur sanctificata, siquidem sanctificatio humaniti à dono increato illi prouenit = 3° regulatis; eo ipso quod praedicto modo intelligatur unita humanitas personaliti Vbi divini, intelligitur effectus, seu terminus, L, obiectus amoris hypostatici: ergo intelligitur perfectio, seu bonus divinus communicatus humaniti: ergo etiam intelligitur sanctitas divina communicata humaniti; quia pro nunc eo ipso quod personalitas Vbi afferat bonitatem et perfectionem, etiam sanctitatem afferre non negamus; 1ª cons. ex eo demonstratur, quia effectus, seu obiectus amoris divini, maxime hypostatici est ad bonum, sicut voluntas est ad bonum; ans. uero pr. eo ipso intelligitur humanitas intrinsecè physicè unita hypostasi Vbi divini; si talis unio prouenirer à divina voluntate, sine cuius influxu nullus effectus ad extra agendi: ergo eo ipso intelligitur amor hypostaticus, et contra effectus, terminus, seu obiectus amoris hypostatici =

Sic ad 1ᵐ regulis neg. ans. ad cuius prob. dist. ans. loquendo de gratia unionis hypostaticae sumpta in lata acceptione, concedo ans: sumpta gratia unionis in stricta, et propria acceptione gratiae unionis neg. ans. et cons.; ad prob. antis concedo anti. dist. cons. [illegible] distinctos datos; gratia unionis hypostaticae late sumpta significat communicationem divini prati indebitam, quod tamen non affert.

tamen n̄ afficit bonitz, aut pfione, et conte nec sanctitz, q̄ solz realitz de Linea entis. gratia vo unionis proprie, et stricte accepta afficit Sñuz gratz cy bonitate, et pfione concata humaniti, ut n̄ ē debita, quez gratia unionis n̄ illecta ... n̄ illigit Inidderando humanitz precise w unitz psonalitr Verbi ... prescindendo à quolibet alio Sñuo grato, n̄ illigit p quid sanctificetz humanitaz =

Vel disguati aliter ans. V. replic, illigitur sub gratia unionis Inidderata gratia unionis pro subiecto gratia unionis Do. ans. Inderata gratia unionis pro fali gratia unionis neg. ans, et cog. ad prob. antir. disso. anti dig. cons. sub gratia unionis sumpta pro subiecto, L, pro fiali Do. cog: sumpta pro fiali neg. cog. in gratia unionis eo pte extremi Sñui, quod ē gratia in Nag assumpt, et ē Inidderatē id, quod ē gratia p modz substiali, et id, quod ē fialis gratia, seu p modz fig: gratia p modz substiali ē ipsz suppoz Inderaz V. tanz tñ relatiue, qui pro ... solz dicit tanz realitz relatiue, quez subest ... anius oz pfionz Sñuz; gratia vo unionis sumpta fiali, seu p modz fiz importat pfionz Sñuz sustinenz a supposito Sñui Vbi, seu pfionz Naz, et attributoriz; Sanctificatio humanitz n̄ ē a gratia unionis sumpta pro subiecto, quamuis sub hac ratione presupponatr ad sanctificatioz, q̄ a gratia unionis sumpta pro fiali; Vnde quod D. Thos. pe anti art. 6. dicit: gratia enim unionis ē ipsz ēē psonale, quod gratia diuinitz data humanz naz in psona Vbi; n̄ Loquitr de ēē psonali Vbi V. ... psonalitr, et tñ pure relatiue, w distinctr ab alijs Sñuis pfatz, ty quia n̄ ē aliquod verbz apud D. Thz Loco citato, ex quo colligatr sumere ēē psonale sub illa precisione; ty qr n̄ Inducit ad intentz Sñui Dhz talis acceptio; ty qr Loquitr de gratia unionis w de facto fuit executa =

Ad V. obiectiones tota ... ad V. Vnde disg. ans. Loquitr de dono Late sumpto Do. ans. Loquitr de dono proprie, et stricte neg. ans. Sony V. modo accepty solz dicit concationz alicuiz indebiti bonitz, et pfionz n̄ afficientis, Dony V. modo accepty ē concatio bonitatis et pfionis et neg. cog. qr qr sanctificatio n̄ prouenit a dono V. modo accepto, q̄ V. modo

dig. L.ᵃ ans. suo dono substanl. loqu.ᵈᵒ de dono L.ᵃ id, quod dicit pro substan-
do. ans; loqu.ᵈᵒ de dono L.ᵃ id quod dicit de finali neg. ans. et tog; quod dicitur de
grãa unionis, ita dicendo de dono substanl. incucato =

Similiter ad 2.ᵃ prob. e
dig.ᵈᵒ ans. illegitti tog, effg = obg amoris hypostatici L.ᵃ id, quod se hĕr de Maz
ali, L, pro substato in effu, tro, obto amoris hypostatici, dto. ans. loqu.ᵈᵒ
L.ᵃ id, quod se hĕr de finali neg. ans. et neg. utrag. cõn, ad 1.ᵃ tog prob.ᵉ reu
ans. verg tenere loqu.ᵈᵒ de amore diuo inadequato L.ᵃ tãog adequatg, seu a-
dequate exsplicatg, ñ u loqu.ᵈᵒ de amore diuo L.ᵃ inadequatg explatg, quar
lita ponitur in obiectione; sicuti in amore diuo tialo ad effg creator videtur
si enim inciderem amorg diuy tialy ad creatg inadequatg ut finerad diuy
entis, et ut disgi à quolibet alio grato creato illi inueniend, tunc illegitti
effg diuy voluntatis L.ᵃ id, qd effg dicit de Maali, ne pro substato, ñ u.ᵒ
L.ᵃ id, qd dicit de finali, scilt. tãog boni; unde sic possibile, L impossibile nãa
humaa uniret diuy psonaliti, ut disti à quolibet alio diuo grato, ita ut nul-
ly aliud diuy graty illi uniret, tunc amor diuy hypostatica n tiaret ad
bony finalitale, s ad bony, quod ĕ tale pro substato =

Nec valet dicere, quod
voluntas diua neqt tiari ad effg, qui finale n sit bony = Recte id verg
ĕe absolute loqu.ᵈᵒ et n facta suppoe impossibili; facta tamen suppoe im-
possibili, et disputadis grãa admissa, qualis ĕ suppoe de unione diuy psona-
litatis cũ nãa humaa, quin aliud diuy graty illi uniret, tunc nãio sequi-
tr dicendy, quod amor diuy n tiaret ad bony finalitale, s tanty pro substan-
to, seu maalr bony; sicuti sic possibile, L impossibile voluntas diua tiaretur
ad entity creatg L.ᵃ inceptg entitatis ut disti à quolibet alio grato, ita ut
nully aliud graty creatg tiarer ueliori diuy; tunc voluntas diua n tiaretur
ad bony finale tale, s quod ĕe bony pro substato, seu maalr, similiter in tali
suppoe unio humanitatis cũ psonalite Vbi n ĕe maior grãa, imò nectan-
ta ac coĩcatio grãe finalis loqu.ᵈᵒ de grãa proprie accepta, s soly esset

maior grãa

maior grãa, eo qu.do de grãa sãc accepta, quatq. êêr magis indebita, et magis elevata supra nãg, et ii affectiones ñ afferat, quas grãa habet; quapropter personalitas Vbi praedicto modo unita ñ redderet humanã nãa deo gratam.

Arguo

2.º 3.º Inclusos, et 3.º rãos; corpro quod personalitas Vbi ut dicta à humanã nãa afferat affectiones, tales affectiones ut dictas a affectione debita nãg Inveniri rãõ sanctitatis, quo admisso dicere affectionem relatiuam ñ pōt negari personalitas ut dictas a huma nãa sanctificare humanitatem Xpi Dni; pr. ant. Sanctitas, ut habetur ex S. Dyonis. cap. 12 de diuis. nomib., et refertur a D. Tha. 2.2.ae q. 81. art. 8. in 2.º argum. ē ab oi immunditia libera, et perfecta, et oio immaculata munditia; quas diffinitiones sic conter explanant Theologi; scilicet quod sit incompatibilis cum oi peccato saltem mortali, loquendo de sanctitate creata, et quod sit munditia et puritas talis conditionis, quod sit rectitudo universalis subiecti, cui Inuenitur, ita ut rectificet nãg, et eius potentias in ordine ad operandum, in quo eius rectitudo est operationes euadant rectae, et regulae rãõis conformes, nullatenus sit deuians ab illa regula; Unde Sanctitas ñ solum habet subiectum ab oi labe purificare, ut in se mundum sit, sed etiam ut in rãõe principii operandi rectum sit, quod videtur in grãa habitua, per quam homo in se sanctus ē, et in grãa habitali, per quam pura creatura ē sancta, haec enim non solum habet mundare eius ab oi peccato mortali, sed etiam radiare virtutes operatiuas in potentiis, quae solum procedunt mediis talibus virtutibus: operationes rectae et à regula rãõis ñ deviantes; hoc sic, sed personalitati Vbi ut dicta a huma nãa si ut sic dicta affectiones afferas; Inuenire diffinitio Sanctitatis, ut explicata manet: quod erat pr. min. quia corpro, quod affectiones afferat, affectio affectiones ab oi immunditia liberas, siquidem talis affectio ē incompatibilis cum oi peccato; ñ solum mortali, sed etiam veniali, quapropter coniuncta humanitati ñ posset simul cum illa Impeditivo humanitatis peccatum mortale, aut veniale: ergo pro hac parte Inuenimus illi diffinitio Sanctitatis explicata.

Pro alia parte pr. etiam min. quia personalitas Vbi in tali casu êêt rectitudo universalis eius, et potentiis in ordine ad opera

tiones rectas, n. permittendo aliquas a regula rãois deviare: g. etta. pr. ant. et cons. operaões aiæ, et potẽtiæ pendentes a psonalite ut a pño in ui cuius n. possent n. ẽẽ rectæ: g. ẽẽ rectudo universalis aiæ, et potẽtiæ; pr. con. n. alia rãe quã quia talis ẽ rectudo universalis aiæ, et potẽtiæ nisi q. facit ut operaões aiæ, et potẽtiæ ẽẽ rectas, et in ui ipsius gratiæ, a qua ut agẽte procedunt, nequeunt n. ẽẽ rectæ: g. etta.

Nec pot. deficere psonalitẽ ubi rectudo universalis, quæ verè, et proprie ẽ sanctitas facta impataõe ad humanitẽ, q. ad rectudẽ sanctificantẽ q̃ñ quid ei ipsa p se ipsa n. sit ũs operativa radaliter, et proxime subiẽ, in quo debet inesse radare uis radalis operãs, et uirtutes proxime operativæ; siquidẽ talis radicão inueniẽt psonalitẽ, quod sic pr. q. talis radão in sanctitate increata sanctificanti nãq. creatæ p intrinseca unionẽ cũ illa, n. debet ẽẽ phica, s. moralis; q. in nulla sentã gratia Divina sanctificans humanitẽ radicat phice gratiã habis, et dona ad illã prosequuta, mediis qq. aiæ elicitis operaões rectas in his ordinatas, s. moralitẽ, quatẽ ipsi debitũ ẽ debito independentiæ aiæ sibi unitæ ẽẽ ornatæ prædictis donis; s. prædicto modo pronã ubi radare gratiã habis, et dona ad illã inequuta: g.= pr. min. p fioni Divinæ intrinsecè unitæ humanitẽ debitũ ẽ debito independentiæ ipsius humanitẽ ẽẽ ornatæ prædictis donis, cũ prædicta p fio in infinitũ excedat humanitẽ prædicto modo ornatæ: g. radare moraliter gratiã habis, et dona ad illã inequuta =

Resp. ad argum. neg. ant. ad eius prob. admissa diffinitione sanctitatis, et eius explicaõe neg. min. subsumptam; ad cuius 1ãm prob. dist. min. ab oĩ immunditia liberæ; libertate coĩ oĩ Divinæ p fioni, do. ant. libertate peculiari, et n. abstrahenti ab oĩ Divina p fione neg. ant. et ad prob. in mãa propositã dicendũ ẽ talẽ p fionẽ ẽẽ incompossibilẽ cũ oĩ peccato mortali, et veniali incompossibilitate coĩ oĩ Divinæ p fioni increatæ cuiuscumq. lineæ sit; qualitas extrinseca Divina unita intrinsecè humanitati affert p fionẽ incompossibilẽ cũ oĩ peccato mortali, et veniali, et contra affert p fionẽ ab omni immunditia

immunditia Liberg, n tamen afficit Sanctitg, et neg. con. —

Aliter pot distingui ant, qd forma ab oi immunditia Liberg, afficit illg ratione sui, neg. ant. ratione natg, cy qua exalta Inechita, et significata Dco. ant. Et idg dicatg de incompossibilitate cy peccato mortali, et veniali, quod idg signifar ac ee ab oi immunditia Liberg, qd ee ab oi imm. Liberg n signifar intie maculg n here, quamuis hoc illi conueniat, quod cg conuenit cuilibet uirtuti, si ee tali modo mundantis subsg a Labe, et immunditia peccati; qua quidg Vn solutio idg ualet ac dicere, quod predicta forma e indirecte incompossibilis cy peccato n uo directe —

Que solutio magis explabunt resp.do ad prob. min.is pro 2a pte, ad quq teste disg. ant. eet reclude universalis aig, et poarum formo modg unctionis aig neg. ant. formo modg supporti sustentantis Verbg natg, que e unctio aig Xpti, Dco. ant. et neg. cog; ad prob. antis disg. ant. ut a prio n henti raoq unctionis humanitatis neg. ant: ut a prio n henti raoq unctionis humanitatis Dco. ant. et disg. cons. eet reclude universalis sustentative Dco. cog: fialt neg. cog. Et reclude universlis solg sustentative, selt qd sustentar Verbg natg rectificantg aig, et poar; ad prob. cog. disg. ant. qd facio ee rectag se fiala, seu ratione sui Dco. ant. qd facio ee rectar sustentando fig, a qua fialt prouenit reclude: neg. ant. et cog; Et quo dicta, quod in uo formo sonalitas Vbi n possunt operaoes humanitatis n ee rectg; resp. quod attendendo ad id, quod implicat ueruy e, attendendo solg ad id, quod explicat negatg; Siquidem e impossibile posse formo sonalitas Vbi 2m id, quod explicat realiter separari ab oi eo, quod implicat, et sic uniri natg creatg talis naa sub illa posset peccare; fundata igitur distinctio prob.is min.is pro 2a pte, ut constat ex dictis dub. precedenti prob. Deluos; humanitas Xpti sanctificat formo grag unionis qualg redria uncta formo grag unionis; Vnde praty Verum, quod her raoq unctionis humanitatis, et n aliud sanctificat humanitg, illi qd soli conuenit diffinitio Sanctitatis tradita a Diuo Dyonisio, et a Theologis explata; s iuxta

1.os 2.es relatos ingrio huius dubij in 1.a prob. Includit solus diuinae naturae Inuenit
quod sit unitio humanitatis, non personalitas: ergo solus diuinae naturae Impartatiue
ad humanitatem Christi Inuenit rectitudo propria sanctitatis, non personalitas [illegible]
dicta a natura nostra =

Ulterius explicatur quomodo Inceptus rectitudo uniuersalis, quae
est proprius Sanctitatis solus Inuenitur diuinae naturae, non personalitatibus diuinis, ex
quo sequitur, quod personalitas [illegible] dicta a natura nostra non sanctificet huma-
nitatem Christi Domini, ex explicatione supra relata sanctitatis, et a Theologis communiter admissa
maxime Thomistis habetur, quod sanctitas debet esse rectitudo uniuersalis in subiecto, in quo
est, quod maxime penetrandum est attendendo ad subiectum 1.um in quo est, ut translata ad
2.um iudicetur quid in illo habeat rationes sanctitatis, a quo reddatur sanctus; Sanc-
titas ergo debet esse rectitudo uniuersalis Impartatiue ad omnes operationes rectas, quae in
illius ordinantur, non tamen debet esse per seipsas formalis, et immediate omnis rectitudo, sed se
ipsas debet esse formalis, et immediate 1.a rectitudo, et mediate debet esse omnis 2.a rec-
titudo subiecti, quatenus illas debet radicare. Exemplificatur doctrina in sanctitate creata,
quae est gratia habitualis, quae per seipsam formalis, et immediate est 1.a rectitudo, quae rectificat
animam, mediate uero est omnis 2.a rectitudo, quae radicat uirtutes rectificantes potentias ra-
dicatas in anima, per quod saluatur, quod sit rectitudo uniuersalis; et quia solus gratiae ha-
bituali Inuenitur esse 1.a rectitudinis, et radicare omnes 2.as rectitudines, ideo illi solus Inue-
nitur ratio sanctitatis; haec est doctrina communis Thomistarum circa articulum 2.um quaestionis 113
1.ae 2.ae ubi Indagatur; An actus contritionis possit habere rationes formalis iustificantis =

§

Ex quibus
ascendamus ad iudicandum, cuius diuino formalis Inueniatur ratio sanctitatis increa-
tae; Cui igitur in Deo 2.a seu quasi 2.a rectitudo in eliciendo operationes
summe rectas, et per eius rectas sit rectitudo potentiarum, scilicet illius diuini, et diuinae
Voluntatis, et haec rectitudo radicetur in diuina natura ut dicta a personalitatibus,
non in ipsis personalitatibus, quia potentiae diuinae, scilicet illius, et Voluntas sicut omnia
alia attributa sint priora relationibus, cum absoluta sint 1.a relatiuis, et contra
sint priora personalitatibus, quae per relationes Instituuntur; inde est, quod diuina natura

per se ipsa

ff. seipsa formaliter, et immediate est Sanctitas rectitudo increata, et mediate omnis Sanctitas
Vl. quam Sanctitas rectitudo increata, cum omnis persona recta in ipsa, et non in personalibus radicetur, et cum ex alia parte ipsius Verbi relationes, et personaliter radicentur in natura nostra ut summe recta, quomodo potest participare rationes rectitudinis universalis, solum quod Verbum personaliter tenet esse complementum sanctitatis, in quo formaliter sit ipsa sanctitas; sicuti sit complementum Verbi naturae, in quo sit formaliter ipsa natura nostra. Unde solum sit sanctum terminative, et sustentative qualiter tantum, et sustentans naturam Verbi, quae per seipsum est formaliter sanctitas increata; quamvis personalitas Verbi imparata ad naturam humanam, quam assumpsit, non sanctificat illam formaliter, sed terminative, et sustentative, qualiter tantum, et sustentat naturam Verbi sanctificantis, et naturam humanam sanctificatam per Verbum nostrum; ex quo facile percipitur quomodo personalitas Verbi ut dicta a natura nostra non sit immediate directe, et ratione sui incompossibilis cum peccato; nec aliqua munditia, sed tantum mediate, et indirecte, et ratione alterius, scilicet ratione Verbi naturae, quam implicat =

Ad illud, quod additur argumento 2do personalitatem Verbi divini radicanti moraliter in anima dona supernalia quae sint principia videndi, et amandi Deum ut est in se, et consequenter moraliter radicare beatitudinem aliquam = Respondetur talis radicatio ut a personalitate Verbi proveniens non inferre personalitatis Verbi aliquam sanctitatem, quod non radicat talia dona in anima Christi ut vere habitu ipsius aliquam, cum solum conveniat ratione sanctitatis increatae, consequenter non radicat praedicta modo proprio sanctitas, sed modo communi, et generali =

Sed dices; saltem personalitas Verbi ut dicta a natura nostra radicat moraliter, licet non modo proprio sanctitatis gratiam habitualem in anima, et alia dona ad gratiam habitualem consequentia: quod in vi ipsius personalitatis nullo alio [illegible] illicita, quod natura creata sub illa constituta non posset peccare, quia non videtur posse stare, quod aliquid moraliter radicet sanctitatem, et beatitudinem, et simul possit incurrere ad actiones peccaminosas: quod male diximus solvendo argumentum, quod sit possibile, vel impossibile personalitatem Verbi ponere 2dum id, quod complicat realiter separata ab omni eo, quod implicat,

cortorre

rieq naq creatq uniretur, naa sub illa Instituta posse peccare =

Ad 2. ut (?) ... Itaq, quod in sent. negant. pronalit. Vbi affiong relativg carru, quo predicto modo univeli naq creatq n. radare inilla grag hiale, et Beatitg, quod cum solum unirelv w. gratis degenere entis, soly exigere ex parte unibilis ea, q. quq redderel phice unibili, quq is de linea entis, quia talis unio tune soly tenderet ad integritate naq degenere entis, unde n. sequitr, quod naa sic Instituta sub pronalit. n. posset illicere actg peccaminosor =.

Uineiro tamen pronalits Vbi importare proprig affiong relativg, et radare moralr grag hiale, et Beatitg adhuc e dicendg, quod naa Instituta sub tali pronalite realr separata ab oi eo, quod implicat, posse peccare; quia talis pronalitas n. ee essalr conexa cum grãa hiali, et Beatitue, unde posset ee in naa creata quin inilla ee grãa hialis et cum alias talis pronalitas n. afferret pe (?) sanctitg, n. afferret aliquid essali pugnans cum peccato, nectune verificaretr, quod Vbg peccaret, quia n. e Vbg nisi hens naq Vbig, sicut n. e hoo nisi hens naq humq, sed soly verificaretr, quod hoo subsistens subsistia infinita peccaret =

Argr. 3.

Iam Inclusog, et 3o rag; co ipso quod pronalitas Vbi afferat affiong proprig relativg humanitati, w. stat sub illa prescindendo ab oi alio Vbio prato. Invenientr aliqua, quq arguunt humanitatis sanctitatem a pronalitr Vbi w. drug a Vbia naa; ergo. pr. ant. tg quia sic Insiderata humanitas e adorabilis Latria; et Latria adorao n. stat sine summa sanctitate obti adorabilis; ergo ex hoc capite arguitr humanitas ee sanctificata a pronalitr Vbi; tg pr. mg ant. humanitas Instituta sub pronalite Vbi prescindendo ab oi alio Vbio prato, ee obly Ingnus Vbig dilectionis, imo ee infinite amabilis; ergo a pronalitr Vbi sanctificaretr; pr. con. e effg proprig sanctitis Instituere obly Ingnug Vbig dilectionis; ergo.

Dicta arguto. nego.

ans. ad. cuiq 1.a prob. ista. mai. dicq. min. loqu.do de obto 1.mo v. Latria adorabili Dso. min. Loqu.do de obto 2.do adorabili, ut êê humanitaprob personalit Vbi neg. min. & coq. quamuis subq 1.o adorabili Latria, scilt Deus, n posse n êê sanctq, n tamen hoc ita evenit, q Latria ex suo Inceptu finali petat sanctitt in subto adorabili, ut motivq adoraois, q adoraõ ê honor exhibitq alicui p[er]sonæ ob suq excellentiq n detando, quod talis excellentia sit propria sanctitas; imo religio n respicit in Deo pro motivo adoraois excellentiq sanctitt Divæ, sed excellentiq creatoris, exhibet enq cultq Deo fraita ut creatori, ut docent Theologi in mãa de religione =

Ad 2.m prob. eiqq ants. dicq. ans. dilectionis amicabilis. neg. ans. n amicabilis Dso. ans. & similit êê infinite amabilis extra lineq amoris amicabilis, q ad hoc sufficit coicaõ cuiq cunq boni divini increati, cui n impedit raõ sanctitt; sicuti enq coicaõ cuiq cunq boni creati, quancunq cumq p[er]fectq, si n sit ipsa Diva nãa p participaõq n Intuiõ obq amicabile diligibile, & n diligibile Instituar, q n Intuiõ Sanctq; ita quolibet Divq gratq, quod n sit Diva nãa coicatq nãq creatq n Intuiõ illq amicabile diligibilq à Deo x q n afferit p[er]fionq delinea diligibilis amicabilq, quod solq Deitati p eiq dati, l. p participaõq tali; cui solq Inventit Intueze Sanctq, & nega. cõa. ad prob. reta. dicq.do ans. dilectionis amicabilis Dso. ans. dilectionis n p[er]venientis ad raõq amicabilis neg. ans. & coq =

Arga. 4. D.o Inclusq n Deo humanq êê tialq p[er] subsistq Vi: Inriberatq ut dictq a Diva nãa, & n illigi Sanctq; p[er] p[er]sonalitq Vbi ut dictq à Diva nãa sanctifiti humanitas p[er]gla Diq. p[er]. ans. 1.o corpro quod illigati tiara subsistq Vbi ut dictq à Diva nãa in cui Diuq illigitr hoc subsistens subsistia propria Vbi: p[er] illigitr hoc Sanctq; p[er]. coa. illigitr hoc filiq Dei naalis: p[er] Sanctq. p[er]. coa. corpro quod sit filiq Dei naalis debet êê Sanctq; sicuti corpro, quod aliquis sit filiq Dei

adoptiuus intelligitur Sanctus, nec pot stare filiaõ adoptiua sine sanctitate: & nec naalis à fatioñ. Probat 2° ipsa ans personaliti Ubi ex propria Linea Inuenit sanctitas: & consequens, quod intrigat ñarñ, ñaa tiata intrigat sancta. pr. ans. personalitas Ubi ex propria Linea hic quod quod fionis Inuenit personaliti Spus Sancti ex propria Linea; & personalitati Spus Sancti ex propria Linea Inuenit sanctitas: & ex personaliti Ubi. pr. min. ex ui propriæ Lineæ hic; quod sit Spus Sanctus, & ē sanctus per sanctitas & ex propria Linea personalitas Inuenit illi sanctitas; pr. min. ex ui propriæ Lineæ hic, quod sit bus qui processionis, sicuti Ubi ē bus qui suæ processionis; & ē bus qui ut Spus Sanctus, sicuti Ubi ē bus qui ut Ubi; & personalitas Ubi ex propria Linea hic, quod sit Spus Sanctus =

Respon.

ad argum neg. ans. ad cuius 1^a prob. Dist. anti neg. cons. ad cuius prob. Dist. anti negat. cons. ad cuius prob. dist. ans. in ui cuius fit, qua Instituitur relatiue filius naalis neg. ans. in ui alterius realiter conexus cum illa Co. ans. & neg. cons. quæ distio manifesta fit exemplo adducto in fauorem argum. & si filius hic adoptiuus Sanctus sit, n tamen per fit, per quas Instituitur relatiue filius, Instituitur sanctus, & per alius conexus cum illa, scilt per gratiam hialis: & nec filiaõ naalis hic relatiua facit sanctus, & ñaa tiua supra quas fundata, cum qua realiter conectitur =

Ad 2ª prob. antis neg. ans. ad cuius prob. Dist. mai. neg. min. ad cuius prob. dist. mai. si Spus Sanctus sumatur in ui unius dictionis, 2ª quæ tanquam ē nomen personale Co. mai. si sumatur in ui duarum dictionum, 2ª quæ tanquam n ē nomen personale, quia 2^a dictio ē nomen absolutum neg. mai. & dist. min. 2^a quod sanctus dicit proprietas personalis neg. min. 2^a quod dicit pfatus esse in diuiis Co. min. & neg. cons. ex quibus distios ad prob. cons. Dist. mai. dist. min. ex præcedentis distios maioris, & simile cons. hoc nomen Spus Sanctus in ui unius dictionis necessario ē nomen personale 3^æ proprietatis, & sic necessario n significat sanctitas, & impulsus realiter productus per Volun-

tur; Xtig, w heb eo D. Tha. 1. p. q. 36. art. 1. in corp.s et ad 1.m =

2.a Secunda Inclusio =

Humanitas Xpti sanctificatur Xtia nāa w distg a personalite Vbi Divini. Hęc ē Illmi Araullo in pręsenti dub. 2. conclus. 2.a Godoy disp. 21. §. 9. Gonet art. 2. conclus. 3.a qq Inventium Nazarius hic Controu.a 2. Inclus. 2. probando 2.a p.s Inclusiōis, et Cipullo dub. 2. soluendo 3.m arguti, q. hi duo authores quamuis sentiant humanitatis Xpti Dni fialti sanctificari p. personalitat Vbi w dista à Xtia nāa; ey hoc expl. Imponunt sanctificari p. Xtig nāg w distg a personalite Vbi; Ning Inclusiōg tenent ex patribus societatis Vazquez disp. 41. cap. 3. et 4. Turrianus de gratia opusculo 3. disp. 1. dub. 7. et opusc. 6. disp. 10. dub. 3. Becanus de incarnat.e cap. 8. q. 1. Inclus. 3. num. 6. Lugo Cardinalis de Mysterio Incarnat.is disp. 16. sect.e 2.a Inclus. 3. asserunt negare Suarez hanc Incluōg, et similiter ēe de mente patrum, qui semg ne fecunt Sanctitg istg ad humanit, quq appellant oleg, et unctiong humanitatis, w uidere ē apud Nazianz. et Damasc. et alios Patres; addiig Lugo uerba Patrum difficile explicari de Deitate in concreto, cy semper, aut fere semg de illa in abstracto Loquantur, nec carere uitiō, quod eff solig personalitatis Deitati sub nomine Deitatis tribuerētur =

Probr. 1.o Inclus. ratē 1.a proposita ad prob. 2.g pręcedentis Inclusiōg; eo sanctificat fialti humanitas Xpti Dni; quod se hēt w unctiō illig, siquidg apud Sanctos Patres idg significat humanitatis ēe unctg, ac ēe sanctificatg: q.o per Sanctos Patres eo, quo ē uncta fialti, ē sanctificata fialiter; S. w constat ex Nazianz.o et Damasceno, et alijs relatis prob.ne pręcedentis Inclusiōg nāa Xtia, seu Deitas w dista à personalite Vbi ē unctio humanitatis: q.o Xtia nāa w dista à personalite Vbi ē sanctificata humanitas Xpti Dni =

2.o pr. Inclusio

ratione; solu illud diu[inu]m p[er]f[ecti]o[n]um, quod in Deo h[abe]t ra[tio]nes sanctitatis, et quo Deus inse
e[st] Sanctus, e[st] sanctitatio humanitatis Xpti D[omi]ni, sicuti solu[m] p[er]f[ecti]o, quod in Deo h[abe]t
ra[tio]nes existentiae, et quo Deus inse existit, reddit existentiam humanitatis Xpti D[omi]ni;
s[ed] sola diu[in]a na[tur]a, ut distincta ab o[mn]ibus aliis diu[in]is p[er]f[ecti]o[n]ibus absolutis, et relatiuis
h[abe]t ra[tio]nes sanctitatis in Deo, illaq[ue] solu[m] Deus in se e[st] sanctus; ergo na[tur]a diu[in]a
ut distincta a p[e]rsonalitate Verbi sanctificat humanitatem Xpti. p[ro]b[atur]. min. in Deo
solu[m] illud diu[inu]m p[er]f[ecti]o h[abe]t ra[tio]nes sanctitatis, cui conuenit quod sit rectitudo
uniuersalis in ordine ad diuinas operationes; s[ed] Conceptus rectitudinis uniuersalis solu[m]
Inuenit[ur] diu[in]a na[tur]a ut distincta a p[e]rsonalitate Verbi, et o[mn]ibus aliis diu[in]is p[er]f[ecti]o[n]ibus;
ergo na[tur]a diu[in]a ut distincta sic, h[abe]t ra[tio]nes sanctitatis, qua Deus in se Sanctus e[st].
Mai. ex eo Constat; q[uonia]m Theologi explicando definitionem sanctitatis traditam a
diuo Dyonisio dicenti sanctitatem e[ss]e ab o[mn]i immunditia liberam, seu puritatem
ab o[mn]i labe peccati; p[er] puritatem ab o[mn]i labe intelligunt rectitudinem uniuersalem, ex
qua o[mn]es operationes subiecti h[abe]nt, quod sint rectae, et in Deum ordinatae, ob quod
gratia habitualis h[abe]t ra[tio]nes sanctitatis creatae, q[uonia]m e[st] rectitudo uniuersalis subiecti, qua
formaliter rectificat[ur] a[nim]a; et mediate potentias a[nim]ae radicando in illis actiones
quae rectificant, ut earum operationes euadant in Deum ordinatae; necessitatem
f[ecti]o propria potentiae h[abe]t ra[tio]nes sanctitatis, et illam rectificet, q[uonia]m e[st] rectitudo
particularis, n[on] u[ero] uniuersalis; min. Vero p[ro]b[atur]. diuina na[tur]a e[st] p[rim]a rectitudo
Dei, ut pote p[rimu]m p[er]f[ecti]o[n]um, unde e[st] p[rim]a rectitudo, et ea radicat o[mn]es rectitudines
p[er]f[ecti]o[n]um, quae se h[abe]nt quasi 2[ndari]a[e]; ergo e[st] uniuersalis rectitudo Dei; p[ro]b[atur]. co[n]s[equen]s
q[uonia]m sanctitas importat uniuersalem rectitudinem subiecti, q[uonia]m ipsa p[er] se ipsam sit for-
maliter o[mn]is rectitudo subiecti, ut uidetur in gratia habituali, s[ed] q[uonia]m tota e[st] o[mn]is rectitudo
subiecti tamen, quod p[er] se ipsam p[er]f[ect]o formaliter p[rim]a rectitudo, et o[mn]es aliae radaliter
q[uonia]m sola diu[in]a na[tur]a h[abe]t radicare o[mn]ia diuina p[er]f[ecti]o, siue absoluta, siue re-
latiua, et hoc n[on] Inuenitur alicui p[er]f[ecti]o[n]i diuino, siue absoluto, siue relatiuo
a diuina na[tur]a distincto, inde e[st], quod Conceptus sanctitatis Inuenitur diu[in]a na[tur]a ut
distincta a quolibet alio diuino p[er]f[ecti]o[n]e, et solu[m] diu[in]a na[tur]a Inuenitur &c.

Proponuntur argu[men]ta et Soluuntur

Arg. 1°

Arg. 3.m Deluo; ut aliquid formaliter sanctificet humanitatem
Christi non solum requiritur, quod in se sanctum sit, sed etiam est natura, quod debito mo-
do sit unitum humanitati Christi Domini; sed natura divina non est unita debito modo cum
humanitate ut illam reddat sanctam: ergo non sanctificat humanitatem a divina natura
ut divina a personalitate abstracta. prob. min. natura divina solum est unita cum humanitate
unione mediata tantum, quatenus est unita media subsistentia personali, cuius unio est
modus talis, quod inde inter ad illum uniuntur mediate tantum uniuntur, id est media u-
nione tali; sed haec unio naturae non sufficit ut reddat sanctam humanitatem Christi
Domini etc. pr. mini. similiter unio humanitatis cum divino intellectu, et volun-
tate, divina quia corpora non sufficit ut praedicta attributa suos effectus formales com-
municent humanitati: ergo praedicta unio non sufficit ut divina natura suum effectum forma-
lem sanctitatis communicet humanitati; pr. con. V. ideo talis unio non sufficit
in praedictis attributis ut communicent suos effectus formales humanitati, quia talia
attributa non sunt de linea tali; ex quo sequitur, quod unio mediata tantum
non est, quae exigitur in praedicta divina, quae non sit de linea tali communicare suos
effectus formales; sed divina natura non est de linea tali: ergo unita mediate tantum non
est unita modo debito ut suum effectum formalem communicet humanitati =

Pbr 2.o ca-
quia con. ideo talis unio cum humanitate non sufficit ut relata attributa com-
municent suos effectus formales, quia talis unio cum humanitate neque est unio per identi-
tatem cum illa, neque informationis; sed unio divinae naturae cum humanitate non est unio
per identitatem cum illa, nec per informationem: ergo talis unio non sufficit ut divina natura su-
um effectum formalem sanctificandi communicet humanitati; pr. con. attributa debent
sequi leges, et sapere conditionem naturae, cuius sunt attributa: ergo ut suos
effectus formales praestent debent esse accommodata unioni sufficienti naturae
ut suos effectus formales praestet: ergo cum unio mediata tantum non sufficiat ut
attributa suos effectus formales praestent humanitati, nec sufficit ut divina natura
suum effectum formalem sanctificandi illi communicet; praeciseque quod effectus formales, qui im-
mediati, et formalis praestantur ab attributis, a divina natura mediate, et radicaliter

Coicantur: ergo non ex immediate praestantia ab attributis . non sufficit ipsorum unio mediata cum humanitate ut mediate praestantia a Diuina natura non sufficit unio mediata ipsius cum humanitate =

natura Diuina intra propriam Lineam non est minus simplex, quam quodlibet attributum ex relatis intra suam propriam Lineam; sed nulli ex attributis relatis conuenit aliquis effectus formalis, ad cuius coicationem ad extra sufficiat unio mediata transitiua, quae non sufficiat ad coicationem alterius effectus formalis talis attributi: ergo similiter dicendum de Diuina natura, quod ad coicationem alicuius effectus formalis illius ad extra non sufficit unio, quae ad alterius effectus eius formalis coicandum ad extra non sufficit; sed ad coicandum effectum formalem radicis operandi non sufficit unio mediata transitiua: ergo nec ad coicandum effectum formalem sanctificandi =

Respondetur ad argumentum Concessa maiori neg. min. ad cuius prob. Concessa maiori neg. min. ad cuius probationem Disting. ant. neg. cons. ad cuius 1am prob. disting. mai. qui non sunt de linea rationis, nec de linea obliqui, quae reductiue pertinet ad Lineam rationis Conc. mai: praecisive quia non sunt de lineatam, ut distingui, 1am Lineam obliqui neg. mai. et disting. min. non est de linea rationis, ut distinguitur 1am Lineam obliqui, Conc. min: non est de linea rationis, sed obliqui subdistinguo. min. adequate Indecreata Conc. min. inadequate Indecreata neg. Min. et disting. cons. ut cuius effectus formalis inadequatus, qui est effectus sanctificandi neg. cons: cuius effectus formalis adequatus quatenus comprehendens sanctificare, et radicem physicam radicaliter operatiuam Conc. cons =

Ad 2m. prob. eiusdem cons. Concessa. mai. et min. neg. cons. ad cuius prob. disting. ant. quoad omnes effectus praestabiles a natura neg. ant: quoad effectus naturae, qui sunt in eadem Linea ad quam pertinent effectus attributorum Conc. ant. et disting. cons. unionem sufficientem naturae ad praestandos effectus, qui non sunt de eadem Linea, de qua sunt effectus attributorum, neg. cons: qui sunt de eadem Linea Conc. cons. et neg. 2m. cons. et ad id, quod additur disting. ant. et illi soli praestantur a natura Diuina neg. ant.

praestantur

prestante ex alij Deo. ant. et dist. cons. Loquendo de illis qui immediate prestantur à talibus attributis, et mediate à natura divina Deo. cong. Loquendo de alijs neg. cons. =

Ad 3m prob. eiusdem cons. dist. mai. simplicitate opposita impressioni Deo. mai. simplicitate opposita intrinsecis plurium effectuum, seu extensioni ad plures effectus neg. mai. et sua min. Loquendo de effectu proprio, et peculiari talis attributum neg. cons. =

Pro explicatione distinctionis est advertendum, quod effectus, qui à divinis pratis interiorum, alij sunt de linea tui, alij sunt de linea fiz, effectus, qui sunt de linea tui, l. obti possunt divina prata ad extra communicare unita omnibus creatis; non vero possunt communicare, qui sunt de linea fiz; cuius ratio est; quia effectus, qui sunt de linea tui, l. obti ut communicentur subiecto realiter distincto non exigunt, quod pratis divinis, à quo communicantur uniatur per informationem cum natura creata, l. subiecto, cui illos communicat, sed solum exigunt unionem habitus talis prati cum tali natura, ut videtur in effectu formali subsistendi, et existendi, quos subsistentia, et existentia divina communicat humanitati Christi; Unde cum ad unionem habitus immediate subsistentiae divinae cum humanitate etiam alia divina prata mediate habitive sint unita cum humanitate, si aliquod illorum habet pro effectu formali aliquem effectum, qui sit de linea tui, l. obti est sufficienti modo unitum humanitati, ut talem effectum illi praestet, quod non petit nisi unionem habitus talis effectus communicatio, ut videre est in divina existentiaque mediate habitive unita humanitati communicat illi effectum existendi; effectus sanctificandi est de linea obti, quod esse sanctum idem est, quod esse habentem divinae dilectionis amicabilis; Unde idcirco quod aliquid sanctum instituit imputatum ad rebus, quod sanctificatur, sicut idcirco quod aliquid dicitur subsistens, et existens ad naturam, quam facit subsistentem, et existentem. Quapropter natura divina mediate habitive unita humanitati Christi est illi debito modo unita, ut illam reddat sanctam; effectus vero proprij, quos continent attributa, de quibus in argumento sunt de linea fiz; quia in Deo nullus effectus est, qui sit de linea materiae, Unde omnes

debent ēē, i, de linea formæ, & de ?, de linea tēri; effectus proprij illius Spūs, & Voluntatis, & opoq. n̄ sr de linea tēri; qa sr de linea Virtutis activæ Intentivæ operaōis, nō Virtutis activæ dirigt 2.a tāy, ut videtr in Virtute Divina generativa, & spirativa, quæ n̄ Inveniunt p. subsistentes, aut existens, quod etiā videtr in creatis, ex quo sequitr, quod cū effectus, quī sr de linea formæ n̄ possint coīcari subito nisi p. realē identitatē cū illo, i, illud realitr informando, sive realitr dictus, qa debet illud realitr actuare, & cū n̄ possint actuare realitr tratiue, debet actuare realitr in fiatiue; qa realitr actuare, adæquatè dividitr p actuare tratiue, & actuare in fiatiue, & cū Divino prato repugnet infiare, inde est ē, quod effectus proprij illius Spūs, Voluntatis, & opoq nequeunt coīcari naturæ creatæ, & idē ē de effectu proprio Divinæ naturæ, ut ē radicalitr operatiua, & de operatione. Quia actio est ē de linea formæ Influentis in genere agentis, unde in creatis directe adpredicantur ē 2.a ut dicendū de æternitate, in sent.a asserenti n̄ distingui fiatr ab extrinseca, qa est se hēt p modū tēri coīcat suū effectū fiatē humanitati, illiusq. durantē reddit; idēq. dicendū de quocumq. Divino prato, sic effectus fiatē Intrinsecus, quī sr de linea tēri. Ex quibus manet explata distinctione supraposita =

Argtr 2.o p Divinæ naturæ non Instituitr humanitas Xpti obiectū Ingrum Divinæ dilectionis amicabilis, g. nec sanctificatur p Divinæ naturæ; pr. ant. p Divinæ naturæ n̄ Instituitur aīa Xpti in rāoe potentis redamare Deū: g. nec Instituitr obiectū Ingrum Divinæ dilectionis amicabilis; ant. ē certū cōa pr. id, quod hēt rāoē obli Ingrui Divinæ dilectionis amicabilis debet hēre pōt physicæ ad redamandū Deū, & talis pōa debet illi Inuenire in vi illius, quo redditr sanctus, ut videtr in pura creata, quæ p gratiā fiatē Instituitr in rāoe obli Ingrui Divinæ dilectionis, in vi cuius hēt pōt physicæ ad redamandū Deū: g. p Divinæ naturæ n̄ Instituitr humanitas Xpti in rāoe obli Ingrui Divinæ dilectionis =

Respondetur hoc argumentū probare, à nullo Divino prato, nec à modo unionis Creato Sanctificari humanitatē Xpti Dñi, cuius Intrarium

probat; ē duo. praecedtia erin hoc supponimus, ex quatus facio D.m neg. Inelucq
reli ad illud neg.do ans. ad ei prob. dist. ans. n Instituta finalis, I, Inexime
neg. ans. [illegible] Consti finalis praesumpto, Iso. ans. & neg. cons. ad cuius prob. dist.
ans. debe hereq[illegible] phicq, debito evali neg. ans. debito Inaali Iso. ans. quod est
dicitur pro D.o pte & in vi illiq, quo reddita Sancty, & vi illiq ut finalis
praestantis tale posse neg. ans. in vi illiq ut Inaalis inferentis tale posse Iso.
ans, & neg. cons. ad saluandum ras Sanctitati sufficit, quod Sanctitas praestans de
f scipsy posse phicq ad redamandum Dey, qualitas praestans orãa hialis, I, quod
inferat tale posse phicq, ut quod Inaalis Insequuty ad praty sanctificans,
qualitas orãa hialis illud praestans Insequitur ad Dug nag intrince conaty
humaniti=

Necualet D.a hoc dicere, sequi gratia hialy f fectus sanctificare
qug dua nãa, siquid f scipsa praestat posse phicq ad redamandum Dey hu-
maniti, quod f se ipsa n praestat finalis dua nãa = Non utique ualet, sed
oppositu sequitur, q.d dare posse phicq subto, à re realis dicto, soly pot Inuenire
sig imperfect, cui obsing Limitaog Inuenire informare, nunc Deo prato, quod
q.d Sanctitas altioris ordis ē, sanctificando subty à se realis dicty, n pot f se
ipsa illud Instruere potens phice ad redamandum; gra ut hialis, q.d inferioris or-
dinis ē, ne excluditur impectionj, quq neg. affert Instruere phice potens f scipsa finalis
subty à se realis dicty = f

= Articulus Secundus =

V. Vtrum in Xpto Dno fuerint Virtutes? =

§. 1.

V. Huc Thas in praesenti art.o Loquitur de Virtutibus f se infusis, ntamen de
illis tota sua latitudine, q.a n agitur de intellectualibus, de qbq à q.e 9. re-
q.ti usq. ad 12.e sub nomine suo disputat, i de Virtutibus ad appetitum f
tineentibus, [illegible] finalis, I, regulatiue, & quq ey statum beatudinis, I, dignitate Suppo-
sitiuini n repugnant, de qq asserit fuisse in Xpto; probat q. Inelucq in usq.

q. 3.a ex Glossa sup. illud Psalmi 1.i sed in lege Dni fuit Voluntas eius, di=
centis: hic ostenditur Xptus plenus oi bono; sed bona qualitas mentis e Virtus:
g.o Xptus fuit plenus oi uirtute = In consq.a art. sic probat Inclusus, gratia
hialis in Xpto fuit perfectissima: g. radicauit in poie aie Xpti Virtutes ad
oes actus Inuenientes aie Xpti Dni; pr. coa. Sicuti poes ab aia deriuantes
ita uirtutes perficientes poias aie deriuante a gratia: g. cy in Xpto gratia fuerit
perfectissima, ab illa processerunt uirtutes ad oes actus Iuuenientes aie Xpti Dni=
3.a sup. Inclusus opponit 1.o D. Thos; uirtutes erant superflue in Xpto Dno
g. dicendus e n fuisse in illo; pr. ant. Xptus Dns habuit abundantiss gratie
g. in illo superflue erant uirtutes; pr. coa. gratia sola sufficit ad oia recte
agendus; g. ubi datur abundantia grae, superfluunt uirtutes supadite grae. ant.
pr. ex Apost. 2.a ad Corinth. 12. ubi dicitur: sufficit tibi gratia mea: g. etta.
Ad hoc argum neg. ant. ad cuius prob. dist. anti. neg. coa. ad cuius prob.
dist. ant. sufficientia quis radicalis oia recte agendi, Cto. ant. sufficientia
qus radalis, et proximi neg. ant. et cons. ad prob. desumptus ex Apost.o
disc. eius testioio Neg. coa. sufficientis eius grae sic explat D. Thos. e gratia
sufficiens ad oia, p. que hoo ordatr ad Beatiudi, n tamen oia eodes modo
prestat, q. quedas p se ipsa imm. te. ficit, ut reddere hoes gratos Deo, quedas u me=
diate, vel mediis uirtutibus, qualia sr bona opera, qq hoo ordatr ad Beatiuds=
2.o arguit D. Thos; uirtutes p se infuse . . in Xpto tenr ponen=
dus, ad hoc ponetente, ut p illas poes aie Xpti p ficerentur in ordre ad actus, aie
Xpti Inuenientes; s ad hoc n sr . . virtutes in Xpto: g. = pr. min. p. ria
mediis qq poes aie Xpti p ficiebantur ad operandus erant supra uirtutes: g.
pr. ant. erant quidus hatus heroici, seu diuini: g. talia p. ria erant supra uir=
tutes; ant. e certus, q. hatus heroici, seu diui. attribuuntur hoibus diuinis; g. a
fortiori Xpto, in infinitis distanti ab hoibus diuinis; coa. u. pr. ex Pho l. ethic.
qui distinguit uirtutes de hatus heroicis, et diuinis: g. talia p. ria erant supra uir=
tutes, et ab illis dista =
Ad 2.m argum dist. mai. neg. min. ad eius prob. neg.
ant.

ans. ad 1^m prob. 2^{ae} pro. anti. neg. con. ad cuius prob. explico ans. diuido diuis=
sione modali 2°. ans. diuis.^e substantiali neg. ans. et cog. illa specifice ha=
bita uirtutis obtinet ratio habit heroici, et n. heroici, sicuti illa habit obtinet
ratio intensi, et remissi; licet ratio habit heroici, et diui, quo^d dispono quo=
ad altiori modo suboly. quod conte uirtutib. n. angelis; inde ex in Xpto dno
perfectissime fuerint uirtutes et ultra ratio modus, nullo obtinuerunt ratio habit
heroici, retentia esta uirtutes, quae distio uirtutis quoad modus, et n. quoad subs=
tantis e. sicut distio uirtutis animi purgati, a uirtutibus purgatoriis =

3. arguit.

1. Thar; uirtutes et Diuinas, ut habet ex D. Th. 3^a p. q. 7 a. 2 si uirtutes per se infusae
pertinent in Xpto, oes uirtutes per se infusae sunt ponendae in Xpto dno, si aliq=
quas n. habuit: g^o nullas habuit; pr. min. ty q^a. Xpus n. habuit libera=
lit. et magnificentias: pr. uera e. min. pr. ans. Liberalitas, et magnificentia
hent suos actus circa diuitias: sed n. fuerunt in Xpto. pr. cor. quia Xpus Dntemp.
sit diuitias ex illud Math. 8. filius hois n. ho. ubi caput suum reclinet
g^o n. fuerunt in Xpto; ty pr. eadem min. temperantia, et Intinentia n. fuerunt
in Xpto: g^o. pr. ans. in Xpto n. fuerunt Inupiscentiae prauae: g^o in Xpto n. fu=
erunt tempera^a et Intinentia; pr. con. temperantia, et Intinentia, uersantur
circa Inupiscentias prauas: sed et hae in Xpto n. fuerunt, nec praedictae uirtu=
tes fuerunt in Xpto =

Ad hoc argum. 1°. ans. anti. Incedita con. Loquendo de uir=
tutibus, quae n. pugnant cum dignitate Xpi, et statu Beatidis, et negit. min. ad
cuius 1^a prob. neg. ans. ad cuius prob. disti. ans. circa diuitias eas distribuendo
et eas Intemnendo 2°. ans. pacisse eas distribuendo: neg. ans. et cog. ad cuius
prob. 2°. ans. neg. con. Intemnere diuitias ex affione animi e. quod praecipue per=
tinet ad Liberalitas, et Magnificentias, habens imperitur interiori aiq. retri=
bus circa diuitias, et q^a oes diuitias Xpus Intempsit, ostendo inse sum=
mus exadus Liberalitas, et Magnificentias; fuit et in Xpto actus exterior Li=
beralitas D. quod sibi Inuenient erat, faciendo erogari pauperibus, quae sibi

decenti = Ad 2. prob. min. neg. ans. ad cuius prob. disso. ant. neg. con. ad cuius prob. disting. ans. illis resistendo, S. appetitus illis carentis subjiciendo regulis rationis, conc. ans. illis resistendo, non simpliciter, et absolute, sed eo supposito quod insurgant conc. ans. et neg. cons. ut enim ait D. Thom. temperantia consistit perfectior est in hoc, quod magis caret gravibus concupiscentijs; unde ex quo in Christo non poterent esse graves concupiscentiae, non infertur, in illo non fuisse temperantiam et continentiam; negat tamen D. Thom. continentiam in Christo in sensu, in quo accipitur à Philosopho. Continentia 7. Ethic. scilicet qualis versatur circa concupiscentias graves, illis resistendo, et quae vehementer se insurgunt continenti; 2. quia ratio continentiae non est virtus, sed aliquid minus virtute, scilicet dispositio ad virtutem; quod 2. hanc rationem non potest inveniri in appetitu perfecte subdito rationi; non tamen negat D. Thom. continentiam in Christo acceptam pro abstinentia ab omni delectatione venerea, quae est propria acceptio continentiae, et virtutis ratio est vere, et proprie virtus, ut tradit D. Thom. 2. 2ae q. 155. art. 1 in corp. =

Dubium Primum =

Utrum in Christo fuerit Virtus poenitentiae =

§ 1.

In hac difficultate supponendum est poenitentiam esse specialem virtutem, et distinctam à charitate, religione, S., qualibet alia virtute, de quo infra q. 85. art. 2. et 3. Si enim poenitentia non esset virtus distincta à charitate, religione, Iustitia, et varietate sent. loco citato; sicut praedictae virtutes in Christo conceduntur, etiam esset concedenda poenitentia simpliciter pro habitu, licet non quoad denominationem poenitentis, qualis dicitur dolens de peccato proprio, quod esset defficere actus recundarius talium virtutum, non verè virtutis =

Supposito quod poenitentia est specialis virtus, duplex sententia invenitur circa praesentem difficultatem, quarum 1. est affirmativa, quam amplectitur Suarez in praesenti disp. 19. sect. 1. §. dubitari vero de hac virtute potest, pro qua refert.

pro qua refert Maurilij, et Alensis, ego) tenet Lugo in praesenti disp. 16. sect. 7. num. 115. quae est sententia amplectenda omnes, qui sentiunt paenitentiam non esse uirtutem essentialiter destinatam ad dolendum de peccato proprio, ita ut talis dolor sit actus 1.rius adaequatus paenitentiae, sed solum respicere dolorem de peccato abstrahendo a proprio, vel alieno peccato, et alios actus, qui nullo repugnant haberi in Christo Domino, et in hoc sensu Suarez, et Lugo amplectentes partem affirmativam, Vide pro hac sententia citatum Magistrum Lorca in praesenti disp. 38. num. 18. immerito tamen pro illa citatur, siquidem Lorca ibi solum dicit paenitentiam ponendam esse in Christo, quoad habitum, ex suppositione, quod non sit specialis uirtus a charitate, vel religione distincta; Si tamen sit specialis uirtus asserit esse excludendam a Christo Domino, in quo nihil asserit Divus Thomas, sed solum id, in quo omnes Thomistae conveniunt.

Contraria

tamen sententia est D. Thomae infra q. 84. art. 7. ad 4. et in 4. dist. 14. qu. 1. art. 3. quaestiunc. 3. ad 4. Ang. Praecept. sequuntur omnes Thomistae, cuius ratio sit

Dico: In Christo Domino non fuit uirtus paenitentiae pr. Probatur ratione; in Christo Domino est ab intrinseco impossibilis actus 1.rius uirtutis paenitentiae ergo in Christo Domino non fuit uirtus paenitentiae infusa; cons. est nota, quia ubi est impossibilis actus 1.rius uirtutis, est impossibile obiectum 1.rium uirtutis, et consequenter est impossibile specificativum uirtutis: haec uirtus; quae essentialiter dependet a suo specificativo; ant. uero pr. actus 1.rius uirtutis paenitentiae est dolor detestativus peccati proprij commissi tendens ad destructionem peccati ex motivo reddendi Deo debitam satisfactionem, et compensationem pro illo; sed iste actus est ab intrinseco impossibilis in Christo Domino: ergo actus 1.rius paenitentiae infusae est ab intrinseco impossibilis Christo Domino; Maior hic potius esset supponenda ex materia de paenitentia ubi agitur de obiecto formali paenitentiae cuius euentus hic debemus supponere, quam probare; pr. tamen ex doctrina D. Thomae infra q. 85. art. 2. quod dolere de peccato proprio operando ad destructionem eius in quantum est Dei offensa, intendendo emendare Deo satisfactionem, et compensationem pro peccato proprio praeterito est actus laudabilis sufficiens specificare uirtutem, et non aliquam nisi uirtutem paenitentiae ergo praedictus dolor est actus 1.rius uirtutis paenitentiae. Ex quo sequitur, in Christo necessario

se esse

in Xpto Domino virtutem penit.is Unde authores Intrinsecistae virtutem penit. in Xpto
recognoscentes, virtutem penit.e excitari dicunt a virtute respicienti pro actu suo
specificativo dolorem de peccato proprio Incedunt =

Sed Contra istam rationem insurgit; Et
si virtus penit.is sic excitata deberet ad dolendum de peccato proprio Dominus
non pr. in Xpto non fuisse virtutem penit.e: Ergo ratio non probat intentum. pr. ant. Et
si peccatum sit ab intrinseco impossibile Xpto, stat poni in illo actum, qui sit pro=
prius virtutis penit.e et qui procedat sub motivo finali penit.is; sed actus pro=
cedens sub motivo penit.e in Xpto, arguit in illo virtutem penit.is Ergo etc.
pr. mai. in Xpto Domino est admittendus iste actus: Si peccatum in me praecessi=
sset, dolerem de illo operando ad destructionem illius, ex motivo reddendi de=
bitam satisfactionem Deo; sed iste actus est proprius virtutis penit.is procedens quoque
sub motivo penit.is Ergo = ant. ex eo Insurgit, quia Xpus erat ita dispositus, quod
si in illo peccatum praecessisset, de peccato doleret: Ergo ex tali dispositione optime po=
terat in Xpto procedere actus praedictus Indirectus doloris de proprio peccato.
min. pr. actus absolutus doloris de peccato tendens ad destructionem peccati ex
Motivo satisfaciendi, et Compensandi Deo pro peccato est vere, et proprie actus
penit.is procedens sub motivo penit.is Ergo similiter actus Indirectus doloris de
peccato; pr. cons. tum quia actus Indirectus respiciens Largitionem Liberalem, et
Magnificam divitiarum procedit sub eodem motivo, ac actus absolutus Lar=
gitionis Liberalis, et Magnificae: Ergo idem dicendum de actu doloris de pecca=
tis Indirecto, et absoluto = Tum pr. eadem cons. propositum Indirectum, quo quis
velit carere omni delectatione Venerea, si sibi possibile esset, quamvis cadat supra Ma=
teriam impossibilem, ut Intrinsecum in hoc corrupto, qui Veneream delectationem expertus est, cui est im=
possibilis carentia omnis delectationis Venereae, cadit sub eodem Motivo, sub quo pro=
prius actus abstinendi ab omni delectatione Venerea, quae etiam utique est vere, et
proprie actus virginitatis: Ergo idem de dolore de peccato absoluto, et Indirecto, et si
actus Indirectus ponatur in eo, cui est impossibilis materia doloris, cum respiciendo actus
absolutus doloris =

Instat

Igitur Voluntas humana Xpti Dni ita erat interius disposita, et habitu
disposita, quod si peccasset, praecessisset in Xpto dolere de illo; sed talis interior dis=
positio, et habitus Voluntatis Xpti Dni verè, et propriè est virtus poenitentiae, ergo etc. Maior
ex eo constat quod talis dispositio Voluntatis Xpti Dni nullam arguit imperfectionem in Xpto
Dno, siquidem nec arguit praecessisse peccatum, nec esse possibile peccatum in Xpto Dno. Mi-
nor probatur quia per illam interiorem dispositionem habitus dolere Xptum de peccato, si praecessisset in
illo; sed si praecessisset peccatum dolere de illo per virtutem poenitentiae ergo talis interior dis=
positio habitus habet rationem virtutis poenitentiae. Maior probatur quia illa interior dispositio respicit
dolorem de peccato, ut prius proximum illius dependenter a conditione: quae illa puri=
ficata prorumperet in actum absolutum doloris de peccato =

Atque probatur eadem minor quia illa
interior dispositio est ad dolendum de peccato operando ad destructionem illius ex Mo-
tivo reddendi debitum satisfactionis pro culpa, quod est Motivum proprium virtutis
poenitentiae; ergo talis dispositio, et habitus Voluntatis Xpti Dni est verè, et propriè virtus
poenitentiae cum vide bona, quia ad Motivum finale alicuius potentiae seu habitus, sed ad
obiectum aliquod materiale, et intentum sub tali Motivo, solum potest inclinare tam absolutè, quam
conditionatè, virtus, sed potentia, quae specificatur a tali Motivo. ergo talis interior dispositio,
et habitus Voluntatis Xpti Dni esse virtus poenitentiae. probatur antecedens: ideo talis dispositio Vo-
luntatis Xpti Dni non esset ad dolendum de peccato ex Motivo proprio poenitentiae, quia
tale Motivum absolutè est impossibile respici a Voluntate Xpti Dni; sed hoc nostram
quae probat minorem. hoc solum tollit quod absolutè respiciat tale Motivum, non vero quod
sub conditione respiciat; sicuti, quod peccatum sit absolutè impossibile solum tollit
quod respiciatur a Voluntate Xpti Dni per dolorem absolutum, non vero per dolorem conditionatum:
ergo praedicta impossibilitas non impedit ut Voluntas Xpti sit habitu disposita
ad dolendum de peccato ex Motivo proprio Virtutis poenitentiae sub conditione, quod
peccatum praecessisset =

Fiet ad oppositionem negando antecedens: ad cuius probationem maiorem negando: ad cuius
probationem dico maiorem quoad illam partem ex Motivo reddendi Deo debitam satisfactionem
pro culpa, tali Motivo et finis ut res volita per affectum praedictum trahit ad destructionem

peccati sub ratione proposita. Ad. mai. praedicto Motivo se habentis in ratione finalis
sub qua talis affectus, neg. mai. et min. ad cuius prob. dico ant. neg. cons. ad cuius
prob. dico ant. neg. cons. = Ad 2.^m prob. cons. dico. cum ant. neg. cons. cuius
ratio est, quia ad actus, et affectus indirectus circa materiam alicuius virtutis non ponitur
habitus specialis, quia affectus indirectus non est per se et per se intentus a virtute, sed ex conti
Unde debet procedere sub Motivo, sub quo procedit actus absolutus intentus intra
virtutem talis virtutis; ex quo sequitur, quod si aliquod Motivum non est attingibile ab
aliquo operante per actus absolutus propter repugnantiam essentialem, quod tale Motivum finale acce
ptum non est attingibile per actus indirectos; alias poneretur habitus per actus indirectos per se et
per se, esse quae tales actus specificativus adaequatus habitus; solum, quia actus indirectus est ali
quid, quod potest procedere ab habitu, qui posset prorrumpere in actus absolutus circa
talem materiam, quamvis actus absolutus ab extrinseco sit impeditus in exercendo in tali
subiecto; cum igitur sit ab intrinseco impossibilis in Christo, actus absolutus doloris de
peccato proprio, procedens sub Motivo poenitentiae finaliter accepto; inde est, quod est im
possibilis actus indirectus doloris de peccato, procedens finaliter sub Motivo poe
nitentiae; ex quo sequitur, quod actus indirectus doloris de peccato, de quo procedit ob
iectio, non respicit Motivum finale poenitentiae ratione sui, sed ut est Volitus, sub Motivo
finali habitus potentis haberi in Christo Domino actus absolutos circa peccatum; et contra
sub Motivo charitatis, et religionis, et alterius Virtutis Christo Domino Inveniens
tis, ad quas ex consequenti pertinet praedictus actus indirectus =
Actus vero indirectus in
Christo Domino circa materiam Liberalitatis, et Magnificentiae procedebat finaliter sub
Motivo finali Liberalitatis, et Magnificentiae; quia Christo erat possibilis Largitio
liberalis, et magnifica; alias habuit actus absolutos habuit Christus Dominus circa Moti
vum finale Liberalitatis, et Magnificentiae, ut interveniret Divitias, recte quia electiones
circa materiam, et honestatem Largitionis liberalis, et Magnificae, idem quod quoad praesens
dicendum de actu indirecto meo, quia Intuitionis carnis parvus est per Venereae de
lectationis; quia illi non est simpliciter impossibilis carentia omnis delectationis Venereae,
sed solum ex suppositione; Inde talis actus procedit sub eodem Motivo, sub quo actus
absolutus

a statu abjiciendi oẽ delectaões venereas; et conte procedit a virtute Virgini-
tatis; si eis ex impossibili ad intrinseco actus alium circa mag., et motivum
finale alicuius virtutis posset impari in suo actu Indiotus procedens sub mo-
tivo talis virtutis, et conti virtus specificata a tali motivo, posset In-
cedi in Angelis virtutes morales, quae versante circa operaões ptractas In-
ditionatos circa mãas talis virtutis; qd Angeli sic sunt dispositi, quod si pa-
ssiones haberent sensitivas, eas moderarentur, et qd Theologi non Incedant in
Angelis virtutes morales versantes circa ppões ptr actus Indiotos circa mag
talis virtutis, nec in Xpto e ponenda pnitentia virtus ptr actus Indiotos circa
mag pnitentiae =

Ad Instaões ... doctas datas resp. Disa mai. neg. min. ad cuius
1. prob. Dist. mai. f, disg. mai. p illa solus, neg. mai. p illa, et etc p virtus
pnitentiae quae ponenda in Xpto, si in illo peccatus praecessisset Do. mai. finalis dis-
positio, quae e in Xpto ad dolendum de pecc. si in illo praecessisset, proveniret ab
habitu charitatis, f, religionis, alteriusve virtutis dist. a pnitentia aqq virtutibus prove-
niret detestao pecci si praecessisset sub motivo proprio talis virtutis, et ita pro-
veniret tunc detestao pecci a pnitentia sub motivo proprio pnitentiae quae imitaretur
praedictas virtutes in Xpto, si in illo pecc. praecesser, f, alia disg mai, dolere
ex motivo proprio pnitentiae neg. mai. ex motivo alterius virtutis, a qua pro-
veniret talis interior dispoão finalis, Do. mai. et disg. min. p virtutes pnitentiae
a qua proveniret talis interior dispoão: Neg. min. p virtutis pnitentiae quae in tali
casu esset supaddenda Xpto, a ferret qd dispões finales interiores, specie distinctas,
ab ea, quae modo e, qd esset dispoão finalis ad dolendum de peccato ex motivo
proprio pnitentiae Do. min. et neg. cog. ad mõnem prob. disso. anti Do. cog. loqu. do
de dolore procedente, non ex motivo pnitentiae, sed ex motivo alterius virtutis =

Ad 2.
prob. eiqs min. neg. ant. ad ~~mag pnit.~~ disg. ant. tali motivo se habenti ut
res terminans talis interiores dispões Do. ant. se habenti ut raõe finali, a qua su-
mit speciem talis interior dispoão: Neg. ant. et cog. ad prob. antis. Disa mai. neg.

min. ad cuiq prob. neg. ant. ad cuiq prob. in mãa ibi adducty rela, impossibilitg pecc.ti n' soly tollere à Xpto dolorg absolutg de pecc.to proprio, r' est Indiolg procedentg à Motiuo pænit.e, n' u° Indiolg Insequenty ad uirtuty charitis, L, religionis ex Motiuo taliy uirtuty =

2° instat, 3ª rãos, in pænti supponit uirtuty pænit.e ẽe specialy uirtuty, ex una unitate specifica athoma; r' hoc admisso ẽ ponenda in Xpto uirtg pænit.e stando in ui racis Inclusis: g° = pr. min. ad negandy Xpto uirtuty pænit.e ad hoc sufficit rão, q.m dolere de pecc.to proprio operando ad destructionẽ illig ẽ actg Laudabilis sufficiens specificare uirtutẽ; & n' alig nisi uirtuty pænit.e r' ex hoc modo discurrendi in fieri ẽe ponendg in Xpto uirtuty pænit.e 6° = pr. min. eo ipso, quod dolere de pecc.to proprio operando ad destructionẽ illig sit actg Laudabilis, sufficiens specificare uirtuty pænit.e sequitr, quod dolere de pecc.to abstrahendo à proprio, L, alieno, sit actg Laudabilis sufficiens specificare uirtuty specialy pænit.e Ex quo etiã sequitr, quod dolere de peccato proprio soly se hεr de Mali tu uirtutis pænit.e, & ex rãoe, quod subiy, in quo ẽ sit defectibile, ex Labatr in peccaty; r' ex his sequitr ẽe ponendg in Xpto uirtuty pænit.e g° ex prædicto modo discurrendi in fieri ẽe ponendg in Xpto uirtuty pænit.e mai. pr. dolere de pecc.to proprio ẽ actg Laudabilis, similiter dolere de pecc.to alieno ẽ actg Laudabilis: g dolere de pecc.to abstrahendo à proprio, L, alieno, ẽ actg Laudabilis: sufficiens specificare uirtuty pænit.e pr. 2ª cons. Virtutibg, ex habitibg debet assignari rão formalis uniuersalis, ex quo uniuersalior pot assignari, ne multiplicentr sine necessitate: g cũ dolere de pecc.to abstrahendo à proprio, L, alieno sit actg Laudabilis, dolor de pecc.to in hac uniuersalitate debet assignari pro actu 1.mo ex specificatiuo Virtutis pænit.e n' u° dolor de hoc, L, illo pecc.to in particulari =

Resp; dist. mai. neg. min. ad cuiq prob. dist. mai. neg. min. ad cuiq prob. neg. mai. ad cuiq prob. dist. ant. ex 1ª cons. neg. 2ª ad cuiq prob. dist. ant. dist. cons. sit actg Laudabilis, ex alias pri 1°. intenty sub hac uniuersalite neg. cog: n' tamen p se 1°. intenty sub hac uniuersalitate,

universalitat. Ido. cog. Ex quo sequitur, quod dolor sub illa universalite non sit actus 1.ius speci ficativus poenitentiae pot quod obstari in quacumque virtute habenti actus 1.rios et 2.rios videlicet in charitate, in cuius diligere Deum est actus laudabilis, et diligere proximum similiter, unde dilectio supernalis abstrahendo a dilect. Dei, et proximi est laudabilis, non tamen sub hac universalite est actus 1.ius specificans virtutis charitatis quod talis universalitas est per comparationem ad actus 1.os et 2.os virtutis; quod ab actu 1.mo specificanti virtutis, et ab actu 2.do non specificanti virtutis pot abstrahi ratio communis, que quidem non specificat virtutis, sed contra se habet ad specificationem, que essentialiter desumitur ab actu 1.rio interio sub illa ratione communi, sic de actu poenitentiae indeciato sub ratione communi ad dolorem de peccato proprio, qui est 1.ius et adequatus in ratione 1.ius et specificativi virtutis poenitentiae, et ad dolorem de pecc.to alieno =

Ratio autem quare dolor de pecc.to alieno non inveniatur esse actus 1.us et specificativus virtutis poenitentiae, est quod actus 1.ius debet esse affectus intra rationem propriam virtutis; virtus poenitentiae propria ratione finali habet destruere, et retractare voluntarium inveniens circa actus pravus, qua detestatio, et retractatio, sine sit efficax non est actus affectus in ratione detestationis, et retractationis, et cum non quis per proprium actum poenitentiae efficaciter retractare nisi proprium inveniens voluntarium, non autem alienum, sed quamvis quis doleat de pecc.to alterius stat, quod ipse prevenire in affectu pecc. inde est, quod dolor de pecc.to alieno non sit actus affectus intra rationem finalis poenitentiae, et consequenter, quod non sit actus 1.ius virtutis poenitentiae quod exemplo assumpto, in spe theologica declaratur, in virtute spei sperare alterius beatitudinem non est actus 1.ius quod ista non habet affectionem propriam spei intra propriam lineam; spes enim 1.o et per se importat motum efficacem in beatitudinem, sed quam subtilis, quod imparatur mobile ad talem tum efficacite tendit in ipsa, quod solum invenitur actus spei per respectu ad gloriam propriam sumptam, in quo est, non autem respective ad gloriam desideratam alteri, quod quamvis alteri quis gloriam speret, stat, quod ille ad gloriam non moveatur, ex quo sequitur quod sperare alterius beatitudinem non sit actus 1.ius spei theologicae; idem dicendum in nostro casu; doctrina et exempla adducta colliguntur ex D. Tho. 2.2.e q. 17 art. 3 =

.V. Proponuntur argu.ta et solvuntur

X. Argta 1.° 2.ª includes ex D. Tha in 3. dist. 13. q. 1. art. 2. quaest. 1.ª ad
2.ᵐ ubi inquirit D. Thas: an Xpus hāc habuerit gratiæ plenitudinem, et ad prob. ᵃ 3
negative respondet 1.° argto: Xpus n. habuit pænitentiam qᵃ nunquam peccavit; sed nec
continet ad gratiam: q Xpus n. habuit gratiæ plenitudinem = Ad hoc argum. ut haec verba:
pænitᵃ habet aliquid perfectionis; et hoc in Xpo præcipue ē, et aliquid imperfectionis, et ad
hoc Xpo n. convenit: q 2ᵃ D. Thas pænitᵃ affert aliquid imperfectionis separabile ab
ab eo, quod perfectionis ē in pænitᵃ; s. quā aliqua Virtus importat perfectionem admixtam
imperfectioni, separabilis tamen ab imperfectione, manenti tali Virtute, quoad id, quod perfectio-
nis ē, manet Virtus quoad essentiā Virtutis, et solum deficit quoad id, quod ē
materiale in Virtute: q 2ᵃ D. Thas Loco citato in Xpo dari pænitᵃ quoad essen-
tiā Virtutis pænitᵃ Min. sub ea propria pr. q Virtutes morales residentes in
appetitu sensitivo, id quod perfectionis afferunt ē separabile ab eo, quod afferunt
imperfectionis, inveniuntur in Xpo, quoad essentiā talis Virtutis, in quo solum inveni-
untur quoad id, quod perfectionis ē in talibus Virtutibus: q si in pænitᵃ ē separabile
id, quod ē perfectionis ab eo, quod ē imperfectionis docente D. Tha, requiritur in Xpo ēē
ponendam Virtutem pænitentiæ quoad illius essentiā: ant. pr. in Virtutibus moralibus
residentibus in appetitu sensitivo invenitur aliquid imperfectionis, scilt moderari passi-
ones insurgentes contra raōnem, et id, quod perfectionis ē, scilt subdere appetitum raōni, et
qᵃ hoc 2ᵐ ē separabile a 1.° virtutes morales residentes in appetitu sensitivo,
ponuntur in Xpo, quoad id, quod ē essentiale, et formale in Virtute, et solum n. hent illud
quod se het de materiali in prædictis Virtutibus: q etc. =

Ex his deducitur In[s]tāo

arg. ᵗⁱ pænitᵃ ex suo conceptu formali n. dicit simpliciter, et absolute dolere de peccato
proprio, s. tantum ex suppositione, quod inveniatur in subiecto: q in Xpo ē ponenda
quā ē bona, et ex eo constat, q Virtutes morales residentes in appetitu sen-
sitivo ex suo conceptu formali n. dicunt simpliciter moderari passiones, sed solum ex
suppositione, quod insurgant, tales Virtutes ponuntur in Xpo Dno: q ant. w. pr.
Virtutes Morales residentes in appetitu sensitivo n. dicunt simpliciter, et absolute
moderari, et refrenare passiones, s. solum ex suppositione, quod sint in subiecto: q

Similiter pænitᵃ

simili pœnitentiã n petis. simplr, et absq dolere de pecc.to proprio, q' ex rigore quod sic, pr. tota. ita Imparanti Virtutes Morales ad proprios actus, sicuti pœnit.a ad deffectu Voluntis in qua e: q' Vsi deffectu actus soly se hes demeali Imparatiue ad Virtutes pariter deffectu Voluntis se hes demeali Imparatiue ad Virtutes pœnit.e =

Ifrati 2°. Si id qud a fioni e in pœnit.a et a qud tralit, et eraui Diuina nec separasile ab eo, qud e ima fionis in pœnit.a, nulla Via posse salvari in Xpo pœnit.a; s hoc n e neg. prob. pr min. potuit Verbu Diui assumere nram humanam, quæ antea ee in proprio supposito ug grãa hiali, et pœnit.e Virtute; s tali nrã assumendo, esq assumere Virtute pœnit.e q. pr. min. assumere Volunte creata cu tali nrã creata: q' et pœnit.e residens in tali Volunte pr. tota. esq si talis Voluntas creata in proprio supposito si indifferens ad bonu, et ad malu, et conti hies poa peccandi, p talis assumptiones denudaretur ab indifia ad malu, et poa peccandi, pte qud posset ee in Verbo, q. similiter pœnitentia p assumptiones denudaretur ab impeti fioe dolendi de pecc.to proprio, et pa hoc potuit ee in Xpo; pr. cõa. q' n videt ee magis intimu Virtuti pœnit.e dolere de pecc.to proprio, quã Volunti creatæ poa peccandi: q' si hæc pot denudari a poa peccandi, et illa esq poterit a dolendo de pecc.to proprio =

Reli ad argutu explano verba D. Thæ pœnit. hes aliquid a fionis, et hoc præcipue in Xpo e, illud pronomen demonstratiuu hoc, n simplices identitate a fionis pœnit.e Virtutis, quoad speciu, s' soly quoad genq, in quantu quilibet a fionis e in pœnit.a salvati in alia Virtute superiori. V. g.a charite, aut religione, qud patet ex ipsa Littera D. Thæ Loco cit. Cuiq argutu procedit n soly de pœnit.a s esq de fide, et spe, V decis hic dicit, esq Virtutes hent aliquid a fionis, et hoc præcipue in Xpo e, hy hoc n denotat, qud a fio fidei 2.a sug species athomq, et sq de a fione spei, maneat in Xpo, siquidt fidq, et spq excludit S. Thas a Xpo the. art. 3. et 4. q. soly denotat identitatem genis 2.a genq, in qu. p lumen gloriæ a fectio Deu cognoscebat, quq denotat a fidq; et p charis a fectio Deo adhærebat, quq

quæ fecerunt ab hæresi [illegible] sinistre charitatis, et religionis, et [illegible] in Rey, et [illegible] bono creato, quæ quis meruit in Rey dolendo de pecc.to proprio, et virtutibus pœnit.æ =

Ad 1.m Infirmas sententiam neg. ant. ad cuius prob. Distinguo ant. neg. cons. ad cuius prob. neg. ant. quia in Virtutibus Moralibus requiritur ad hoc, quod est refrenare et Moderari passiones insurgentes, ut ligitur finale specificativum illarum, pro hoc, quod est subijcere appetitum rationi, vel eius actus evadant Infames reputationis, et ad iuris finis [illegible], Moderari et, quod non insurgant, nec poterunt insurgere passiones Moderandæ per Virtutes; pœnit.æ vero Virtus [illegible] sedata ad reparandum defectus, illos retractando et [illegible] non potest efficaciter retractare, et reparare, nisi defectus proprij subjecti, unde est, quod essaltem respicit dolere de pecc.to proprio, data enim pœnit.æ ad reparandum proprios defectus ex Motivo [illegible], [illegible] satisfactionis pro culpa, operando ad illius destructionem per efficacem detestationem, et retractationem pecc.ti quæ non est alia est Voluntas [illegible] instituta per alias Virtutes; Unde solum potest pœnit.æ ad praedictum rationem finalem, et argumentum [illegible] probaret, similiter probaret pœnit.æ non esse essaltem dolere de pecc.to abstrahendo a proprio, vel alieno, quod negant [illegible], quia Virtutibus Moralibus residentibus in appetitu sensitivo non est essaltem Moderari passiones proprias, vel alienas, unde argumentum desumptum ex paritate Virtutis Moralis [illegible] ad appetitum sensitivum, nullius est roboris; Sicuti nihil valet hoc modo arguere: Virtutibus Moralibus appetitus sensitivi non [illegible], imo non potest, passiones alienas Moderari; ergo ad pœnit.æ non [illegible] de alieno pecc.to dolere; Sicuti hic modus arguendi non valet, ita nec [illegible] in obiectione =

Ad 2.m Infirmationis Distinguo mai. neg. min. ad cuius prob. Distinguo mai. neg. min. ad eius prob. Distinguo anti. neg. cons. ad cuius prob. Distinguo ant. neg. cons. ad eius prob. neg. ant. quia pœnit.æ invenitur positive, et essaltem dolere de pecc.to proprio Sicuti in sententia initiatione Invenitur illi positive dolere de pecc.to abstrahendo a proprio, vel alieno; nullum res potest denominari ab eo, quod sibi Inacui essaltem positive; unde [illegible] [illegible] pœnit.æ a [illegible] [illegible]

in qua antea praecessive potentia voluntas est creata ex se Indiorata, quaeque est indifferens ad malum et habet infallibiliter annexam potentiam peccandi, et haec est illi essentialis, non tamen est illi essentialis positive, sed tantum negative, talis potentia peccandi, et indifferentia ad malum, quatenus Voluntas creata ex se non habet aliquid positivum sibi essentiale, quod excludat tam indifferentiam ad malum, et potentiam peccandi; potest tamen ab extrinseco advenire aliquid incompossibile cum potentia peccandi. =

Quaeritur, et si in Voluntate creata Christi non sit possibile peccatum in sensu composito Iniunctionis ad huius suppositum, tamen praedictae Voluntati, quae se Indexatae, et positae sub proprio supposito, et sibi innato, erat possibile peccatum: ergo in Voluntate creata Christi est ponenda Virtus potentialis per consequentiam. ut in Voluntate creata ponatur potentia non requisita, quod in illo supposito, in quo est sit illi possibile committere peccatum; sed sufficit, quod possit transferri ad alterum, in quo sit illi possibile peccare. ergo per consequentiam. ut in Voluntate creata ponatur Virtus potentialis non requisita, quod in illo statu, in quo invenitur sit illi possibile committere peccatum, ut in Voluntate creata beatorum ponitur Virtus potentialis quamquam in illo statu sit impossibile Voluntati beati peccare peccato Iniungendo cum illo statu. ergo similiter ut in Voluntate creata ponatur Virtus potentialis non requisita, quod possit peccare peccato Iniungendo cum supposito, in quo est, sed quod sit illi possibile peccatum Iniungendum cum alio supposito, in quo absolute est sibi possibile esse, per consequentiam. status beatitudinis cum peccato Voluntatis Committendo pro illo statu repugnans non punitur cum potentia ponenda pro illo statu in Voluntate: ergo similiter suppositum repugnans cum peccato Voluntatis creatae Committendo pro illo statu Iniunctionis ad tale suppositum, non repugnat cum Virtute potentiali ponenda in Voluntate creata pro statu Iniunctionis ad tale suppositum; per consequentiam. ideo cum est statu est possibilis potentialis quia talis status non variat essentialiter Voluntatem creatam; sed nec variat essentialiter Voluntatem creatam, quae eadem est essentialiter in Christo, et in homine puro. ergo in utroque statu est admittenda Virtus potentialis in Voluntate creata. =

Data ad argum. 2o. ant. neg. cons. ad cuius prob. Neg. ant. ad eius prob. 2o.
ant. neg. cons. ad cuius prob. 2o. ant. neg. cons. ad cuius prob. dist. mai. qd non
variat essaliter voluntas creata, nec suppositum illius sustentans. 2o. mai. prae-
cise qd non variat essalit voluntas Neg. mai. & dist. min. non variat essalit
voluntas creata, nec suppositum illius sustentans Neg. min. non variat essaliter ip-
sa voluntas. 2o. min. I, aliter dist. min. non variat essalit voluntas cre-
ata in ee phisico 2o. min. in ee morali neg. min. qa in vi iunctio-
nis ad tale suppositum, e ab intrinseco impeccabilis, & neg. cons. Iniunctio Volun-
tatis Create cum supposito divino facit, quod recipiat virtus permittendi voluntati
create dum e in tali supposito, in quo essalit pugnat illi peccatum; Iniunctio
Voluntatis Create cum statu beatitudinis, in quo illi essalit repugnat peccatum,
non tollit, quod voluntati in tali statu Inveniat virtus permittendi; Cuius ratio e
qa impossibilitas peccandi proveniens a statu beatitudinis, I, statu innocentie,
in quo manent pot. in eodem supposito, p accens se habet ad ponendum, I, tol-
lendum virtutem permittendi in subiecto; Impossibilitas uo peccandi proveniens ex
eo, quod variatur suppositum, ex loco suppositi defectibilis ponitur indefecti-
bile, p se se habet ad illius excludendum, unde non permittit illius in Volunte,
quam sustentat; In statu beatitudinis, I, innocentie Inservat principium adequa-
tum defectibile, scilicet quod, I, quo, siquidem Inservatur suppositum creatum, & natura
ex Voluntas creata; in statu uo Iniunctionis ad suppositum divinum, non Inser-
vatur principium adequatum defectibile, qa non Inservatur suppositum creatum; Ex quo sic
sistit discursus pro disparitate, virtus cum sit determinativa ad operandum sub
aliqua ratione speciali attenta sub ratione coi inspecta a principio, cui deservit,
I se respicit principium, cui deservit, & contra p se respicit actus possibiles elici
a principio, cui deservit, non uo possibiles principio, cui non deservit; Ex quo fit
quia, quod in principio, in quo e impossibilis actus liberi alicuius, virtutis attinto
principio quod, I, quo, qualiter e impossibilis ex parte actus liberi permittendi in tali
subiecto sit impossibilitas talis virtutis; Et cum virtus per se respiciat principium quod
& quo, quam deservit ad operandum, non uo p se respiciat status potentie advenire
talibus

talis, aliis, de eadem pria manente, quoniam status varietur, virtus non variatur, quia permanente pria quae est possibilis actus primi vincitus, quae quod salvatur agnitione in beatis, et innocentibus; quae doctrina deducitur ex D. Tho. in 3. dist. 36. q. 1. art. 2. ad 5.m et in 4. dist. 14. q. 1. art. 3. q.la 2. in corpore ubi dicit, quod status innocentiae, et idem est quoad agnitionem de statu beatudinis, subtrahit mag, non tamen possibilitatem mag coniungendi eius subiecto adaequati inseruato, licet non sub illo statu, quatenus tollit existentiam actus, non vero absolutam possibilitatem =

Sed 2.a doctrina solutionis obiicies 1.o Si praedicta doctrina vera tenetur sequeretur in beatis esse ponendam fidem, et spem; sed spes, et fides nequeunt esse in beatis, ut docet D. Thom. 2.a 2.ae q. 18. art. 2. in corpore et in praesenti art. 3. et 4. ergo doctrina data non est vera. Probatur sequela: beatis attendendo ad principium quod, et quo; scilicet suppositum, et naturam est simpliciter possibilis actus primi fidei, et spei, licet non ut coniungendi eius tali statui ad modum quo peccatum, et actus primi agnitionis sunt possibilia beatis, licet non ut coniungenda eius tali statui: ergo sequitur esse ponendam fidem, et spem in beatis, si doctrina solutionis vera sit =

2.o obiicies. Virtus agnitionis non exigit quod peccatum, circa quod versatur actus primi agnitionis sit possibile supposito sustentanti voluntatem, ut in illa, eius est in tali supposito instituta: ergo solutio nulla. Probatur antecedens ut donum timoris in Christo ponatur, non exigitur quod culpa, quae respicitur ab actu primo doni timoris, sit possibilis supposito Verbi sustentanti humanitatem, et voluntatem; sed sufficit, quod humanitati, et voluntati de se sit possibilis culpa, licet sit illis impossibilis ut in tali supposito ergo dicendum de agnitione ut locum habet in Christo =

Respondetur ad 1.o obiectionem. Neg. mai. seu sequelam, ad cuius probationem ... antecedens disting. consequens si non esset alia via ad excludendum illas, quam impossibilitas actus primi inderata 2.m Concessum consequens impossibilitas. Dist. consequens: si sit alia via, scilicet impossibilitas talis actus primi Neg. consequens; fides, et spes sunt virtutes per se instituentes statum viae; unde sicuti status viae incompossibilis

cum statu beatitudinis ita virtutes per se instituentes statum viae sunt incompossibi-
les cum virtutibus per se instituentibus statum patriae, quia sicut praedicti status
opponuntur tanquam perfectum, et imperfectum ex parte subiecti, ita virtutes ad illos
pertinentes eodem modo opponuntur ex parte subiecti oppositione privativa; unde
actus illius fidei, et spei sunt impossibiles in patria cum actibus virtutum per se insti-
tuentium statum incompossibilem cum statu beatitudinis, et cum actibus virtutis, quae oppo-
nuntur privative cum virtutibus patriae, scilicet lumine gloriae, et charitate con-
summata, ex quo provenit non dari fidem, et spem in beatis = Ad 3. ob-
tinens ... parum urget ... in Christo enim non solum ponitur donum timo-
ris, sed etiam actus primarius doni timoris respiciens culpam abstrahendo pro nunc a
modo, quo actus ille doni timoris culpam respicit, et in Christo non ponitur actus
ille poenitentiae quia a dono timoris, et eius actu in Christo instituto, nihil valet
arguens ad ponendum in Christo virtutem poenitentiae sicut nec ad ponendum actum illius
virtutis poenitentiae. Ratio autem quare potest esse in Christo cum tali possibilitate culpae
donum timoris, et eius actus ille est quia talis actus ille non est timor anxius sed
securus, ad quem salvandum sufficit esse possibile peccatum voluntati creatae Christi
3. se; quia talis timor non est ad praecavendum peccatum, sed ad subiiciendum se
Deo ob suam eminentiam potentem permittere culpam in humanitate Christi 3. se
consideratae; timor vero anxius, qui est ad praecavendum peccatum non potuit esse
in Christo, sed solum potest esse in supposito, cui est possibile peccatum; poenitentia vero
est ad detestandum peccatum proprium subiecti, in quo est, sicuti timor anxius
ad praecavendum peccatum proprium subiecti, in quo est; unde sicuti propter hoc
non potuit esse in Christo timor circa culpam, qui sit timor anxius, ita nec
poenitentia =

Dubium Secundum =

An dato, et non concesso Christum Dominum non esse ab intrinseco
impeccabilem sit ponenda in illo virtus poenitentiae? =

Ex dictis

Ex dictis dub. anteced.ti Instat cum impossibilitate pecc.ti ab intrinseco Inveniente humanitati Xpti Dni repugnare essaliter Inveniente Xpto Domino habitus paenit.ae a se infusus, modo examinandum venit; an dato, quod ex illo cap.te ipsi paenit.a non repugnare, admittendo disputationis gratia Xptum ut hoc. non esse ab intrinseco impeccabilem, sed ratione beatitudinis, vel decreti Divini de non permittendo peccatum in humanitate Xpti Dni, an tunc restaret alia via ad excludendum paenit.m a Xpto Dno; quae quidem difficultas solum hic locum inter asserentes repugnare [illegible] essaliter Xpto paenit.m ob eius impeccabilitatem ab intrinseco; quia cum eius impeccabilitate [illegible] trinseco salvant in Xpto Dno paenit.m, a fortiori eam defendent in [illegible] nitio, quod sit peccabilis =

Quid in hac p.te sentiant authores, qui sua scripta prelo mandarunt nescimus, eo non pervenimus ad examinandum praesentem difficultatem, attendendo tamen ad ea, quae asserunt circa dubium praecedens possent adduci pro p.te negativa, quatenus non alia ratione moventur ad excludendum a Xpto virtutem paenit.ae nisi propter impossibilitatem pecc.ti, ex qua provenit, quod actus vitiis paenit.ae sit essaliter impossibilis Xpto Dno, ut videre est apud Mag.m Medina in praesenti Inclusione 4. Cabrera explanans V. Inclusio. D. Tho. Cyrillo dub. V. solvendo 2.m argum. hac. 3. Tha art. 4. Gonet disp. 11. art. 3. eius p.s amplectuntur oes, qui dubio praecedenti (ut vidimus) admittunt in Xpto paenit.m =

Laiis tamen affirmativam solent Thesim defendere in publicis disputationibus, et aliqui insuper Codicibus Manuscriptis, qq supponit sic Incluso: Dato, et non Concesso, quod Xptus ut hoc non esset ab intrinseco impeccabilis adhuc in Xpto repugnaret paenit.a. Loquor de paenit.a proprie, quae de facto ponitur virtus specialis specie athoma distincta a qualibet alia virtute; Probatur Incluso: paenit.a quae de facto datur ex sua ratione formali tenetur ad reddendum satisfactionem inaequalem pro pecc.to quod repugnaret paenit.a in Xpto in illo eventu, accepta paenit.a in sensu, in quo de illa procedo Incluso: ans. Instatur ex D. Tha. infra q. 85. art. 3 in

in corpore, et ad secundum ubi poenitentiam assignat partem potentialem iustitiae
esse defectu aequalitatis satisfactionis eius debito; et videatur D. Thom. 2.2ae q.
80. art. unico ubi agit de partibus potentialibus iustitiae, et inter pro corporis institutione
religionis partis potentialis iustitiae, quia non reddit Deo aequale pro debito, et aliquas
virtutes ibi instituerit partes potentiales iustitiae, non quia non reddunt aequale pro
debito, sed quia licet aequale reddant, non tamen respiciunt debitum, quod sit sim-
pliciter debitum, qualiter requiritur ad iustitiam stricte talem; poenitentia non cadit a iustitia
stricte tali, quia non respiciat debitum simpliciter tale, siquidem respicit debitum or-
tum ex iniuria irrogata Deo, ex quo oritur stricte debitum satisfaciendi: quia eius
ex sua ratione formali [illegible] pars potentialis iustitiae, ut asserit D. Thom. deficiat
quae a ratione perfectae iustitiae, quia non reddit aequale, sequitur poenitentia ex sua
ratione formali tendere ad satisfactionem inaequalem quia tendit ad satisfactionem
pro offensa Deo irrogata, quae est inaequalis satisfactio per se intenta a poenitentia.
Contra 2.o pr. in tali casu daretur in Christo virtus ad satisfaciendum ad aequalitatem
pro peccato, quod repugnat in Christo virtus poenitentiae. ans. est certum quia in tali casu
Christus Dominus ad aequalitatem satisfaceret pro peccato proprio, imo superabundanter
Christus satisfecit de facto pro peccatis nostris: quod daretur in Christo virtus per se
ordinata ad talem satisfactionem aequalem; con. pr. tum quia cum virtus per se ordinata
ad satisfaciendum ad aequalitatem pro peccato repugnaret virtus per se ordinata ad
satisfaciendum inaequaliter pro peccato. quod = pr. ans. cum lumine per se ordinato
ad cognoscendum Deum perfecte repugnat lumen per se ordinatum ad cognoscendum
ipsum imperfecte, ut videre est in lumine fidei, et lumine gloriae: quod simi-
liter cum virtute per se ordinata ad satisfaciendum Deo pro offensa perfecte
seu ad aequalitatem, repugnat virtus ad satisfaciendum Deo pro offensa im-
perfecte, id est ad inaequalitatem; quia sic comparantur perfecte, et imperfecte satis-
facere Deo pro offensa, sicuti perfecte, et imperfecte Deum cognoscere. Unde
sicuti lumen gloriae, et fidei comparantur tamquam perfectum, et imperfectum
ex parte subiecti, ex quo sequitur privative, et mutuo opponi, ita dicendum
de virtute intendente perfectam satisfactionem pro peccato et respicienti imperfec-
tam

imp[er]fect[ionis] pro illo =

Ty pr. eva. in tali casu repugnaret exaltar[i] act[us] 1.[ti]ig[ni]
penit.[entiae] g[ratia] repugnaret exalta penit.[entia] in Xpto; cu[m] a[ni]me bona ex dicta dubio
[fa]ctu, ans. u[lti]o pr. repugnaret satisfactio inequalis: g[ratia] repugnaret act[us] 1.[ti]ig[ni]
penit.[entiae] qui ex suo motivo fidali respicit satisfactione inequalis; pr. ans.
satisfactio repugnaret, qui n[on] ee dignata dignitate p[er]sonali Xhi; s[ed] satisfactio
dignata dignitate p[er]sonali Xhi repugnat, quod sit inequalis satisfactio pro
pecc.[at]o g[ratia] repugnat satisfactio inequalis, ex conta act[us] 1.[ti]ig[ni] penit.[entiae] =

Sed in tali
[illegible] ratio p[ro]p[ter] p[ro]positi; ex eo, quod in tali casu daretur Virtus p[er]scrutata ad
equales satisfactiones n[on] pr. repugnare dari in Xpto Virtutis penit.[entiae]; g[ratia] ratio
n[on] probat intentu; pr. ans. repugnare penit.[entiam] probat ex comparatione fidei
cu[m] lumine gloriae in Xpto; s[ed] ex hac comparatione n[on] pr. exaltari repug=
nare poni in Xpto penit.[entiam] g[ratia] pr. min: n[on] repugnat exaltari Virtutis p[er]
scrutatis ad equales satisfactiones n[on] poni in tali casu in Xpto: g[ratia] n[on] repug=
nat in tali casu poni penit.[entiam] in Xpto; ans. Instar. ty q[ui] n[on] repugnat
exaltari existere Xpti a p[ri]mo rei sine gratia fidali, ex donis ad illis Inter=
quibus; ty q[ui] n[on] repugnat proprietas Virtutis p[er]scrutatis ad equales satisfactiones
separatim a gratia fidali in Xpto, sicut aliae Virtutes suppletas poni de p[otenti]a Dei
absoluta separati a gratia fidali; co[n]s[equen]t. pr. ty q[ui] penit.[entia] ex p[re]cluditur repug=
nat exaltari cu[m] Virtute p[er]scrutata ad equales satisfactiones pro pecc.[at]o g[ratia] si hec
de p[otenti]a absoluta deficeret in Xpto, et ea poneret, bene ee locus ad ponendu[m]
penit.[entiam] in Xpto; ty pr. eva. ex exemplo, quo iuvabit ratio, et si fides rep[ugnat]
exaltari in Xpto cu[m] lumine gloriae, tamen q[ui] n[on] repugnat exaltari po=
ni Xpti a p[ri]mo rei sine lumine gloriae n[on] repugnat exaltari fides in Xpto. In=
de si de p[otenti]a absoluta poneret Xpti sine lumine gloriae, in tali casu ee lo=
cus fidei in illum Xpti: g[ratia] similiter si de p[otenti]a absoluta potuit in casu huius dub.
deficere a Xto Virtus p[er]scrutata ad equales satisfactiones, potuit similiter
ee locus ad penit.[entiam] in Xpto statuendu[m] =

fecta neg. ans; ad cuius prob. ssa. maiorem neg. Min ad cuius prob. l. Sbo. ans, &, dist. ans. n. poni fialta Sbo. ans: n. poni equivalenter, l, in Munere; neg. ans. & cons; ad 1.am prob. ancis. sbo. anc. ad 2.am prob. ancis l, alteruter dedata ans. l, dist. 2o simus daiq, n. repugnat predictas virtutes separari loquendo de illa fialta accepta Sbo. ans. loquendo de illa in Munere, l, equivalenter neg. ans. & cog. ad 1.am prob. cu. ssa. ant. dist. cons.. si defficeret eo fialta accepta, quo equivalenter, l, in Munere accepta Sbo. cog: si solu defficeret fialta accepta, n. vero equivalenter accepta, l, in munere neg. cog. = Ad 2.am prob. cos ssa. ant. pot. concedi cons, l, distingui, si tanto virtus p se ordinata ad equalis satisfacoes defficeret n. solu fialta accepta, sed etiam equivalenter, l, in Munere accepta Sbo. cog: si solu defficiat fialta accepta neg. cog =.

Duplici via pot. satis fieri huic obiectioi, cuius solutio depender ex explicatione, et intelligentia hypotesis, sub qua procedit dubium. Que pot. intelligi modo, quo a Scotistis dicitur Xptus ab intrinseco n. ee impeccabilis, secundo illis omnia dona, que consequuntur grag. hnalis, & de facto fuerunt in Xpto, & concedunt virtutes p se ordinatas ad equalem satisfacoes pro oi culpa, et propria, que alterna querit e de se; vnde in nra hypotesi relinquitur Xptus cu oibus, que de facto hi, que includunt virtutes p se ordinatas ad equalitatem satis faciendum pro offensis Deo irrogatis, & loco impeccabilitatis admittitur disputaoes gratia n. ee ab intrinseco impeccabilis; sic intellecta hypotesi sufficit ad soluendas instantias probantes virtutes penitentie repugnare in Xpto cu virtute p se ordinata ad equalis satisfacoe, qa dubium agens procedit de Xpto suppon. in illo tali virtute ad equalitatem satisfaciendum; sicuti quando inquiritur an in Xpto potuerit ee fides, procedit dubium de Xpto suppon. in illo sicut beato; quapropter sic intellecta hypotesi nemo. vitia inconuenientia, et racos, que potuerit ee penit. in Xpto ex suppone, quo posset peccare, & quod depca rei absoluta poneretur sine virtute p se ordinata ad equalis satisfactiones; sicuti posset poni in Xpto fides, si poneretur a qua rei sine lumine gloriae =

Potest alitèr

Tertio dicitur illegi hypothesi; scilicet quod aversatio intrinseca peccati existens, et exacta etiam ab illo, quod separetur ab illo virtus quae ordinata ad aequalitatem satisfaciendi Deo pro peccato tunc esset dicendum esse repugnantiam in Christo poenitentiam virtutis poenitentiae quae ordinatur ad inaequales satisfactiones pro peccato quae tunc esset manere aequivocam. Sed in Christo manere virtus quae ordinata ad satisfaciendum ad aequalitatem pro peccato quia quodcumque principium ponatur in Christo ad satisfaciendum redderet satisfactionem aequalis, siquidem exhiberet satisfactionem dignitatis a persona Verbi; quae aequalis debito procedenti ex peccato. Unde tale principium, a quo satisfactio procederet, esset satis in minere virtus quae ordinata ad aequales satisfactiones; ex quo sequitur repugnare cum tali principio actum virtutis poenitentiae qui est satisfactio inaequalis, et consequenter repugnare virtutem poenitentiae.

Proponuntur argumenta

Arguitur 1.o S. Thomas, et eius sequaces; in tali casu non esse locum ad ponendum in Christo virtutem poenitentiae quia adhuc in tali casu omnis Christi satisfactio pro peccato esset ad aequalitatem et satisfactio procedens a virtute poenitentiae non requirit aequalitatem; sed hoc non impedit poni in Christo virtutem poenitentiae. ergo — probatur minor. bene compatitur quod satisfactio Christi tunc esset ad aequalitatem, et quod talis aequalitas non se inspiciatur a virtute satisfacienti, sed solum inspiciatur satisfactio ut inferiora facta, et quatenus aequalis permittatur a virtute satisfacienti; sed satisfactio ut inferiora deberet respici a virtute poenitentiae. ergo — probatur maior. bene compatitur quod Christi Domini satisfactio fuerit de facto superabundans, et quod virtus quae satisfaciebat non respiciat se illius excessum inventum in satisfactione sed quod illud permittat: ergo similiter in illo casu compateretur quod offerens aequales satisfactiones pro peccato proprio, virtus a qua procederet satisfactio non respiceret se aequalitatem, sed illud permitteret; ans. videtur notum quia Christus satisfecit ex iustitia commutativa, ut communiter tenent Theologi, iustitia commutativa se respicit aequalitatem rei ad rem, et in satisfactionibus pro iniuriis aequalitatem satisfactionis cum debito orto ex offensa: quae excessum inventum in satisfactione non se respicit, sed permittit;

redi in. et si in satisfactione de facto exhibita a Xpto sit excessus ad debitum non procedit satisfactio a virtute pro se respiciente excessum: ergo et si in casu nostro inclusione Xpti satisfactio esset ad equalitatem, non procederet a virtute pro se respiciente equalitatem ═

2° pr. Min. quod permit. sit virtus, que est iustitia potentialis, et ex sua ratione respiciens inequalem satisfactionem, non tollit, quod in Xpto respiciat equalitatem satisfactionis: ergo non facit, quod Xpto negetur virtus permit. pr. ans. et si impediat, quod ex sua ratione formali respiciat equalem satisfactionem, non tollit quod ex parte accidentaliter, seu ratione subiecti inveniri illi respicere equalem satisfactionem, scilicet ratione subiecti, in quo est: ergo pr. ans. et si iustitia commutativa ex sua ratione formali respiciat equalitatem in satisfaciendo, in Xpto tamen ratione subiecti, in quo est, habet ponere excessum in satisfaciendo: ergo similiter iustitia potentialis, ut permit. quamvis ex sua ratione formali respiciat inequalem satisfactionem, tamen ratione subiecti habet ponere equalitatem in satisfaciendo ═

3 pr. eadem min. non est eadem ratio permit. eo quod iustitia potentialis est, quod in aliquo subiecto pertingat ad ponendum equalem debito: ergo ex eo quod permit. respiciat inequalem satisfactionem non sequitur esse negandum Xpto; pr. ans. solum est ea ratio iustitie potentialis, quod destruit eius distinctionem essentialem a iustitia perfecta; sed hoc solum destrueretur si ex sua ratione formali poneret equalitatem, quod est motivum pro se inspectum a iustitia perfecta, non vero si ratione subiecti solum inveniatur illi equalitatem ponere: ergo pr. min. que conveniunt formaliter ratione sua, in quo non variatur essentia formalis; ut videre est in relatione transcendentali inventa in notitia intuitiva vi obiecti cogniti, que essentialiter respicit obiectum existentem, quod tamen hoc illi non convenit ex conceptu formali, sed ratione subiecti, non tollit distinctionem essentialem talis relationis transcendentalis a relatione predicamentali in respiciendo obiectum existentem: ergo ex quo permit. ex suo conceptu formali non ponat equalitatem, quamvis aliunde equalitatem afferat, scilicet ratione subiecti in Xpto, salvabitur distinctionem essentialem illius a iustitia perfecta ═

Fiet ad argumentum sua

maiori

Mai. neg. Min. ad cuiꝫ 1.ᵃ prob. neg. Mai. ad cuiꝫ prob. Dico anti. neg. coꝫ. ad cuiꝫ prob. Dico anti. neg. coꝫ. Xp̄ꝫ enim lꝫ satisfecit pro debito stricte tali, quod pre inspicit, a iustia ut extinguendi, et ubi ē hocꝫ ad satisfacoꝫ equaliꝫ p se inspicitur a iustia subtiue tali, et que sortitur pfectionem raoꝫ iustiꝫ, n. illo a iustia poali, et cū ad equaliꝫ satisfacere reddendo equale pro debito n opponatur cū hoc, quod ē aliquid ultra debitꝫ liberaliter in ferre, sicut in Creditis, qui debet 50. pot reddere 100. et cum eadem actio pot imperari, et a iustia, et a liberalite, et n creditor fuit culpa satisfacio sit pauper, et debitor exhibendo solutoꝫ attendendo q ad paupertatē supradictā ad debitꝫ, tunc illa actio externa imperabitur a iustia, et a misericordia, q predicta Motiua n opponuntur, inde ē, quod bene impatibile ut in Xp̄i satisfacoē quatꝫ ad equaliꝫ attendatur iustia, et quatꝫ exedens liberalitap; q seus satisfacere ad equaliꝫ, et pre satisfacere ad inequaliꝫ tu eiusdē satisfacientis, eiusdē Creditoris, et debiti sunt Motiua essaliter incompossibilia, et contr Virtutes p se institutes ad illa ss essalite incompossibilia, Unde cū in Xp̄o in casu disputaois ēe Virtus p se respiciens equaliꝫ satisfacois pro culpa, ēe in illo impossibilis penitentia p se respiciens inequalis satisfacoꝫ; quod inde procedit q Virtus per se respiciens inequalis satisfacoꝫ ponitur in subto ptr deffectꝫ Virtutꝫ p se respicientis equalꝫ satisfacoꝫ, ob modꝫ quo fides ptr deffꝫ luminis gloriꝫ ponitur in subto =

Ad 2.ᵃ prob. Min. neg. ans. ad cuiꝫ prob. neg. ans. ad cuiꝫ prob. Dico ans. hꝫ ponere excessꝫ. Incomitanter Dico ans. p se fratr. neg ans. et coꝫ. quod satisfaciendo ad equaliꝫ pro debito, ut Xp̄ꝫ satisfecit pro hoꝫ peccatꝫ, qui satisfacit plꝫ adhuc, quꝫ debet, hoc n. Ideo p fecit iustiꝫ, s solꝫ facit, quod ultra raoꝫ fratꝫ iustꝫ, ibi splendeat rao fratꝫ liberalitatꝫ; quꝫ quidꝫ Motiua, sicuti Virtutes illa respicientes recte inter se cohaerent, cū sint inter se connexa; penit. V.º n pot ponere equalꝫ satisfacoꝫ raoe subti, q ideo ponitur penit.ᵗᵃ in subto, q ē illi impossibile

reddere equalis satisfaõs; Ii modo argu.^ti proprietas in 2.º prob.^e min.^is aliquid valeret, similiter posset argui, et si fides ex sua raõe fiali respiciat n visus pro obto, tamen raõe subti, in quo e pot attingere obtu visus; et contra ponit in dato; iste tamen modo argu.^di nihil probat, q^a ideo ponitur fides in subto, q^a in se n habet virtutē ad attingendū clare obtu, seu quo videat obtu, si enī in se haberet virtutē, p qua suu videret, eo ipso esset impeditus ad hendū fidē; similiter subtu hens in se potestatē ad satisfaciendū ad equalitē e impeditus ad hendū virtutē f se institutū ad satisfaciendū ad inequalitē =

Ad 3.^3 prob. min.^is neg. ans. ad eius prob. ista mai. et min. quoad 1.^a p.^te nega quoad 2.^a, I. dist. min. quoad 2.^a p.^te si equalitas ex p.^te subti n sit f se Inexa cū equalite ex p.^te raõis fialis virtutis Jdo. min: si sit f se Inexa cū equalite ex p.^te raõis fialis virtutis inspecta neg. min. et cog. ad prob. min. dist. mai. qu.^do quē Inueniunt raõe subti n sit p se Inexa cū eo, quo fialite, et essalite Instituunti Jdo. ans. qu.^do si f se Inexa neg. ans. et cog. ad prob. antis. in mā adducta respu visus tenere; q^a quod relāo transcendentalis nos intuitiue ad suu obtu raõe subti petat tu existentū n infert, quod talis relatio ex sua raõe fiali petat tu existentū; quod v.^o p.^s gnit.^a ratione subti, in quo e respiciat equalis satisfaõs, infert, quod ex sua raõe fiali respiciat equalitē in satisfaciendo; sicuti si fides raõe subti, in quo e posset tendere in obtu visus sequeretur, quod ex sua raõe fiali tenderet in obtu visus, q^a tam fides, quā p. gnit.^a essalite supponunt imperfectione ex p.^te subti; fides imperfectione carentis clare visionis obiecti, p.^s gnitentia impossibilitatē satisfaciendi ad equalitē; Vnde si hec defficeret ex p.^te subti aliquid essale defficeret predictis virtutibus, et contra id, quod Inuenit predictis virtutibus ex sua raõe fiali, quod essalite presupponit subtu cū predictis imperfectionibus, et peculiariter in p.^s gnit.^a sic ostendite destructio raõis fialis illius, si raõe subti, in quo e, posset ad equalitē satisfacere

facere; q.o in Virtute satisfactoria respicere inæqualitas ex sua ratione formali, et respicere inæqualitas ratione subiecti, in quo est coincidunt; q.o respicere inæqualitas ponendus a subiecto, in quo est potentia impossibilitas æqualis satisfactionis exhibendæ a tali subiecto, et contra respicere inæqualitas pœnitentiæ ex sua ratione formali non est respicere inæqualitas ab alio ponendus, sed ponendus a supposito in quo est; et q.o suppositum non potest offerre æqualem satisfactionem, ideo in illo ponitur pœnitentia ut ad inæqualitatem satisfaciat secundum suum posse; quapropter in Virtute satisfactoria ex sua ratione formali respicere æqualitas, idque valet ac respicere subiectum potens æqualem satisfactionem exhibere, seu æqualem satisfactionem ut intentum in potestate subiecti, in quo est; similiter quod Virtus satisfactoria ex sua ratione formali respiciat inæqualem satisfactionem idque valet, ac respicere subiectum impotens ad æqualem satisfactionem exhibendam ═

Sed 3.o solutio, et doctrina data reglata, quod pœnitentia ratione subiecti reddat æqualem satisfactionem pro culpa non tollit quod ex sua ratione formali respiciat inæqualem satisfactionem: 3.o solutio, sicuti doctrina data vera non est; probatur ante. quod religio in Christo reddat Deo æquale pro beneficijs acceptis ratione subiecti, in quo est, non tollit quod religio ex suo conceptu formali respiciat inæqualitas cultus exhibendi pro debito: 3.o idque dicendum de pœnitentia coæ bona et ante probatur. religio est iustitia potentialis, et contra ex suo conceptu formali respicit inæquale offerendum pro debito, et simul in Christo ratione perfectionis subiecti offerebat cultus æqualis dignitatis ac erant beneficia accepta a Deo in humanitate, siquidem humanitas sanctificata per gratiam Unionis, quod est supremum beneficium factum humanitati Christi Domini non importat maiorem dignitatem, quam operationes Christi Domini, per quas Deo cultum, et honorem exhibebat: 3.o quod religio in Christo ratione perfectionis subiecti reddat æquale pro debito non tollit, quod ex sua ratione formali respiciat inæquale exhibendum Deo pro debito; et idque arguitur potest fieri de gratitudine, quæ est iustitia potentialis; et tamen in Christo ratione perfectionis subiecti, in quo est reddit gratias Deo pro beneficijs acceptis ad æqualitatem: 3.o bene Impugnatur, quod iustitia potentialis, qualis est pœnitentia ex suo conceptu formali respiciat

inequalis satisfactionis, et quod ratione subiecti possit reddere equalis satisfactionis = 2°

regulae, bene impatitur quod eadem qualitas ex sua ratione formali sit difficile mobilis a subiecto, et tamen ratione subiecti, in quo est, sit facile mobilis a subiecto: ergo similiter recte compatitur, quod eadem virtus ex sua ratione formali inequalitatem respiciat, et ratione subiecti, in quo sit, pertineat ad equalitatem; antecedens est certum in habitu scientifico, et actu erroris; 1° ex sua ratione formali est difficile mobilis, et tamen ratione subiecti, in quo, facile potest deperdi habendo assensum falsum; 2° ex sua ratione formali est facile mobilis, et tamen ratione subiecti grave dissonantis, et pertinaciter inherentis illi redditur difficile mobilis, consequentia.

1° 32. non minus opponuntur inter eiusdem qualitatis esse facile, et difficile mobilis, quam inter eiusdem satisfactio ad equalitatem, et inequalitatem; sed esse facile, et difficile mobilis, si referantur alterum ad rationem formalem, et aliud ad subiectum, in quo est qualitas, nullam dicunt oppositionem: ergo idem de equalitate, et inequalitate satisfactionis altera relata ad subiectum virtutis, alia vero ad rationem formalem virtutis = Petita

ad 1³ replica neg. antecedens ad eius prob. dico antecedens, itaut debitum fundatum in beneficiis acceptis sit debitum precipuum, seu 1um ad quod attendit religio neg. antecedens ita ut sit debitum minus precipuum, et ad quod 2° et ex consequenti attendit religio in reddendo cultum Deo conc. antecedens et hoc recte impatitur quod ex sua ratione formali reddat inequale pro debito, quod 1° respicit, pro quo non potest reddere equale ratione subiecti in quo est; aliàs non deficeret a ratione iustitiae perfectae propter inequalitatem cultus oblati, et in eodem sensu potest concedi consequentia, quod etiam de facto verificatur in genere satisf., quae reddit equalis satisfactiones pro peccato veniali, et quae non respicit 1° satisfactionem equalem pro peccato veniali, sed 2° et in ordine ad satisfactionem pro mortali, hoc non tollit, quod ex sua ratione formali respiciat inequalis satisfactiones =.

Oportet ergo explicare debitum, quod 1° respicitur a religione, quod quidem S. Thomas assignat 2.2. q. 81. art. 1. in fine corporis, et ad 4um per

q[a] tamen specialis honor debetur Deo tanquam 1.° omnium prin[cipi]o, etiam specialis ratio cultus ei debetur; et art. 4. in corp. ubi docet religionem in exhibendo cultum Deo attendere ad excellentiam ipsius Dei, ad modum quo in humanis diversis excellentiis personarum diversus honor debetur; et q. 101. art. 1. in corp. ait: hoc efficitur diversimode aliis debitor secundum eorum diversas excellentias, et diversa beneficia ab eis suscepta; in utroque autem Deus summum obtinet locum, et qui excellentissimus, et est nobis essendi, et gubernationis 1.ª principium; Ubi D. Thomas 1.° loco ponit debitum, quod fundatur in excellentia personae, cui cultus debetur, et 2.° loco debitum procedens ex beneficiis collatis a persona cui cultus debetur; ex quo habetur, quod religio in exhibendo cultus Deo attendit 1.mo ad debitum fundatum in excellentia propria Dei, et 2.do ad debitum fundatum in beneficiis acceptis a Deo, et ad intentum nostrum non est necessarium, quod debitum fundatum in beneficiis acceptis a Deo inspiciatur a religione 2.do ex omni tempore, sed sufficit, quod non sit debitum adequatum, ad quod attendit, sed quod inspiciatur simul cum alio, scilicet procedenti ex summa excellentia Dei in se, pro quo debito religio in Christo non potest reddere equale ratione dignitatis suppositi, quia dignitas operationum Christi non est tanta, quanta excellentia ipsius Dei in se, quae est per esse infinita; Unde manifeste debitum excedit cultum oblatum Deo a Christo per religionem; Similem doctrinam tradit D. Thomas eadem 2.2.e q. 104. art. 2. ad 4.m ubi ait: reverentia directe respicit personam excellentem, et ideo secundum diversas rationes excellentiae diversas species habet; Ex quibus omnibus deducitur in favorem Dneilvois, quod gratitudo nequit ratione sui reddere equale pro debito, ad quod principaliter attendit, sicuti nec religio in Christo =

Ad id, quod dicitur de gratitudine reddente equale pro debito, scilicet pro beneficiis acceptis, dicitur, quod gratitudo ex sua ratione fieri potest reddere equale praestando pro beneficiis acceptis, imo superexcedens in sent.ª D. Thomae 2.2. q. 106. art. 6. cum quo compatitur quod sit virtus potentialis, quia gratitudo non deficit a ratione perfectae virtutis, quia non reddat equale, sed quia debitum, ad quod attendit non est debitum stricte tale, ut docet

D. Thom. 2. 2. q. 80. art. Unico, Unde cum gratitudo ex sua ratione formali respiciat reddere superexcedens, quod ratione subiecti reddatur aequale, et superexcedens non opponitur praedictae Virtuti ==

Ad 2.m resp. imo. ant. neg. cons. ad prob. neg. mai. quia mobilitas, et immobilitas inveniens qualitati ex sua ratione formali, scilicet habitui, desumitur ex obiecto, quatenus attendit ad variam inexionem gratiae cum subiecto, et inclusionem cum principio, quae est omnino invariabilis, unde immobilitas, atque ex hoc capite desumpta reddit habitum difficile mobilem a subiecto ab intrinseco habitus, haec tamen immobilitas non supponit variationem rectam subiecti dispositam ad insinuandum habitum, quatenus ratione subiecti potest esse facile mobilis, unde immobilitas ex parte subiecti est extrinseca, et accidentalis habitui, ex quo sequitur immobilitatem habitus desumptam ex parte obiecti, et immobilitatem sumptam ex parte subiecti comparari ut duas immobilitates contingenter conexas, inaequalitas ut respectu ex a Virtute satisfacienti ex parte obiecti est per se conexa cum inaequalitate ex parte subiecti talis Virtutis, ut dictum est solvendo argumentum ==

Sed D.na solutio applicatur ad 1.m repl. obiicit, quod Christus in exhibendo cultum per religionem attendat 1.mo et principaliter ad excellentiam ipsius Dei non tollit, quod ratione subiecti religio in Christo reddat Deo aequale pro debito: ergo = pr. ans. Virtus per quam Christus Dominus satisfecit pro peccatis generis humani attendit ad maiestatem Dei offensi; et tamen reddidit Deo aequale, et superabundans: ergo et non religio attendat ad excellentiam Dei, in Christo reddet aequale debito; pr. cons. Dei maiestas est aequalis dignitatis ac Dei excellentia, ad quam attendit religio, quare Virtus attendens ad Dei maiestatem in satisfaciendo pro debito, reddit aequale pro debito, imo superabundans in Christo Domino, pariter Virtus attendens ad excellentiam Dei in reddendo cultum Deo, posita in Christo Domino reddet aequale debito ==

2.o pr. idem ans. gratitudo in Christo reddidit Deo debitas gratias pro beneficiis acceptis, imo plusquam debet, quia hoc petit Virtus gratitudinis, ut docet D. Thom. 2. 2. q. 106. art. 6. quod non religio in reddendo cultum Deo,

pro attendat ad excellentiam Dei, dicendo est in Xpto reddendo cultum aequalem debito; praeterea cum non Xptus in reddendo Deo gratias per virtutem gratitudinis attendat ad Deum ut benefactorem, hoc non tollit, quod gratitudo in Xpto reddat aequales gratias: ergo similiter, quod religio in Xpto attendat ad excellentiam Dei in reddendo cultum, non facit, quod non reddat aequale debitum, siquidem excellentia Dei, ad quam attendit religio, est excellentia Dei, quae est primum principium essendi, non excedit dignitatem Dei ut benefactoris, quae est excellentia Dei ut est 1.um principium benefaciendi, ad quam attendit gratitudo. Aliter poterat formari replica 1.ae solutionis exhibitae ad 1.am replicam: dicendo: quod si religio, quae attendit ad Dei excellentiam in reddendo cultum, non potest reddere aequale pro debito pariter in Xpto, pariter quia virtus satisfactoria in Xpto attendit ad maiestatem Dei offensi, non poterit reddere aequale debito, ex quo sequitur non satisfecere ad aequalitatem, et contra satisfecisse ex virtute genita, [illegible] alia quae non se perfecte initia: ergo in casu quo non esset ab intrinseco impeccabilis, esset ponenda in Xpto genita ad satisfaciendum pro peccato proprio, siquidem in satisfaciendo attenderet ad maiestatem Dei offensi.

Resp. ad obiectionem neg.do ant. ad cuius 1.am prob. dist. mai. ita ut in ipsa maiestate Dei in se considerata fundetur debitum, pro quo satisfacit, neg. mai. ita ut non fundetur debitum pro quo satisfacit in ipsa maiestate Dei in se, sed praecise ut gravificantis offensam. Sdo. mai. et dist. min. neg. cons. ad prob. dist. ant. de virtute in se considerata neg. cons. quia religio attendit ad Dei excellentiam, quatenus Deus per illam est summe talis, et supra hoc fundatur debitum, ad quod aequaliter attendit religio in reddendo cultum; debitum tamen, ad quod attendit satisfactio Xpti Domini non fundatur supra maiestatem Dei in se, sed in illa ut gravificante offensam, quae non reddit tantum malum, quantum bonum est Deus per suam summam maiestatem, nec reddit tantum malum, quantum reddit bonum Xpti Domini satisfacientis dignitas personalis Verbi, quod ex eo nascitur, quia virtus satisfactoria non attendit ad dignitatem personae, cui exhibetur satisfactio, sed ad ius illi debitum; unde aequaliter satisfacit, qui reddit

lenty Regi, aut Plebejo; quaqua prona in satisfacne soly se hēr ut subty, cui exhibeta satisfactio, n̄ ut ut fundans debity, ex quo orita obligatio satisfaciendi ═ Hol 2.ª prob. antū. recta Iro. antū. Neg. cog. ad probdag

dig. ans. ad Rey ut benefactory, ita ut debity, ad quā attendit gratitudo formalr. & imm.te fundeta supra ratione benefactoris Deo intrinca, Neg. ans. atque tanty causaliter fundeta supra raōne benefactoris Deo intrinca, & formlr. & imm.te supra beneficia à Deo accepta Dro. ans. & Neg. cog. Doctrina data ad 1.ª prob. antū. applicatur ad 2.ª! Ut Cnj aīt D. Thom 2.2. q. 106. art. gratitudo attendit ad debity fundaty in beneficijs accepty, ut suo benefactori pro illis recompenset, & qd in beneficijs Magis ē attendendy ad affecty benefactoris, qua ad effy, ut tradit S. Thom loco cit. art. 5. & 6. similiter ut gratitudo quis plg reddat, qua accepit, n̄ ē attendendy ad id, quod reddit, s ad affecty, quo reddit, ut aīt D. Thom art. 6. citº ad 1.ª Inde sufficit ...

reddendi, & ita ponimg plg reddere parentibg p gratitud, Licet nunquā persimy reddere equale quanty ad effecty ═

Arga 2.ª ... ex suppōne, quā Xpg ut hōo n̄ ēēt ab intrinco impeccabilis ēēt ponenda in Xpto Virtg p se ordinata ad satisfaciendy pro peccato proprio; s hec n̄ ēēt alia à penit.tia quj de facto ē ergº ēēt in illo ponenda Virtg penit.te; pr. minor n̄ ēēt iustia, p quā de facto satisfecit pro peccatis generis humani ergº ēēt penit.tia Coā. ē bona, qd sicuti duoty procedit de penit.tie quā de facto ē, an ēēt ponenda in Xpto Dno, ita si q illo virtutē satisfecisset, scilt iustig, deberet ēēt de iustia, quā de facto ē, pu quoty fuit in Xpto; ans. ut pr. Virtg, per quā tunc satisfecisset ēēt eadē essentialr in illa hypothesi, ac modo ē quā nunc supponimg; s virtuti, quā Xpg hēt, scilt iustig, n̄ convenit dolere de peccato proprio ergº neq virtuti, quā hēret in illa hypothesi, quia pr. qd virtuti iustitie essentialr repugnat dolere de pecc.to ergº in illo deberet poni Virtg ut doleret de peccato proprio, quā iustig repugnaret in illa hypothesi pr. q eadē reretaz

ita manent

))

Marenti eadem non stare aliquid repugnare modo; quod antea non repugnabat; si-
cut non stare aliquid exalte inuenire modo, quod antea non inueniebatur, et non ob-
stantia illa exalte non ex aliquo accidentali priato prouenit, sed ex aliquo non prae-
dicato essentiali, et contra exaltat esse durare; tum pr: eadem minor probatur de dolere de pec-
cato proprio est actus 1.ius virtutis poenit.ae ut docet D. Thom. infra q. 85. art. 2
sed actus 1.ius unius virtutis repugnat procedere ab alia virtute: ergo iustitia Christo
de facto inuenienti repugnat exalte dolere de pecc.to proprio ==

Resp. ad 1.m

prob. diss. ant. dist. conv. si nunc repugnat illi in nostra sent.a do. cons. si
tantum repugnat illi in nostra sent.a, quae ad praesentem difficultatem non admit-
titur neg. cons. quod dicimus; quod ex suppositione, quod Christus ut hoc non esset impec-
cabilis satisfaceret pro proprio peccato per virtutem iustitiae, quae de facto hic
supposita nostra sent.a asserente Christum ab intrinseco esse impeccabilem, per tali
virtuti iustitiae exalte repugnat dolor de peccato proprio, sicuti Christo exalte repug-
nat peccatum proprium; sed quae de facto sequitur ponenda in Christo, remota impec-
cabilitate ab intrinseco, ut de facto remouetur a Scoto; et eius discipulis, a Christo,
sistendo in hac sent.a ut pro nunc admittitur, iustitia de facto existenti in
Christo dicimus non repugnare exalte dolere de pecc.to proprio; sicuti Scotus debet
de facto ponere in Christo virtutem ad satisfaciendum pro peccato proprio, quae-
cumque illa sit, quae in nostra sent.a repugnat ==

Arguens tamen inuertere intentum,

si hypothesis huius dubii esset sic intelligenda, quod Christus esset ab intrinseco im-
peccabilis, ut asserit Thomistarum sent.a; et ut sic impeccabilis esset subiectum gratiae,
et virtutum, inter quas esset iustitia, per quam satisfecit, et posita ex aliqua
suppositione transiret ad statum peccabilis; si sic esset intelligenda verum esset, quod
iustitiae, pro qua de facto satisfecit, repugnaret dolere de peccato proprio;
et contra esset ponenda alia iustitia in Christo ad satisfaciendum pro peccato
proprio, ut nos admittimus; sed suppositio est illegitima ac si esset vera sent.ia negans Christo
impeccabilitatem ab intrinseco, et contra arguens debet procedere de eadem iustitia

quae de facto est de sententia quorum Christo Domino impeccabilitas ab intrinseco, et aliter potest dici, quod virtus, per quas satisfaceret in illa hypothesi, esset eadem cum iustitia quae de facto est in Christo, quae ad rationem reddendi aequale pro debito, non vero quae ad rationem debiti, pro quo reddere aequale; unde non deberet esse eadem quantitas ad rationem dolendi de peccato proprio, et hoc sufficit ad intentum negantis poenitentiam in Christo in illa hypothesi =

Ad 2. probatio minoris dicitur maiorem dolere de peccato proprio ex motivo virgentandi inaequalitatis Dominicae maioris ex quocumque motivo negationis maioris. Et dicitur minori finaliter acceptus Dominica minore mediante acceptus negatione minoris. Et dicitur consequentis ex motivis impendendi inaequalitatis Dominicae consequentis ex motivo proprio iustitiae perfectus negationis consequentis. Sicuti charitati inveniri dolere de peccato proprio ex motivis propriis charitatis, et repugnare illi dolere de peccato proprio subiecti ex motivis pertinenti ad virtutem poenitentiae. Et sicuti idem obiectum per diversas scientias attingitur sub diversa ratione finali =

Arguitur 3. admissa peccabilitate in Christo Domino, illius satisfactio pro peccato proprio non esset ad aequalitatem: ergo ponenda esset in Christo virtus poenitentiae. Consequentia est bona ex dictis, antecedens vero probatur. Ex eo capite deberet provenire, quod Christus ab intrinseco esset peccabilis, deberet provenire, quod eius satisfactio non esset ab intrinseco infinita: ergo et proveniret, quod non esset ad aequalitatem; quia pro nunc supponimus peccatum esse simpliciter infinitum in genere moris; probatur antecedens eo ipso, quod dicatur Christus esse ab intrinseco peccabilis, id deberet provenire ex eo, quod suppositum solum se haberet ut conditio ad operandum, non ut ut principium quod operativum, prout quod dicunt Scotistae, quod natura humana peccante, peccatum non attribuitur supposito divino, cuius contrarium docent Thomistae, ex eo quod actiones sunt suppositorum; sed ex eo, quod actiones sint suppositorum sequitur, quod Christi Domini satisfactio non sit ab intrinseco infinita: ergo probatur minor. Sequitur, quod non dignificentur intrinsece infinite a persona Verbi: ergo sequitur, quod non sit ab intrinseco infinita; probatur antecedens: satisfactio in tantum dignificatur a persona [illegible] satisfacienti, in quantum actiones habentes rationem satisfactionis illi inveniuntur, et sunt illius

illius, q. si admitta[tur] personalitate Xpti Dni e deviendum actiones n. ee suppositorum, sequitur satisfacio Xpti Dni n. dignificari infinito modo a persona Verbi, imo neque aliquo modo dignificari ==

Resp. neg. ant. ad eius prob. disting. ant. in quantum inducitur illi, et si illius elicitiue, L. sustentatiue. Do. ant. in quantum si illius elicitiue requirit. Neg. ant. imo colorem sent. Thomistarum n. Incedo satisfactioni Xpti Dni valorem simpliciter infinitum, Inciderat sub munere actionis a Xpto Dno procedentis sed quatenus reflectitur supra personam Diuinam sustentantem humanitatem, a qua procedunt tales actiones satisfactoriae, et cui Vniuntur intrinsece tanquam substantiam sui intrinsece dignificantis, et valorantis intrinsece infinite in genere Moris satisfacio Xpti Dni; Vnde ex ipsis operationibus Xpti Dni, et persona Verbi insurgit integrum obsequium, oblatum Deo in satisfac. quatenus Moriis operationibus humanitatis Deo in obsequium oblatis subijciuntur Deo omnia quae erant in Xpto, et contra omnia pertinebant ad obsequium Institutionis, quae tanto eius persona dignior e, siue sit prius elicituum operationis, siue non, satisfac. procedens a natura sustentata a tali persona, pluris estimatur; Et sicuti Scotistae dicunt, quod satisfac. Xpti Dni fuit ordinis superioris, quamuis actiones n. sint suppositorum, quia procedunt a natura tracta personalitate superioris ordinis, ita Nos dicimus ee infiniti Valoris, quia procedunt a natura tracta personalite infinite valoris et dignitatis, quia sicuti personalitas per eius infinita, media natura ad se tracta trahit illius operationes ad ordinem superiorem, ita trahit ad infinitatem moralem; Et in sent. Thomistarum per hoc, quod natura humana illigatur intrinsece Vnita humanitati, illigitur moraliter infinite intrinsece dignificata, ergo similiter operationes talis naturae per hoc, quod illigantur intrinsece Vnitae Diuinitati, intelliguntur morali intrinsece infinitae; Quae doctrina e D. Thomae art. 11. ad secundum, Vbi gratiam Xpti Incedo infinitatem, quia e in anima intrinsice Vnita personae Verbi, per haec Verba: gratia Xpti habet infinitatem effectum ex Vnitate Diuinae personae, cui anima Xpti Vnita est; ex quo sequitur Vltima Consequentia ==

Sexto 4.° supposita peccabilitate in Xpto Dno, non est Informe menti D. Thom. Negare esse ponendam in illo Virtutem poenit.ae; ergo in nostra hypothesi est ponenda poenitentia in Xpto Dno; patet ant. quia D. Thom. ad removendam a Xpto poenitentiam solum recurrit ad impossibilitatem peccati, ut videri potest infra q. 84. art. 1. ad 4.m et in 4. dist. 14. q. 1. art. 3. quaestiuncula 3. ad 2.m ; ergo non est Informe menti D. Thomae Negare poenitentiam in Xpto Dno, supposita peccabilitate; patet cons. quia si esset alia ratio ad excludendam poenitentiam a Xpto Dno ex D. Thomae sententia, illa esset una D. Thom. ad excludendam a Xpto Dno virtutem poenit.ae ; ergo cum talis rationis non meminerit, videtur non esse Informe menti D. Thomae negare poenitentiam in Xpto Dno in casu nostrae hypothesis ═

Resp. Neg.do ant. ad prob.

Primo ant. neg. cons. ad prob. Neg. ant. et quod ratio adducta pro nostra sententia Lateris Ang.ci Praeceptoris, clare innotescit ex traditis ab ipso infra q. 48. art. 2. in corp. et ad 3.m Ubi probat Xpti passionis esse satisfactoriam, non solum aequalem, sed etiam superabundanter pro peccatis generis humani, ex quo sequitur impossibilitas eius virtutis poenit.ae , quod tamen D. Thom. ea ratione ratio una non fuerit ad excludendam virtutem poenit.ae a Xpto Dno, parum facit ad inferendum non esse Informe menti D. Thom. Negare poenit.am in Xpto Dno in nostra hypothesi; quia non ubi illa ratio potuit oriri ex eo, quod brevitati, et claritati attenderet, una fuit ratio adducta locis citatis in arg.to quae clarius, et efficacius procedit intentum, 2.° quia D. Thom. non egit ex proposito, an sit ponenda 2.a non virtus poenit.ae in Xpto, sed obiter, scilicet solvendo arg.um in ..ula locis cit.is ad quod sufficiebat una ratio adducere, qua plene solvebantur praedicta argumenta; et neg. cons. cuius doctrinae instantia habemus ex D. Thoma infra q. 15. art. 2. Ubi probat fomitem peccati non fuisse in Xpto, quia in eo fuerunt virtutes in summo perfectione, et non probat ex perfectione sanctificationis per gratiam unionis, ex qua non impatitur fomes peccati, ex quo non valet inferre non esse Informe menti D. Thom. exclusio virtutis poenit.ae , nec fomitis pecc.ti a Xpto Dno per sanctificationem a gratia Unionis ═

Quoniam 3.°

Dubium 3.um

An Virtutes Morales naturales fuerint Christo Domino per accidens infusae?

In hac difficultate unum supponimus, et aliud inquirimus, supponimus fuisse Virtutes naturales morales in Christo, quae per suos actus sunt acquisibiles, et inquirimus de Modo, quo fuerunt in ipso, an scilicet per acquisitionem provenientes à propriis actibus Christi Domini, an vero quod fuerint ipsi infusae à 1.º instanti Conceptionis simul cum donis supernaturalibus Unionem hypostaticam comitantibus; nam tamen suppono cum Doctissimo Mag. Lorca in praesenti disp. 38. num. 22 ubi ut probabilius defendo non fuisse in Christo Domino Virtutes morales naturales, quamvis in fine illius numeri doceat oppositum esse fere aeque probabile Adhaerere sententiae Mag.i Lorcae quidem relati a Vazquez disp. 42. cap. 2. = Probatur

nostra suppositio: Virtutes Morales naturales afferunt perfectionem in proprio genere per quam redditur simpliciter bonus subiectum illarum in tali genere, et ex alia parte tales Virtutes non sunt incompossibiles cum perfectione supernaturali ipsi conveni- enti per gratiam Unionis, et gratiam habitualem, ceterisque dona supernaturalia ad gratiam Unionis consequuta: ergo Virtutes naturales non sunt relegandae à Christo Domino; tota est bona et ans. quoad 1.am partem certum; quoad 2.am probatur: scientia naturaliter in Christo non sunt incompossibiles cum perfectione provenienti ipsi à gratia Unionis, et habituali, aliisque donis supernaturalibus ad gratiam Unionis consequutis, ut docet D. Thomas infra q. 9. art. 4. et concedit ipse Lorca infra q. 12. art. 4. disp. 51. asserens dari in Christo scientiam naturalem acquisitam: ergo nec Virtutes morales naturales per se acquisibiles sunt incompossibiles in Christo cum perfectione provenienti ipsi à gratia Unionis, et donis supernaturalibus consequutis ad ipsam; patet consequentia. Sic comparantur Virtutes morales naturales ad Virtutes supernaturales consequutas ad gratiam Unionis, sicut scientiae naturales acquisitae ad scientias supernaturales, scilicet Visionis, et infusam consequutas ad gratiam Unionis: ergo si inter has non est incompossibilitas, nec inter illas

Infertur, fuisse Inueniens, quod obiecta propria Virtutis moralis naalis, f actus Morales naales sub Motiuo naali attingeret: g. Virtutes morales naales fuerunt Inuenientes, et debitas Xpto Dno, siquidem facilitaturas, et dextrantes ad tales actus. p.a. ant. fuit Xpto debitus, quod propria obiecta sciarum naalium f actus scientificos naales sub Motiuo naali attingeret, et contra fuit Inueniens istarum sciarum naalium facilitantis, et dextrantes ad tales actus. g. fuit Inueniens, et Xpto debitus attingere obiecta propria Virtutis naalis f actus morales naales sub Motiuo naali; p. cons. quod hoc n. est Inueniens, et debitus solum potest oriri, ut asserit Losca, ex eo, quod Xptus tendens in bonum operabatur sub Motiuo superiori ad Motiuum proprium Virtutis moralis naalis, scilicet supernali; sed operari per unam Virtutem sub Motiuo supnali circa bonum n. tollit esse Inueniens, et Xpto debitum operari p alias circa bonum sub Motiuo naali. g. = p. min. quod Xptus ut tendens in Verum, f unam Virtutem tendat sub Motiuo supnali, n. tollit esse Inueniens, et debitus Xpto, quod p alias Virtutes tendat in Verum sub Motiuo naali; siquidem in Xpto dati sciam beatam, infusam, et naalem: g. idem dicendum de Xpto ut tendenti in bonum. Nec

fundamentum quod Mouet Losca ad oppositum nostrae suppositionis est alicuius Momenti. Nam sic arguit: Xptus erat perfectissimus operans, et Deum Videns g. omnia operabatur ex Motiuo charitatis; cons. probatur, quia Videns Deum ita rapitur in eius amorem ut nihil operari possit nisi ex filiali affectu ad ipsum; sed Motiuum charitatis est supnale: g. Xptus omnia operabatur ex Motiuo supnali: g. n. operabatur p Virtutes Morales naales, f quas solum posset operari ex Motiuo naali, et contra tales Virtutes n. fuerunt in Xpto.

2. arguitur: n. apparet Inueniens attribuere Xpto Dno Virtutes morales naales: g. n. sunt ponendae in ipso; p. ant. Xptus Dns potuit exercere omnes actus Virtutis moralis eomodo, quo fiunt à Virtute

Virtute infusa: ergo non apparet Inueniens ponere in Xpto Virtutes morales naturales; pr. cons. quia per hoc ponerentur in Xpto modus operandi inferior, et humilior ad illum, ex quo potuit operari, quod non decet Xpti Dni dignitatem ==

Haec argumenta ex rationibus factis manent soluta, et 1.um retorquentur 2.a ipsum sic, quod Xptus semper fuerit operatus ex motiuo charitatis, [illegible] in suis actibus, non tollit, quod in Xpto ponantur aliquae Virtutes infusae habentes motiuum distinctum a motiuo charitatis, sub quo motiuo distincto tendant in suos actus: ergo similiter ex quo Xptus semper fuerit operatus ex motiuo supernali, non tollit, quod in illo ponantur Virtutes tendentes ad bonum sub motiuo naturali; ergo et si argumentum aliquid probaret, equidem probaret in Xpto solum esse ponendam Virtutem charitatis ==

Petita ad argumentum Neg. ant. Dist. ant. dig. cons. mediate, C, imm.te Dist. cons. immediate Nego cons. Actus charitatis imm.te procedebant in Xpto ex motiuo charitatis, alij vero actus, siue supernales, siue naturales mediate procedebant ex motiuo charitatis, quatenus imperabantur ab actu charitatis, quoniam omnes operationes in Xpto procedebant ex filiali affectu ad ipsum Deum; Vnde operando ex motiuo naturali per Virtutes morales naturales, operabatur cum subordinatione, et subiectione ad motiuum supernale charitatis ==

Ad 2.m argumentum retorquendo Neg.do ant. ad prob. dist. ant. omnes actus supernales Dist. ant. actus naturales Neg. ant. et cons. ad prob. retro illum modum, et si inferiorem, et naturalem tamen a Xpto Dno; Sicuti cognoscere per scientiam naturalem verum naturale sub motiuo naturali; Vnde Xptus decentius, sicuti decebat cognoscere verum sub motiuo naturali; quamuis omnia cognoscebat sub motiuo supernali ==

Aliter potest obijci 2.a Neg. propositionis sic arguendo: Virtutes morales naturales erant in Xpto Dno superfluae: ergo pr. ant. tales Virtutes in Xpto non poterant conferre facilitatem ad operandum: ergo erant superfluae; cons. est bona, et ex effectu Virtutis est dare suo subiecto facilitatem

ad eliciendos actus Virtutis: s Vii n. e. Loco ad tale effectu, nec e. Loco Virtutis; ans. ut? pr. Virtutes conarentur solo facilitatem, expellendo difficultatem praeexistentem ad eliciendos actus Virtutis; s in Xpto Dno independenter a Virtutibus moralibus naalibus, nulla erat difficultas ad actus Virtutis moralis: ergo illa erant in Xpto Dno superfluae; pr. min. in Xpto Dno n. poterant insurgere passiones 1.a ratione; s difficultas ad eliciendos actus Virtutis moralis naalis provenit ex passionibus insurgentibus 1.a ratione: ergo etta.

Hoc argum. manifeste instantis haec in scientia acquisita, quae fuit in Xpto Dno, et contra conatur illi suus effectus finalis, scilicet facilitas ad actus naales scientificos, cum in Xpto Dno in illo sensu, in quo n. erat difficultas ad actus Virtutis moralis, neque erat difficultas ad actus scientiae naalis: ergo sicuti ex hoc impatibile quod scientia acquisita conaverit facilitatem ad actus scientificos, similiter impatibile quod Virtutes morales conceptae facilitatem ad actus Virtuosos; Inde ad argum. Neg. ans. ad prob. Neg. ans. ad prob. dist. mai. difficultas positiva, l. negativa Co. mai. difficultas positiva Neg. mai. et dist. min. difficultas positiva Co. min. Negativa Neg. min. et neg. ad prob. min. cons. mai. dist. min. difficultas positiva Co. min. Negativa Neg. min. et conseq. difficultas positiva provenit ex passionibus insurgentibus 1.a ratione, l. Vitiis rationi oppositis, hanc difficultatem n. per se petit Virtus moralis vincere, et superare, s solum ex suppositione, quod praesupponatur in subiecto difficultas. Negativa provenit ex eo, quod pota n. e. perfecte inclinata ad bonum; quam quidem difficultatem erat in Xpto Dno, cuius pars superior appetitus sensitivus ex se n. habebant maiorem inclinationem, quo quae. Inveniunt pot. ex meritis pot. denudatas a contrariis impedientibus, et cum inclinatio pot. sit perfectibilis habitus, inde e., quod in Xpto erat difficultas Negativa ad actus Virtutis moralis, q. pota n. importat omne id, quod dat inclinationem ad actus; et consequentia pot. n. dabatur in Xpto alia fra pertinens a Virtutibus naalibus, quae perficeret, et impleret eius potentiam quoad dictam inclinationem ad bonum naale, q. hoc n. poterat provenire a fra

supernaali

supernale quoniam hec non dat inclinationem ad actus naturales per modum virtutis contentus illius, qualis debet esse inclinatio efficiens proportionata ad actus honestos naturales, qui procedant sub motibus naturalibus, sub quo non potest operari virtus supernalis: sed in Xpto Dno independenter à virtutibus naturalibus moralibus, per, procuratur ab illis, removetur difficultas negativa ad actus honestos naturales virtutum moralium, quae supponitur. ==

Circa difficultatem, quae hic proponitur examinanda duplex versatur sententia. 1a asserens virtutes morales naturales fuisse per se infusas Xpto Dno à 1o suae conceptionis instanti, quam sententiam pro se refert quamplures, et graves authores, eamque tenet Medina hic Inticul. 2a asserens Xptum Dnum succesivo temporis acquisivisse augmentum talium virtutum, Vincentius Ruet. de gratia Xpti q. 1. fol. 70. asserens esse per accidens fuisse Xpto Dno infusam prudentiam naturalem; Suarez hic. disp. 32. Sylvius, Godoy, tract. 5. disp. 24. §. 3. qui negat prudentiam naturalem fuisse Xpto per accidens infusam, sed propriis virtutibus acquisitam. Magister Sanctotha, tenet esse de prudentia naturali affirmans fuisse Xpto Dno per accidens infusam, praedictam sententiam tenet Suarez disp. 19. sect. 2. Vasquez disp. 42. cap. 2. negat tamen prudentiam naturalem fuisse Xpto Dno per se accidens infusam ==

Contraria tamen sententia defenditur à Doctoribus gravissimis, inter quos Alensis q. 12. membro. 1. art. 1. Cabrera in praesenti disp. 12. §. 2. Nazarius Inticul. Unica, Araujo hic art. 4. dub. 1. Capulla circa art. 2. dub. 3. Valentia puncto 3. et Magister Herrera in manuscriptis dub. Unico §. 3. et quibus sit nostra. 1a. ==

Xptus Dnus virtutes morales naturales per proprios actus acquisivit; In praesenti loquimur de acquisitione virtutum in generali, non determinando tempus in quo illas acquisivit; probatur 1o. Xpto Dno debemus concedere id, quod ex se est nobilius, et perfectius, et quod non repugnat eius dignitati personae Verbi: sed virtutes morales naturales sunt continuae in Xpto modo esse nobiliori, et perfectiori; sed habere virtutes mo=

morales naales à se, hoc ē, successu temporis acquisitas, ē habere illas modo nobiliori, et pfectiori, et aliàs, n repugnanti eis dignitati propriæ Verbi: sq eis si ponendæ in Xpto Dno; min. pr. habere Xptus tales Virtutes infusas, ē Xptus se habere ut recipiens, quod ē Magis imperfectus, quo illas à se habere, id ē acquisitas. sq = pr. ans. ideo D. Thas probat nobilius, et pfectius fuisse in Xpto Dno, habere gloriam Corporis p merita, quæ sine Merito, et maior gloria debetur ei, qui hēt illa ex merito, et tanquam corona, quæ ei, cui solis tribuitur p modum hereditatis: q. perfectiori modo hēt Virtutes Morales naales p propriar actus acquisitas, quæ habere illas p accens infusas; tertias q difficultas invertit in hoc, quod ē probare, quod illas sic habere n derogat dignitati propriæ Verbi; quod sic pr. si habere p propriar actus acquisitas derogaret dignitati Verbi, ideo ēet, quia deberet pro aliquo tempore Carere prædictis Virtutibus, ut dehinc locus acquisitioni; s. Carere illis pro aliquo tempore, ut illas habeat p acquisitionem, n præjudicat dignitati Xpti Dni: sq etta =

Probatur min. 1.° ex doctrina D. Thæ. Loco cit. in hac ratione: dignitas, et pfectio acquirendi Virtutes morales p propriar actus, ē maior, quæ dignitas, et pfectio ipsius Virtutis moralis naalis: sq Xptus Carere talibus Virtutibus, ut illas pacquisitionem habeat, n præjudicat Xpti dignitati; cōa. ē bona ex D. Thæ, qui ideo asserit Xptum Carere gloria Corporis ut illa habeat p merita, n præjudicat ipsius dignitati q.a dignitas merendi ē maior, quæ dignitas gloriæ corporis; ans. ut. pr. dignitas acquirendi tales Virtutes, ē p voces, ut p suis proximis, et p actus ut suis radicalis, s. voces, et acta sr quid pfectiora Virtutibus Moralibus Naalibus: sq = pr. coa. ideo probat D. Thas maiorem dignitatem habere acquirere gloriam Corporis, quæ ipsa gloria Corporis, q.a meritum ē p charitatem, quæ est excellentior ipsa gloria Corporis; s. dignitas acquirendi tales Virtutes ē p voces, et actus; quæ ex se sr excellentiores ipsis Virtutibus: sq etta =

2.° pr.

cadem min. Carere prædictis Virtutibus pro aliquo tempore, ut dehinc locus acquisitioni

acquisitioni, ē Carentia Negatiua; q n̄ præiudicar dignitati Xp̄ti Dñi; cōa admittitur à Interiis, & contra in oībs, quę Xp̄s Dñs propriis actibs acquisivit, ut gloria Corporis, sciaꝫ nālis, speciei illiꝰ dormientes; quorū carentia ꝗ negatiua n̄ præiudicar Xp̄ti dignitati; ant. autꝫ pr. Carea sciarū nālis, & speciery, & carentia Negatiua; q carea taliꝫ Virtutꝫ Moralis nālis est Negatiua; pr. coa. q sicut Imparati dignitas acquisitionis sciarū nālis ad ipsas scias, ita dignitas acquisitionis Virtutꝫ moralis nālis ad ipsas Virtutes, ꝗ illa carea sciary ē negatiua; ut Interii fatentur: q etc. Ita

3.º pr min. in sent.ª Ill.mi Godoy, & Vazquez dicentis Xp̄s Dñs propriis actibs acquisiuisse prudentiꝫ Nālē; carentia talis prudē ē carentia Negatiua q similit carea Virtutꝫ Moralis nālis Crē Negatiua; pr. coa. pōa nālis Xp̄ti Dñi in existendo à ꝑte rei, n̄ magis Connectitur cū Virtutibs Moralibs nālibs, quę Connectantur tales Virtutes in existendo cū in subto cū prudētia nāli; ꝗ Carea prudē, aliaꝫ Virtutes fiendo, solū ē Carea negatiua q Carea Virtutꝫ moralis nālis ē similit Negatiua; pr. maī. Conexio Virtutis moralis nālis cū prudēa nāli, ē Conexio cū regula propria, Conexio pōe nālis cū Xp̄ti Dñi cū talibs Virtutibs ē Conexio hatꝰ cū pōa, quę postribuit facilitatē ad operandū; ꝗ pōa affectiua Virtꝫ magis Connectitur cū propria regula, quę pōa nālis cū hatu tribuente facilitatē ad operandū; q = min. ē D. Thę 1.2. q. 58. art. 3. Vbi docet Virtutes morales n̄ posse ēē sine prudentia, pōt tamen pōa nālis ēē sine hatu dante facilitatē ad operandū: q in Xp̄to maior ē Connexio Virtutꝫ Moralis naalis cū prudēa nāli, quę Conexio pōe nālis cū habitu Virtutꝫ Moralis nālis, ꝗ maiorē Conexionē, quę inter se dicunt n̄ tollitur ab eis ex eo, quod sint in Xp̄to, ꝗ potiꝰ illo fiunt cū maiori perfectione = ;

4.º pr eadē min. in sent.ª Mag.tri Vincentis, Mag.tri Sancti Thomæ, & aliorū, qui asserunt prudē nālē fuisse Xp̄to ꝑ actūs infusꝰ à 1.º instanti suę incep-

57

tionis, n tamen fuerunt illi infusae species impressae naales deservientes quibus naa-
li ad eliciendos propter atq; ex (g. min. admira hac doctrina; quod Xpto Dno ca-
reat speciebus naalibus deservientibus quibus naali ad deserviendu hinc prudentia
naali a 1° suae inceptionis instanti, sicq e Carentia Negativa: (g. similiter de Virtuti-
bus Moralibus naalibus, ex. con. species Implentes habitus connectivus ad connectendu,
Maioris Connexionis hinc eis talis habitu, quas Virtutes Morales naales eis particu-
lares capaci, pro quod in sent. S. Thomae n stat Infundi patiens scias naales, si-
ne speciebus illarum: Unde ex Thomas vero saluum in Xpto Dno acquisitiones speci-
eru deservientium scientiis naalibus, ponunt in Xpto scias naales acquisitions, pro
illarum Connexione eis scia naali, Nullus aut Thomista ponit tanta Connexione inter
prop naales Xpti, et Virtutes Morales Naales, (g. quamvis plures dicant fuisse
Xpto patiens infusas, nullus tamen Thomista asserit probabile eas ee in Via D.
Thomae: (g. si ex authores relatos ponitur prudentia naali in Xpto, ipsis Carere
speciebus illis Implentibus e Carentia Negativa: a fortiori per naais Xpti Dni
Carere talibus Virtutibus, ut dicta h. ex acquisitioni, eris Carentia Negativa.

Ad tuas

Ultimas probationes min. pot. remi. ex doctrina Intiationis, careq. talis Virtutes
ee privativa, careq. ut scias naales ee Negativas, quia n debentur Xpto pro 1°
instanti suae positione, quas Negantia ... careq; debentur tamen pro 1° instanti Vir-
tutes Morales Naales, cuius ratio e, quia si in 1° instanti ponerentur in Xpto
scias naales, et idq de prudentia, et speciebus, etc. sequeretur illius agentem
Xpti Dni privari sine suo actu, et contra ee frustraneas in Xpto Dno, quia
eis eius officium sit abstrahere species naales deservientes ts prudentiae,
quas scias naales, si hac inn fundarentur, deberet simul infundi species
sequeretur frustrari officium illius agentis Xpti Dni, quod e maximum in-
conveniens; pro quo maioris ponderis, et perfectionis e Xpto Dno, acquire-
re prudens naaes, scias naales, et eas species, quas illas habere a 1° suae
inceptionis instanti infusas; pro hoc tamen, quod Virtutes Morales naales
Xpto Dno infunderetur; nulla pro frustrate Xpti Dni, quia suo actu 1° tio
n frustratur

n̄ frustrati, n̄ privatur, inquo, siquidẽ actꝫ morales, per quos Virtutes morales n̄ales generantr sũt eiusdẽ speciei cũ actibꝫ procedentibꝫ, elicitivè à talibꝫ Virtutibꝫ; quãtò maioris ponderis, et affectionis ẽ, quod predictꝫ Virtutes infundantr â 1.º sue incoeptionis instanti, quãm quod illas proprijs actibꝫ acquiriret =

Sed hęc obiectio soluta manet ex 1.ª probatione minoris rãis 3.ᵗᶦᵃ ex qua constat Xp̃to Dño ẽẽ maioris ponderis, et dignitatis tales Virtutes p̃ proprios actꝫ acquirere, quã hẽre illas â 1.º instanti infusas, quãtũ sũt n̄ales, et idẽ de prudentia n̄ali, et specieꝫ n̄ hẽre infusas, nullite speciali rãe, scilt q. frustraretur illꝫ agens Xp̃ti Dñi; sed hęc specialis rão, qua intrãis probare sũcas n̄ales, prudẽs, et speciꝫ n̄ debuisse infundi, et contri carẽ carentiꝫ pro aliquo tempore ẽẽ negativꝫ, n̄ subsistit, si rão, qua probamꝫ Virtutes morales n̄ales n̄ debuisse infundi, n̄ probat intentꝫ, et contex dicendꝫ ẽ Xp̃tꝫ Dñꝫ acquisivisse Virtutes morales n̄ales proprijs actibꝫ, illarũ q. carentiꝫ usq. ad acquisitionẽ fuisse negativꝫ =

Arumẽtꝫ

sic perurgeretur &c.ᵃ =

Nihil deffício, Lege infrà =

Assumptu sic p̄uadet: aliquas q̃q, L. virtutes priuari suo munere proprio, actuq; 1.rio, n̄ semp̃ ẽ inconueniens, ẽ aliqñ ẽ melius subto, ut vide= re ẽ in Xp̄to, et in beata Virg.e in Xp̄to enim fuit eutrapelia, philotymia, et tamen p̄dictis virtutes, ut asserunt Thoristæ inter quos Godoy, n̄ habu= erunt exercitiũ propriũ, q.a n̄ elegit Xp̄tus Iocos, et Ludos, circa quos eutrapelia versatur, nec paruos honores elegit, circa quos versatur philo= thymia, in beata Virg.e fuit virtus pœnit.æ et tamen fuit in illa sine exercitio proprij muneris, et actus 1.tij qui ẽ dolere de pec.to proprio. Ergo ex quo illis agens Xp̄ti frustraretur proprio exercitio, n̄ valet ab- solute inferre hoc derogare Xp̄ti perfectioni, q.a ipse carere proprio exer citio posset cedere in maiorẽ gloriã, et dignitatẽ Xp̄ti Dni. R. Thomas reputa= tur pro inconuen.ti ut videre ẽ infra q. 9. art. 4. quod illis agens Xp̄ti caruisset suo proprio munere, et contra ẽẽ Xp̄to maioris digni= tatis scias naales acquirere carendo illis pro aliquo tempore, quã here illas ab instanti sue Inceptionis infusas; adeoq tamẽ quare sit reputandus in Xp̄to pro inconuenienti priuari suis illis agentis proprio munere, et operatione, et contra quod ẽẽ frustra in Xp̄to illis agens, si proprio exercitio careret, ibi n̄ adducit D. Thomas, colligitur tamen ex doctrina ipsius infra q. 19. art. 3. quã doctus adducimus in 1.o prob. minoris prialis, quæ sic applicatur ad p̄posit: habere aliquid per acquisitionẽ carendo illo pro aliquo tempore tunc ẽ melius qñ dignitas acquirendi ẽ maior, quã sit perfectio fit, quæ acquiritur, sic enim fit, quæ acquiritur ẽẽ maioris dignitatis, quã dignitas acquisitionis, melius et nobilius ẽẽ subito, et Xp̄to illis habere per actionẽ infusas, quã expectare tempus ad illius acquisitiones carendo illa, quæ ẽ doctrina Diui Thomæ Loco citato; et contra si perfectio scientiæ naalis ẽẽ maior, quã dignitas acquisitionis illarum, tunc n̄ ẽẽ inconueniens, quod Xp̄tus illas acquireret, et quod illis agens Xp̄ti mansisset semp̃ priuatus suo exercitio, q.a id ẽẽ Xp̄to melius nali qñ carere p̄dictis scientijs; Ut ergo sit reputandus pro inconuenienti ẽ

necessarium rasserere, quod dignitas acquisitionis scientiarum naturalium est maior, quam perfectio gratiae scientiarum, quod est reducere rationes Interiorum, quam assumtio Christo esse nobilior, et effectus scientias naturales acquirere, et contra carentiam illarum usque ad acquisitionem, sicut careat prudentia naturali, esse negativam, ad rationem Interiorum in 1º prob. min.is prialis, Ubi cum D. Tha ex maiori dignitate acquisitionis Virtutum moralium supra perfectionem Virtutum moralium probavi Christum Virtutes morales naturales acquisivisse, manet ergo hactenus praeclara responsio Interiorum =

2º ex. Inclusa ratione quomodocumque ponantur Virtutes morales naturales in Christo sive per acquisitionem, sive per infusionem, debet servari modus Innaturalis rerum exactus a Virtutibus sic positis; sed si Virtutes morales naturales ponantur in Christo per accessum infusum, admisso tali modo positionis, non servaretur modus Innaturalis rerum exactus a praedictis Virtutibus sic positis: ergo non fuerunt Virtutes morales naturales Christo per accessum infusae; Mai. est certa, quia aliquo potest infundi Christo rerum naturalium, quin ipsi infunderetur species deservientes praedictis rebus; Min. vero probatur in sententia eorum, qui dicunt prudentiam naturalem non fuisse infusam, sed acquisitam a Christo, ponere Virtutes morales naturales in subiecto separatas a prudentia naturali est violare modum naturalem rerum, qui exigit non existere a priori Virtutes morales naturales sine prudentia, ut habetur ex D. Tha 1. 2ae q. 58. art. 3. ergo non stat praedicto modo poni Virtutes, et servari modum Innaturalem rerum =

Si ad hoc dicatur, quod in quocumque modo ponendi Virtutes morales naturales in Christo debet servari modus Innaturalis rerum quantum fieri potest, non tamen debet servari si ex hoc aliquod inconveniens sequatur, quod utique sequeretur si infunderentur Virtutibus moralibus naturalibus Christo Domino infunderentur illis prudentia naturalis; quia ex huius positione sequitur per medium eorum frustraneum esse illius agentis in Christo, quia careret suo proprio exercitio, quod est abstrahere species in agenda deservientes Domini naturalis Sequitur

siquidem infusa prudentia naturali deberent infundi species importantes illi deservientes, et iis speciebus deservientibus prudentiae naturali in Christo se extenderent ad omnia obiecta naturalia practice cognoscibilia, se extenderent ad omnia obiecta naturalia speculative cognoscibilia, siquidem species, per quas obiectum practice cognoscitur, etiam cognoscitur speculative; unde Christo per infusas fuisse species importantes ad omnia naturalia cognoscenda practice, et speculative; ex quo sequitur privari illum agentem Christi suo munere ═

Sed S. hanc solutionem obiicitur 1°. in hoc modo dicendi reputata pro inconvenienti, quod infusa prudentia naturali non infunderentur species importantes illi deservientes ad cognoscendum in eo gradu, quod infusa prudentia naturali deberent species infundi, et illum agentem Christi deberet manere privatum suo munere; unde maius inconveniens est in isto modo dicendi ponere prudentiam naturalem sine speciebus quae frustrarent illum agentem Christi fini; sed maius inconveniens est ponere in Christo virtutes morales naturales sine prudentia naturali, quam ponere prudentiam naturalem sine speciebus: ergo etc. probatur minor. Connexio virtutum moralium naturalium cum prudentia naturali non est minor, quam connexio prudentiae cum speciebus illi deservientibus, et aliae positis virtutibus moralibus naturalibus in Christo sine excepta prudentia naturali per defectionem deficeret Christo, quam posita prudentia naturali sine speciebus: ergo maius inconveniens est ponere in Christo virtutes morales naturales sine prudentia, quam prudentiam sine speciebus; probatur antecedens pro 2a parte prudentia supra virtutes morales addit perfectionem, per quam subiectum redditur formaliter, et simpliciter bonum, quod dat facultatem agendi, et bene agendi, species vero importantes supra prudentiam non addunt perfectionem per quam subiectum reddatur simpliciter bonum, sed tantum simpliciter facilius, per quas subiectum redditur simpliciter bonum: ergo per defectionem deficeret Christo deficienti prudentia: ergo maius inconveniens est ponere in Christo virtutes morales sine prudentia, quam prudentiam sine speciebus: ergo si in sententia contraria infusa prudentia deberent infundi species, et privari deberet illum agentem Christi suo

munere, similiter infusus fuisset Moralibus naalibus deberet infundi prudentia, ut privari illius agens supernaturalis suo munere, neque hoc dicatur arcessendo ex spirituibus kni ... propter actus acquirendae Virtutes morales naales =

Alia impugnatio solutio, ponere in supernaturalis infusionis omnes scientias naales excepta una; scilicet Ministerii principali, et simul ponere omnes species deservientes praedictis scientiis infusionis in infusis speciebus deservientibus Ministerii principali scientiae, sic hanc sig saluatur supernaturalis ab initio Intellectus habuisse ... omnium scientiarum naalium, Excepta Ministerii principali, ut sic simul Imperaretur, quod illius agens supernaturalis non esse frustraneus, non est Informis nais ..., ut sentiunt Thoster, imo sine fundamento dicitur ut ... Godoy disp. 24. num. 68. ... ponere Virtutes morales naales in supernaturali sine prudentia non est Informis nais ..., et contra non debere dici poni, sed potius deberet frustrari illius agens supernaturalis, quae ponere Virtutes morales sine prudentia naali; pro eo. Maius inconveniens est ... authores Imitatae sententiae ponere omnes scientias naales ... infusionis separatas a Ministerii principali, quae Manere illius agentis supernaturalis privatus suo munere: ... similiter Maius inconveniens debere reputari ponere omnes Virtutes morales naales in infusas sine prudentia naali, quae privari illius agentis supernaturalis suo proprio munere; pro eo. Inter Virtutes morales naales cum prudentia naali est maior, quae Inter scientias naales cum Ministerii ... facta, aliae prudentia ex ... in ... omnes Virtutes morales, ut potest omnes Regina, quod quidem non currit in scientia naali Ministerii ... facta Imparata ad omnes alias scientias: ... si separare scientiis naalis Ministerii ... factis ab omnibus aliis ... accessus infusionis est Maius inconveniens, quae privari illius agentis supernaturalis suo proprio Munere, a fortiori separari prudentia naalis a Virtutibus moralibus naalibus ... accessus infusionis erit maius inconveniens, quae frustrari illius agentis supernaturalis kni =

Restat tamen probare Min. ... ratione in sententiam illorum, qui dicunt prudentiam naalis simul fuisse infusam supernaturali kno cum Virtutibus moralibus naalibus

libus naturalibus, non tamen fuisse Christo infusas species impressas naturales de=
servientes prudentiae naturali, ne illius agens Christi maxime privatus suo mu-
nere, et probatur sic: ponere prudentiam naturalem per accidens infusam sine speciebus na-
turalibus illi deservientibus est violare modum connaturalem rerum, qui exigit ut non
ap.ts rei virtutis, seu habitus intellectivus sine speciebus illi deservientibus;
sicut quod praedicti authores negant posse connaturaliter intrinsece infundi scientias
naturales, et non infundi species impressas illis deservientes: quod sicut non
servaretur modus connaturalis rerum si infunderentur per accidens scientiae naturales, non
infunderentur species naturales illis deservientes, pariter neque modus serva-
retur connaturalis rerum si infusa prudentia naturali per accidens, non infunderentur
per accidens species naturales illi deservientes ad practicum cognoscendum =

Ulterius,
ut praecludatur solutio, quae hic poterat adhiberi, magis inconveniens est ponere
virtutes morales naturales per accidens infusas sine prudentia naturali, quam
privare illum agentem Christi suo proprio munere; sed hoc authores contra-
rii reputant inconveniens fugiendum: ergo et 1.us debent dicere, et conse-
quenter negare virtutes morales fuisse Christo per accidens infusas; probatur maior. Ma-
ius inconveniens est apud ipsos, quod scientiae naturales ponantur in Christo infusae per
accidens sine speciebus naturalibus, quam privari illum agentem Christi suo proprio
munere; unde secundum illos si semel scientiae naturales infunderentur, etiam spe-
cies naturales deberent infundi, et illius agens Christi deberet privari suo
proprio exercitio: sed cum prudentia naturalis non sit minus connexa cum spe-
ciebus naturalibus illi deservientibus, quam scientiae naturales cum propriis speciebus,
quibus indigent, magis inconveniens est ponere prudentiam naturalem per accidens infusam
sine speciebus naturalibus, quam privare illum agentem Christi proprio munere
ergo semel dato: prudentiam fuisse per accidens infusam est concedendum species
illi deservientes fuisse Christo per accidens infusas, et illum agentem Christi
fuisse privatum proprio munere, quod cum negent contrarii, debent etiam
negare virtutes morales naturales fuisse Christo per accidens infusas =

ily aut. ... e min. rãõe ... in sent. illorũ, qui dicunt fuisse Xpto p accessu infusas Virtutes morales, prudes nãals, et simul species naales deseruientes prudeñ naali, sic Vincentius, et Conon; aff. min. siquidem priuare illum agentem Xpti acquisitione specierum deseruientium prudeñ naali n̄ e informe nãis rerum: ergo prædicto modo ponendo Virtutes morales n̄ saluatur modus connaturalis rerum; prob. ant. priuare illum agentem Xpti acquisitione specierum deseruientium sciis naalibus n̄ e informe nãis rerum: ergo nec priuare illum agentem Xpti acquisitione specierum deseruientium prudeñ naali; prob. cons. tum quia species deseruientes prudeñ naali in Xpto se extendunt ad oẽs materias Virtutum moralium; ... comprehendunt oĩa naalia intelligibilia, tam practice, quam speculatiue, quia eadem species, quæ deseruit ad speculationem obti cognitionis, deseruit etiam ad practicam illius cognitionis, ergo si Xptus haberet infusas oẽs species deseruientes prudeñ naali, etiam haberet infusas oẽs species deseruientes sciis naalibus: ergo priuando illum agentem Xpti acquisitione specierum deseruientium prudeñ naali, sequeretur priuari acquisitione specierum deseruientium sciis naalibus: ergo cum hoc n̄ sit informe nãis rerum, nec illud e informe —

Tum prob. cons. priuare illum agentem Xpti Dñi acquisitione specierum deseruientium aliquibus sciis naalibus relinquendo locum ad acquisitionem aliarum specierum deseruientium aliis sciis n̄ e informe nãis rerum, ut concedunt authores contrarii, ergo similiter priuare illum agentem Xpti Dñi aliquibus speciebus deseruientibus sciis naalibus ut a se acquirendis relinquendo locum ad alias acquirendas n̄ e informe nãis rerum; ... eo ipso, quod Xpto essent infusæ p accessum oẽs species deseruientes prudeñ naali, et si Xptus n̄ haberet oẽs species deseruientes sciis naalibus, plures tamen haberet, quia p easdem species, p quas prudentia attingeret oẽs materias Virtutum moralium, scientias naales speculatiue attingeret, prædicta obta naalia: ergo id priuaret illum agentem Xpti Dñi acquisitione aliquarum, et plurium specierum, et si n̄ oĩum deseruientium sciis speculatiuis: ergo cum hoc n̄ sit ... nãas rerum, etiam ponere Xptum habuisse species deseruientes prudeñ naali p infusionem e ... nãas rerum: ergo Virtutes morales naales

morales naaus n̄ fuerunt Xpto ꝑ accenꝰ infusꝰ, ſ illas proprijs acti=
bꝰ acquisiuit =

§ Proponuntur argu.ta & Soluuntur

§ Argtũ 1. P.a Incluos, & ē argũtũ priale Intrīsicꝰ sent.is huius
Vnicꝰ, cui fidor Magr Godoy ad oppõtũ nrã Incluois defendendũ, quod sic pro=
ponit: Xpto huic ē Nobiliꝰ, & ꝑfectiꝰ habuisse Virtutes morales ꝑ accenꝰ infus=
vas à 1.o instanti sue Inceptionis, quã illas acquisiuisse ꝑ proprios actꝰ: g.o
dicendũ ē Virtutes morales fuisse Xpto huic ꝑ accenꝰ infusas; coa. ē bona
q.a oēs authores sive Nrã, sive oppõtũ Incluoꝝ defendant, Inueniuntur meo,
quod Xpto ē Incedendũ id, quod ē nobiliꝰ, & ꝑfectiꝰ; & hꝰ ex D. Thaũ in=
fra q. 17. art. 3. ans. ꝑ. carentia Virtutũ moraliũ pro aliquo tempore
magis preiudicat dignitati Xpti, quã accrescat ꝑfecionis ꝑ illarũ acquisitionẽ:
g.o Xpto nobiliꝰ, & ꝑfectiꝰ ē habuisse Virtutes morales ꝑ accenꝰ infusas à
1.o instanti, quã illas acquisiuisse; coa. ē bona ꝑ doctrĩ D. Thẽ Loco
citato, qui tunc dicit aliquid ēē nobiliꝰ, & ꝑfectiꝰ qñ. eiꝰ carentia magis pre=
iudicat dignitati, quã afferat ꝑfecionis illiꝰ acquisitio; pr. ans. 1.o carentia Virtutũ mo=
raliũ pro aliquo tempore priuat Xptũ ꝑfecione, quã reddita bonũ simpliciter, &
consequenter facit ēē n̄ bonũ simpliciter, ſ acquisitio Virtutũ moraliũ solũ reddit
Xptũ bonũ 2.o quid, scilt 2.o modũ hendi predictas Virtutes à se; g.o carentia
Virtutũ moraliũ pro aliquo tempore magis preiudicat Xpti dignitati, quã illi af=
ferat ꝑfecionis illarũ acquisitio =

Probr 2.o eiꝰ ans. Carentia Virtutũ pro aliquo
tempore ē peior, quã carentia acquisitionis illarũ: g.o carentia Virtutũ moraliũ
pro aliquo tempore magis preiudicat dignitati Xpti, quã afferat illi ꝑfecionẽ
illarũ acquisitio; pr. ans. Carentia Virtutũ moraliũ pro aliquo tempore reddit
Xptũ pro illo tempore n̄ bonũ simpliciter, carentia uero acquisitionis taliũ Virtutũ
reddit Xptũ n̄ bonũ 2.o quid: g.o illa carentia ē peior, quã ista; coa. ē bona, ans
uero pr. carentia Virtutũ moraliũ priuat Virtutibꝰ, quæ reddunt bonũ simpliciter

carea ut acquisitionis illarum. priuat acquisitione Virtutis, quæ tantus redderet 2ª quid bonus, scilicet 2º modo tendi Virtute: q carea Virtutis moralis pro aliquo tempore reddere non bonus simpliciter, talis, pro tali tempore, carea ut acquisitionis illarum reddere talis non bonus 2ª quid =

Ad hæc arguitur, pot 1ª tertii dig. ans. quod est nobilis, et perfectius 2ª se. neg. ans: quod est nobilis, et perfectius seruato ordine Inaali rerum. Do. ans. et neg. cog. ad prob.ª antis. neg. ans. ad cuius 1ª prob. dig. mai. priuat perfectione potentii illi pro tali tempore Inuenire seruato ordine Inaali rerum. Neg. mai: non potenti illi Inuenire pro tali tempore seruato ordine Inaalitatis. Do. mai. et ad 2ª p.tis maioris rem talis priuatos facere talis esse non bonus simpliciter pro aliquo tempore p Negatos bonitatis potentis illi Inuenire pro illo tempore, seruato ordine Inaali rerum, Neg. mai: non potentis illi Inuenire pro illo tempore, seruato ordine Inali rerum, Do. mai. et neg. min. q.d reddere bonus simpliciter, et 2ª quid, quatenus afficit ipsa Virtutis qu.ª ad subiectum; q.d 2ª sua subiectum prodicunt p acquisitione, et afficit illas 2ª modo Inaalis, quo debent poni in subiecto, saluato ordine Inaali rerum; et neg. cog. =

Ad 2ª prob.ª antis. Neg. ans. ad cuius prob. dig. ans. quoad 1ª p.tis reddere non bonus simpliciter negatione bonitatis potentis pro illo tempore Inuenire seruato ordine Inaali rerum. Neg. ans: non potentis Inuenire seruato tali ordine, Iedo. ans. et Neg. ans. quoad 2ª p.tis q.d carea acquisitionis nega de id, quod afficit acquisitio Virtutis, et cum hæc importet subiectum Virtutis cum debito modo Inaalis, carea dicit negatos boni simpliciter, quod habet p Virtutes morales 2ª sua subiectum, et boni 2ª quid, quod importatur p modos Inaalis tendi Virtutes naales, dictis p acquisitos, et neg. cons. ad prob. antis: priuat Virtutis pro tunc debitis, nego ans. inuenitis. Do. ans. quod sequitur quoad 2ª p.tis si solus attendatur ad modum communicabilis Virtutis, Do. ans. si attendatur ad existentiam Virtutis, quæ scilicet cum modo debito producto neg. ans. carea modo tendi Virtutes morales naales p acquisitione naaliter infert careas talis Virtutis, quæ naaliter poterit esse in subiecto cum tali modo;

Inde semel seruato

Unde servato ordine naali rerum n stat carere modo acquisitionis, et n care-
re substantia virtutis; et dicitur cons. 2° datas distinctiones; Xpto enim n e indecen-
tius, quod 2° se e melius, si quod e melius servato ordine naali rerum, nisi aliud
inster ex sacra scriptura. quia quod 2° se e melius n e debitum; unde eius carentia
e carentia negativa, quae n praejudicat Xpti dignitati; carentia vero eius, quod e debitum
Xpto servato ordine naali rerum e carentia privativa, quae in Xpto n debet poni;
ponunt tamen in Xpto Theologi multas carentias negativas perfectionis, ut carentia intensio-
nis gratiae habitualis, et charitatis, carentia intimationis unionis hypostaticae ut per
meritum habitae, et similiter carentia beatitudinis essentialis ut habitae per meritum; quae
omnes perfectiones, et si 2° se sint maiores, quia tamen n poterant invenire ser-
vato ordine naali rerum, melius fuit Xpto illis carere, et habere gratiam et cha-
ritatem, intimationes unionis hypostaticae, et beatitudinem essentialem ut de facto habet, quam cum
illis perfectionibus eas habere =

2° resp. ad argum. 2°. 1a ratio inclusionis, et doc-
trina inventa in 1a prob. et min. illius; ad eius prob. Neg. ant. ad eius 1a
prob. dist. mai. neg. min. quia acquisitio n solum debet considerari passive
sed 2° modum, quo refunditur in virtutibus habitis per acquisitiones, sed quod sint
a se, i. habenti illas; sed active, sed 2° dignitatem acquisitionis, quam pen-
sat D. Tho. infra q. 19 art. 3. 2° virtutum, et proprium acquisitionis, quam
ibi dicit esse maiorem perfectionem acquisitam, quia dignitas, et perfectio proprium acquisitionis
excedit in perfectione virtutis; qui excessus invenitur in acquisitione virtutum mora-
lium naalium; unde acquisitio virtutum moralium reddit Xptum bonum simpliciter, et
dignitate excellentiori, quam sit dignitas habendi virtutes morales naales per
infusionem a 1° instanti conceptionis =

Ad 2° prob. ant. Neg. ant. ad
eius prob. dist. ant. quoad 1a p. conc. nego quoad 2a et similiter neg. con-
quoad 2a p. illius antis =

2° argu. carere virtutes morales naales fui-
se Xpto per acceptionem infusarum n e inforne menti D. Tho. quod dicendum virtutes

Virtutes morales naales fuerunt per accens infusas. ans. sent.[a] negans virtutes morales naales fuisse Xpto Dno per accens infusas non procedit ex eo, quod si Virtutes Morales naales fuissent Xpto per accens infusae sequeretur aliquis pos frustra fuisse in Xpto, nullus enim author hac via probat non fuisse Xpto per accens infusas, nec nos probavimus; sed nisi ex infusione Virtutum Moralium Xpto Dno sequatur aliquis pos in Xpto frustrari, non est Informe menti D. Thomae negare fuisse Xpto Dno per accens infusas: ergo non est negandum fuisse in Xpto per infusionem; prob. min. si ex quo scientiae naales infunderentur Xpto Dno non sequeretur frustrari aliquis pos in Xpto, non esset Informe D. Thomae negare fuisse Xpto Dno per accens infusas: ergo si ex infusione Moralium Virtutum Dno Xpto Dno non sequatur frustrari aliquis pos in ipso non est Informe menti D. Thomae negare fuisse Xpto per accens infusas; cons. est pariter instar, et etiam ex eo, quod maius inconveniens videtur Xptum pro aliquo tempore caruisse Virtutibus Moralibus naalibus, quae instituunt subiectum bonum simpliciter, quam carere scientiis naalibus quae non reddunt bonum simpliciter, praeterea, quia si haberet scientias naales sine modo naali, quo petunt esse in subiecto, scilicet per acquisitas, non est inconveniens rei Xpti dummodo non sequatur aliqua Xpti pos frustrari; pariter quod Virtutes morales naales haberet sine modo naali, quo petunt esse in subiecto, scilicet per acquisitas non erit inconveniens rei Xpti dummodo non sequatur frustrari aliqua pos in Xpto Dno; ans. uo est D. Thomae infra q. 9. art. 4. in corp. ubi sententiam quam docuerat in 3. sent. dist. 14. art. 3. quaestiuncula 5. ad 3.um asserentem scientias naales, et species illius deservientes fuisse Xpto Dno per accens infusas, retractat ex eo, quod sequeretur illius operationem frustra poni in Xpto Dno, ac omissa tali infusione, et nulla alia ratione motus retractat talem sententiam ergo in via D. Thomae si praedictum inconveniens non sequeretur, standum esset priori sententiae, quam tradiderat in 3. sent. ergo negare Virtutes morales naales fuisse Xpto Dno per accens infusas non est Informe menti D. Thomae, nisi talis negatio fundetur in eo, quod ex tali infusione sequatur aliqua pos in Xpto frustrari =

Ad hoc argumentum poterat responderi, quod quamvis authores

neq. sent. & in recurrere pro illius defensione ad hoc, quod si Virtutes morales naales per accens fuissent infusae Xpto Dno sequeretur aliquas pot. frustrari in illo, tamen ex eo, quod fuissent per accens infusae sequeretur per consequens mediatas frustrari aliquas pot in Xpto Dno, siquidem ex eo, quod Virtutes morales naales fuissent Xpto Dno per accens infusae, sequeretur 2o dicta proponendo 2a. raone, quod deberet infundi prudentia naalis; ex infusione prudentiae naalis sequitur infusio specierum deservientium prudentiae naali; et ex infusione talium specierum sequitur dari plures species impressas deservientes rebus naalibus; quod non stare 2o dicta proponendo 2a raone; inde non nisi infundendi omnes species deservientes rebus naalibus; ex quo sequitur frustrari illas agentes in Xpto Dno; inde rao, qua D. Thom. fuit motus ad negandum scias naales fuisse Xpto per accens infusas, etiam militat ad probandum Virtutes morales naales non fuisse Xpto Dno per accens infusas; inde quod authores neq. sent. & non recurrant ad hoc quod sequeretur ex infusione Virtutum moralium frustrari aliquas pot. in Xpto Dno, non est quia tale inconveniens non sequatur ex infusione Virtutum moralium, sed quia hec rao est specialis ad probandum scias naales non fuisse Xpto Dno per accens infusas, et de illis omnino probat; ideo authores recurrunt ad speciales raones, etiam ex doctrina D. Thom. deductas; quas supponimus =

Fiet ad argum.

nego ans. ad eius prob. dissa. mai. neg. min. ad cuius prob. dist. ans.: mente D. Thom. ut explicatur loco citato, scilicet infra q. 9. art. 4. Dco ans. mente D. Thom. quatenus colligitur ex doctrina ipsius infra q. 19. art. 3. neg. ans. et distinguo cons.: mente D. Thom. ut explatur infra q. 9. art. 4. Dco. cons. quatenus colligitur tamen ex eius doctrina infra q. 19. art. 3. neg. cons. cons. probatio. Verum tenens; ad prob. antis. dissol. anti. dist. cons.: stando pure in doctrina D. Thom. q. 9. art. 4. Dco. cons.: q. 19. art. 3. nego cons. quippe Ang. Princeps infra q. 3. art. 4. ad asserendum scias naales non fuisse Xpto Dno per accens infusas recurrat ad hoc, quod sequeretur ex tali infusione illas agentes Xpti frustrari, tamen posita q. 19. art. 3. doctrina tradita, per quam pr. Xpti scias naales debuisse acquirere, quin sit necesse recurrere ad inconveniens allatum loco citato; quae doctrina etiam proba-

debuisse acquirere Virtutes morales naturaliter vsque ad assuendum fuisse Christo Domino Virtutes morales naturales per accensus infusas sufficientes quod non est? Infor-mis naturis rerum talis in fusio, sicuti in sententia communi Theologorum potuisse Christo Domino Intimatio Unionis hypostaticae, quae aliqua gratia frustratoria in Christo; & similiter sine aliqua frustratione potuisse Christus Dominus mereri gloriam essentialem animae, quin pro ali-quo tempore illa careret; et tamen quod non erat connaturale praedicta mereri, illa habuit sine merito; Unde ad assuendum aliquas perfectiones Christus a se habere, sine non habere a se, non est naturaliter recursus ad inconveniens frustrationis alicuius potius ex oppo-sito, quaevis ex hoc capite efficaciter probetur intentum, in aliis viis potest idem probari =

Argumentum 3°. circa Virtutes morales Christo Domino Inveniendas debent nume-rari Eutrapelia, et Phylothymia; sed istae duae Virtutes non fuerunt a Christo propriis ac-tibus acquisitae; ergo omnes Virtutes morales fuerunt Christo Domino per accensus infusae; con-sequentia bona, quia non stat servato ordine connaturali rerum, quod ex Virtutibus moralibus ali-quas habeat Christus per infusionem, et alias per acquisitionem, sicut ex scientiis naturalibus non stat servato ordine connaturali rerum aliquas habere Christum per infusionem, et alias per acquisitionem habere; minor, et probatur, in Christo Domino non fuerunt actus acquisitivi praedic-tarum Virtutum; ergo non fuerunt a Christo Domino propriis actibus acquisitae; probatur antecedens actus acquisitivi Virtutis Eutrapeliae versantur circa Iocos, et Ludos, qui sunt materia propria Virtutis Eutrapeliae, ut docet Divus Thomas 2.2. q. 168. art. 2. similiter actus acquisitivi Virtutis Phylothymiae versantur circa parvos honores, qui sunt materia propria praedictae Virtutis ut docet 2.2. q. 129. art. 2. sed praedicti actus in Christo non fuerunt; quod ostenditur et minor, quia Ioci, et Ludi non decent agentes res magnas, qualia agebat Christus. Nec parvos honores appetere Christum decebat, cui magni debebantur honores, ergo etc. Et praeterea, quod impugnando solvunt Thomistae, rationis Inclusivae dixerunt non fuisse in Christo Domino exercitium Virtutis Eutrapeliae, et Phy-lothymiae; ergo etc.

Ad argumentum respondeo distinguendo maiorem, nego minorem, ad cuius probationem nego antecedens, ad probationem distinguo maiorem, nego minorem, ad cuius probationem distinguo antecedens, si enim actus externos

circatalis

circa tales materias sdo. ans. actus internos eliciendo circa prædictas materias neg. ans. Circuit enim Xptus Dnus recta electione circa materiam Eutrapeliæ, quemadmodum circa materiam Phylothymiæ, quem electio Xpti decebat, et per illos prædictas Virtutes acquisiuit, et negat. con. =

Potest tamen sic doceri Philosophice, ad Virtutes Eutrapeliæ non solum pertinere ludos, et iocos appetere, sed etiam determinare per proficiens amorem, sicuti diximus de Magnificentia, et Liberalitate circa divitias; Unde hac via salvantur in Xpto Dno exercitia propria prædictarum Virtutum acquisitarum, quod etiam docuit D. Thomas 2.2. q. 129. art. 2. in fine Corporis, Ubi de Phylothymia sic; Laudatur enim quandoque, qui amat honores, quandoque autem, qui non curat de honore, prout scilicet utrumque moderate fieri pot. =

Ad 2. prob. ultimi antis. desumptus ex eo, quod impugnando solutionem 1. rationis includimus diximus non salvari in Xpto exercitia primaria Eutrapeliæ, et Phylothymiæ; nam illud dictum fuisse non asserendo, et sentiendo ita esse, sed supp.do ut a contrariis admissum ad redarguendum illorum solutionem =

Arg.tum 4. Ex eo quod ponantur Virtutes morales in Xpto per ex acquisitionem sequuntur aliqua inconvenientia non admittenda per dicendum est. Virtutes morales fuisse Xpto Dno per acceptionem infusas; pr. ans. 1. sequeretur Virtutes morales fuisse aliquando imperfectas in Xpto; hoc non debet admitti: ergo = pr. mai. Si Xptus Dnus per proprios actus acquisiuisset Virtutes morales, etiam per proprios actus procurasset ad augmentum illarum; sed Virtutes augmentum expectantes inveniuntur in statu imperfecto: ergo sequeretur fuisse aliquando Virtutes imperfectas in Xpto =

2. ans. sequeretur Xptum non exercuisse omnes suos actus modo perfectissimo inter proprios Dnus; sed hoc est indecens Xpto: ergo = pr. mai. sequeretur actus, per quos acquisiuisset Virtutes morales non processisse ex habitu; sed actus procedentes a poa medio habitu perfecti modo procedunt, siquidem habitus dat facilitatem ad operandum, ergo sequeretur Xptum non exercuisse suos actus modo perfectissimo =

Obta 3.ª ideo ans. inconueniens e Negare Xpto perfectiones, quas puras creaturas Ince-
dita, si ponatur Virtutes morales in Xpto perfectae acquisitiones esse illi denegandae; perfectio
Incerta puras Creaturas; ergo pr. min. adamo Incedita hec perfectio, quod a sua In-
ditione fuerit perfecta per habitus Virtutes morales ad eliciendum prompte, et fa-
cilite actus Virtutes morales; ergo ex acquisitione Virtutes morales in Xpto sequi-
tur esse Xpto neg.³ perfectiones, quas Incedita puras Creaturas =

Licet hoc argutus soluendum
esse a Interiis, siquidem ipsi Incedunt Xptus huius scientias naturales proprijs ac-
tibus acquisiuisse, et inconuenientia proposita aeque probant [illegible] acquisitiones scientiarum,
ac [illegible] Virtutes morales acquisitiones; Inde recta neg. ans. ad cuius 1.³ prob.
neg. mai. ad eius prob. negr. mai. quia Xptus huius per 1.³ actus acquisiuit Virtu-
tes cum oi intensione, quo erat decens Virtutes esse in Xpto, et cum ea intensione
qua esset in Xpto virtutes infusiones illi Inuenirent; Acquirere per proprios actus
augmentum fuit pertinet ad potentia imperfecta, quae plus impedimentis intrinsecis,
quas expirant [illegible] se explicant 2.³ totus virtutes pros, sibi Inaalte potentes In-
[illegible] 1.³ quas naalta poss explaci; Xptus erat potens perfectus immunis ab impe-
dimentis Inde in 1.º actu explicabit totus intensiones, sibi Inaalte potentes
Inuenire; Sicut in acquisitione scientiarum naturalium, quas in 1.º acquisiuit fuerunt in
Xpto cum tota intensione Inaalte potenti illis Inuenire, et quas Xpti dignitas dece-
bat =

Ad 2.³ prob. dig. mai. modo perfectissimo pro tunc sibi debito
neg. mai: modo perfectissimo simpliciter, et absolute, non tamen potenti pro tunc Inna-
alta Inuenire Xpo. mai. Et Issa min. loquendo de modo perfectissimo pro tunc
sibi debito neg. coa. ad mai. prob. Issa. mai. dig. min. modo perfectiori
debito tamen Xpto pro oi elicientia neg. min: non debito Xpto huius pro oi
elicientia, nec potenti illi Inaalte Inuenire pro oi elicientia Ido. min.
et negr. coa. loquendo de modo perfectissimo sibi debito; Sicut actus, quos Xptus huius
scientias naturales acquisiuit, processerunt a Xpto modo perfectissimo sibi debito,
et non procederet eius modo perfectiori, quo actus procedunt a gratia, et habitu fuit

Causa negativa, ita dicendum de actibus, quos Christus habuit virtutes morales naturales acquisitivas ==

Ad 3.^m

Ad 3. prob.^m antecedentis dicitur: maior non sit incompossibilis alia maiori perfectioni Christo debita, nego maiorem; si sit incompossibilis, nego maiorem; et dico minorem: perfectio necessaria pure causaliter, et aliquando impossibilis cum maiori perfectione Christo debita, nego minorem; non impossibilis, do minorem; ad minorem prob.^m concesso antecedente, de quo D. Thomas 1. p. q. 95. art. 3. disquirit cons. 2.º datas distinctiones. Adam enim quando fuit conditus in etate perfecta, et in corpore, et doctor hominum constituebatur cum illo incepisse virtutes morales naturales; sicuti fuit inveniens partem similis rationes fuisse illi infusas scientias naturales, quia fuit productus a Deo in statu gubernandi, quod sine scientiis fieri non potest; sic D. Thomas 1. p. q. 94. art. 3. ex qua doctrina sequitur, quod si Christus habuisset naturam humanam assumpsisset non in aetate infantili, sed perfecta, similiter cum natura accepisset per infusionem virtutes morales naturales, et scientias naturales, quia tunc non decebat expectare tempus acquisitionis illis carendo ==

Ex dictis sequitur, quod quando D. Thomas infra q. 15. art. 2. docet fomitem peccati non fuisse in Christo, quia virtutes fuerunt in Christo in summo gradu perfectionis, non est intelligendus D. Thomas de virtutibus moralibus naturalibus, sed de virtutibus moralibus per se infusis, quod etiam ex eo constat, quia D. Thomas de eisdem virtutibus, de quibus docuerat in puncto art. 2. fuisse in Christo, de eisdem infra q. 15. art. 2. tradidit in Christo fomitem locum ob suam perfectionem non dedisse, siquidem se remittit ad art. 2.^m praesentis quaestionis; et sic de virtutibus moralibus per se infusis loquitur Angelicus Praeceptor, quia loquitur de virtutibus per se inseguitis ad gratiam habitualem cum illius proprietatibus: ==

Et quod virtutes morales per se infusae sint incompossibiles cum fomite peccati et efficaciores ad illius extinctionem, ex eo patet, quia fomes tollitur per hoc, quod appetitus subditur rationi, et quo perfectius subditur eo perfectius tollitur, et si in perfectissimo gradu sit subiectio, extinguitur fomes; virtutes per se infusae perfectius subiciunt appetitum rationi, quam virtutes naturales, ut patet

magis Inviungentes cum Deo, siquidem is proprietates gratiae, quae est divinae naturae participatio, sicuti error circa aliquod objectum tollitur per opinionem naturalem, et per fidem supernaturalem; efficacius tamen per fidem supernaturalem, ita subdi appetitum rationi potest esse, et per virtutem naturalem ex motivo naturali, et per virtutem supernaturalem, efficacius tamen per virtutem supernaturalem procedentem sub motivo supernaturali =

Dubium 4.^m

Quando Christus Dominus acquisierit virtutes morales naturales?

In hac difficultate duplex est sententia. 1.^a asserentium Christum Dominum in 1.º instanti suae conceptionis acquisivisse virtutes morales naturales, ut per hanc viam salvent nunquam Christo Domino defecisse perfectiones virtutum moralium, quae reddunt bonum simpliciter subjectum, nec perfectiones, et dispositiones illas acquirendi; sic sentiunt quidam, quos suppresso nomine refert Nazarius in praesenti. Induuntur vnica; illam amplectitur Cabrera disp. 2. Inclusive 2. Mag. Herrera in manuscriptis circa praesentem art.^m dub. vnico Inclusive 6. = Oppositam tamen defendit Araujo in praesenti art. 4. dub. 1. Nazarius, Ciquellus, et Valentia, quos sequuntur alii authores, qui, ut vidimus dub. praecedenti, asserunt virtutes morales naturales fuisse Christo per accidens infusas, qui ideo ponunt illas in Christo per infusionem ut salvent illis non caruisse pro aliquo tempore; Unde apud ipsos ex quo non habuerit Christus praedictas virtutes per infusionem, bene sequitur illas non habuisse in 1.º instanti; et contra quod ex suppositione ut illas acquisierit non acquisivisse illas in 1.º instanti suae Inceptionis, quod suppositis sit =

Inclusive: Christus Dominus virtutes morales naturales non acquisivit in 1.º instanti suae Inceptionis; quia ideo ponunt virtutes morales in Christo per acquisitionem, et non per infusionem, ut salvent Christum virtutes morales naturales habere, et eas habere securato modo Inaaliorum, ut vidimus dub.

Virtutes dub. anti, siquidem tales Virtutes ponuntur in Christo non solum ut humanitas sit perfecta per illas, sed ut connaturali modo sit perfecta per illas. Ergo taliter debent poni acquisitae a Christo, quod non solum habeat eas per acquisitionem, sed servato modo connaturali habendi eas per acquisitionem, siquidem connaturalitas habendi Virtutes morales naturales, et dico habeat eas per acquisitionem, et per connaturalem acquisitionem; unde si ex aliquo capite provenire quod in Christo non debent servari 2. connaturalitas in habendo Virtutes morales naturales, ex illo etiam infertur non debere servari 1.ª connaturalitas; sed si Virtutes morales naturales ponantur acquisitae Christo Domino in 1.º instanti suae Conceptionis, non servatur modus connaturalis habendi eas per acquisitionem: ergo non fuerunt acquisitae a Christo Domino in 1.º instanti suae Conceptionis; probatur minor subsumpta: modus connaturalis habendi tales Virtutes per acquisitionem supponit modum connaturalem habendi ea a quibus pendet talium Virtutum acquisitio; sed ea, a quibus pendet Virtutum moralium naturalium acquisitio, non Inveniuntur Christo modo connaturali, si in 1.º instanti Virtutes acquisivisset: ergo nec tales Virtutes haberet acquisitas servato modo connaturali; probatur minor: acquisitio Virtutum moralium naturalium dependet a speciebus repraesentantibus obiecta Virtutum moralium naturalium, circa quae debent versari actus productivi Virtutum moralium naturalium; sed species naturales praedicta obiecta repraesentantes non Inveniuntur Christo Domino connaturaliter: ergo etc. probatur minor: in tali casu praedictae species Invenirentur Christo per infusionem per acceptionem: ergo non Inveniuntur modo connaturali; consequentia bona quia species naturales solum Inveniuntur naturaliter quando per Virtutem illius agentis abstrahuntur a phantasmatibus; antecedens vero probatur quia pro 1.º instanti Conceptionis non poterant esse praesentia illius agenti Christi phantasmata omnium obiectorum moralium Virtutum, servato modo connaturali, hoc est dependenter a sensibus internis, et externis, quae pro 1.º instanti Conceptionis non poterant naturaliter Loquendo a tot obiectis immutari, neque illius naturaliter occurrere: ergo in tali casu praedictae species Invenirentur Christo per infusionem, et si illas acquisivisset Virtute illius agentis hoc non intelligeretur nisi magno interveniente Miraculo, hoc est supplente Deo Ineruvas sensuum internorum, et externorum, et faciendo illius agenti praesentia omnia obiecta Virtutum moralium, quod non est minus inconveniens, quam asserere fuisse Christo Domino infusas per actus omnes

species repraesentantes omnes Materias Virtutis Moralis naturalis =

Instabis 2.º Incontrarios quod aliqua Virtus moralis naturalis proprijs actibus acquisibilis à Christo Domino, ab ipso non adquireretur, reputatur Magnum inconveniens: ergo similiter debet reputari inconveniens et à fortiori quod aliqua species naturalis acquisibilis à Christo per Virtutis illius agentis ab ipso non adquireretur: ergo etiam debet reputari inconveniens, quod species sensibiles acquisibiles à Christo Medijs sensibus internis, et externis, à quibus mediate pendet Virtutis Moralis acquisitio, ab ipso Christo non acquirerentur; sed si Virtutes Morales naturales in 1.º instanti suae Inceptionis Christus Dominus adquisivisset, licet illas agens non abstraxisset omnes species deservientes tali acquisitioni, licet sensus interni, et externi non exercuissent suum proprium munus circa omnes tales species ergo dicendum est Christum Dominum non acquisivisse Virtutes morales naturales in 1.º instanti suae Inceptionis =

Ex quo ulterius arguitur in adversarios; si aliqua Virtus moralis fuisset Christo per accens infusa, omnes essent per accens infusae, et similiter si una species abstrahibilis per illius agentis esset per accens infusa in 1.º instanti Inceptionis Christo Domino, omnes species deservientes acquisitioni Virtutis moralis essent tunc per accens infusae Christo Domino: ergo similiter si aliqua species sensibilis à quibus pendent intelligibiles species, quae causantur per Virtutis illius agentis esset per accens infusa, pariter omnes species sensibiles essent per accens infusae in 1.º instanti suae Inceptionis; sed sensus interni, et externi Christi Domini non potuerunt naturaliter Loquendo pro 1.º instanti Inceptionis Christi Ministrare omnes species sensibiles, à quibus pendent species intelligibiles repraesentantes omnia obiecta Virtutis Moralis: ergo deberent omnes species sensibiles esse per accens infusas, et consequenter si in 1.º instanti Inceptionis Christus Dominus Virtutes naturales acquisivisset non servaretur ordo naturalis in Virtutis Moralis acquisitione; quod est inconveniens non devorandum à docentibus Virtutes morales naturales non fuisse Christo Domino per accens infusas =

Sed ad propositum rationis cum sua Instantia respondeatur Verum quidem esse

n potuisse Xpus Dnus acquirere ox Virtutes morales in 1.° instanti suae Incessionis, quin ad hoc miraculum interveniret ex parte eorum, a quibus pendet per dicta Virtutum acquisitio; quia erat necesse, quod ille agens Xpti, ne frustra esset in illo, abstrahere species deservientes ad cognoscendum omnia obiecta Virtutum moralium, et ad hoc requirebatur, quod ministerio sensuum externorum, et internorum haberet intra se phantasmata, a quibus ille agens tales species abstraheret, quae omnia in 1.° instanti Incessionis Xpti non poterant sine miraculo evenire; quod tamen tale miraculum interveniret est quid Inaale rei Xpti, et Insecutum ad ipsius Unionis hypostaticae per affectionem debitum humanitati Xpti Dni, cui debebatur quod in 1.° instanti Incessionis haberet omnes Virtutes morales, et quod eas haberet perfectiori modo habendi, quod est eas habere acquisitas per proprios actus; Unde quod non salvetur modus Inaalis rerum intentus per rationes nihil infert, quia talis modus est Inaalis non rerum purum creaturarum, non vero rerum naturae humanae suppositatae a Verbo Divino.

Licet ad solutionem obiectionis deficere ex eo quod supponit id, quod negant authores nostrae sententiae, scilicet quod Xpto sit debitum, quod pro 1.° instanti suae Incessionis haberet omnes Virtutes morales naales, et quod illas haberet per acquisitionem; habere illas per acquisitionem excludit debitum habendi illas pro 1.° instanti, et infert necessitatem, attentis naturae rerum, acquirendi illas successive temporis, quod sic ostenditur. Ex perfectione Unionis hypostaticae sequitur, quod sit debitum Xpto, quod eius Vis acquisitiva Virtutum moralium reducatur ad actus 2.os, ut tales Virtutes haberet a se; sed similiter ex Unione hypostatica sequitur quod aliis potentiis Xpti, a quibus pendet Virtutum moralium acquisitio, reducantur ad suos proprios actus 2.os, ut Xpus haberet a se ea, a quibus pendet Virtutum acquisitio, quia hic est melior modus habendi, quamvis sit necesse pro aliquo tempore per dictis carere et Doctor ex dictis dub. praecedenti in 1.a ratione Inclusionis per miraculum, de quo obiectio, interveniret non est quid Inaale, sed potius invertit ordinem Inaalem rerum qui deberet servari in Xpto ex suppositione quod acquisierit Virtutes morales naales; quare in Xpto contra Inaalem ordinem rerum est quod Virtus acquisitiva Virtutum naalium non privetur suo munere, et non est contra ordinem Inaalem rerum, quod

illius operis Xp̃i abstrahendo ab eius speciebus deservientibus tali Opni? Et ulterius quaere
ñ erit d̃o ordis Inaalis rerum in Xp̃o quod sensus interni, et externi haberent
Incursum, quas naaliter possent habere, in praedictarum specierum acquisitionem, et praedic-
tarum Virtutum acquisitio ab omnibus relatis deberet ut Inaaliter habeatur; potius pro
perfectione Xp̃i Venit dicendum quod sensus interni, et externi habuerunt ex omni perfecti-
one propria talium potentiarum Incursum proprium in Virtutum acquisitionem =

2.º Impugnatur solutio adhibita ratione Inclusionis, et eius Infirmatur; Si praedicta solutio Invinceret
esse Xp̃o Inaaliter debitum Virtutes morales naales habere per acquisitionem
in 1.º instanti suae Inceptionis, et sic illas de facto habuisse, sequeretur Xp̃o
esse Inaale, et debitum gratiam habitualem, et dona ad illam Insecuta, et gloriam animae
habere in 1.º instanti suae Inceptionis per acquisitionem per meritum, et consequenter sic praedicta de facto habuisse; sed gratiam habitualem, et dona ad illam Insecuta, et glo-
riam animae nullus Theologus Incedit fuisse Xp̃o Inaale, et debitum habere per meritum
in 1.º instanti suae Inceptionis: ergo idem dicendum de Virtutibus moralibus naalibus;
probatur sequela: interveniente miraculo optime potuit Xp̃us hanc habere gratiam habitualem
et dona ad illam Insecuta, et gloriam animae in 1.º instanti suae Inceptionis, et
simul per meritum illa habere: ergo sequeretur esse Xp̃o Inaale, et debitum praedicta
habere in 1.º instanti suae Inceptionis, et per meritum illa habere in 1.º instanti
suae Inceptionis; ant. est Mag.ri Godoy tom. 3. in 3.3 p.3 disp. 51. §. 8. In-
clusione 4.ª con.us probatur Miraculum requiritur ut gratiam habitualem, et dona ad illam
Insequuta, et gloriam animae per proprios actus habere, scilicet per meritum, non tollere quod
esse Xp̃o Inaale, et debitum habere illa per proprios actus in 1.º instanti suae In-
ceptionis: ergo etiam probatur ant. Miraculum requisitum ut Virtutes morales naales habe-
at in 1.º instanti per acquisitionem, non tollit quod illarum acquisitio in 1.º instanti
exercenda sit debita Xp̃o hanc solam Intuitione suae Inclusionis: ergo idem de
Miraculo requisito ad merendum pro 1.º instanti gratiam habitualem, et gloriam
animae; probatur con.a Si in Xp̃o est ponendum debitum esse miraculum ad aliquam perfectionem
habendam per acquisitionem in 1.º instanti suae Inceptionis, potius erit illi debitum mira-

culy ad hendy predicto modo pfios supnals, quq naals: g; px. ant. pfio supnalis e magis debita Xgto Xno, quq pfio ordis naalis: g modo ex se nobilior hendi Virtuts supnals, qui e here pacquisitos e magis debita, quq modo ex se nobilior hendi pfios naals g militi requisita ad hendum modo ex se nobiliori pfions supnals si magis debita, quq requisita ad hendy pfions naals modo ex se nobiliori: g si miraculy requisity ad hendy modo ex se nobiliori pro I.° instanti suj Inceptiois pfions naals e debity Xgto Xno a fortiori miraculy requisity ad hendy modo ex se nobiliori pro I.° instanti ~~suj Inceptiois pfions supnals~~, erit debity Xgto Xno: Ex quo sequitr ee debity Xgto Xno grag hials, e gloriq aie pro I.° instanti suj Inceptiois here, e simul quod illa p meritu hear, qud e D.° Thomas, e expresse D.ª Xiuy Thog in fia q. 19. art. 3.

Tertia impugnatio solut: asserere Xgty Xny oes Virtutes morales naales acquisivisse propriys actibg, et simul illas acquisivisse in I.° instanti suj Inceptiois e D.ª D. Thy doctig in fia q. 19. art. 3. g in Via Thomary n pot sustineri; px. ant. asserere Xgty Xny oes Virtutes morales naales acquisivisse p proprios actg, e n caruisse illis pro aliquo tempore e D.ª doctig D. Thy. Loco citato: g et asserere illas acquisivisse in I.° instanti suj Inceptiois; px. coa. asserere ex Vna parte Xgty Xny grag hials, e gloriq aie, sciaq; supnales acquisivisse p proprios actg, scilt p meritu, e simul dicere in I.° instanti suj Inceptiois illa acquisivisse, e n caruisse illis pro aliquo tempore e D.ª doctig D. Thy Loco cit.° g et asserere oes Virtutes morales acquisivisse p proprios actg, e n caruisse illis pro aliquo tempore; ant. e notg in D. Tho. Loco citato ubi ait: Unde nec grag, nec scientig, nec beatuds aie meruit, q.ª opporteret quod Xgty aliqu.do illis caruisset; Ubi negat Xgto Xno talia acquisivisse p proprios actg, q.ª n stat talis acquisitio sine Carentia illary pro aliquo tempore; coa px. Et si posset stare acquirere Xgty p meritu grag hials, sciaq, e gloriq aie sine eo, quod illis caruisset miraculo interveniente, hoc n obstanti dicit

D. Thom. quod illis caruisset pro aliquo tempore, si illas acquisiuisset, & contradicit quod tale miraculum non est debitum Christo Domino, nec illi fuisset decens si acquisitiones predicta habuisset: ergo similiter dicendum D. Thom. est dicendum quod et si Christus Dominus potuerit habere omnes Virtutes morales naturales illis caruisse pro aliquo tempore miraculo interueniente, hoc non obstante dicendum illis pro aliquo tempore caruisse, si illas acquisiuisset; & quod miraculum intentum ab opposita sententia non fuisset Christo debitum, nec illi de facto decens

Proponuntur Argumenta

Arguitur 1°. Deus Incluos, et aliq. rationes, eo Christus Dominus Virtutes morales naturales non acquisiuisset in 1°. instanti suae Conceptionis, quia non seruaretur in illis occurrentibus ad tales acquisitiones modus connaturalis rerum; sed hoc non probatur: ergo etc. probatur minor. siue Christus omnes Virtutes morales naturales acquisiuisset in 1°. instanti suae Conceptionis, siue successu temporis non fuisset in omnibus seruatus modus connaturalis rerum: ergo; probatur antecedens. si illas acquisiuisset successu temporis adhuc quaelibet acquisiuisset per 1.um actum cum omni perfectione intensiua possibili. Verum sic ordinarius occurrit tali Virtuti; sed in hoc non seruaretur modus connaturalis rerum ergo; maior videtur certa ex eo quod non videtur decens quod Christus habuerit Virtutes in statu imperfecto, qualiter essent in illo si a principio non haberet totas perfectiones intensiuas harum Virtutum; probatur minor. modus connaturalis acquirendi Virtutes morales naturales est taliter generari per actum quod detur locus ad illarum augmentum decursu temporis deinde, sic distinguitur inter hoc: ergo cum Christus per 1.um actum producere habitum Virtutis cum tota perfectione intensiua non relinqueret locum ut successu temporis perueniret ad illius augmentum, et contra non esset modus connaturalis rerum talis Virtutis acquisitio

Ad hoc arguitur in sententia Mag. Medina, & Cipullo erat concedenda maior, et negando minor. & ad eius probationem negando antecedens. ad cuius probationem negando maior. Medina concedit Virtutes

morales naales, fuisse Xpto Dno per accens infusas; postea tamen successu temporis asserit Xptum Dnum acquisiuisse augmentum illarum ═

Non tamen videtur informe ordini naali rerum quod Xptus Dnus in 1º instanti suae Inceptionis habuerit omnes Virtutes morales a Deo infusas, et quod non fuerint illi infusae cum omni perfectione intensiua sive naali; sed in statu imperfecto Virtutis quod docet D. Thomas infra q. 12 art. 2 ad 1um, ubi ex eo probat quod Xptus profecerit in scientia acquisita, non vero in scientia beata, seu infusa, quia istae fuerunt effectus agentis infiniti, qui potest simul totum operari, perfecta a principio ea habuit cum omni perfectione, illa vero scilicet acquisita fuit effectus illius agentis, qui non simul totum operatur, sed per successiue: Verba D. Thomae sunt: ad 1um dicendum quod tam scientia infusa animae Xpti, quam scientia beata fuit effectus agentis infiniti Virtutis, qui potest simul totum operari, et ita in neutra scientia Xptus profecit, sed a principio eam perfecte habuit; sed scientia acquisita causatur ab illo agente, qui non simul totum operatur, sed successiue; et ideo non habet secundum hanc scientiam Xptus a principio non sciuit omnia, sed paulatim, et post aliquod tempus. Ergo secundum hanc doctrinam non stant Virtutes morales esse a Deo infusas Xpto in 1º instanti suae Inceptionis, quod est esse effectum agentis infiniti Virtutis, qui potest simul totum operari, et non esse infusas cum omni perfectione intensiua ═

Ligatur quarta sententia affirmans Virtutes morales naales fuisse Xpto Dno per accens infusas ex eo procedit quia carentia Virtutum moralium pro aliquo tempore ponit imperfectionem in Xpto; sed sola carentia perfectionis intensiuae est ponere imperfectionem: ergo ═ Praeterea si Xpto ob suam summam perfectionem est debitum quod in 1º instanti Inceptionis Virtutes morales naales infundantur, etiam erit debitum quod cum omni perfectione intensiua infundantur, hoc enim debitum necessario exigit Xpti summa perfectio ═

Mag. noster Cipullo asserens Xptum Dnum Virtutes morales naales acquisiuisse, et non in 1º instanti Inceptionis, sed successu temporis, dicit quod 1º habuit illas in statu imperfecto, quas perfecto,

ad modū, quo Intingit in aliis hominibꝰ, ut Servat modū Inaalis acquirendi Virtutes naales in Xpo, s' hoc n' ē servare in Xpo modū Inaalē acquirendi Virtutes morales naales, s' ponere in ipso impfectioē in modo acquirendi Virtutes morales naales, ut patebit ex solutiōe argumenti =

Resp. igitur ad argumentū Dist. mai. neg. min. ad eius prob. neg. ant. ad eius prob. Dist. mai. neg. min. ad eius prob. Dist. ant. Loquendo de Modo Inaali quatenus excercetur in agenti pfecto neg. ant. quatenus excercetur in agenti impfecto Co. ant. et nego cons. Ex quo hoc dico 1° habitus Virtutis acquiritur, n' acquirantur illum cum tota pfectioe intensiua, n' Valet inferre quod Xpus Dns servato eodem Inaali [illegible] debeat 1° acquirere habitus Virtutis in statu impfecto, et postea successiue temporis illius augmentum; sicuti ex quo hoc n' p Unum actum, s' p plures deuentum ad generandos habitus Virtutis moralis naalis, ad hoc Inuiderati in statu impfecto, ut docet D. Thom. 1. 2ª q. 51. art. 3. in corp. ex hoc n' sequitur quod Xpus Dns p Unicum actum Virtutis moralis naalis n' producat habitum; qa ē agens pfectus immune ab oī impedimento et ab inclinatiōe ad oppositum bono honesto morali; quapropter p quemlibet actum pfecte, et firmiter adheret obto Virtutis; et ex hoc capite procedit quod operaretur cum oī intensiōe in 1° actu circa materiam cuiuslibet Virtutis, et consequenter quod p 1^m actum acquireret quamlibet Virtutem moralem cum oī intensiōe potenti illi Inuenire, qa in Xpo nullum erat impedimentum ne cum tota intensiōe tenderet in quodlibet obtum bonum morale; Unde quantum ad hoc operabatur Xpus ad modum agentis naalis, quod quidem n' impeditum operatur 2^m ultimum poss., id ē explicando totam suam Intinēm =

Sed D. hanc solum veritate, de acquisitiōe Virtutum moralium quantum ad hoc quod p 1^m actum sive acquirit cum tota pfectione intensiua, S. n', Loquendum ē sicuti de scijs naalibus acquisitis a Xpo Dno; s' scias naales n' acquisiuit cum tota intensiōe p 1^m actum, s' nec Virtutes; cons. ē bona, et mai. certa. Min. pr. ex D. Tha infra q.

12. art. 2. in corp. et ad 1.3 in fine corp. sic hr: Loqu. de scia naali acquisita, et ex hoc sequitr quod in aia Xpti aliquis habitus scis fuerit, qui p huiusmodi abstractios specierum potuerit augmentari; Et ad 1.3 inter alia sic hr: scia acquisita causatr ab illo agenti, qui n simul totum operatr, s successiue, et ideo 2.3 hanc scim Xptus n a pncipio sciuit oia, s paulatim, et post aliquod tempus, scilt in pfecta etate; g Xptus Dnus scias naales n acquisiuit cum tota intensitate p 1.3 actum, aliqua scia naalis in Xpto n habuisset augmentum, quod e D. Th. Thg Verbis relatis =

Resta ad obiectiones Dera mai. neg. min. ad cuius prob. Diu Verbis D. Thg neg. coa. ad Saluandum doctum D. Thg. Loco relato sufficit quod Xptus Dnus n acquisiuit simul oes scias naales, s Dnus post aliquod; g p hoc saluatr quod scia naalis fuerit in Xpto augmentata, n Loqu. de scia naali in specie athoma Insiderata, sed sumpta in genere; Vnde n Loquitur de augm.to intensiuo eiusdem habitus, s de augmento quasi extensiuo, quod e p acquisitionem habitus specie distincti; nec in D. Tha e aliquod Verbum, ex quo colligatr ipsum Loqui de scia naali in specie athoma Insiderata, et consti de augmento intensiuo, et p hanc doctum satisfio testio Dni Lucae 2. cap. ubi dicitr: Et Jesus proficiebat sapientia et etate, et gratia apud Deum; imo ad satisfaciendum predicto testio n erat necesse quod successu temporis scias naales acquisiuisset Xptus, ut docet D. Tha Loco citato in corp. Vbi saluat sensum predicti testij et si scis naales fuissent Xpto Dno p accens infusae; p hoc quod Induxerit species intelligibiles inditas ad ea, quae de Nouo p sensum accipiebat, quod e proficere q. experientiae =

Arge 2.o Xpto Dno e Inuendum id, quod e nobilius ac pfectius, n tale Xpto Dno Inducerm n preiudicet Maiori Xpti digni tati; s hre Virtutes morales naales p proprios actus acquisitas, et in 1.o instanti Incepsonis e quid nobilius, et pfectius, et n derogat Maiori dignitati Xpti Dni; g ita deben poni in Xpto; mai. e D. Thg infra q. 19. art. 3.

in Corpore; cum ē bona min. ostendit q. hoc saluari qd tales Virtutes habeat ase, qui ē melior modus illas habendi, et alias qd n carauillis pro aliquo tempore, qud ē melius qm illis pro aliquo tempore carere: ergo min. Verum tenet

Reta maiores ēē Virtus illatus de eo, qud ē melius, et perfectius intra ordinem Naturalis rerum, n vero de eo, qud ē perfectius simpliciter, et absolute; n tamen pot inueniri seruato ordine Naturali rerum, cuius causa solus ē causa negatiua, ut constat ex dictis dub. precedenti, et impugnando solutiones propositas ad rationes inclusiones presentis dubii; breuitatis temporis acquisitionis Virtutis moralis non possumus aliter resoluere, quam dicendo fuisse acquisitas a Xpto maiori breuitate, quam ab ipso potuerunt acquiri, seruato ordine Naturali rerum

Articulus tertius

Utrum in Xpto fuerit Fides?

§. 1.

Resp. D. Thomas includit negatiua, quam probat in argumento 2. Sed contra ex Apost. ad Hebr. 11. Vbi dicitur qd fides ē: argumentum n apparentium; sed Xpto nihil fuit n apparens. Qm illud qd dixit Petrus Joan. Ultimo: tu omnia nosti ergo in Xpto n fuit fides

In corpore art. sic probatur: Xptus a 1. instanti suae conceptionis plene Vidit Deum per essentiam, ut infra patebit, scilicet q. 10. seqq. ergo in Xpto n fuit fides; pr. cons. obiectum fidei ē Deus n Visus: ergo in Xpto n fuit fides; pr. cons. hoc qud Deus sit Visus a Xpto semper adefecit ratio Xpti obiecti fidei; sed ex hac rae obiecti Virtutis ablatione, sequitur ablatio Virtutis, quae ab obiecto essentialiter dependet tanquam a suo specificatiuo: ergo in Xpto n fuit fides

Arguitur

1. in Xpto fuerunt Virtutes morales, ut temperantia, et Liberalitas: ergo et fides; pr. cons. fides ē Virtus perfectior temperantia, et Liberalitate: ergo si illae fuerunt

in Xpto est fides; pr. coa. n videtur Informe rationi negare Xpto perfectionem virtutis, et Incedere minus perfecte: g. Decerit temperaa, et liberalis sequitur Incedendo fides =

Resp. Dno. ant. neg. cons. ad cuius prob. dicitur, est perfectionem admittens tamen imperfectionem eius, repugnant cum alia maiori Xpti perfectione Dno. ant: tales imperfectiones n. admittens Neg. ant. et cons. ad cuius prob. dicitur, ans perfectionem virtutis eius repugnant cum maiori Xpti perfectione neg. ans. n sic repugnant Dno. ant. et neg. cons. quod temperaa, et liberalitas afferunt perfectionem in suo genere n repugnant cum alia maiori Xpti perfectione, pro qua locum hent in Xpto =

2° arguitur D. Thomas Xptus docuit virtutes fidei 2°. id, quod dicitur de Xpto ad Hebr. 12. quod est author et Inrummator fidei: g in Xpto fuit fides; pr. coa. Xptus n docuit virtutes, quas ipse n habuit. iuxta illud Actorum 1. Cepit Jesus facere, et docere: g in Xpto fuit fides =

Resp. Dno. ant. neg. cons. ad cuius prob. dicitur ans. quas ipse n habuit, I. aliquid excellentius talibus virtutibus, et cum ipsis incompatibile Dno. ant: sin tam incompatibiles cum alia perfectione maiori Dno. ant. et neg. cons. quae solum Intinent illa verba; et sic nihil ad meritum pertinens docuit, quod ipse excellentius n impleret; ex quo sequitur quod quidquid meriti est in actibus fidei, et spei habuit Xptus, n tamen credendo, et sperando, I. altiori modo =

3° fides nullam dicit imperfectionem: g fuit in Xpto; pr. ant. fides est in beatis quod sic illud ad Rom. 1. iustitia Dei revelatur in eo ex fide ad fidem dicit glossa: de fide verborum, et spei in fidem rerum, et speciei: g fides n dicit imperfectionem; pr. coa. quidquid est imperfectionis, excluditur a beatis: g fides n dicit imperfectionem =

Resp. neg. ans. ad cuius prob. dicitur ans. fides proprie accepta neg. ant. fides Late accepta prout dicit actum, et infallibilis

& certo obiecto ignoro Do. ans. & de hac loquitur Glosa, & neg. con. Lo=
quendo de fide proprie accepta de qua procedo intellecto =

Articulus Quartus

An in Xpto fuerit Spes? =

Resp. D. Thom. negative quod probat in argumento s. D.a ex illo ad Rom. 8. quod videt quis, quid sperat? & sic per quod sicut fides est de non visis ita & spes, s. fides non fuit in Xpto ut dictum est art. praecedenti: ergo nec spes =

In corpore articuli sic habet: Spes virtus theologica est de Deo non habito, s. Xptus ab instanti suae inceptionis fruebatur Deo: ergo in illo non fuit spes; Maior ex eo insinuatur quia sicuti fides theologica est de Deo non visso, ita spes theologica de Deo non habito; spei ex inceptione com[illegible] est de inhabitis, sicuti fidei de non visis, & spei intracte ad theologicam est de Deo non habito, sicuti fidei theologicae de Deo non visso; virtutes enim theologicae versantur circa Deum ut obiectum = In fine corporis

& ad 1.m & 2.m argumentum innuendo D. Thom. in Xpto spem, quae non sit virtus theologica; Ratio talis spes sit stricte spes ut distinguitur a desiderio excedendo circa istum articulum instabo = ja

Segundo Curso de la Sancta Cruz = ... P. nos intellectiones, quae non solum probat non fuisse de facto spem theologicam in Xpto Domino, s. etiam non potuisse esse attenta potentia Dei absoluta, arguit, ad mirum, & deesse ratio ut ratio non innuenco non fuisse in Xpto Domino virtutem spei theologicae: ergo etiam intellectio vera sit, tamen ratio illius non probat; pr. ans. tota vis rationis reducitur ad hoc, quod spes est de Deo non habito, quod in Xpto non habet locum, quia semper fuit Beatus; s. deficiente obiecto spei in Xpto, stat in ipso manere spes: ergo pr. min. deficienti obiecto 1.rio spei in Xpto, stat quod sit simpliciter & absolute possibilis Xpto actus 1.us spei; s. eo ipso, quod actus 1.us alicuius habitus sit simpliciter, & absolute possibilis alicui subiecto, est ponendus habitus in eius virtute

Viatore Intra talis actus in tali subiecto, ergo deficienti obiecto formalissimo Spei nunc Christi Anima manere Spes in Christo; minor exemplis ostenditur, in Beatis datur habitus paenitentiae, et tamen in ipsis deficit obiectus formalis paenitentiae, quod in illo statu non invenitur peccatum proprium emendabile, et dispensabile, quod formaliter respicit paenitentia similiter in B. Virgine in qua nullum fuit peccatum actuale, ex quo sequitur nunc illius defecisse obiectum formale virtualis paenitentiae, et tamen quod simpliciter, et absolute erat illi, et Beatis possibilis actus formalis paenitentiae, in illis datur virtus paenitentiae. Ergo vera est minor. Maior vero probatur obiectum formale Spei defecit in Christo, ratione D. Thomae, ratione beatitudinis, qua quidem Deo fruebatur; et tali modo deficere obiectum Spei nunc Christi non tollit, quod actus formalis sit simpliciter, et absolute possibilis Christo. Ergo probatur minor. talis defectus obiecti non est exaltata connexio cum potentia, et humanitate animae Christi, siquidem ipsa beatitudo creata non est exaltata connexa cum anima, et potentia animae Christi, cum de potentia licet absoluta potuerit beatitudine creata carere: ergo cum tali defectu obiecti impossibile, quod fuerit Christo simpliciter, et absolute possibilis actus formalis Spei, licet non fuerit ipsi possibilis ut coniungendus cum statu beatitudinis, quod non impedit ut ponatur in Christo Spes theologica, sicuti necesse ponendus in B. V. et Beatis, licet ipsis non fuerit possibilis actus formalis Spei theologicae ut coniungendus cum statu Beatitudinis, nec B. V. ut coniungendus cum privilegio numquam peccandi actualiter =

Respondetur Neg. ant. ad cuius prob. dist. mai. Neg. min. ad cuius prob. dist. mai. pro nunc (quod exdiscendis deb. sequitur) instabit, quamvis Christus, seu anima Christi non esset beata, adhuc non manere obiectum formale Spei nunc animae Christi post unionem hypostaticam ad Verbum, quod D. Thomas in praesenti defectus obiecti formalis Spei nunc Christi solus reducit ad beatitudinem creatam, ideo admittimus cum tali defectu obiecti formalis Spei esse simpliciter et absolute possibilem Christo actum formalem Spei; sicuti et quod sit illi simpliciter et absolute possibile obiectum formale Spei, ex cuius possibilitate, de per illius possibilitas) dirigitur. Min. possibilitate disparata cum habitu debitanti ad actum essaliter oppositum cum tali actu Neg. min. possibilitate non disparata cum habitu debitanti

ad actu exalte opposity tali actui 1.rio & Ad Min. & neg. Cog. 2.do pot Inu-
-deriri simplr. & absolute possibilis alicui subto actu 1.rius alicuius habitus, 1.o
talita quae in subto simul cy tali possibilitate inueniat habitus exalte detrans
ad actu 1.rius exalte opposity alteri actui 1.rio possibili, sicuti henti habitus scie
e possibilis actus 1.rius habitus erroris, et si multi henti habitus fidei, et henti Lu-
men gloriae e simplr. et absolute possibilis actus 1.rius fidei = Alio modo tan-
liter, quo n inueniat in subto habitus detrans ad actu exalte opposity cy alio actu 1.rio
possibili; sicuti in Beatis e absolute possibilis actus peccati, nec ponitur in ipsis aliquis
habitus detrans ad actu exalte opposity cy actu 1.rio peccati oppositione directa, et im-
mediata; quo 2.do actus 1.rius alicuius habitus e 1.o modo possibilis, hoc habitus solus e
possibilis in tali subto, n tamen in illo actu existit, q. repugnat exalte coexi-
stentia talis habitus in eodem subto cy habitu detrante ad actu exalte opposity cy
altero actu 1.rio possibili; hoc modo e simplr. et absolute possibilis actus 1.rius
Spei in Xpto, q. in Xpto dati habitus detrans ad actu exalte opposity actui
1.rio Spei; siquidem dati Lumen gloriae detrans ad actualem Beatitud., et possessionem
Dei, quae exalte, et directe opponitur actui 1.rio Spei, qui e tendentia in bonum incer-
-tum futurum, et arduum, qui exalte e incompossibile cy praedicta boni posses-
-sione; quo 2.o modo e possibilis actus 1.rius alicuius habitus, tunc recte Impa-
-titur talis habitus in subto, ut Instar ex exemplis allatis in argum.to de
peccato Inuenienti B. V.ni et Beatis =

Sed D.a soluns replatae, Licet So-
-luto, et eius doctrina Inuenias intentum, scilicet n fuisse in Xpto Spes Theologica,
nec potuisse ee, tamen n saluatur illa contra ad rationes P. Theologiae, quae
impugnat propositas argumenta; q. solutio n e ad intentum, imuis q. rogo rationi
P. Theo.; qui aus. in solutione ad excludendam Spes Theologica a Xpto Dno.
fo recurrit ad habitum Intrarium existentis in subto detrantis ad actu exalte
opposity actui 1.rio Spei: q. n saluat n fuisse in Xpto Dno Spes Logica. In-
-formata ad rationes P. Theo.; ons. e certum, cum ut pr. ratio P. Theo procedat ex
defectu obti Spei in Xpto Dno ad neg.dum Xpto Spes Theologica; 2.o probatio
assumpta

desumpta ex parte obiecti ad negationem in Christo spei, est distincta a probatione recurrenti ad formalis exaltationis oppositionis spei theologicae existentis in Christo Domino: sed non salvatur loquendo informiter ad rationem D. Thomae non fuisse in Christo spem. Probatur minor: probatio desumpta ex parte obiecti procedit ex negatione eius, a quo exaltatur sumi specificatione spes theologica ad negationem talis virtutis, probatio vero procedens ex formali opposita existenti in subiecto procedit ex aliquo se tenenti ex parte subiecti, a quo non sumitur specificatio spes theologica: ergo recurrit ad diversa principia, et est diversa probatio, in qua non defenditur, e potius deruitur ratio D. Thomae.

Retorquetur ad rem: probatio neganda antecedens ad cuius probationem distinguo antecedens, nego consequentiam, ad cuius probationem distinguo maiorem: ex defectu obiecti spei in generali, nego maiorem; ex defectu obiecti spei sumpto in particulari, concedo maiorem, et distinguo minorem: est distincta desumpta a rebus, quae imparantur, concedo, et effectus; concedo minorem distinctione desumpta a rebus ex quo se habebat et sine habitudine causae, et effectus, nego minorem et consequentiam; ad probationem minoris, distinguo antecedens quoad primum, distinguo quoad secundum, ex aliquo se tenenti ex parte subiecti, quod est causa defectus obiecti spei in Christo, concedo antecedens, quod non imparatur ut causa ad talem defectum, nego antecedens, et distinguo consequentiam: ad diversa principia, quorum unum procedit ex alio, concedo consequentiam; quorum unum ex alio non procedit, nego consequentiam, quod quidem est probare esse rationem causae, et defectus obiecti spei in Christo reducere ad formalis existentis in Christo, et designare defectus obiecti spei in particulari, hoc est quatenus proveniens a causa particulari, et talis defectus ut procedens a causa particulari explicata in solutione argumenti excludit spes a Christo, non sumpta in generali.

Quae doctrina in ipsa D. Thomae ratione videtur, qui non probat in corpore articuli non fuisse in Christo spes theologicas ex defectu obiecti spei absolute accepto, sed ut provenienti ex tali causa, scilicet ex beatitudine, quam Christus habuit, in qua includitur Lamenzolensis ut principiis illis, et ex qua ut ex causa infert non fuisse in Christo Domino spes theologicas; postquam D. Thomas in primo corporis articuli dixit spem esse de eo non habito, sic loquitur in particulari ad inferendam suam conclusionem; Christus autem a principio suae conceptionis plene habuit fruitionem divinam

Et ideo n habuit Spem; [illegible] quoad saluandum in Xpo fuisse Spem ex deffectu obti recurrimus ad solutionem argumenti ad finem hialis, quae est prius beatitudinis, non est dissentire a ratione D. Thomae, si cum ipso recurrimus ad priorem, et causam particularem, ex qua debet procedere deffectus obti Spei ad inferendum negationem talis Virtutis in Xpo; Sicuti ad negandum Xpo penitentiam fit recursus ad impossibilitatem peccati; non tamen ex quacumque impossibilitate peccati repugnat Xpo Dno Virtus penitentiae, sed ex peculiari, scilicet quae ab intrinseco repugnat esse Xpo Dno peccatum, [illegible] repugnat ab extrinseco non sufficiat; quae quidem doctrina est hic D. Thomae q. Unica de Spe art. 4. in corpore ad illa verba: sed si subtrahatur priale obtum Spei, Etc. Et 3. ad Annibaldum dist. 26. art. 4. ad 4.um Et 1.2.ae q. 67. art. 5. ad 3.um Ubi fidem in beatitudine non manere probat ex formali detracto ad actum oppositum actui fidei =

2. argumentum, D. Thomas ad negandum Xpo Dno Spem Theologicam sistit in hoc, quod Spes Theoca est de bono non habito, Xpus autem ab initio suae Conceptionis bonum habebat mediante beatitudine creata, quia plene ab initio suae Conceptionis habuit fruitionem Diuinam; sed hoc non impedit ad ponendum in Xpo Spem Theocam: ergo etc.a pr. min. Spes Theoca tantum respicit bonum Diuinum futurum, quia talis boni consecutio, possessio non infert negationem Spei Theoae in subiecto continentis, et possidentis tale bonum: ergo. pr. ant. Spes Theoca se habet ut prius proximum motus, et tendentiam, qua anima tendit ad bonum Diuinum consequendum; sed prius proximum motus et tendentiae ad bonum tendens non cessat per consequutionem, et possessionem talis boni: ergo Spes Theoca tantum respicit bonum Diuinum futurum, quod perseuerat cum possessione talis boni. pr. min. prius proximum motus, et tendentiae ad bonum consequendum est etiam prius proximum quiescendi in bono consequuto, et possesso: ergo non cessat per consequutionem, et possessionem talis boni, pr. ans. Nam prius proximum motus Lapidis in Centrum est prius quiescendi in Centro consecuto, et possesso: ergo etiam prius proximum motus, et tendentiae in bonum acquirendum est prius quiescendi in bono consecuto, et possesso; pr. cons. [illegible] Disparitate prius proximum, scilicet grauitas, qua Lapis mouetur ad Centrum adquirendum ad ipsum Centrum, sicuti prius proximum motus, quo acquiritur bonum ad ipsum bonum: ergo sicuti grauitas est prius proximum quiescendi in Centro acquisito, ita prius proximum

proximu acquirendi bonu, et ptia proxima quiescendi in bono Insecuto =
Probatur
2° Volas in orde ad bonu naale e ptia proxima Motu ordati ad bonum
Insequ.dū et simul e ptia proxima quiescendi in bono possesso: g° ptia proxima
Insequ.di bonu e etia ptia proxima quiescendi in bono Insecuto =
Resp. ad hanc
obiectionē Dis. mai. neg. min. ad eiq prob. neg. ant. ad cuiq prob. Dist. mai. Lo-
quendo de bono Lico inuebenti ardúitaq, et difficultate in sui Insecuo neg. min.
ad eiq prob. Neg. ant. Vniuersalite Loquendo ad cuiq 1.a prob. Dist. ant. neg. coa
ad cuiq prob. Dist. ant. quo ad Iam acquirendi Do. ant. quo ad Vniuersali-
tatē, sub qua respicit tiq; L. g. tionq acquirendoq Nego. ant. et coq; grauitas in
eade respicit Centu sub rōe Vniuersali abstrahenti a possessioe, et Insecu-
tione, L. Insequibilitate, quia respicit eu Vt tiu proportionatu sui inclinaoi
Bcq. ch. affectio naalis proportionata Nae Lapidis, L. grauis, siue in ac-
quirendo, siue in possesso, ad ipsa grauitas ptinet in acquirendo, et in pos-
sesso; Vnde grauitas e ptia proxima acquirendi Centu, et quiescendi in Cen-
tro Insecuto, quod procedit ex eo; quod grauitas e proprietas Nae grauis
descruiens ipsi in orde ad ationē sibi Dnaalē Centri, proprietas data ali-
cui Nae in orde ad aliqua ationē proportiona tali Nae respicit tale atio-
nē sub rōe Vniuersali, sub qua pot comparari ad Nae, et ee illi propor-
tionata, et Inuenientē comprehendendo oes Modos, sub qq pot Inueniē Nae,
Sicuti Volas, quq e proprietas Nae raalis in orde ad bonu respicit bonu
sub rōe Vniuersali, et n sub aliquo particulari; Vnde ad illa ptinet, et
Insequi bonu, et quiescere in bono Insecuto, sic similite grauitas in pro-
prietas Nae grauis respicit Centu sub rōe Vniuersalis ationis Inueni-
entis, et Dnaalis graui, sub qua Vniuersali rōe Intincta Centu ut Insequi-
bile, et in possesso, Vnde ad grauite ptinet ee ptia proxima adquirendi
Centu, et quiescendi in Centro Insecuto =
Specificio Theoca e Virtq, quq ha-

Modus delectatus respiciendi obiectum, per quem distat a modo universalis spei, et modo peculiaris spei theologicae, qui explicatur per eius diffinitionem, ex qua habetur, quod versatur circa bonum futurum arduum difficile adipisci; unde non versatur circa bonum adsecutum; contra vero ad ipsam non pertinet, quod sit principium proximum quiescendi in bono adsecuto, sed illi repugnat, quia opponitur eius diffinitioni = Ad 2.^m probatur antecedens

patet ex dictis respondendo ad probationem antecedentis, unde distinguo antecedens: Distinguo consequens: quod est principium proximum per modum spei, seu proprietatis naturae rationalis Concedo consequens: quod est principium proximum per modum virtutis determinantis spem ad peculiare bonum, et peculiarem modum illud attingendi Nego consequens. Voluntas respicit bonum sibi sub ratione universalissima convenientis abstrahendo ab hoc, quod sit illi conveniens isto, vel illo modo, unde est principium proximum adsequendi bonum, et quiescendi in bono adsecuto = Ad 3.^m

solutio replicatur, ex quo spes sit virtus habens modum delectatum respiciendi obiectum velut ut futurum arduum etc. non sequitur, quod non pertineat ad spem esse principium proximum quiescendi in bono: ergo solutio nulla; probatur antecedens 1.° ex modo peculiari respiciendi bonum futurum per modum virtutis repugnantis, quod virtus respiciens bonum futurum sit principium proximum quiescendi in illo: ergo probatur consequens. Charitas respicit bonum per modum virtutis; et tamen stat, quod respiciat bonum futurum, et quod sit principium quiescendi in illo ut adsecuto: ergo probatur minor per charitatis desideramus nobis bona supernalia, quod est tendere in bonum futurum, et per ipsam charitatem quiescimus, et gaudemus de ipsis bonis adsecutis: ergo vera est minor = Probatur 2.° idem antecedens

ta; quae est principium proximum gaudendi de bono, est principium quiescendi in bono adsecuto; sed spes est principium proximum gaudendi de bono: ergo probatur minor. Ut ex Apostolo ad Rom. 12. Spe gaudentes, et etiam ex D. Thoma 2.2.^e q. 28. art. 1. ad 3.^m ubi distinguens duplex gaudium sic ait: Secundo gaudium procedit etiam ex spe, per quam expectamus illius boni fruitionem: ergo spes est principium proximum quiescendi in bono = Probatur 3.° idem antecedens. Ex doctrina D. Thomae in 3. dist.

33. art. 4. in corp.e quod Virtus fortitudinis est ex suo modo peculiari Virtutis tendens ut principium proximum ad Victoriam Insequendam media pugna ardua, exercendo proprios actus circa timores, et audacias praecedentes Victoriam Insequendam non tollit, quod ad ipsam fortitudinem pertineat esse principium proximum quiescendi in Victoria Insequuta: ergo similiter quod Spes sit Virtus tendens in bonum Divinum futurum arduum, non tollit quod eius sit principium proximum quiescendi in tali bono Insecuto; ans. est D. Thomae loco citato per haec Verba: Sicut fortis dicitur est in periculo pugnae exercere actus, qui est circa materiam propriam, scilicet timores, et audacias; sed secundario ipsum bonum Victoriae relinquitur huic hunc actus, qui est gaudere de Victoria pugnae praecedenti adepta; et sequitur de gaudio procedenti ab eadem Virtute fortitudinis, ut manifeste innuitur ex Verbis antiquis =

Sicut Neg.do ant. ad cuius 1.m prob. negans ant. ad eius prob. Dist. Mai. Dist. Min. ita ut 1.o et per se detur pro bonum futurum. Neg. Min: ita ut hoc illi Inveniatur ex consequenti, et pro aliud 1.o et principaliter volitum Sdo. Min. et neg. cons. ad prob. min.is dist. ans. quoad 1.3 pars 3. ita ut ipsum desiderare 1.o et per se inspiciatur à charitate Neg. ant. ita ut inspiciatur ex consequenti Sdo. ans. quod est Inceditur quoad 2.3 pars 3. et Deceditur, cum charitas non datur 1.o et per se pro bonum futurum, nec pro actus tendentes in tale bonum, sed charitas datur ad diligendum amicum pro seipsum, et cum ex amore amici naaliter sequatur velle illi bonum, quod illi defficit, ex amore amici sequitur desiderare illi bona Inventienda, quae caret, et similiter ex amore nostri desideramus nobis bona, quae indigemus, spes vero 1.o et per se datur pro bonum futurum, arduum, difficile Inveniri tanquam à quo specificatur, cuius futuritione defficienti defficit obiectum specificativum Spei, et consequenter Spes: et cum per possessionem boni defficiat illius futuritio, eius defficit spes, unde gaudium, quod Insequitur ad possessionem boni supponit deffectum Spei in subiecto, quapropter à Spe non potest procedere =

Ad 2.3 prob.3

Dist. Mai. neg. min. ad prob. desumptam ex Apostolo nego ex doctrina D. Thomae supra loco citato Divi Pauli, Spe gaudentes, scilicet mercedis, quae est Dei fruitio,

et gaudii interpositis ait: facit autem Spes hos gaudentes ratione certitudinis; Unde gaudium, de quo Apost. non est de ipso Deo, qui est obiectum Spei Theologicae, sed de aliqua creato respicienti Deum pro obiecto, quod solum 2.rio pertinet ad obiectum Spei. Neg. ex Apostolo, nec ex D. Thoma loco citato clare habetur, quod gaudium sit elicitive a Spe, sed quod Spes sit obiectum talis gaudii, dato tamen, quod gaudium sit elicitive a Spe, ut docet D. Thomas loco citato ex 2.a 2.ae recte, quod a Spe procedat gaudium in circa obiectum 1.um Spei, et circa aliquod 2.um et quod a Spe procedat gaudium de aliquo obiecto 2.rio consequto nullum est inconveniens, sicut nec in eo, quod procedat Spes consequuto obiecto 2.rio Spei, pro quo patet ad testimonium D. Thomae ex 2.a 2.ae q. 28. art. 1. ad 3.m Ubi D. Thomas solvit argumentum desumptum ex testimonio Apost. scilicet Spe gaudentes, et docet gaudium elicitive esse a Spe Theologica, non tamen gaudium de bono increato, quod est obiectum 1.um specificativum Spei, sed gaudium de bono creato, ut clare docetur ex littera =

Ad 3.m prob. desumptum ex doctrina D. Thomae loco cit.o sent.3 recte dist. ante neg.do cons., et ratio est, quia ad fortitudinem in Impavidi tendentia ad Victoriam per media ardua, ut actus finalis, et principalis, sed ut actus materialis, Unde ex deficientia talis actus, et obiecti illius in sequitur defectus Virtutis fortitudinis in subiecto, et contra procedit fortitudo Victoria consequuta, Unde gaudium de Victoria procedit elicitive a fortitudine, quia est prius, per quod tendimus in boni consequendi gaudemus de bono consequuto, si tale prius procedit ut boni consequutione; Spes vero Theologica respicit pro actu finali, et principali illius, qui tendit in bonum increatum futurum, et tale obiectum pro specificativo creali; Unde illo deficienti, a quo creali dependet Spes Theologica, ipsa deficit, et contra gaudium, quod consequitur ad talis boni consequtionem, per quam destruitur in ratione obiecti Spei, nequit esse a Spe =

Pro huius solutionis intelligentia est notanda doctrina D. Thomae loco cit. sent.3 Ubi in Virtutibus Moralibus, inter quas est fortitudo, distinguit duos actus, alterum principalem, et finalem, et alium minus principalem, et materialem a V. sumit speciem, et ab eius obiecto, quo procedenti procedit Virtus talis actus habens Virtutes Morales

Morales in beatitudine, pro quod ibi generantur actus circa materiale, quæ versatur circa passiones moderandas, timores, et audacias habent in via, et quia tales actus materialiter aliquis in patria non sunt, ideo tales actus, ibi virtutes morales generarent; et ad hos duos actus explicandos distinxit D. Thomas duos supra relatos, in fortitudine, scilicet actus gaudij de victoria consecuta, et tendentis in illius consecutionem, quos actus magis explicavit Ang.us Doctor 1.2.æ q. 67. art. 1. ibi et alij secutus actus concedit fortitudini, sic enim loquitur de virtutibus moralibus in corp. art. 1.i: Sciendum est, quod in huiusmodi virtutibus aliquid est formale et aliquid quasi materiale, materiale quidem est in eis virtutibus inclinatio quædam partis appetitivæ ad passiones, vel operationes secundum modum aliquem; sed quia iste modus determinatur à ratione, ideo formale in omnibus virtutibus est ipse ordo rationis; sic igitur dicendum est, quod huiusmodi virtutes morales in futura vita non manent quantum ad id quod est materiale in eis, sed quantum ad id, quod est formale; et postea subdit: Unde Aug.us dicit, quod prudentia ibi erit sine ullo periculo errores, fortitudo sine ulla molestia tollerandorum malorum, temperantia sine repugnantia libidinum, ut prudentiæ sit nullum bonum Deo præponere, vel æquare, fortitudinis ei firmissime inhærere, temperantiæ nullo defectu noxio delectari; Ex quo fit probatus desumptus ex fortitudine esse pro Nobis contra doctrinam D. Thomæ; quia si actus principalis, et obiectum formale illius deficeret in beatitudine ibi non inveniretur fortitudo, nec actus proprius illius: ergo similiter deficiente obiecto formali spei, ut deficit in Christo, cuius actus principalis spei sit tendere in beatitudinem futuram arduum, et difficile consequibilem, inde est, quod in Christo non est spes. Nec aliquis actus potest in Christo à spe theologica procedere.

Sed 3.a doctrina

Intentus in explicatione textorum Apost.i replicatur contra illos qui possunt gaudere quis de obiecto 2.rio spei consequuto: ergo similiter qui possunt gaudere de obiecto 1.rio spei consequuto; pro ratione quia possunt theologice tendere in obiectum 2.um futurum, et arduum, et gaudere de illo iam consequuto sine actu nullam oppositionem habentes comparative ad spem ergo similiter predicti actus relati ad obiectum 1.um spei nullam habent oppositionem compa-

Ingrataue ad. Spei; pr. cōa, futuritio ardua, et gemino obti Spei sic Ingratante ab obty 2.di Spei; ac ad obty 1.i: sed si obty 2.di sub utroq. statu attingitr a Spe Theoca, ergo obty 1.i sub utroq statu debet attingi a Spe Theoca —

Retro ad replicas Isso. anti. neg. cog. ad prob. Isso anti. neg. coam ad prob. Isso. anti. neg. coa. ad prob. Isso. anti. semota ratione 2.di et 1.i neg. coa. et ro e, quod quamvis obty 2.di Spei transeat de futuro in praesens, et potery, 1.i tamen remanet in ratione futuri, et sonitu remanet obty formale, et specificativum Spei, quamvis 2.di n. sit futurum, et contra remanet Spes Inrequisito obto 2.do illius, quod gaudere de illius possessione, et est prius quiescendi in illo, si vero obty 1.i et specificativum Spei transeat de futuro in praesens, et Inrequisity, hac destruitur obty 1.i Spei, ad cuius destructiones sequitur destructio ipsius Spei: ergo cy spes n. potest simul esse praesentia, et consequenter ... obti 1.i actis, quo subty gaudet de talis obti Inrequisitio Nequit a Spe Theoca procedere —

Arguitur. Ultimo Deus Inclusos, in Christo Domino fuit actus delectationis, et gaudii de possessione beatitudinis: sed et Spes Theoca; ant. e certus Doctoris doctrina D. Thomae 1.2.e q. 4. art. 1. Ubi docet delectationem Incomitari beatitudinem, sicuti Calor Incomitatur ignem; coa. vero pr. ad elicientiis talis actus dabatur in Christo prius habitualiter permanens: sed cy talis actus sit supernalis dabatur prius habituale supernale: sed Spes Theoca Erat prius elicitivum talis actus; pr. 2.i coa. talis actus debet potest procedere elicitive a Spe Theoca, s. a charitate; s. non potest a charitate procedere: sed a Spe; pr. min. actus dellectationis, et gaudii de possessione Beatitudinis e Amor Incupiscentiae: sed n. potest a charitate procedere; pr. coa. charitas e prius amoris amicabilis, quod ipsa charitas est amicitia: sed Amor Incupiscentiae Nequit a charitate procedere —

Reta, Isso. anti Neg. Cog. ad prob. Isso. anti. et 1.a coa. neg. 2.a ad prob. Isso. maior Neg. min. ad prob. dig. ant. sistens ut in Motibus in bono proposito ipsius amantis neg. ant.

Neg. ans. relatis in bonum amici ut in motivum Dto. ans. & neg. cons. ad cuius
prob. dist. ans. qui p se, & finale è amicabilis, l. procedit ex subordinatione ad
amorem amicabilis, & ex motivo illius Dto. ans. ita ut solus sit proprius ellicitiv=
ius amoris, qui finale sit amicabilis Neg. ans. & dist. cons. amor Incupiscen=
centis de possessione beatitudinis Neg. cons: alter amor Incupiscentis, qui sistat ut
in motivo in Utilitate propria amantis Dto. cons. Amor Incupiscentis 2.ex
Indicari pot., l. quatenus tendit in bonum ipsius amantis respiciendo pro motivo
Utilitas propria ipsius amantis, & in illa sistendo, l. quatenus tendit in bonum
proprium ipsius amantis, in tamen pro Utilitate ipsius amantis, i. quatenus ordinat
ad amicum, & eius bonum finaliter dillectum, ex cuius amicabili amore Insequitur
amor Incupiscentis; Amor Incupiscentis 1.o modo acceptus n procedit, nec pot pro=
cedere ellicitive à charitate, bene tamen amor Incupiscentis 2.o modo, qualis
è amor Incupiscentis de possessione beatitudinis, qui in Xpto, & in beatis, sicuti bo=
num p ipsius amatus ordinat ad Deum ut ad finale motivum, & pt quem amicabi=
liter dillectus procedit talis actus ut actus 2.us charitatis, ad modum, quo alii
actus 2.ii procedunt ab aliis habitibus; & de ipsa charitate docet D. Thomas 2.
2.e q. 26. art. 4. in corp. Ubi charitas, per quam hoc amicabiliter dilligit Deum
Incedit, qui pt talis charitas hoc se ipsum dilligit, & bona sibi Inuenientia. Ver=
ba D. Thomae sunt: alio modo possumus loqui de charitate 2.a propriis rationis
ipsius, prout scilicet è amicitia hois ad Deum principaliter, & ex consequenti ad ea, quae
sunt Dei, inter quae etiam è ipse homo, qui charitatem habet, & sic inter cetera
quae ex charitate dilligit quasi ad Deum pertinentia, etiam se ipsum ex charitate
dilligit; & gaudium, & fruitio de possessione Beatitudinis in Xpto, & in Beatis
è dillectio illius quasi ad Deum pertinens: ergo Insequitur ex amore amicabili
Dei: ergo ex charitate dillectus à Xpto, & Beatis =

Sed D.o solues replicatur
gaudium, seu delectatio de possessione beatitudinis, quae è amor Incupiscentis n procedit à
charitate: ergo solutio nulla. pr. min. talis actus n procedit ex motivo amoris
charitatis, qui è amor amicabilis 1.o & p se procederet à charitate: ergo n procedit

à charitate; pr. ans. talis actus è specie distinctus ab amore amicabilitii: quia non procedit ex motibus amoris amicabilis; coa. è bona, quia qn duo actus procedunt ex eisdem motib., seu fine proximo sunt eiusdem speciei; sicuti sunt specie distincti qn procedunt ex diversis motibus, et finibus proximis quamvis respiciant eisdem motibus remotus, et eundem finem remotum ═

Resp. neg. ans. ad prob.

Negr. ans. ad prob. dist. ans. è specie distinctus, specie morali Bo. ans. specie fisicali Neg. ans. et Cog. ista posessio Dei, quia per gaudium, et dellectationem attingitur; non attingit absolute, et sine Inexiôe ad Deum amicabilitr amatum, sed ut relata ad Deum amicabilitr amatum, et non relatione tm, et generali, qua eis actus honestus, et oes actus Virtutum moralium referuntur ad Deum ut ad finem Vltimum, sed relatione peculiari, scilt ut ad motibus proximus, quia quamvis ista posessio summi boni sit res amata per gaudium, et dellectationem, motibus ut, et rão amandi è ipse Deus pe se dilligibilis, ad medium, quo per actus 2.zios Virtutum, et sciatur attingunt quoque obiecta moralia peculiaria; motibus tamen, et rão attingendi talia obta moralia è ipse motibus, ac motibus actus 1.zii; èêe tamen gaudium, et dellectatio actus specie distinctus ab amore amicabili, si tendeat in posessionem summi boni pe Vtilitate amantis se hentis ut motibus, et raõem specificaus talis actus ═

Ergò si gaudium, et dellectatio de posessiõe beatudinis in statu bono respiciens utilitas amantis, sistendo in illa ut in motibus proximo, ad summum bonum solum referrete ut ad finem Vltimum, talis actus èêe specie distinctus ab amore amicabili distioe specifica fisicali: quo cum tunc non posset procedere à charitate ut à pño ellecitivo, deberet procedere à Spe; tunc sic, sed nullum è inconvenient, quod in statu dicto gaudium de posessiõe beatitudinis respiciens Vtilitas amantis ut motibus proximum, et ipsum summum bonum ut finem Vltimum: quo pr. min. bene stat, quod actus posessio beatudinis amata per charitatem ut relata ad Deum amicabilitr amatum ut ad motibum proximum, et quod per aliud ipsum amata pe utilitas amantis ut motibus proximum.

amandi: ergo non est inconveniens, quod sic ametur, per ans. amari sub illis duobus Motivis idem bonum nullum hic oppositionis: ergo sub utroque est amabile a Christo Domino, et consequenter a Spe, in Christo procedit gaudium de possessione beatitudinis; per ans. idem bonum Naturale amatur a Voluntate propria Virtute pro Utilitate propria, et idem bonum ut relatum a Deo amicabiliter amatur a virtute, amata per charitatem: ergo ═

Recta ad replicam Dico Verum consequens et negando antecedens quia tunc sitalis actus esset extraordinarius in illo statu procederet ab auxilio, si esset frequens, et ordinarius deberet assignari principium hiale distinctum a Spe, et charitate pro ellicientia talis actus, quia talis actus non potest procedere a charitate, ut Inceedunt Intrarii, Nec potest procedere a Spe Theoca, quod Intrarii negant; cuius ratio est, quia sicuti non potest procedere actus a charitate, qui non procedat ab illa sub Motivo proprio charitatis, et consequenter sub Motivo proprio amoris amicabilis, ita non potest procedere aliquis actus a Spe Theoca, qui non procedat sub Motivo proprio Spei, sed Motivum proprium Spei est bonum increatum, futurum, et arduum: ergo cum talis actus sistat ut in Motivo in Utilitate propria amantis illi presenti, non procedit ut ex Motivo ex bono increato futuro, et arduo, sed ex bono Creato, et presenti: ergo non procedit a Spe Theoca; Ex quo sequitur repugnare in beatudine Amorem Inconcupiscentiae de illius possessione pro Utilitate propria amantis, qui a Spe Theoca procedat; quod vero possit dari talis actus a Spe non procedens, sed ab alia Virtute, nihil Contra Nos, qui solum intendimus relegare Spem Theoricam a Christo ═

Ne tamen hic scrupulus sine resolutione Maneat, dicendum est non esse admittendum talem actum in statu beatudinis, quod est Informe Doctus Thorlasy [?] consequenter Negantibus duplicem charitatem signanter specie distinctam, aliam, qua amatur Deus pro se ipsum scilicet pro summa Sanctitate, et aliam, qua amatur iustus pro propria Sanctitate relative ad Deum ut ultimum finem, si cuius Sanctitas participata a Sanctitate per eius non habet rationem motivi specificativi amoris charitatis, sed eius amabilitas

adequata cum hoc, quod est se habere ut res amata sub motibus sanctitatis increatae, a fortiori praemio beatitudinis propriae solum se habebit ut res amata sub motibus summi boni. V. ergo se amatum charitatis, cum sit bonum proprium, et supernale proximi non sit amabile nisi relative ad summum bonum ut motibus proximum, et hoc petit natura talis boni, contra bonum proprium supernale ipsius amantis ex sua natura petit amari relative ad summum bonum ut ad motibus proximum amoris illius ═

Et deinde talis actus est excludendus, quia amor concupiscentiae, quo quis sibi vult bonum, et delectatur de ipso bono, non respicit pro motibus ipsum bonum, et utilitatis ex illo provenientis, sed propriam personam, cui est conveniens tale bonum, quia sicuti amor, quo aliquis alteri vult bonum, respicit pro motibus personam proximi, cui est conveniens bonum ut docet D. Thomas 1.2ae q. 26. art. 4. in corpore, ita etiam amor, quo quis vult sibi bonum utile, procedit ut ex motibus ex amore proprio personae. V. ergo praestat amatum, cum personam in Christo sit increata, amor V. ergo per se illius ut obiectum respiciens amandum, debebit a charitate virtute theologica procedere, et contra non potest dari in Christo gaudium de possessione beatitudinis ab alia virtute specie distincta a charitate theologica procedens; et per hanc rationem solet defendi non posse dari charitatem moralem supernalem ad diligendum proximum, per propriam sanctitatem ut motibus propriam talis charitatis specie distinctam a charitate theologica, quia charitas respicit pro motibus, et specificativo personam dilectam, et ex conti bona illi convenientia; unde cum nulla pura creatura sit persona supernalis, sed naturalis; quia non datur, nec potest dari subsistentia supernalis creata, inde est, quod non potest inveniri in creatura specificativum proprium charitatis moralis supernalis, quae solum posset esse persona creata ═

Nec valet dicere motivum amoris concupiscentiae, quo quis vult sibi bonum non respicit pro motibus ipsam personam propriam amantis: quia solum nulla per amorem personae ipse beatificans nobis praecipuum bonum, et tamen tale deri vexum non respicit propriam personam pro motibus: quia est de amore concupiscentiae; minor probatur: ipse respicit pro motibus

pro motiuo tq quo, quo quid aliquid increatu, ut potè Virtq theoca, sed in ipsq prosq sperantis, quæ ex sè capitè è aliquid Creatu =

Ad hoc. resp. neg. ant. ad prob. dis. mai. & min. nego cons. q. Spes 1° & per se dato pro bono futuro arduo, difficile, inequibile, à quo sumit speciem, quapropter in respicit pro motiuo prosq, quæ n è futura, sed præsens, & q. Spes è Virtq theoca, Inde n pot respicere pro motiuo aliquid creatu, quale è prona sperantis, quod quidem n inuenitur in Amore Incupitiuo, quo quis se ipsu amat, & ex amore sui se extendit ad ea, quæ sibi sunt Inuenientia; Inde priale amatu è ipsq amans, Sicut in amore Amicitiæ priale amatu è prona amici, & ex amore prona amici extendit amorem ad ea, quæ sunt amico Vtilia, & Inuenientia =

Dubium Vnicum =

An in Xpto fuerit Spes proprie talis, sicut n theoca?

§ 1°

Ex dictis circa litteram articuli Instat in Xpto Dno n fuisse Spem theoca, nec quoad hatu, nec quoad actu, restat tamen Examinare, An Xpus Dnus quando erat Viator habuerit circa gloriam Corporis, & alia actu, qui fuerint Vere, & proprie Spei, qui sit Incedate tum Spes Moralis, Vtpote Versans immediate circa bonu creatu, & tum Versata circa bonu supnale extra actu supnalis, & loquimur de actu Spei, n de hatu, q. aliquos theologos licet actu Spei, qui Veri, & proprie sit Spes, Incedata in Xpto, n tamen è Incedendu hatu, à quo procederit tales actu, sic lite ex doctia Cayet. supra presenti art. § et cu obiicit; quæ sequitur Cabrera, idq doce Vazquez in presenti disp. 43. cap. 2. quiquis sit simul Incedata actu supnalis in Xpto, qui Vere, & proprie sit actu Spei, ex conti Venit Incedendu hatu Spei supnalis, à quo Inaalite procederet talis actu, ut doce Araullo in presenti dub. 3 cui doctu Inentiunt Lorca, Aluarez, & Nazarius, Valentia, & Azorius, &

facile suadetur ratione communi, Nam actus ille secretissimus vitae propriis speciei, et modo Inalis à Xpto procedere: s. mediante habitu, in cuius virtute proxima Intinsecta, siquidem actus procedentes medio auxilio n procedunt modo Inmali, ut Instar ex dictis dub. 2. et 3. circa art. 1. huius quaestionis agendo de Necessitate gratiae habitualis in Xpto ad eliciendum opera supernalia, et ad merendum praemium supernale =

Supponimus in praesenti non dari in Beatis actus Spei circa gloriam Corporis, qui vere, et proprie sit spes, ut omnes Theologi Incedunt, inter quos Introversalitas praesentis dubii, quod docuit D. Thom. 1.2. q. 67. art. 4. ad 3. ubi inter alia haec habet: vx autem gloria Corporis in animabus Sanctorum potest quidem esse desiderium, non tamen spes proprie loquendo, nec quod spes est virtus theologica, sic enim eius obiectum est Deus, non autem aliquod bonum creatum, nec quod contra sumitur, quia obiectum spei est arduum, ut supra dictum est, bonum autem cuius iam inquitatem causam habemus non Imparatur ad nos in ratione ardui, unde non proprie dicitur aliquis, qui habet argentum sperare se habiturum aliquid, quod statim in potestate eius est ut emat; et similiter illi, qui habent gloriam animae non proprie dicuntur sperare gloriam Corporis, sed solum desiderare; haec D. Thom =

Similiter docuit habet 2. 2. q. 18. art. 2. ad 4. ubi negat habenti gloriam animae spem proprie talem vx gloriam Corporis, quia illi non est ardua gloria Corporis; ex quo gloria Corporis est quid minimum comparatione ad gloriam animae; ex quo habens gloriam animae habet ea sufficienter causam gloriae Corporis; his rationibus D. Thom. Vtuntur theologi, qui negant fuisse in Xpto spem proprie talem circa gloriam corporis, quos infra adducemus =

Circa propositum difficultatem

p.o affirmativam defendit Mag. Sanctus Tho. in praesenti disp. 8. art. 5. qui quamvis in priori illius art. asserat p. negativam esse com. theologorum, tamen Inclusive 2. ut probabiliorem defendit affirmativam = Oppositam tamen sent. defendunt Cayet. in praesenti, Nazarius, Aluarez, Cabrera, Araulo dub. 3. respondendo ad 2. argumentum, et Gypullo hic dub. 2. Mag. Godoy tract. 5. disp. 24. §. 5. num.o 88.

sequens

sequens Mag. Vincentius relect. de gratia Christi q. 6 pag. 65. Gonet disp. 12 art 3. § Ubi obiter e adverterda differentia; ly qq sit =

Inclusio Nostra =

§ V.

In Christo Domino non e concedenda spes vere, et proprie talis circa gloriam Corporis; et quod tota difficultas huius Inclusionis depe[n]det ex distinctivo arduitatis requisitae ad spem, ex hoc cap. Venit probanda Nostra Inclusio, quae sic ostenditur Gloria Corporis in Christi Viatoris non habebat rationem Intuitivam obiecti Spei proprie talis pro ea parte, qua obiectum Spei debet esse arduum: ergo in Christo Viatore non fuit spes circa gloriam Corporis; pr. ant. Spes accepta in tota sua Latitudine, scilicet prout communis ad Spem Theologicam, et Spem Moralem Caeterum, quo dicta, et Spem, quae e passio requirit arduum, ita ut conveniant, et non differant circa arduitatem, sed circa bonum affectum tali Indistinctione, scilicet arduitatis, sicuti conveniunt in hoc, quod cuiuslibet obiectum debet esse futurum, et difficile in sui Inaequatione; quaequidem differant circa bonum affectum talibus Indistinctionibus, scilicet futuritionis, et difficultatis in sui Inaequatione, non enim potest assignari ratio, quare conveniant in aliquibus Indistinctionibus obiecti Spei, scilicet futuritione, et difficultate importata in asse[c]utione obiecti, et in alia, quae e arduitas sit differentia: ergo arduitas, sine qua non potest salvari obiectum Spei proprie talis, quae sit passio, cum e natura ut salvetur obiectum Spei, quae sit Theologica, seu Moralis; sed arduitas exacta ad obiectum Spei proprie talis, quae e passio, non salvatur in gloria Corporis Christi in Christi Viatoris: ergo talis gloria non erat Christo ardua, arduitate sufficienti ad Spem; pr. min. talis arduitas importat Intingentiam in Inaequatione, et specialiter cum Negatione prius intrinseca, ex quo infallibiliter infertur Inaequatio rei Specialis; ergo in gloria Corporis in Christi Viatoris non erat arduitas exacta ad Spem, quae e passio; consequentia e bona, siquidem Christus intra se habebat causam inevitabilem Inaequationis gloriae Corporis, ly pte lumitis, ly pte gloriae aiq =

Ans, in quo est

ditur [illegible] ex D. Tha 1. 2.ᵃᵉ q. 40. art. 8. Ubi dic. Spes, quae est motio in quibus
tam animi ad operationem ... Magis ingerit ... Eg. 1.ᵒ arguitur proponendo sic: ...
est secundum formam; secundum patet Negligentiis, qui impediunt operationem: ergo spes impedit
operationem, cui ... D. Thom., dicendo quod spes respicit bonum, securitas autem
respicit malum vitandum, Unde securitas magis videtur opponi timori, quam ad spem
pertinere; Et tamen securitas non causat Negligentiam, nisi in quantum diminuit existimationem
ardui, in quo est diminuitur ratio spei; ergo 2.ᵘˢ D. Thom. securitas diminuit rationem
spei, quia diminuit rationem ardui: ergo ubi invenitur certa securitas de consequutione
rei, ut in Christo Viatore ex gloria corporis, totaliter tollitur ratio spei, quia totaliter
tollitur arduitas propria obiecti spei, quae petit contingentiam in consequutione, et debet habere
adiunctum timorem non consequendi: Unde si ex alio capite remanet aliqua arduitas,
illa de modali se habet ad obiectum spei, et contra non est sufficiens =

Solitur per art.

ex D. Tha 1. 2.ᵃᵉ q. 42. art. 3. in corpore Ubi dicit, quod sicut spes est de bono
futuro arduo, ita timor est de Malo futuro arduo; sed ex doctrina D. Thomae arduitas
ad timorem exacta requirit, quod non sit omnino infallibilis mali Eventus; sed
debet afferre contingentiam ut eveniat, vel non eveniat: ergo pr. minor ex D. Tha 1.
2.ᵃᵉ q. 42. art. 6. ad 1.ᵘᵐ inquirit ibi, Utrum ea, scilicet quae non est remedium Magis
timeantur, et 1.ᵘᵐ arguitur proponendo sic: Ad timorem Enim requiritur, quod remaneat
aliqua Spes Salutis; sed in malis, quae non habent remedium nulla remanet spes
Salutis: ergo talia mala nullo modo timentur = Ad quod argumentum respondet, dicendo
quod remedium mali est duplex, Unum per quod impeditur futurum malum ne ab
veniat, et tali remedio sublato aufertur Spes, et contra timor: ergo 2.ᵘˢ D.
D. Thomas quando malum imparatum inevitabiliter eventurum, iam non est obiectum timoris:
ergo talis debet imparari ut arduum, quod relinquat contingentiam ne eveniat, quod
est docet D. Thomas art. 3. et 5. eiusdem quaestionis in principio Corporis art. 1.ⁱ dum
dicit, quod obiectum timoris est malum imminens, quod de facili repelli non potest,
Ex quo sequitur, quod obiectum timoris est malum, quod repelli potest, licet non de facili,
quod expressius docuit Ang. Pr. art. 2. eiusdem quaestionis in fine Corporis, dum
dicit, ad hoc, quod aliquis timeat oportet esse aliquam spem Salutis, si vero malum

nam,

mal, quod est contingens apprehendatur ut propinquum, et tamen cum aliqua spe
evasionis, tunc timebitur; quia in D. Tho. expressum est, quod arduitas exacta
ad timorem importat contingentiam ne malum eveniat; alias non posset esse spes ne
eveniat: quia cum timore est spes, quae est passio 2da D. Thom. inveniatur in arduitate
dicendum est 2do D. Thom. arduitatem requisitam ad spem, quae est passio non salvari cum
certitudine infallibili inventionis rei orta ex causa intrinseca inevitabili consequu-
tionis ═

Accedit ad hoc, quod Mag. Sancto Tho., qui solus inter Thologos
adduerit Dr. noster Inclusus facta 1a 2ae q. 40. dub. 1. §. ex his sequitur
arduitatem exactam ad spem, quae est passio esse talem, qualiter a nobis est assignata
sic enim haec praedictus Magister: Spes est circa arduum, quod idem quod nullum habet
contingentiam, aut periculum ut non eveniat, sed infallibiliter accidit, aut totaliter
est in potestate non sperantis, quod iam possidet, aut quasi possidet ═

Haec prae-
dictus Magister Nobis Intrinseca, sua tamen doctrina relata est robur nostrae Inclusio-
nis; Similem doctrinam tradit praedictus Magister q. 42. Loquens de obiecto timoris, qui est
passio, quae autem mala voluntaria non sunt, nec in nostra potestate timeri possunt, quae
si naturalia sunt, id est nostra ignorantia, aut naturali causa provenientia, dummodo
sint corruptiva, et privativa, ut Mors, infirmitas etc. si apprehendantur non
ut necessario eventura, sed ut imminentia cum aliqua spe remedii, et cum difficultate;
et paucis interpositis ait: quae autem ut irremediabilia apprehenduntur magis
timentur, dummodo remaneat aliqua spes vitandi de praesenti; Haec praedictus Magister
quae doctrina ut indubitata inter Thologos, et ab omnibus in illa recepta proponitur; quia
inter Thologos indubitatum est arduitatem requisitam tam ad spem, quae est passio, quam
ad timorem, importare contingentiam circa eventum rei, quae terminat spem, vel timo-
rem ═

Utrumque praeterea ut constat ex doctrina adducta D. Thom., sic respicit
spes, quae est passio, bonum futurum arduum, sicut timor malum futurum arduum; sed
non datur timor circa malum futurum arduum, ut constat ex doctrina D. Thom. adducta

50 nisi sit spes vitandi tale malum: ergo similiter non datur spes circa bonum futurum arduum, nisi sit timor non assequendi tale bonum; sed non potest dari timor non assequendi, si ad sit causa inquietabilis consequutionis, quae tollit contingentiam in assequendo: ergo arduitas importata ad spem, quae est passio, secundum D. Thomam non salvatur sublata contingentia circa eventum rei, quae debet sperari ═

2° probatur consequentia: gloria corporis non comparabatur ad Christum viatorem ut ardua arduitate requisita ad spem proprie talem: ergo in Christo viatore non fuit spes vere, et proprie talis; probatur antecedens in Christo viatore erat gloria animae; sed cum gloria animae non impetita, quod gloria corporis fuerit ipsi ardua, arduitate requisita ad spem proprie talem: ergo in ipso non fuit spes vere, et proprie talis circa gloriam corporis; probatur antecedens: gloria animae est causa inquietabiliter consequutionis gloriae corporis: ergo habenti gloriam animae non est ardua gloria corporis arduitate requisita ad spem proprie talem; probatur consequentia: D. Thomas ex possessione causae inquietabilis consequutionis alicuius rei, sine recursu ad aliud principium probat tolli arduitatem requisitam ad spem proprie talem a tali re: ergo habenti gloriam animae non est ardua gloria corporis arduitate requisita ad spem proprie talem; antecedens constat ex D. Thoma 1. 2. q. 67. art. 4. ad 3.um et 2. 2. q. 18. art. 2. ad 4.um cuius verba supra adduxi; advertendum tamen est, quod dum D. Thomas loco citato ex 1. 2.ae negat Beatis circa gloriam corporis spem contra dictam, seu spem 2.am quod contra sumitur non loquitur de spe, quae in lata acceptione sit spes, sic enim in Beatis concedit, sed de spe proprie tali contradistincta tamen a theologica ═

Infertur haec ratio. gloria corporis habenti gloriam animae comparatur ut quid minimum: ergo in Christi viatoris habentis gloriam animae, gloria corporis comparabatur ut quid minimum: ergo gloria corporis non erat Christo viatori ardua arduitate requisita ad tradendum spem proprie talem; et consequenter in Christo viatore non fuit spes vere, et proprie talis circa gloriam corporis; 2.a consequentia probatur: arduitas requisita ad spem vere talem debet esse applicata ad id, quod comparatur ut quid magnum respectu sperantis, et non sufficit esse applicatam ad id, quod comparatur ut quid minimum: ergo probatur.

ars. D. Thae

pr. ans. D. Thom. ex eo, quod aliquid impareat in quid minimum ad subst.
probar illum n. ee arduum arduitate requisita ad Spem proprie talem: ergo verum est
attritum requisitum ad Spem debere afficere aliquod bonum, quod in magnum imparetur
ad subst.; ans. instar ex D. Tho. 1. 2ᵉ q. 18. art. 2. ad 4ᵐ cuius verba sup-
ra retuli =

Sed 3ᵃ 2ᵃ rationis inclusionis argti, tota vis rationis ad neg.ᵈᵘᵐ Xpto Spem
proprie talem in gloria corporis, reducitur ad hoc, quod D. Thom. locis in illa relatis
ex ponderatione cum inequitabili gloria corporis in Beatis sine recursu ad aliud
prius probabit Beatis n. ee gloriam corporis arduum arduitate requisita ad Spem
quae ratio cum militet in Xpto in gloria corporis, ideo videtur probare de Xpto; sed ex
quo D. Thom. ex illo principio sine recursu ad aliud probet in Beatis n. ee Spem
proprie talem circa gloriam corporis, n. infertur ex illa ratione probari ee negandam
in Xpto Spem proprie talem circa gloriam corporis: ergo ratio n. probat intentum; pr. min.
stat quod ad neg.ᵈᵘᵐ Beatis Spem proprie talem circa gloriam corporis sufficiat illud
prius sine recursu ad aliud, et quod n. sufficiat in Xpto sine recursu ad aliud
ergo pr. ans. stat quod in Beatis cum illo principio n. componatur alia specialis ratio
iuvans ad ponendum Spem circa gloriam corporis, quae quidem ratio imponitur in Xpto
cum tali principio: ergo ex quo ex illo principio sine recursu ad aliud probet in Beatis
n. ee Spem circa gloriam corporis, n. infertur illum rationem recte applicari ad pro-
bandum n. ee in Xpto Spem circa gloriam corporis; pr. ans. in Beatis supposita gloria
animae, n. e gloria consequenda per magnos labores, et tormenta et mortem acerbis-
simam; sed absque ullo labore, et 2ᵃ vero in Xpto: ergo ex quo in Beatis n. sit
necessarius recursus ad aliud prius, n. sequitur in Xpto n. ee necessarium, in quo militat
specialis ratio, adhuc supposita causa inequitabili inequisitionis gloriae corporis, ad
ponendum in illo Spem circa gloriam corporis, quae n. invenitur in Beatis =

Quod etiam
exemplo ostenditur, siquidem D. Thom. probaret in Beatis n. ee locum ad meritum
quia iam inequiuntur n. gloriam animae, ad quam ut effectum 2.ᵘᵐ inequitata gloria corporis,
quin ad aliud prius recurrere; n. ex hoc posset probari in Xpto habenti gloriam

aequi non esse locum ad meritum, quia in Xpto est specialis ratio inducens ad meritum, quae non invenitur in beatis, scilicet quod cum gloria animae compatitur status viatoris, quod non salvatur in animabus beatis: ergo etiam in nostro casu potest specialis ratio, quae militat in Xpto ad ponendum spem circa gloriam corporis, quae deficit in animabus beatis =

= Retrad

urgetur ista Mai. neg. min. ad prob. neg. ant. ad eius prob. neg. ant. ad cuius prob. dist. ant. neg. cons. quia et si praedicta ratio adducta in obiectione reperiatur in Xpto, et non in beatis, tamen illa ratio coniuncta cum causa inquietabili inquietudinis gloriae corporis non iuvat ad ponendum spem in subiecto, sed de materiali se habet et per accidens eius existentia ad negandum spem in subiecto. Unde solum iuvat ad ponendum spem in subiecto, supposito, quod non sit in illo causa inquietabilis inquietudinis etc.; quod quidem ipsum infertur ex doctrina D. Thomae adducta in prima ratione, ubi D. Thomas ad spem proprie talem requirit, quod non transeat spes in quietatem etc., cum inquietudo stat sub intimgentia; unde cum haec doctrina supponatur a D. Thoma ut pote tradita antequam neg rationes proponeret, recte illa ratio adducta a nobis ad negandum a Xpto spem circa gloriam corporis =

Ad exemplum adductum resp. dist. ant. neg. cons. quia illa specialis ratio militans in Xpto ad merendum, iuvat in Xpto supposito omnibus aliis, quae sunt in ipso, quia supponit omnia alia naturaliter ad meritum, non tamen aliqua alia ratio naturalis ad meritum deficientis Xpto vivo beatis, ad negandum in Xpto meritum, sufficeret procedere ex negatione alicuius rationis communis requisitae ad meritum deficientis Xpto, et beatis, ut ratio, quae probaret de beatis, recte applicaretur ad negandum Xpto; ut si in beatis, et Xpto deficeret pactum ad merendum, quamquam in Xpto fuerit ratio viatoris, ratio, quae probaret in beatis non esse meritum propter defectum pacti, recte applicaretur ad probandum non fuisse in Xpto meritum supposito defectu pacti, sine recursu ad aliud; quia ad negandum aliquod gratum alicui subiecto, sufficit illi negare aliquid, a quo natura pendet existentia talis grati sine recursu ad negandum omnia, a quibus pendet, vel affirmare de subiecto aliquid incompossibile cum tali grato, et non requiritur omnia incompossibilia cum tali grato addu-

cere

cere, a quo par, quod a fundo de Xpto inuenitur in illo cum inquitabilis In-
requisitis gloriæ Corporis tollentis Intingens in arequatæ talis gloriæ, quæ ē rão cōis
Naria ad spem, siue in Xpto, siue in alio ponendæ, ñ erit Narius ad neg.dus
Xpto spem circa gloriam Corporis ad aliud pius recurrere ═

Iª. Infertur ratio eius
arguitur, Cum mortalis gloria Corporis ut quid minimus Imperfectum in Xpti hentis gloriam aīæ
ñ recte pr. Xpto ñ ēē ardua gloria Corporis ardriate requisita ad spem; qd = pr. ant. tus
si illa ratio probaret intentum, sequeretur, quod cum ē gloria Corporis Imparareretur ad
Xptum ūm consequendam p magnos Labores, ut de facto ē Inrequita, & aliās ēē Intin-
gens in eius Inrequiros, adhuc ñ ēēt ponenda in Xpto spes circa gloriam Corporis; sed
hoc ē falsum dō dicta ā Nobis in hoc dubio. maior Vero Nota, qa ē tunc
Imparareretur ut quid minimus in Xpti, sicquidem Imparareta ad ipsum ut hentis gloriam
aīæ; min. pr. qa ut Instar ex 1ª. rãe Inclusis ad Negandum Xpto spem Circa
gloriam Corporis, recurrimus ad hoc, quod Inrequitio illius ñ erat sed Intingentia
ne eueniret, qa admira hac Intingentia, & quod p Magnos dolores pēēt conda
ñ posset negari Xpto spes circa gloriam Corporis ═

Fit pr. ant. qa si illa rão
probaret, sequeretur, quod adhuc si Xptus careret gloria aīæ, & illius ēēt Inrequ-
tura p magnos Labores, & eius Intingentia Ne eueniret ad Inrequiros; adhuc ēēt
Xpto Negandus spes circa gloriam aīæ; sed hoc ñ ē dicendum; qa = Mai. pr. qa tunc
gloria aīæ Imparareretur ad Xptum ut quid minimus; qa ñ ēēt obiectum spei propriæ ta-
lis; pr. ant. Imparareretur ad Xptum ut hentis beatitudinis; qa Imparareretur ut quid mi-
nimus; pr. cōa. gloria Corporis Imparata ad subiectum hentis gloriam aīæ, Imparatur
ad illud ut quid minimus; qo ā fortiori gloria aīæ Imparata ad subiectum hentis
beatitudinis, cuius beatitudo gloriam differt, & excedit gloriam aīæ, quæ infinite excedit, quam
gloria aīæ gloriam Corporis, quam solum finite excedit ═

Resp. Neg.do ant. ad cuius
1ª. prob. dist. mai. neg. min. ad eius prob. dist. ant. dist. cons. si negao Intin-
gentis ēēt negao rãis adæquatæ ad spem proprietatis, Ndo. cons: si solum sit negao

rãois inadequatæ, ut est sicut ut ẽ in præsenti; Neg. cõg. 1.ª rão Inclusiõis ad prob. 3.
in Xpto n̄ ẽẽ Spẽ propriẽ talẽ, procedit ex Negãoe alicuius raõis Necẽ re-
quisitæ ad Spẽ; quæ tamen n̄ se hẽt ut rão adequata ad Spẽ propriẽ talẽ, scilt
ex negãoe intingẽ ne tenerẽ gloriã Corporis; Vnde ex illius Negãoe Xpto In-
uenienti, rectẽ infertur in Xpto Spẽ propriẽ talẽ n̄ ẽẽ circa gl.ã Corporis; Ex
illius tamen affirmãoe Xpto Decẽ, n̄ sequitur ẽẽ Incedendũ Xpto Spẽ propriẽ
talẽ, q.ᵃ ad hoc requireretur affirmare rãoẽ adequatã, quæ præter Intingentiã rei
sperandæ importat, quod sit quid Magnũ sperantẽ; Sicuti ad Neg.dũ 3. de aliquo
actu, quod sit Meritorius, sufficit de illo Negare, quod sit Liber, ad afferen-
dũ tamen, quod sit Meritorius, n̄ sufficit affirmare quod sit Liber, q.ᵃ illa ẽ
negão rãois inadequatæ, quæ sufficit ad destructionẽ, illius tamen affirmatio n̄
sufficit ad positionẽ, sed vlterius requiritur, quod sit actus honestus, et Meritorius,
Etc.ª ═

Ad 2.³ prob. ergo antic. retr. Neg.dõ mai. ad prob. dist. ant. fac-
ta Comparãoe ad ea, quæ sunt per Spẽ acquisibilia Neg. ant. facta Comparãoe ad id,
quod n̄ ẽ per Spẽ acquisibile ═. ant. et neg. cõg. ad prob. antic. dist. ant. ut hẽn-
tur beatus per Spẽ acquisibilis Neg. ant. n̄ acquisibilis per Spẽ Do. ant. et dist. cõg.
ut quid minimũ in ẽẽ rei, Do. cõg. in ẽẽ obiti Neg. cõg. ad cuius prob. Dico
ant.ᵗ Neg. con. L. dist. cons. in ẽẽ rei Do. cõg. in ẽẽ obiecti Neg. cõg. q.ᵃ
aliquod obiũ ut quid minimũ Comparatũ ad aliquod subiũ, pro quo excludi-
tur à rãoe obiti Spei propriẽ talis, debet ẽẽ tale facta Comparãoe ad aliud, quod
ex Nãa sua ẽ acquisibile per Spẽ, et n̄ ẽ aliquid Magnũ; n̄ vero per Compa-
rãoẽ ad aliquod Magnũ, quod si subiũ Inueniat, debet illi Inuenire propriẽ
ad exercitiũ Spei, L. cuiuslibet alterius beatũ, ut beatus Xpto Dño; quod quidẽ
ẽ ex Nãa sua extra obiũ Spei, Vnde quod in huius alia sint minima
n̄ tollit, quod n̄ sint obiũ Spei propriẽ talis, q.ᵃ solũ sunt quid minimũ in ẽẽ rei
n̄ ut in esse obti, cũ sint quid Maximũ intra Sphærã obti Spei, talis ẽ gloria
ũũ, quæ ẽ priate obiũ Spei Theolẽ excedentis oẽ aliã Spẽ ═

Contra eẽ. retr.
ad 2.³ prob. 3

ad 2.^m prob. dico mai. neg.^do min. q^m ex D. Tho. solum habetur, quod quando aliquid comparatur cum quo minimum tu alterius magnae perfectionis habilitatem substrane ad aliud minimum in pot. dari speciei proprie talis, quod vero illa Magna perfectio, de qua D. Thom. loquitur, sic necesse, quod sic intra spheram perfectionis acquiribilis, in hoc ea D. Tho., quaequis perfectio magna, de qua ibi sic perfectio intenta intra obiectum speciei tanquam partiale obiectum =

Nec valet dicere, quod in tali casu gloria aig. esse maximum bonum, quod cadit intra spheram speciei, et quod specificat speciem theologicam ergo non ponere comparari cum quo minimum in Linea obiecti sed cum quo maximum ergo debere dari in Christo speciei circa illud =

Licet Decemanti. dicg. cons. ad quem creaturam odo. cog. ad suppositum Divinum neg. cog. quia comparari cum quo minimum in ratione obiecti, ad perfectum idem est ac comparari obiectum affectum minimum perfectionem facta comparatione ad aliquod residens in supposito =

Tolett.

3.º resp. ad 2.^m prob. antis neg.^do mai. ad prob. neg. ans. ad prob. decemanti. neg. cons. ad prob. dico anti. neg. cons. L. dicg. cons. Loquendo de gloria aig. subiective accepta odo. cog. cum sic Cnis est aliquid creatum, scilicet actus illius creati, Loquendo de gloria aig. obiective accepta neg. cog. q^m cum sic est aliquid increatum, scilicet summum bonum, et cum sic est obiectum speciei theologicae, cuiusobiectum Loquendo de obiecto quod, quod de obiecto quo, est aliquid increatum, Unde gloria aig. considerata cum obiectum speciei non comparare ad Christum cum quo minimum, nec in esse rei, nec in esse obiecti, cum esset comparatio increati ad increatum =

Ex doctrina D. Thomae adducta in prob.^ne 3 concluso, dicitur quid dicendum sit ad aliqua testimonia D. Thomae, in quibus videtur concedere Christo speciem cum plexus corporis, ex sufficiente est D. Thom. de specie communiter dicta, qualis species significat speciem in Lata acceptione, non vero qualis species significat speciem proprie talem distinctam a specie theologica; speciem communiter dictam, qualis significat speciem improprie talem, et in Lata acceptione

in Incertitu cum desiderio non solum Christo, sed etiam Beatis Incedo. D. Thom. q. 1. in ca de spe art. 4. in fine Corporis habet haec verba: porro autem Sancti aliqua sperare inhaerendo Divino auxilio, I, ad 1um, I, ad alios pertinentia Vnum cum ratione Spei, non autem Vnum propriae rationis Spei; quae est Theoca Virtus. Unde si aliquando inveniatur in D. Tha, quod Loquitur de Christo Intragositive ad beatos illi Incedar circa gloriam Corporis Spem; quam nega Beatis, ex hoc non sequitur, quod Christo Spem proprie talem Incedar, sed Spem, quae intra rationem Spei Late accepta, magis accedit ad Spem proprie talem per Labores, et tormenta, per quae Christo Dominus pervenit ad gloriam Corporis, quae cessaro in Beatis in gloria Corporis =

Argo. 1°. 2°. 1°. rationis

Inclusionis, quod gloria Corporis ad Christum Viatorem non Imparareta sub Intingentia, sic ab illo esse Insequenda non infert non esse ponendum in Christo Lino Spem Virie, et proprie talem circa gloriam Corporis: ergo ratio non probat intentum, nec Inclusio hac Via tene Verum; per ans. omnia in fallibilitas Insequoris objecti Ibi Spei Theoce non removet a subiecto Spem Theocam: ergo ex quo gloria corporis Christi Imparareba ad ipsum ex omni Evenbra, et sine Intingentia ne Eveniret, non est ipsi neganda Spes circa illam; per ans. 1° in animabus Purgatorij, quae sunt omnino certae de gloria Insequenda; et tamen in illis ponuntur Spes Theoca circa gloriam aie: ergo etiam 2° per ans. si alicui fiat revelatio de sua praedestinatione, talis est omnino certus, et securus de gloria Insequenda; et tamen sperat illam per Spem Theocam: ergo = Resp.

Neg. ans. ad eius prob. dist. ans. omnia in fallibilitas ab intrinseca perfectione, subst. proveniens Neg. ans. omnia in fallibilitas ab extrinseco proveniens Conc. ans. et Neg. Cons. ad prob. anti. Ima. mai. et minori cum D. Tha 3°. ad Annibaldum dist. 26. art. 4. ad 4um. Ubi sic habet: De Existentibus in purgatorio dicendum, quod illi, qui sunt in Purgatorio et illi, qui erant in Lymbo habent Spem, quia Spes non Evacuatur nisi per habitum Intrarium, I, per habitum Beatitudinis; et Cajetanus D. Thom. ad probandum non esse Spem in animabus Purgatorij, sic obiecimus: Spes non est de eo, quod infallibiliter expectatur, sicut Solis ortus Cras, sed sic

p[ro]ut re expectare illi, qui s[un]t in Purgat.° [ergo] n[on] h[abe]re Sp[e]m = Dicendu[m] quod talis certitudo e[st] ratio[n]e status, q[uo]d n[on] poteru[n]t amplius demereri, et tamen n[on] evacuar[e] Sp[em], q[uo]d n[on] p[er]venerunt ad su[um] Speratu[m] =

Similis doctrina h[abe]t D. Thom. 3. sent.[is] dist. 26. q. 2. art. 5. qu.[la] 3. et ad 1.[m] Ubi dicitur D. Thom. in a[n]imabus Purgatorij Sp[em] dicedere, q[uo]d n[on] p[er]venerunt ad h[abe]ndu[m] beatitudi[nem], et consta[re] q[uo]d n[on] habent certitudi[nem] de adeptione rei speratae fundatam in illius possessione, s[ed] alia Via, quae explicari se h[abe]t; in n[ost]ra Veru ratio[ne] ex D. Tho. 1. 2. q. 67. art. 4. ad 3.[m] et 2. 2. q. 18. art. 2. ad 4.[m] Nempe dicta Spes proprietali circa gloriam corporis sit certitudinis adeptionis illius fundatam in possessione gloriae corporis, sicut n[on] in se possessam, possessam tamen in causa inevitabili adeptionis illius, scilicet in gloria a[n]i[m]ae, quod e[st] esse o[mn]i[n]o infallibilis ab intrinseco, n[on] ab extrinseco; Unde ex D. Thom. locis relatis e[st] distinguenda duplex possessio rei speratae, alia, qua res in se formaliter possidetur, alia, qua possidetur in sua causa, quaelibet possessio ex his facit ab intrinseco certam rei adeptionem, et consta[re] certitudine opposita Spei proprie tali, cui n[on] opponitur certitudo adeptionis ab extrinseco proveniens; Unde si obiectum 1.[ius] Spei in aliquo subiecto supponatur cum inevitabilitate suae adeptionis; et si [ha]b[itu]s ab instanti suae inceptionis gloriam a[n]i[m]ae n[on] h[abe]re, adhuc n[on] h[abe]ret Spem proprie talem circa illam, q[uo]d p[ro]pter Divinitatem h[abe]bat cum inevitabilitate adeptionis illius, et consta[re] possessionem illius in sua causa.

Ad 9.[m]

solutio negata; o[mn]i[n]o infallibilitas adeptionis rei ab extrinseco proveniens n[on] aufert Spem Vere, et proprie talem; [ergo] nec o[mn]i[n]o infallibilitas adeptionis rei ab intrinseco proveniens tollit Spem Vere talem; pr. ant. [quia] efficax e[st] infallibilitas ab extrinseco proveniens qu.[ntum] ad effectum tollendi, s[ed] n[on] tollendi Spem Vere, et proprie talem, quae infallibilitas ab intrinseco proveniens; [ergo] si illa n[on] tollit Spem, nec ista; pr. ant. 1.[m] actus Spei supponere Dominium illius regulantis Motus Spei, et de securitate, et infallibilitate adeptionis rei, quae ab illa proponitur, terminare actus Spei; et [quia] eque infallibilis adeptio proponitur, sive securitas sit ab extrinseco, sive ab intrinseco; [ergo] [tan]tum efficax e[st] Una, quae altera qu.[ntum] ad effectum

tollendi, l, n tollendi Spes proprietatis = 2° px. ans. infallibilitas n. Insequõis
rei ab extrinco proueniens, tq efficax ē ad tollendũ Spes proprietatis circa
talẽ rẽ, ac si ēēt infallibilitas ab intrinco: ḡ similit infallitas Insequõis
ab extrinco proueniens, tq efficax ē ad tollendũ, l, n tollendũ Spes proprie-
tatis, ac infallitas ab intrinco proueniens; px. ans. Si alicui ēēt facta reuelatio
de sua damnatione, solũ ēēt illi ab extrinco infallibilis n Insequio gloriæ;
& cũ tali infallibilitate n Insequõis gloriæ repugnat motus Spei circa gloriã: ḡ
infallitas n Insequõis rei ab extrinco proueniens tq efficax ē ad tollen-
dũ Spes, quã infallitas ab intrinco = Probatr 3° ans. ideo infallitas
ab intrinco tolleret Spes; q. cũ illa n Impatitr timor de n Insequõe rei; &
ad dicta in 1ª probatõe Includõis ad saluandũ Spes proprietatis requiritr ti-
mor de n Insequõe, sicuti ad saluandũ timorẽ circa aliquod malũ requiritr
Spes ne Eueniat; & hoc n probat talẽ infallitatẽ n Impugni cũ Spe Veri,
& proprietati: ḡ = px. min. oĩa infallitas, & securitas ab extrinco
proueniens tollit timorẽ de n Insequõe rei; & hoc n obstanti Impugnitur
cũ Spe Veri tali: ḡ =

Resp. ad obiectionẽ Dsto. anti. neg. cog. ad prob. neg.
ans. ad 1ª prob. Dsta mai. Dig. min. quty ad illationẽ euentũ rei Dso. min.
quty ad modũ inferendi. Neg. min. & cog. q. infallitas ab intrinco affert op-
possessionẽ rei Speratæ, l, in se, l, in sua causa; Spes Cris D. D. Thg 3. ad Anib.
dist. 26. art. 4. ad 1ᵘᵐ Euacuatr ꝑ possessionẽ rei, quæ cadit sub Spe, cuius
ratio ē: q. Spes ē motus tendens ad ponendũ subiectũ in possessione, qua pter
proueniat usq ad Insequõẽ rei, & desinit ēē ꝑ possessionẽ illiꝰ; infallitas
uero ab extrinco n destruit subiectũ in possessione, Vnde n tollit Spes = Ad 2ª

prob. antis. Dso. anti. neg. coa. q. in tali Casu iudicati talis reꝰ ut practice
impossibilis, & contr n iudicatr ut practice futura, ut docent Theologi in mãa
de Spe, & lg obtũ Spei sit bonũ futurũ ut tale practice iudicatũ, & propositũ
Veati, Vndequaq proueniat, quod practice iudicetr impossibilis, sig. Insequio, sine pro-
ueniat

veniat ex mutatione, sive ex parte tollit obj. spei, et contra e impossibilis motus spei proprie talis circa tale obj.; infallibiliter vero ab extrinseco n. tollit, quod obj. proponatur ut practice futurum, et contra ut n. possit; Ex quo sequitur n. tollere spem proprie talem; quae n. evacuatur dum n. quenitur ad possessionem rei in se, l. in sua causa =

Ad 3. prob. ante dist. mai.: expulsione timoris provenientis a possessione rei in se, l. in sua causa Conc. mai.: expulsione alterius generis n. afferentis talem possessionem Neg. mai. et neg. min. ad cuius prob. dist. mai.: remotione orta ex possessione rei Neg. mai.: remotione importata per negationem possessionis rei Conc. mai. et dist. min. neg. cons. ex doctrina data =

Sed 2a solutio 3. probationis videtur stare, quod talis solutio n. servat inconsequentiam in doctrina cum his, quae adduximus ex D. Tho. ad stabiliendam 1. rationem inclusionis: Ergo n. e admittenda; prob. ant. quia ibi dicta n. salvatur timor mali futuri, si desit spes rei evitandi, Ex quo cumque capite variet spes evadendi tale malum: Ergo ponere spem circa bonum tollendo timorem de n. inconsequenter n. e servare cons. in doctrina; prob. cons. quia ibi adducta ex D. Tho. sicut obj. spei e bonum futurum arduum, ita timoris malum futurum arduum: Ergo quod D. Thom., quod destruit arduitatem propriam timoris, etiam debet destruere arduitatem propriam spei, quae doctrina intenditur in ultima probatione ante posita in 1. ratione; sed si n. adsit spes vitandi mali futuri, Ex quo cumque capite evacuetur talis spes, sive ab intrinseco, sive ab extrinseco tale obj., seu malum futurum n. potest trahere actum timoris vere, et proprie talis, quod destruitur arduitas propria timoris: Ergo ponere spem circa bonum futurum, si n. adsit timor n. inconsequenter, n. e servare cons. in doctrina; et etiam e ponere spem proprie talem circa obj. carens arduitate requisita ad spem proprie talem =

Resp. ad objectionem Neg. ant. ad prob. dist. ant. neg. cons. ad cuius prob. dist. ant. et cons. et similiter minori subsumpta, dist. cons. si n. adsit timor, l. aliquid aequivalens timori Conc. cons.: si adsit aliquid

equivalens timori, licet non adsit timor stante nec[essaria] cog[nitio]ne q[uo]d evacuat timorem non dari que[ndam] vel spectata sua certitudine de inquo[quo] [in]fallibiliter ab extrinseco provenientis, loco timoris reperitur aliquid equivalens timori qu[ia] ad effugiendum mali illius, ex propria talis in subiecto, sicut quod visibiliter non quaerunt ad proportionem rei in se, et in sua causa, qua proportione non assequuta spes quaerendi docetur D. Thomas loco cit. 3. ad Annibaldum, cum spes sit motus, quo subiectum proponitur usque ad proportionem rei spectatae, ut D. Thomas ibi docet; quod vero evacuatur spes effugiendi aliquod malum sua certitudine omnino infallibili eius eventus, non reperitur in subiecto aliquid equivalens spei evadendi tale malum, quod eo ipso, quod indicatur malum futurum ut imminens, et aliter sit omnino infallibiliter eventurum, causat tristitiam ut docet D. Thomas infra q. 15. art. 7. in corp. ubi ait D. Thomas: dicendum, quod sicut tristitia causatur ex apprehensione mali praesentis, ita timor causatur ex apprehensione mali futuri, apprehensio autem mali futuri, si aliquam certitudinem habeat, non inducit timorem; unde Philosophus dicit in 2.° Rethoricae quod timor non est, nisi ubi est aliqua spes evadendi, nam quando nulla est spes evadendi apprehenditur malum ut praesens, et sic magis causat tristitiam, quam timorem; bonum enim dum non possidetur in se, et in sua causa, non inducit spem ut docet D. Thomas loco cit. 3. ad Annib. Ita quod quando non est certitudo infallibilis de inquo[quo] boni futuri, licet ab extrinseco proveniat in subiecto aliquid equivalens timori, quod vero talis certitudo est mali eventuri, quod tunc apprehenditur ut malum praesens, non reperitur in subiecto aliquid equivalens spei evadendi; unde Christus Dominus imminente passione dixit Matth. 26. tristis est anima mea etc. Ex quo constat, quod malum futurum imminens, circa quod versatur timor, quando apprehenditur ut omnino eventurum, non timoris, sed tristitiae causa.

Dicunt ergo, et in fundamento quo Divini Thomae Mag.° Sancto Thoma adoptato, quod Christus Dominus habuit in se praeter intrinsecam inevitabilem de inquo[quo] gloriae corporis, non probatur, quod Christus non habuerit spem circa gloriam corporis, quia illam habuit; quia ait: quod Christus Dominus habuerit intra primum intrinsecam inevitabilem ad quaecumque mala vitanda, non tollit quod in Christo fuerit

Vel[…] timor

verus timor mali: ergo similiter per intrinsecum inevitabile consequutionis boni non tollitur spes proprie talis circa bonum; consequentia est bona, quia sicut spes respicit bonum futurum arduum, ita timor malum futurum arduum, et ex dictis solvendo 1.um argumentum minus requirit ad tollendum arduitatem timoris, ad quam sufficit certitudo infallibilis eventus ab extrinseco proveniens, quae non sufficit ad tollendum arduitatem obiecti spei; Ans. patet ex D. Tho. infra q. 15. art. 7. in corp. ubi Christo Domino concedit timorem mali futuri his verbis: timor potest considerari quantum ad duo, uno modo quantum ad hoc, quod appetitus sensitivus naturaliter refugit corporis laesionem, et per tristitiam, si sit praesens, et per timorem, si sit futura, et hoc modo timor fuit in Christo, sicut et tristitia: ergo secundum D. Thom. in Christo Domino fuit mali futuri, qui fuit vere, et proprie timor; patet consequentia in Christo Domino fuit tristitia proprie talis; sed D. Thom. dicit, quod in Christo fuit timor sicut tristitia ergo in Christo fuit timor vere talis ═══

═══ Confirmatur argumentum ex quo Christus Dominus habuerit inesse per intrinsecum inevitabile consequutionis gloriae corporis, vel ratione divinitatis et ratione beatitudinis animae, infertur, quod in Christo fuerit de facili consequibilis gloria corporis in vi illorum principiorum, et facilitas consequendi eam non impediatur a spe vere, et proprie tali circa talem rem; sed ex hoc non sequitur non fuisse in Christo Domino vere, et proprie spem circa gloriam corporis: ergo ═ probatur minor 1.o quod attentis talibus principiis fuerit gloria corporis de facili consequibilis a Christo, non tollit, quod attenta carnis infirmitate fuerit difficile consequibilis a Christo: ergo nec tollit spem a Christo circa gloriam corporis; patet consequentia ex D. Tho. infra q. 15. art. 7. ad 3.um quod malum sit a Christo de facili vitabile ratione virtutis divinitatis, quod tamen erat difficile vitabile attenta infirmitate carnis non tollebat a Christo verum timorem, nec enim ait D. Thom.: Licet Christus potuerit vitare mala futura ratione virtutis divinitatis, erant tamen inevitabilia, scilicet, non de facili vitabilia ratione infirmitatis carnis; quae verba reddunt rationem cur sit ponendus timor in Christo, quem removere a Christo intendebat argumentum, quia Christus poterat omnia mala vitare: ergo similis doctrina ad rem.

propositũ, probar ẽẽ ponendã spẽ in Xpto circa gloriã Corporis =

Probatur

2°. eadẽ min. quod Xpto Dño fuerit de facili Inrequibilis gloria Corporis, prop-
tãq inquitabilis, rlt aliq aiq ñ tollit, quod ipsa gloria Corporis sub aliqua rãoe
maneat cũ arduitate sufficienti ad fundandũ spẽ vere, et proprie talẽ: qr
pr. ant. solũ requirit, quod quatenus Inrideratur ut essẽ Inrequitũ ex tali cãa
sit de facili Inrequibilis, ñ vero sub alia rãoe, sub qua ñ Inriderabitur ut essẽ
requitũ ex tali cãa; s3 gloria Corporis ñ solũ fuit Inrequita â Xpto ut essẽ
requita ex beatudine aiẽ; s3 etiã ut essẽ ex tali prĩo ñ procedens: ergo gloria
Corporis sub aliqua rãoe fuit obiectũ spei veri, et proprie talis in Xpto. pr.
min. gloria Corporis fuit inrequita â Xpto Dño ut premiũ suorũ Laborũ,
et mortis; s3 ut sic ñ procedit â Xpto ut beato, s3 ut Viatore: ergo gloria
Corporis ñ solũ fuit â Xpto Dño Inrequita ut essẽ requitũ ex beatudine
s3 etiã ut essẽ ex alio prĩo procedens =

Resp. ad argũ neg. ant. ad eius prob.
ding. ant. priũ inquitabile, et aliãr detractũ ad vitandũ oĩa mala neg. ant.
priũ ex se inquitabile, ñ tamen detractũ ad vitandũ; s3 ad oppositũ omitto ant.
ex hoc capite; omitto, inquã, ex hoc capite quia ex alio cũ isto Inero non
dati Locũ ad verũ timorẽ in Xpto, qui vere sit timor, et simplicit, et fra-
lite sit fuga mali, si tñ in Xpto priũ inquitabile vitandi mala ẽẽt
detractũ ad illa vitanda ñ timerent, quia iudicarent impossibile illa euenire
et consẽ ñ apprehenderent ut practice futura, et si tale priũ sit detra-
ctũ ad ñ impediendũ, tunc apprehenderent absque spe euadendi, et malum
imminens absque spe euadendi, ñ timorẽ, s3 tristitiã causar, et negr. cõa
ad prob. antis desumptã ex D. Tha. retr. duplicite, V°. D. Thõ ibi ñ Lo-
qui de timore proprie tali, quatenus specie distinguitur â tristitia, s3 de timore Late
accepto, et solũ accidentaliter dĩr â tristitia, ad modũ, quo expectatio gloriæ
Corporis in Xpto dicitur spes p Intragoritionẽ ad expectationẽ gliæ corporis
in beatis, quorũ nec vna, nec alia expectatio sit proprie spes, s3 utraq
sit fratta

re frata, et simpliciter desiderium gloriae Corporis, quod tamen Expectatio Christi Domini magis accedit ad spem proprie talem, vocata Spes Intraquoritive ad expectationem Beatorum, sic similiter à D. Thoma Loco cit. tristitia de Malo futuro imminenti absque spe Evadendi, cum sit simpliciter tristitia, vocata timor per intraquorem ad tristitiam de Malo iam praesenti, quod illa magis accedit ad timorem proprie talem, quam ad futuram tristitiam, quaquidem quod apprehenditur sine spe Evadendi apprehenditur actu esse praesens =

Et haec solutio ex doctrina D. Thomae deducitur in eodem textu Nisi Doctor Sanctus ibi sibi contradicat, quod nemo, nisi valde stultus audebit suspicare; Sic autem Ang. Doct. in corp. articuli 7. quaestionis 15. apprehensio autem mali futuri, si omnino excludit spem, non inducit timorem, timor non est nisi ubi est aliqua spes evadendi, neque quia nulla spes est evadendi apprehenditur malum ut praesens, et sic magis causat tristitiam, quam timorem =

Postea vero pars intraquoritiva incedit Christo timorem sui mali; si non loquitur de timore proprie tali, quod sic ostenditur, quod tale malum, L. Ignorabatur a Christo ut infallibiliter non eventurum, quod prius inevitabile erat decretum ad impediendum, et sic non poterat timeri, quod iudicabatur ut practice impossibile, L. Ignorabatur ut infallibiliter eventurum, et contra absque spe evadendi, quod prius inevitabile erat decretum ad non impediendum, et sic consideratum malum non poterat causare timorem proprie talem, cum D. Thomas ibi dicat causare tristitiam, et neque inducere timorem; si dicitur D. Thomas Loco cit. timorem Christo Domino tribuit, non loquitur de timore proprie accepto; et negatur consequentia ad cuius prob. Dum mai. explico minorem continentem verba D. Thomae, fuit timor sicut tristitia, si sicut significanti proprietatem in timore sicut in tristitia, ita ut sit proprie timor sicut proprie tristitia Neg. min: ita quod timor talis, qualis exigitur ab illo obiecto fuerit in Christo, sicut fuit tristitia exacta ab obiecto ibi illi assignato Conc. min. Sicuti si diceretur, in Christo fuit spes circa gloriam Corporis sicut fruitio de illius possessione, et neg. consequentia =

2ª solutio desumitur ex D.

Dominus Cayet.us supra Locum citatum D. Thomae, qui in Lit. D. Thomae fundatus asserit Ang. D. Loqui de timore, qui est passio, et residet in appetitu sensitivo, et regulatur cognitione sensus, per quam malum proponebatur ut futurum, et imminens, non proponendo ipsum ut certo eventurum, nec ut certo non eventurum, sed negative se habendo, et abstrahendo ab hoc, et sic dabatur locus ut esset timor in Christo, quia non proponebatur illi malum ut certo eventurum, ex quo sequitur, quod cum tali propone mali relinquebatur Locus ad spem, quae est passio, de evasione talis mali. Videatur D. Cayet. qui late defendit solutum, ex quo Incidit contra illata ex Verbis D. Thomae in argumento intelligendo cons. de timore, qui est passio, et residens in appetitu sensitivo, neg. ut de timore, qui est virtus, et residens in appetitu rationali =

Ad Infrascriptam mai. neg. min. ad cuius 1.am prob. dicimus ans. difficultate sufficienti ad arduitatem proprii obiecti Spei proprietatis neg. ans. insufficienti ad arduitatem proprii obiecti Spei proprietatis. Dis. ans. et neg. cons. Ad dicta solvendo 1.am argum., quod illa difficultas Impediebatur cum certitudine ab intrinseco Inacquisitio talis rei =

Ad cuius prob. pot. resp. ad ans. [illegible] duas solutiones exhibitas argum. I, D. Thomas in solutione ad 3.um Loqui de timore improprietati sicuti in corp. articuli, I, Loqui de timore residenti in appetitu sensitivo regulato a cognitione sensus, per quam non percipiebatur esse infallibiliter Vitanda per proprias [illegible] intrinseca Christo, nec non esse Vitanda, sed negative se habendo circa hoc, et neg. cons. Loquendo de Spe quae est Virtus residens in Voluntate, sive Theorica, sive moralis, de qua dubium; et Dicendo de Spe, quae est passio proportionata timori, qui est passio, et regulata sensibili cognitione sensus = Ad 2.am prob. min. neg. ans. ad cuius prob. neg. mai. quia gloria corporis nec ut effectus realiter resultans ex gloria animae, nec ut praemium suorum Laborum Impetratum ut difficile Inacquisibile, quia quae[illegible] sub hac ratione non Impetrata ut effectus realiter dimanans ex gloria animae, Impetrata tamen ut effectus infallibiliter Inexequibilis cum illa ex suppositione, quod Christus ut Viator efficaciter Vellet illum Inrequiri ut praemium, quod quidem Ignorabatur

sic,

scię quo regulabat ejg meritu, quod quidem quoad effectu tollendi spes proprietatem ipsius à Xpto circa gloriam Corporis tantum valet ac si gloria Corporis sub ratione premii esse effectus malè dimanaret à gloria aię ═

Arguitur 3.º 3.ª Includit, in Xpto Domino fuit fiducia, ut docet D. Thomas ad Hebreos 2. super illa verba: ego fidens in eum; id est habebo fiduciam in adiutorio ejus, scilicet Patris pro gloria Corporis, quod resurrecturum, et membrorum, et aię, et fiducia secundum D. Thomam ibi tunc propriè est talis, quando invenitur sine timore: ergo in Xpto Domino fuit spes propriè talis circa gloriam Corporis; probatur consequentia ex D. Tha 2.2. q. 129. art. 6. in corp. ubi docet, quod fiducia est spes futuri auxilii per hęc verba: nomen fiducię principaliter significare videtur, quod aliquis spem concipiat ex hoc, quod credit verbis alicuius auxilium promittentis; ergo cum in Xpto fuerit fiducia, etiam in Xpto fuit spes; tum probatur eadem consequentia ex D. Tha eodem Loco ad 2.um ubi dicit, quod fiducia importat robur spei; sic enim ait: fiducia quoddam robur spei importat, et ideo opponitur timori sicut spes: ergo concessa in Xpto fiducia circa gloriam corporis, non potest illi negari spes circa talem gloriam; probatur consequentia ex D. Tha in corp. et ad 3.um Loco cit., quia per hoc, quod fiducia sit robur spei, importat modum spei, quod est idem ac esse spem roboratam; sic hic ad 3.um fiducia, ut dictum est, importat quendam modum spei, est enim fiducia spes roborata: ergo fiducia Xpti circa gloriam Corporis est spes Xpti roborata circa talem gloriam: ergo in Xpto est concedenda spes secundum D. Thomam circa gloriam Corporis ═

Retorquendo antecedens negatur consequentia ad probationem desumptam ex D. Tha respondetur ex ipso Angelico Doctore Loco cit. 2.2. ad 3.um Ubi dicit, quod fiducia non est aliqua specialis Virtus, sed conditio Virtutis, unde est robur illius Virtutis, ad quam per modum conditionis comparatur; sed secundum D. Thomam Loc. cit. art. 7. in corp. fiducia principaliter comparatur ad magnanimitatem: ergo fiducia est modus, et robur magnanimitatis: ergo quando D. Thomas dicit in art. 6. quod fiducia est spes et quod est robur spei, et dicit modum spei, seu spem roboratam, non loquitur de spe

qualis ē specialis Virtus Theoca, l. moralis distta ā qualibet alia peculiari Virtute in sua specie athoma considerata, inquo sensu procedit dub. ē de spe, ut ē conditio Virtutis, magnanimitatis scilt; Ut quando dicit, quod fiducia ē spes; l. Loquitur de spe qualis coincidit cum magnitate, sicut quando dicit quod modus spei, l. spes roborata; magnitas qt̄ ptinet ad irascibilem, et respicit bonum arduum, licet n̄ cum arduitate requisita ad spem, ut dicit specialis Virtus distincta ā qualibet alia Virtute peculiari, qt̄ magnitas tendit sine timore in consequendi dicitur spes, quod n̄ ē habere rationem spei, de qua in presenti ═

Argu. 4.º ex Psalm. — Ubi dicitur in persona Xpti, teste D. Tha 3. sent. Distinct. dist. 26. art. 5 et ad Hanib. eadem dist. art. 4. in te Dne speravi: ergo in Xpto fuit spes vera, et proprie talis ═ Ad hoc argutum respondetur ex D. Tha Locis ubi supra se proponit predictum argutum; ad quod respondet, quod ibi spes sumitur pro expectatione premij accidentalis, et ad Heb. 2. Lect. 3. in fine expectationis cuiuscumque auxilij fiducia vocari, per hęc verba: fiducia ē expectatio cuiuscumque auxilij, et 2.º hoc fuit in Xpto fiducia, in quantum 2.º humana natura expectabat ā Patre auxilium in passione, Unde quando in Sacra Scriptura attribuitur Xpto spes, secundum D. Thomam spes sumitur pro fiducia, ut clare docet D. Thomas Locis citatis ad Heb. explicans illa verba: Ego ero fidens in eum; et adducens illa verba psalmi in te Dne speravi; sic enim textus prosequitur, ostendens autem, qt̄ spes habet, quod n̄ quęcumque, sed firma; quę dicitur fiducia, spes enim, et si n̄ sit de impossibili, tamen habet adiunctum timorem quandoque), et tunc ē propria spes, spes quandoque ē firma, et sine timore, et tunc proprie dicitur fiducia; et hanc habuit Xptus ═

Cum dicitur

obijcias, Xpto ē concedenda spes vera, et proprie talis secundum verba psalmi relati: ergo ē concedenda spes ut distincta ā fiducia, quę ē quid distinctum ā spe proprie tali; concedenda spes ut distincta ā fiducia, quę ē quid distinctum ā spe proprie tali;
pr. ant. Et si quod Xpto concedatur spes proprie talis, nullum sequitur inconveniens, quod solum sequitur, quod sua conclusio sit falsa, quod intendunt contrarij auctores. alij concedentes Xpto spem Theologicam, alij spem proprietalem, licet non

Theologicam

Theorq; s. Ba Sacr. Scrip.ta si intelligenda in sensu rigoroso quando nullu se-
quitur inconueniens; igitur ut illa Psalmi recte explicentur, Xpto e concede-
da spes proprie talis =

Resp. Neg. ans., ad Dist. ans. Spes proprie talis ut dicit specialem virtutem distinctam a qualibet alia virtute specie athoma speciali neg. ans. ut dicit conditionem virtutis, et coincidit cum fiducia, quam absolute appellat D. Thom. spes, ut videre e loco cit. 2. 2. q. 129. art. 6. in corp. et ad modum, quo theologi in sequentes propriet.e a religione, et iustitia, illas proprie propriet.s appellant, quamuis coincidant cum alia virtute, et neg. cons. ad prob. maioris resp. verum teneri intelligere de spe proprie tali, ut a nobis explicatur e in distinctione antec.; si alio modo intelligerent, sequeretur inconueniens, quia quod poneret spes proprie talis sine suo obiecto, et veritas testimonii Sacrae Script.ae penderet ab opinione minus proba-
bili, et minus recepta inter nobiliores theologos, et dico min. loquendo de sensu rigoroso, quam admittunt facta disparitate ad subiectum, de quo enuncian-
tur, et concedit cons. loquendo de spe proprie tali explicata antec. =

Arguitur

Ultimo; gloria corporis non disparabatur ad Xptum habentis beatitudinem aiae ut de facili inseparabilis; igitur in Xpto fuit spes propria, patet ans. ideo disparareta ut de facili inseparabilis quia docet D. Thom. 1. 2. q. 67. art. 4. ad 3.m quod beatitudo aiae e causa inseparabilis gliae corporis; et ex hoc non sequitur, quod sit de faci-
li inseparabilis quia pr. min. et cons. gloria corporis continetur in beatitudine aiae, ut in causa inseparabili, ex qua proueniat ex suppositione reunionis aiae ad corpus, non tamen ex qua proueniat non interueniente tali reunione; igitur gloria cor-
poris non erat Xpto de facili inseparabilis cum aiae beatitudine, quia cons. reunio aiae ad corpus non erat Xpto de facili inseparabilis cum beatitudine aiae; igitur nec gloria corporis, cuius inseparatio pendet a reunione aiae ad corpus; patet ans. reunio aiae ad corpus non continetur in beatitudine aiae ut in causa inseparabili; igitur non erat de facili inseparabilis; cons. e bona, siquidem facilitas inseparandi gliae corporis reducitur D. Thom. loco cit. ad continentiam in gloria aiae ut in causa inseparabili

ant. probatur; reunio aiæ ad corpus ê miraculosa: ergo n. Intinebatur in beatitudine aiæ Xpti, siquidem miraculum solum Intinetur in Virtute q. eius infinita =

Resp.

neg. ant. ad prob. dist. mai. neg. min. ad cuius prob. dist. anti. neg. cons. ad prob. neg. ant. ad prob. dist. ant. ut in causa phisice causatiua talis reunionis conc. ant. ut in causa exactiua talis reunionis neg. ant. & cons. ad prob. antis dist. ant. ê miraculosa miraculo debito statui beatitudinis conc. ant: ê miraculosa miraculo n. debito statui beatitudinis neg. ant. & dist. cons. ut in causa phisice causatiua reunionis conc. cons: ut in causa exactiua reunionis Neg. cons. statui beatitudinis debetur, quod quidquid beati efficaciter appetant, illis Inceditur, iuxta illud Psalm 20. desiderium cordis eius tribuisti ei; conter eis debetur, quod necessarium ad gloriam corporis obtinendam; quia gloria corporis ptinet ad Implementum beatitudinis, ut docet D. Thom. 1.2. q. 4. art. 5. & sic debetur statui beatitudinis cum omnibus requisitis ad illius Innequens =

Articulus quintus =

Utrum in Xpto Dno fuerint Dona? =

Resp. D. Thom. Inclusive affirmatiue, quod probatur in argum. sed contra ex illo Isaiae 4. apprehendent septem mulieres Virum unum, quae Verba sic interpretatur glossa ordinaria, id est septem dona Spus Sti Xptum = Item in corp. art. sic probatur: Dona, ut dictum est 1.2. q. 68. art. 1. sunt perfectiones potentiarum aiæ ut natae sunt moueri à Spu Sto; sed potentiae aiæ Xpti perfectissime mouebantur à Spu Sto ergo in Xpto fuerunt Dona, illaque excellentissime habuit, min. probatur ex 4. Lucae ubi dicitur: Jesus autem plenus Spiritu Sto regressus est à Jordane; & agebatur à Spu in desertum = 1a sed Inclusive arguitur 1o. D. Thom. in Xpto Dno fuerunt Virtutes perfectae; ergo in Xpto n. fuerunt Dona; pr. cons. Dona ut

contra dicta causa in adiutorium Virtutis; et quod effectus in se est auxilio extrinseco non indiget: ergo nec Virtutes Christi indigebant adiutorio donorum.

Respondetur. Sanctus Augustinus. Dico antecedens negatur consequens. ad cuius probationem distinguo maiorem. distinguo minorem. auxilio alterius naturae ad eam, intra quam est perfectus negatur minorem: auxilio, quod est intra ordinem illius naturae, intra cuius ordinem est perfectus. Concedo minorem. et negatur consequentia, quia dona sunt adiutoria alterius naturae ad naturam Virtutis, quia Virtutes sunt perfectiones potentiarum, quatenus ducuntur a ratione, dona vero perfectiones potentiarum quatenus sunt natae moveri a Spiritu Sancto, unde Virtutes quantumcumque perfectae, indigent adiutorio donorum, sicut homo licet perfectus indiget adiutorio Dei.

2. arguitur Sanctus Thomas: Christus non sicut dona habere, cui convenit dona accipere. Sed Christo non convenit accipere dona Spiritus Sancti: ergo in Christo non fuerunt dona. probatur minor. Christo convenit dare dona, secundum illud Psalmo 67. dedit dona hominibus: ergo Christo non convenit dona accipere, probatur consequentia non est eiusdem dare, et accipere, quia dare est habentis, accipere non habentis: ergo Christo, cui convenit dare dona, non convenit illa accipere.

Respondetur. Distinguo maiorem negatur minorem ad probationem. respondetur distinguo antecedens negatur consequens. ad probationem dico antecedens eiusdem secundum idem. Concedo antecedens eiusdem secundum diversa indifferentia negatur antecedens. et distinguo consequentiam secundum idem. Concedo consequentiam secundum diversa negatur consequentia. dare enim dona ut Deus, accipit vero ut homo.

3. arguitur Sanctus Thomas. Christus habuit intelligentiam patriae: ergo Christus non habuit aliqua dona; probatur consequentia. dona quaedam, ut sapientia, scientia, intellectus, et similia pertinent ad intelligentiam viae, unde Philosophus numerat illa quatuor dona 6. Ethicorum. inter Virtutes intellectuales: ergo praedicta dona non fuerunt in Christo Domino.

Respondetur. Dico antecedens negatur consequentiam. ad probationem distinguo [illegible] antecedens. ita ut sint alligata statui viae negatur antecedens. ita ut sint indifferentia ad statum viae, et patriae. Concedo antecedens. et negatur consequentia. dona Spiritus Sancti manent in statu beatitudinis, ut

docet S. Thom. 1. 2. q. 68. art. 6 =

Articulus Sextus =

An in Christo fuerit donum timoris =

Resp. D. Thom. affirmative, quod probat in arg. to s. c. 1º ex illo Isaiae 11. replevit eum spiritus timoris Dni = In corp. art. sic probat suam conclusionem: in dono timoris non solum includitur timere malum separationis a Deo per culpam, timere malum punitionis pro culpa; sed etiam affectus reverentialis ad Deum ob suam eminentiam; sed licet non fuerit donum timoris in Christo ut respicit malum separationis a Deo pro culpa, et malum punitionis pro culpa fuit tamen ut importat affectum reverentiae ad Deum: ergo = pr. min. pro ultima parte quia anima Christi Dni affectu reverentiali movebatur in Deum a Spiritu Sancto, unde Heb. 5. dicitur, quod in omnibus exauditus est pro sua reverentia: ergo in Christo bene fuit donum timoris, ut importat affectum reverentialem ad Deum; et quia praedictum affectum reverentiae prae omnibus plenius habuit Christus, ideo in Scriptura tribuit plenitudinem timoris Dni =

Arg. 1º D. Thom. in Christo non fuit spes. Vide theologiam, ut dictum est art. 4. ergo in Christo non fuit donum timoris; pr. cons. spes est melior, quam timor: ergo si in Christo non fuit spes, nec timor debuit esse; pr. ant. dignitas habitus desumitur ex obiecto; sed obiectum spei est praestantius, quam obiectum doni timoris: ergo spes est praestantior, quam timor; pr. min. obiectum spei est bonum, ut habetur 2. 2ae q. 17. art. 1. obiectum doni timoris est malum, ut habetur 2. 2ae q. 19. art. 1. et art. 9. ad 3um. ergo obiectum spei est praestantius, quam obiectum timoris =

Resp. D. Thom. Dist. ant. neg. cons. ad prob. Dist. ant. neg. cons. ad prob. Dist. totum syllogismum, et ad prob. min. Dist. ant. quoad 1am partem Dist. quoad 2am obiectum timoris est malum, Loquendo de obiecto timoris, ut concreto considerato Dist. ant. Loquendo de obiecto timoris 1º et per se considerato Neg. ant. Sic enim respicit bonum pro obiecto

pro obiecto; q^a deinde doni timoris n. e malu, quod respicit timor s. eminentia boni divini, cuius potestate aliquod malu infligi pot., quod in rone obti. precessit in Xpto, et ideo Xpto incedit donu timoris; spes aut e circa bonu n. habitu, et q. Xpto habet affectu beatitudinis bonum igit spes denegatur, unde spes, et timor conveniunt in respiciendo 1.o et p se bonu, s. q. bonu inspectu a spe pugnat cu statu beatitudinis, n. vero bonu inspectu a dono timoris, ideo spes Xpto negat, et donu timoris incedit =

Arguit

2.o donu timoris n. e de impossibili: g. in Xpto n. fuit donu timoris, pr. cons. quia p se respicit etiam Xpto impossibilia: g. n. fuit timor in illo; pr. ant. donu timoris p se respicit malu separationis a Deo, l. malu punitionis pro culpa, quoru 1.u pertinet ad timore casti, 2.u vero ad timore servilis; s. Xpto utrumq. fuit impossibile, cui fuit impossible peccatu, ut infra heta q. 15. art. 1. et 2.o g. quae p se respicit timor fuerunt Xpto impossibilia =

Re D. Thas dist. anti. neg. cons. ad cuius prob. dist. ant. quae respicit ex conti, et sine quibus pot ee. co. ant: quae respicit 1.o, et sufficiunt ad existen. doni timoris neg. ant. et cons. ad prob. antis co. mai. loqu.do de illis, quae respicit timor ex conti, et dist. min. dist. cons. quae respicit p se 1.o neg. cons. quae respicit 2.o seu ex conti co. conam =

Arguit

3. D. Thas, in Xpto fuit perfectissima charitas, pro illud ad Ephes. 3. cog. supereminentem scie charitatem Xpti. g. in Xpto n. fuit timor; pr. cons. perfecta charitas foras mittit timorem, ut habetur 1.a Joan. 4. g. cu in Xpto fuerit perfectissima charitas, in Xpto n. fuit timor =

Re D. Thas argumento dist. anti. neg. cons. ad prob. dist. ant. timore servile qui principaliter respicit poenam co. ant. timore casto, et filiale neg. ant. 1.u n. fuit in Xpto, bene uo secundu, et dist. cons. loqu.do de timore servili, neg. vero de filiali =

Dubium Unicum =

Utrum in Xpto fuerit actus proprius doni timoris? =

Supposito fuisse in Xpto donum timoris, in gratia restat difficultas in examinando: an in Xpto fuerit actus proprius timoris, in quo inueniatur necessitas explandi actus Vtrius et finalis doni timoris; in quo non parum cruciant theologi pro diuersa sententia D. Thom., in qua videtur diuersos actus assignare Vnios et finales doni timoris; duos actus proprios doni timoris assignant theologi cum D. Tho. in praesenti art.°, alterum, qui proprie, et finalis est actus prosequutionis vel quod se ad bonum tantum, et est affectus reuerentialis, quo anima considerando propriam paruitatem, se subjicit Deo reuerenter ob summam Dei eminentiam potentiae infligere malum nam creatis, alterum, qui proprie, et finalis est fuga vel quod se tantum ad malum culpae, quatenus est offensa Patris, per quam timet separari a Deo culpa, qui actus inueniuntur in puris creaturis viatoribus. An Utrum locum habeat in Xpto, vel alter sit illi concedendus pertinet ad praesens dubium =

In hac difficultate duplex est sententia altera vtrumque actum Xpto concedens, quam tenet Ill.mus Godoy in praesenti tract. 5. disp. 25. Incluse 2.a et 3.a et pro sua sententia quatenus concedit in Xpto actum doni timoris, qui est fuga mali, plures refert authores loco cit. num. 4. referendo 3.a sententia; eidem sententiae subscribit Gonet disp. 12. art. 5.

Altera sententia concedit Xpto actum doni timoris, qui est prosequutio, et negat illi actum, qui est fuga mali, cui sententiae magis videtur assentiri Gonet loco cit. Incluse 2.a in 2.a Inclusione post illam tenet Cabrera hic n.° 10. Mag.r D. Tho. disp. 7. art. 6. qui plures alios refert suppresso nomine, pro sua sententia quam etiam tuentur aliqui theologi in Manuscriptis, inter quos Mag. Herrera dub. Unico Incluse , et in solutionibus argumentorum. Ubi negat in Xpto actum fugae, qui est timere malum separationis a Deo

perculpam

per culpam, pro qua sent.ª videatur stare D. Cajet. in Comment.º praesentis art.i = Quibus suppositis sit =

Prima Conclusio: In Christo Domino fuit actus donii timoris, qui est prosequutio, seu affectus reverentialis ad Deum ob summam eminentiam potentiae infligere malum, qui actus recte explicari potest procedere ex eo, quod Christus considerans summam Dei eminentiam potentiae simpliciter, et absolute malum inferre, et simul propriam parvitatem naturae, resiliit in propriam parvitatem illiusque subjicit Deo ob summam Dei eminentiam mali inflictivi; Nostra Conclusio est expressa D. Thomae in praesenti art.º ubi in fine Corporis sic ait: in Christo fuit timor Dei 2.º quod respicit ipsum Deum eminentem, prout scilicet anima Christi, quodam affectu reverentiae movebatur in Deum â Spiritu Sancto = Idem docet D. Thomas 1.2.q.67. art. 4. ad 2.m et 2.2.q.81. art. 2. ad 1.m et q.4. de Virtutibus, quae est Unica de Spe art. 4. ad 2.m ubi inter alia sic habet: est autem 3.º defectus naturalis, 2.m quod quaelibet creatura in infinitum distat a Deo, qui defectus nunquam tolletur, et hunc defectum respicit timor reverentialis, qui erit in patria, quia reverentiam exhibebit suo Creatori ex consideratione majestatis ejus, in propriae resiliens parvitatis =

Probatur ratione: ille actus est actus supernaturalis nullam habens oppositionem cum aliqua Christi perfectione; sed fuit in Christo Domino; praemissaque praedictus actus timoris, et si respiciat in Christo Deum eminentem ut potentiam infligere malum naturae humanae Christi Domini, non tamen ut potentiam infligere malum, scilicet separationis â Deo, sed culpae, illud permittendo, scilicet malum punitionis pro culpa ipsius naturae humanae prout in Christo Domino, cui ut sic est impossibile peccatum, et poena pro pec.to, sed ut potentiam infligere malum naturae humanae Christi 2.m se considerantis, et ex meritis propriis, quod sufficit ut Christus Dominus subjiciat Deo propriam naturae humanae parvitatem, et sic Deum revereatur; sed hoc modo respicere Deum eminentem ut potentiam infligere malum nullam dicit repugnantiam cum aliqua Christi perfectione; ergo actus timoris, qui est prosequutio nullam habet oppositionem cum aliqua perfectione Christi Domini =

Deinde pr. 3.o in Xpto Dno ē ponendus aliquis actus boni timoris, in quo conveniunt Theologi, et maxime Thom.; s. si aliquis actus boni timoris ē ponendus in Xpto Dno maxime actus prosequois: ergo = pr. min. lus q. actus prosequois versatr circa bonum, alius vero, scilt fugae, versatur circa malum: ergo si aliquis actus ē ponendus in Xpto maxime actus, de quo inclino; pr. coa. q. qudo ab aliquo pcipio producuntur duo actus, alter tratus ad bonum, et alter tratus ad malum, 2us ponitur ptr 1um et raoe illius: ergo 1us maxime ē concedendus in subto, si aliquis illorum ē concedendus: ergo idem de actu, de quo inclino =

Itm pr. eadm min. q. actus prosequois ē actus 1arius boni timoris: ergo si aliquis actus boni timoris ē concedendus Xpto, maxe actus predictus; pr. ant. actus 1arius boni timoris ē, qui tratr ad obtum 1o et p. se inspectum â bono timoris, et 2arius qui tratr ad obtum ex consti inspectum â bono timoris; s. actus, de quo inclino tratr ad obtum 1o et per se inspectum â bono timoris, alter vero actus tratur ad obtum ex consti inspectum â bono timoris: ergo ille ē actus 1arius boni timoris; min. ē D. Thom. in pnti art.o ad 1um ubi ait: hatus virtutum, et donorum proprie, et per se respiciunt bonum, malum autem ex consti, pertinet enim ad raonem virtutis opus bonum reddere, ut in 2o Ethic. dicitur, et ideo de raoe boni timoris non ē illud malum, quod respicit timor, s. eminentia illius boni, scilt divina, cuius potestate aliquod malum infligi pot: ergo 2us D. Thom. actus boni timoris, de quo 3o ē actus 1arius boni timoris = Itm pr. min., q. qudo ab eodem hatu procedunt duo actus, alter prosequtionis, et alter fugae, 1us inspicit raoe sui, et contra ut 1arius, 2us vero inspicit raoe 1i et non raoe sui, et contra ut 2arius: ergo vera ē min. Si aliquid pot obijci 3a hanc inclusionem, et maxe 3a raonem desumptam ex eo, quod actus prosequois ē actus 1arius boni timoris, ex dicendis circa 2m inclusionem constabit =

2. 3o actus boni timoris, qui proprie, et fratu ē fuga mali, scilt timor separationis â Deo pp culpam, non fuit in Xpto

Lno. Sige Mr. e D. Thy in primi art. Ubi sic ait: Dicendum, quod in Xpto fuit timor Dei, n quatz dr. quod respicit malz separatois a Deo per culpa, neq etz 2d. quod respicit malz punitionis pro culpa = Ibz hic 12. q. 67. art. 4. ad 2. Dicendz, quod timor e duplex, servilis, et filialis, servilis quidz e timor pene, qui n potest ee in gloria nulla possibilitate adpene remanente; timor u filialis hic duos actz, scilt reverentii Dei, et quantz ad hunc actz manet, et timere separaois ab ipso, et qz ad hunc actum n manet, separari eni a Deo hic roz mali, nullz autz malz ibi timebit. Xillud Prover. 1. abundantia perfruetr, malorz timore sublato = g° similiti in Xpto n fuit timor separatois a Deo, cui talis separao e impossibilis, n solz ptr aiz beatudz, s etz raoe suppoti Dui sustentantis naz humanz = Simile doctz hic D. Thos. q. Unica de Spe art. 4. ad 2. Dicendz, quod timor e de malo, sub malo impediendi pot ois defectz, e autz triplex hoi defectz, Unz quidz pene, et hunc quidz principaliter respicit timor servilis, aliz e defectz culpe, et hunc defectz respicit timor filialis, 3. autz 2. quod e in statu Vie, in quo peccare possumz, neutro autz modo eit timor in patria, sublata potestate culpe, et pene; Quid clarius? Advirti verba D. Thy ad literz, ut eis perpensis, et claritate qua in illis Loquitr, exinde Lux acquiratur ad intelligendz, et explandz alia testimonia D. Thy, que difficultia sr Da. nuz includens = Probatr Mr.

raoe: Xu Xpti Viatoris n salvabatr obiz propriz actz Doni timoris, qui proprie, et formalr e actz fuge: g° in Xpto Lno n fuit actz timoris, qui proprie, et formalr e fuga; pr. ant. Malz separatois a Deo p culpa, quod e obiz proprium talis actz, n erat futurz, et imminens Xu Xpti Lni, imo impossibile ad Xptz ut malz impossibile ipsi: g° Xu Xpti Viatoris n salvabatr obiz propriz actz Doni timoris, qui proprie, et formalr e fuga mali; pr. con. timor, qui proprie, et formalr e fuga respicit malz futurz, et imminens pro obiecto, ut Late vidimz ex D. Tho dub. preced.

probando 1.ᵃᵐ Inclusionem; et D. Thom. 1.2. q. 42. art. 6. ad 2.ᵘᵐ ait

quod licet mors sit irremediabile malum, tamen quia non imminet prope, non

timetur, quam doctrinam docuerat art.º 2.º eiusdem quaestionis: ergo in Christo Via=

toris non salvabatur obiectum timoris, qui proprie, et formaliter est fuga ═

Arg. 1.º

Q.ᵃ 2.ᵃ Ass.ᵉ actus doni timoris, qui proprie, et formaliter est fuga mali separa=

tionis a Deo, et culpae invenitur in Beatis iuxta D. Thom. ergo etiam in Christo Viatore

fuit talis actus; cons.ᵃ est bona. Antecedens in doctrina D. Thom. adducta in ratione probativa

2.ᵉ Inclusionis; siquidem Beatis est impossibilis culpa, et contra non separabitur ad ipsos

ex malo futuro, et imminente: ergo ex hoc non obstante in Beatis invenitur a D.

Tha. actus doni timoris, qui proprie est fuga mali separationis a Deo, etiam Christo est In=

cedendus talis actus; ant. vero pr. ex D. Tha. 2.2. q. 19. art. 11. in corp.ᵉ agit

in illa q.ᵉ de dono timoris, et inquirit art. cit. An timor maneat in patria?

Et ad salvandum remanere in patria donum timoris, loquens de malo culpae sic

ait: hoc autem malum creaturae rationalis 2.ᵃ vero naturae consideratae possibile est propter

naturalem liberi arbitrii flexibilitatem; sed in Beatis fit non possibiliter propter gloriae

perfectionem, fuga ergo huius mali, quod est a Deo non subiici ut possibili, in natura im=

possibilis autem beatitudini erit in patria, in Via autem est fuga huius mali ut

omnino possibilis: ergo 2.ᵃ Thomas in beatis est actus timoris, qui formaliter est fuga ma=

li; quam doctrinam etiam probare debere poni in Christo Domino, cuius natura humana 2.ᵃ se

considerata est possibile peccatum, licet non ipsa considerata sub statu beatitudinis, licet

in supposito divino ═

Inferatur; si aliquis actus doni timoris est ponendus in

Christo, maxime 1.ᵘˢ dicta prob. de 1.ᵃ Inclusione; est iuxta D. Thom. actus 1.ᵘˢ

doni timoris est actus, qui formaliter est fuga mali separationis a Deo per culpam: ergo

talis actus est ponendus in Christo; pr. min. actus 1.ᵘˢ doni timoris est qui serv=

vatur circa generale obiectum doni timoris ut dictum est in 1.ᵃ Inclusione; sed actus

qui formaliter est fuga mali attingit generale obiectum doni timoris: ergo ille est

actus 1.ᵘˢ doni timoris; pr. min. ex D. Tha 2.2. q. 19. art. 9. ubi inquirit

An timor

an timor sit donum spus s.ti et ad probandum timorem non esse donum spus Sancti
sed virtutem theologicam sic arguitur, Virtutis theologicae proprium est, quod deum habeat pro
obiecto; sed timor deum habet pro obiecto, in quantum deus timetur: ergo timor non est do-
num, sed virtus theologica, cui argumento respondetur: ad 2.m dicendum, quod proprium, et
principale obiectum timoris est malum, quod quis refugit, et hunc modum deus non
potest esse obiectum timoris; est autem quasi hunc modum obiectum spei, et aliarum virtu-
tum theologicarum: ergo 2.a d. Thomas principale obiectum doni timoris est malum respectivè
a deo; quod refugit timor. 3.m argumentum propositum ibi a d. Thoma est simile
2.o simili quae doctrina illud solvit, dum in fine solutionis sic ait: timor autem quia
ultra respicit malum, cuius fugam importat, unde est aliquid minus virtute: Hic d.
Thomae ratio valde difficilis sit d.s nostris doctoribus, in quorum explicatione non parum
laborant theologi, collata tamen cum aliis adductis pro doctrina facile colligitur
non esse intelligendum in eo rigore, in quo sonant ===

Resp. neg. ant. ad prob. resp.
explicando textum d. Thomae; et dicendo, quod d. Thomas ibi non loquitur de fuga,
quae propriè, et formaliter sit fuga tanquam actus exercitus ex quo subiectum v.
et quasi respiciens malum, sed de fuga, quae solum dicitur talis in lata acceptio-
one, scilicet quatenus actus tendens ad bonum non tendit ad illud progrediendo a ma-
lo, sed cum connexum cum malo tanquam cum eo, quod ingreditur in obliquo, et de
Indirecto obiectum actus, et quia actus doni timoris, qui invenitur in beatis importat
subiectionem reverentialem ad deum non 2.o se indirectum, sed ob summam eminentiam, cuius
potestate malum inferri potest, ideo appellatur fuga propter actum, qui formaliter
est pronunciatio; quod potius est esse fuga obiective, quam subiective, quia quamvis ex quo
obiecti mali importet, non tamen modo debito respicit actum, qui sit formaliter
fuga in subiecto; quia non habet rationem mali futuri, et imminentis; sicuti bonum,
quod non est futurum non potest causare actum spei in subiecto, qui formaliter sit spes.
Unde talis fuga mali solum potest dici fuga mali similitudinariè, quia licet
in obliquo attingat obiectum commune ad fugam propriè, et formaliter talem, non tamen cum
debitis conditionibus ad fugam propriè talem ===

[illegible] sug doctrina, et intelligentia D. Thom. supraqua deduxit, meo Videri
Manifeste ex doctr. tradita in pnti art. Ubi ad saluandu in Xpto donu ti-
moris, assignatur actus proprius doni timoris, et postquam excluserat â Xpo actu
quê filialis ê fuga Mali, recurrit ad actu prosequois, qui ê affectus reueren-
tialis ad Deu ob summa Eminentia, cuius potestate Malu infligi pot, inquo
actu solu inuenitur fuga mali separois â Deo, p culpa simulitudinarie, seu
obiectiue, n uero subiectiue, cu sit positiua prosequo, praeter hoc, inquam ex In-
textu D. Thom. loco cit. deducitur ibi n Loqui de fuga proprie, et filiali
tali, qd in eodem Corp. art.i Vocat illo quasi fuga, et ex authorite D. Greg.
ibi adducta pro eodem sumit fuga, ac admirace, et ex authorite D. Aug.
ibi ducta pro eodem sumit D. Thom. fuga mali separois â Deo, ac timore
ex securus, sq ea interpretao ê magis Infauorê D. Thom., quam melius saluat
timore securu in Xpto cu fuga mali separois â Deo; s timor securus
melius saluatur exclusa â Beatis fuga proprie, et filiali tali, et ad-
missa fuga solu simulitudinarie tali, sq de hac ê interpretandus D. Thom.
Et de hac fuga interpretari D. Thom. ê Magis ad eius inventu ibi, qd argu-
menta proposita 2a sug. Dneluor intendebant remouere â Xpto donu timoris,
qd timor Versatur circa malu, et contra eius actus debet êê fuga mali
q quoniam Dneluor timori de respicientia mali, et contra de fuga ma-
li, melius saluatur intentus D. Thom., et saluitur argum. 2, s fuga simulitu-
dinaria qualis inuenitur in actu positiuo reuerentiae. Namq haec de respicie-
ntia mali, qa solu attingit illud in obliquo, et fuga mali proprie, et
filialis tales illud respicit in recto; qd ex Intextu D. Thom. deducitur Docto-
res Sanctus ibi n êê Loqu. 2 de fuga filiali tali ═══

Ad Insfiaos. resp.

Dist. mai. neg. min. ad eius prob. Dist. mai. neg. min. ad prob. desumpta
ex rationis D. Thom. resp. in illis n Loqui D. Thom. de obto priali doni ti-
moris, quod ê idem ac obtu proprius actus 1.us doni timoris; s Loquitur de
obto priali actus 2.us doni timoris, de quo Verum ê, quod eius obtu priale
ê malum

est malum, quod talis actus formaliter est fuga, quae ad malum directe tendit, quod
ex eo patet, quia Divus Thomas in eodem art. in corpore assignat pro actu proprio
doni timoris actum reverentiae ad Deum; sic enim ait Divus Thomas: ad hoc
autem, quod aliquid sit bene mobile ab aliquo movente, primo requiritur
ut sit ei subiectum non repugnans, quia ex repugnantia mobilis ad movens
impeditur motus, hoc autem facit timor filialis, in quantum per ipsum Deum reve=
remur, et refugimus nos ipsi subducere, Ecce ubi assignat pro actu pro=
prio doni timoris reverentiam ad Deum, quae est prosequutio, et etiam assignat pro
actu doni timoris fugam mali culpae, quam significant illa verba: et refugi=
mus nos ipsi subducere; primus actus est prosequutio, et respicit bonum pro obiecto
scilicet subiectionem passivam creaturae ad Deum, in quo obiecto, quod importatur in recto
est aliquid creatum, non tamen absolute, sed respective ad Deum, ut cui exhibetur
subiectio passiva creaturae ob summam eminentiam, cuius potestate malum infligi potest;
ad modum, quo obiectum specificativum religionis est aliquid creatum, non tamen ab=
solute acceptum, sed respective ad Deum, ut cui cultus exhibetur, non tamen Deo
absolute accepto exhibetur cultus, sed considerato ut principio, a quo procedit
nostrum esse; quapropter in obiecto doni timoris, quam religionis, Deus, seu aliquid
increatum solum importatur in obliquo, scilicet ut subiectum, cui exhibetur cultus, 2.
vero actus est fuga mali culpae, et respicit malum ut obiectum proprium, et principa=
le, unde ille est actus primarius doni timoris, et iste secundarius; quapropter quando in solutioni=
bus argumentorum assignat malum pro obiecto principali timoris, loquitur de timore ac=
cepto pro actu secundario timoris, non vero de obiecto principali doni timoris accepti
pro habitu doni timoris, quod etiam constat ex solutione ad 4. eiusdem art.i ubi
assignat reverentiam pro actu doni timoris, qui principaliter tendit ad bonum =

Sed dicitur

contra, quod si praedicto modo esset intelligendus Divus Thomas non solveret argumenta
contra suam conclusionem proposita; sed hoc non est dicendum; ergo nec praedicta tenenda vera; + explicatio
probatur maior: quod argumenta intendunt, quod donum timoris sit virtus theologica, et Divus
Thomas praedictis solutionibus ostendit argumenta non convincere intentum; sed si praedicta so=
lutione

verum intelligi de actu 2.do de actu 2.do doni timoris, D. Thom. n. Inexequebatur intentum, siquidem relinquebatur argum.tum insolutum: ergo ex min. quod p actus 2.us doni timoris n. attingat bonum, et bonum increatum, quod e obiectum Virtutis Theol. sed malum paenale, n. probatur donum timoris n. ee Virtutem Theol. ergo praedictus solutionis D. Thom. n. Inexequebatur intentum; ex ans. quod p actus 2.us fidei, aut Charitatis n. attingat obiectum increatum, quod e obiectum Virtutis Theol. n. probatur fides, et Charitas n. ee Virtutes Theol. ergo idem in praesenti ===

Resp. Neg. do mai. ad cuius prob. Dist. mai. Neg. min. ad prob. Dist. ans. n. probatur ex capite paenali. Co. ans. ex capite minus paenali, ad quod declinare argum.tum quo solutionem, Neg. ans. et cons. ad prob. antis. Dist. anti. Neg. cons. argum.ta D. Thom. sed 1.o et 3.o intendunt probare, quod timor sit Virtus Theol. ad hoc tamen probandum assumunt timorem ut e quasi fugam propriae, et filialitatis; que e actus 2.us doni timoris, q p hanc, ut intendo argum.ty, attingitur obiectum increatum, sed Deus; et D. Thom. suis solutionibus ostendit, quod hoc Via argu.ta n. probant timorem ee Virtutem Theol. siquidem timor ut quasi fuga, qui e actus 2.us n. respicit bonum, e malum ut paenale obiectum, quod Virtuti timori ut quasi actus prosequutionis, qui e actus 1.us n. sit Virtus Theol. docet in Cons. art. 1. et ad 4.m dicens, quod talis actus e affectus reverentialis, a quo autem reverentialis respicit pro obiecto 1.rio bonum Creatum, sed passiuum subiectionis nos Creature ad Deum ===

Lastl. est resp. ad rationem D. Thom. adducta in Initio Arg. 3.us Ergo intelligere nomine paenalis obiecti obiectum 1.us doni timoris, e nomine mali n. intelligi malum culpae, l. separationis a Deo p culpam, l. malum poenae [?], quorum datur fuga filialitatis, e malum defectum naturalis, sed ee creatum et limitatum, quod p actus doni timoris 1.s subiicere Deo; siquidem reverentia Dei e ex se ipsa Deo subiicere ob summum Dei eminentiam potentem malum infligere, qui actus e prosequutionis; et quod D. Thom. Loquitur de tali malo dicit, quod ipsum refugimus, quod n. videtur posse salvare de Malo physico, seu

propria

proprie paruitatis, à quo non possumus fugere, quia non possumus illud abjicere, & intelligendo D. Thom. de fuga negativa, non vero de positiva; diciturque quis talem fugere negative, quia subiectio propriae paruitatis ad Deum affert negationem eius, cui opponitur fuga positiva; quia talis subiectio est incompatibilis cum actu, quo quis vellet se Deo aequare, cui opponitur fuga positiva, qua quis vult non aequari Deo, seu, potest dici fuga in munere, quia se subijcere Deo in munere est positive fugere aequari Deo, et quod haec doctrina sit conformis menti D. Thom. deducitur considerando alia verba D. Thom. in quibus propriae paruitatis Deo subijciendo assignat pro obiecto formali, et primario timoris; videatur D. Thom. quaestio vnica de Spe art. 4. ad 2um. vbi sic ait: Dicendum quod timor est mali,
» sub malo autem potest comprehendi omnis defectus, est autem triplex homini defectus,
» vnus quidem poenae, et hunc quidem principaliter respicit timor seruilis, aliud autem
» est defectus culpae, et hunc defectum respicit timor filialis, seu, castus, 2um. quod
» est in statu viae, in quo peccare possumus, neutro autem modo erit timor in
» patria sublata potestate culpae, et poenae, secundum illud Prouerb. 1. abundantia per-
» fruetur malorum timore sublato, est autem 3us. defectus naturalis, 2um. quod quaelibet
» creatura in infinitum distat à Deo, quem defectum nunquam tollet, et hunc defectum
» respicit timor reuerentialis, qui erit in patria, quem reuerentiam exhibebit suo
Creatori ex consideratione maioritatis eius in proprie recellens paruitatis; Ecce quomodo defectum naturalem assignat pro obiecto primario et essentiali doni timoris, quod tale obiectum comitatur donum timoris in omni statu, et excludit malum culpae à ratione obiecti primarij quia non comitatur donum timoris in omni statu, obiectum primarium habitus cum ab illo essentialiter dependeat, debet saluari vbicunque habitus inuenitur =

Similis doctrina habetur D. Thom. 2. 2. q. 19. art. 11. vbi inquirit an donum timoris maneat in patria? Et ad partem negatiuam probandam sic proponit 3um. argumentum: Spes est perfectior, quam timor, quia spes est rei boni, timor rei mali, sed spes non erit in patria, ergo nec timor = cui argumento sic respondet D. Thom.: ad 3um. dicendum quod spes importat quemdam defectum, scilicet futuritionem Beatitudinis, quae tollitur

4 eius parentis, s. timor respicit defectus naturalis creaturae, 2.º quod in infinitum distat à Deo, quod etiam in patria remanebit, et ideo timor non evacuabitur. Ubi D. Thomas sicuti relegat spem à statu beatitudinis, quia ibi non permanet obiectum specificativum spei theologicae, scilicet beatitudo futura, ita concedit donum timoris, quia ibi remanet obiectum proprium doni timoris, et primarium, scilicet conceditur donum timoris, quia ibi remanet obiectum proprium, et V.ae timoris; s. obiectum, quod ibi illi concedit, est defectus naturalis creaturae, quod est malum naturale: ergo illud 2.º D. Thomas est obiectum V.ae doni timoris; propterea quod si D. Thomas sentiret aliquod bonum distinctum à malo physico esse obiectum V.ae doni timoris, illud ibi assignaret, quia id exigebat argumentum, quod ex conceptu obiecti timoris intendebat illud à statu beatitudinis excludere; et facilius respondisset neg.do min. quam arguit, quod timor est de malo: quod conforme est menti D. Thomae qui arguit 2.2. q. 19. art. 9. ad 2.º et 3.º quod donum timoris principaliter respicit malum, intelligendum esse D. Thomam de malo physico, seu de defectu naturali, non vero de malo culpae, aut poenae, ut nihil sit in toto illo art. 9.º hanc explicans, et ex alia p. hac via recte salvatur intentum D. Thomae, scilicet reddere rationem quare timor non sit Virtus theologica, quod bene probat assignando illi pro obiecto defectus naturalis Creaturae, cum obiectum Virtutis theologicae debeat esse increatum ═

3 Sed 3.º stat, quod talis interpretatio non cohaeret cum doctrina D. Thomae in art. 1.º praesenti in corp. et ad 1.º ergo non est admittenda; pr. ant. D. Thomas in corp. art. 1.i assignando actum 1.ium doni timoris solum concedit illi bonum pro obiecto, sic dicens: in Christo fuit timor Dei 2.º quo respicit ipsum Deum eminentius, prout scilicet anima Christi quodam affectu reverentiae movebatur in Deum à Spiritu sancto acta ═ Et ad 1.º sic ait: dicendum, quod habitus Virtutum, et donorum proprie, et per se respiciunt bonum; malum autem ex consequenti, et ideo de ratione doni timoris non est illud malum, quod respicit timor: ergo assignare aliquid malum pro obiecto 1.io doni timoris non cohaeret cum doctrina D. Thomae hic in corp. et ad 1.º ═

Hic neg.do

Seda neg. ant. ad prob. dixi. ant. rely incedo pro obto bony, bony quatq diquitur a malo ghico neg. ant. quatq diquitur a malo culpe, l. pene 2do. ant. & Incedo Verbis D. Thy dixi conc. aliquid maly culpe. l. pene 2do. cog: aliquid maly ghicy neg. cog. D. Thos. in pnti art. in corp. negavit Dgto timorq 1° quod respicit maly culpe, & 2° quod respicit maly pene, & hoc Insiderando talia mala ut 1tio 3; inquit, n tamen negavit Dgto timorq ut respicit maly ghicy, sed deffq naalis, i potiq illud Inadv ex Verbis allatis in corp. arti. licet n sub nomi exposi- ti mali naalis, l. deffq naalis, tamen ut quod natio conceperam p mody obti cy affectu reverentiali, quo aia Dgti movebatur in Deum ut illi Inadv D. Thos. siquidem revereri Dey nihil aliud e, quam nãq Cre- atq, quam ipsofacto nam. mali ghici, subjicere Deo, & hoc e propterq paritatq subjicere Deo, l. deffq naaly; Unde maly ghicy n opponi- tur bono, ad quod [illegible] respiciunt q [illegible] Virtuty, & donory, i e bony p mody obiecti, q [illegible] e ipsa nãa malis in infinity distans a Deo ut impossibilis, 2° quia nãq e obti bony, & specifica- tivy doni timoris, maly aut, quod dicit D. Thos. se hire ex conti e maly culpe, l. pene, & illud maly debet se hire ex conti, & tanquam quod Innotaty a dono timoris, & ejq actu 1tio ut salveta differentia doni timoris ab aliis habitibq, qq Inveniv Deo reverentia exhibere, qt p dony pietatis Deo exhibetur reverentia tanquam patri, ut ex affectu filiali amando, p Virtuty reli- gionis Deo exhibetur cultq ut creatori, & pro nri ee, p dony vero timoris Deo exhibetur reverentia ut superiori, in cujq potes- tate e maly inferre nãq Creatq, q potestas Diva ut potens maly inferre nãq Creatq; quanquis ex alio capite sit impossibilis mali inflictio, e digna speciali reverentia, & subjectione creaturq, quod pertinet ad timorq =

Arga. 2. in Dgto Deo e ponenda acty

1rius doni timoris; s[ed] actus, qui proprie, et finaliter e[st] fuge mali, e[st] actus prima-
rius doni timoris: ergo e[st] generandus in d[ict]o; pr. min. ideo actus fuge separa-
tionis a Deo per culpam non esse actus 1rius doni timoris, q[uia] ut ait D.
Thomas hic ad 1m habitus virtutum, et donorum proprie, et per se respiciunt
bonum, malum autem ex consequenti; s[ed] hoc non tollit quod actus fuge sit 1rius
actus doni timoris: ergo = pr. min. hoc non tollit quod habitus alicuius vir-
tutis 1° et per se respiciat malum culpe pro obiecto: ergo nec tollit quod habitus
doni timoris respiciat malum culpe pro obiecto 1rio. Et confirmatur quod eius
actus 1rius sit fuga proprie talis; pr. ant. penitentia vere, et proprie
e[st] habitus virtutis, ut docet D. Thomas infra q. 85. art. 1. et tamen 1°
et per se respicit peccatum: ergo = pr. min. penitentia per se habet detestari pec-
catum preteritum, et de illo dolere; ergo 1° et per se respicit peccatum =

2°. pr. min. timor certe dictus per se respicit malum: ergo etiam timor, qui e[st] donum;
pr. cons. ~~timor qui e[st] donum~~ continetur sub timore communiter dicto: ergo
si illi 1° et per se convenit ~~malum respicere~~, etiam doni timoris; sed id quod
convenit superiori, necessario debet convenire inferiori, ~~ut etiam quod~~ doni
timoris 1° et per se convenire timori; a timore solum dicitur rei mali non
ut ... ratione boni, quia bonum ut tale amatur, non ut timetur, sicuti malum non
amatur, s[ed] timetur: ergo =

3°. pr. cons. min. illius e[st] actus 1rius timoris, qui
attingit specificativum eius obiectum doni timoris; s[ed] talis actus e[st] actus fuge proprie et
finaliter talis: ergo = pr. min. specificativum ... doni timoris id e[st] finaliter, ac dis-
tinctivum ... illius per modum obiecti a timore servili ... hoc id, quod per modum
obiecti ... distinguit donum timoris a timore servili attingitur actu, qui finaliter
e[st] fuga: ergo = pr. min. ex D. Thoma 2.2. q. 19. art. 2. ubi inquirit: an ti-
mor servilis sit idem in natura cum timore filiali? et in corp. art. ad
prob. eorum specie differre filialem, et servilem, sic ait: Et ideo dicendum quod obiectum
proprium timoris e[st] malum, et quia actus, et habitus distinguuntur s[ecundu]m obiecta

necesse est

necesse est quod 2us diversitas malorum, et timorum specie differant; differt autem specie malum poenae, quod refugit timor servilis, et malum culpae, quod refugit filialis; unde manifestum est, quod timor servilis, et filialis non tantum ut 2us subiecta, sed differunt specie; ergo 2us ... actus fugae proprie, et formaliter talis attingit obiectum specificativum, et distinctivum essentiale doni timoris, siquidem per talem actum attingitur malum culpae, a quo fugit timor filialis =

Resp.

Dist. mai. neg. min. ad cuius 1. probat. Dist. mai. neg. min. ad prob. neg. ant. ad prob. Dist. mai. neg. min. ad cuius prob. nego ant. ... dirigitur quatenus detestatio peccati cadit supra illud ut malum destruendum neg. ant. quatenus affert compensationem pro peccato, quae bona est, et amabilis Deo. ant. et dist. cons. ut pro quo satisfacit, et compensat Deo. conc. ut obiectum, a quo sumit speciem neg. cons. poenitentia respicit pro obiecto formali compensationem pro peccato, unde eius actus formalis est intendere talem satisfactionem, quanta dolor de peccatis quatenus compensationem cadit formaliter sub poenitentiae virtute, ad quam dolor peccatum imparati ut malum destruenda, et contra non ut obiectum dans speciem, quod obiectum dans speciem non destruitur per actum, quem specificat; unde eius obiectum est compensatio pro ... quae per actum doloris ponitur =

Ad 2um prob. min.

Dist. ant. neg. cons. ad prob. neg. ant. quod timor castus dictus imparatur ad donum timoris ad modum, quo spes casta dicta imparatur ad spem theologicam, et generatio viventium in tota sua latitudine, ut imprehendit divinam generationem, ad generationem castam dictam, unde ex quo spes casta dicta respiciat pro obiecto aliquid creatum non infertur, quod spes theologica respiciat pro obiecto specificativo aliquid creatum, ita ex quo timor castus dictus respiciat pro obiecto malum, quod est obiectum fugae proprie, et formaliter talis, non sequitur, quod donum timoris tale obiectum respiciat pro obiecto formali. Et ad id, quod additur in probatione min. ... Dist. mai. dist. min. quatenus timor apud theologos sumitur pro reverentia neg. min. quatenus significat recedere, seu fugere Deo min. et neg. cons. exqq

quando

Sicuti

deducitur, quod qu.do Philosophi explicant timorem pro fuga mali dicentesque versari circa malum, sicut spes circa bonum, loquuntur de timore cortex dicto, seu sumpto pro passione, non vero de timore Theologice accepto, seu quatenus est donum; nec quidem D. Thom. qui 1.2. q. 42. assignavit malum pro obiecto timoris, quatenus passio est, ad modum quo assignavit bonum pro obiecto spei, quae est passio, potest ab locis citatis ex 2.2. et 1.2. q. 67. art. 4. ad 2m et praecipue hic assignavit bonum pro obiecto 1.rio doni timoris =

Ad 3.m prob. min. 3.us Ima. mai. neg. min. ad prob. Ima. mai. neg. min. ad prob. desumptam ex D. Tho. relate ad priora verba, in quibus dicit: obiectum proprium doni timoris est malum; loqui ibi D. Thom. de malo, et, in recto ingredienti obiectum timoris, et, connexive, quatenus bonum non habet rationem obiecti 1.rii alicuius timoris, scilicet doni, nisi connotando malum; sine qua connotatione non permanet bonum in ratione obiecti doni timoris, sicuti verum non connotans obscuritatem, non manet in ratione obiecti fidei, vel timoris cortex dicti, seu qui est passio, malum in ratione obiecti importatur in recto, vel vero doni timoris, bonum ingreditur per modum obiecti in recto, malum in obliquo, seu de connotato, et, modificative; ex quo patet ad alia verba D. Thom., quod qu.do in diversitate specifica mali culpae, a malo poenae, infert distinctionem timoris filialis a servili, non infert talem distinctionem specificam ex malo culpae, aut ex malo in recto illam causanti, sed ex connotato ratio inerens ejus obiecto 1.rio timoris filialis, a quo in recto provenit talis distinctio; sicuti si quis ex obscuritate veri increati infert distinctionem specificam fidei a lumine gloriae; et quod haec explicatio sit conformis menti D. Thom., praeterquam quod constat ex omnibus textibus D. Thom., quo supra probavimus, actum proprium timoris esse prosequutionem, scilicet affectum reverentialem, et ex quo probavimus fugam propriae, et finalem talem non fuisse in Christo, nec dari in Beatis: deducitur etiam ex doctrina D. Thom. in eodem q. art. 2. ubi loquens de divisione timoris in corpore articuli, malum culpae assignat pro obiecto timoris, tamen ibi dicit, quod tale malum attingit ratione conversionis ad bonum, sic enim ait:

quandoque

quo. que aut hoc gtr mala, que time, ad Dey Inuertitr, et inheret, quod
quidq maly e duplex, scilt maly pne, et maly culpe, si g° aliquis Inuer-
tatr ad Dey, et inheret ei ptr timore pne; erit timor seruilis, si autg ptr
timore culpe, erit timor filialis; Ubi D. Thom attingentis mali culpe asserit proc-
cedere ex Inuersione positiua: g° hoc e 1.ᵘᵐ in dono timoris, et bony per
talj Inuersione attactu primarig obiy, et maly obiy 2.ᵘᵐ, quod soly attingitr
ey sub ordinatione ad bony, et ex illig motibo ═

Argtr 3.° secundo
Xpo n ponendu actu fugae proprie, et formalr talis in mali culpe; requere-
tr nully actu proprig timoris ee ponendy in Xpto Dno; s. hoc e D. Th.
Inclusop: g° in Xpto Dno e actu fugae mali; px. mai. dony timoris n potest
denudari ab hoc, quod e respicere maly culpe, saltq in obliquo, et de Indo-
tato, scilt quatq Intuetr in Diuina Eminentia w potentr maly infligere; s.
hoc modo n poterat Xptq Dnq respicere p dony timoris maly culpe, si illud
p fugae formalj n poterat respicere: g = px. min. p dony timoris respiciter maly
culpe, quatq a Diua pota pot infligi ipsi timenti, n ponendo illud cauendo,
s. illud permittendo, sicut spes respicit pro obto bony, quod e futury ipsi
speranti, et n sufficit ad saluandy spē, quod respiciat bony futury alteri,
et n sicti, aliaq poterat poni spes in Xpto ad sperandy hoiq beatu-
dinē; s. Xptq p dony timoris n poterat respicere Deuq eminetq w potentq
sibi predicto modo maly culpe infligere: g = px. min. tale maly erat Xpto
impossibile ratoe beatudinis, et ratoe suppoti Diuini: g° n poterat Xptq Dnq
p dony timoris illud respicere; px. ant. q' maly culpe e impossibile Xpto
ex predictis capitibq probauimq repugnare poni in illo fugae formalr talem
circa maly culpe: g° ptr tale impossibilitr etq repugnat, quod Xptq p dony
timoris respiciat Deuq eminetq et potentq infligere maly culpe, q' in Diui-
nis aeti Imparatr maly culpe w impossibile Xpto timenti ═

Resp. neg.° de
mai. ad prob. dist. mai. neg. min. ad prob. neg. min. s. dist. min. sibi at-

~~tenta~~ Natura secundum se. Neg. min. attenta natura ut in Xpto Dno. min. & neg. cons. ad prob. min. tius Dno. ante. Neg. con. ad prob. Dno. ante. neg. con. quod maius cuius impotentia ut impotentia timentis, impedit actus timoris, qui est fuga sualis; & tales actus reddit impossibiles, non ut impedit actus timoris, qui est reuerentia, & fuit in Xpto, imo iuuat ad illius positionem, quia talis timor non tendit ad impediendum peccatum ne eueniat, qualis actus timoris, qui est fuga, pro quo requiritur, quod ex omni capite sit possibile. Nec tendit ad destructionem peccati perpetrati, qualis Virtus penit.a pro quo ad ponendum pe=nit.a in aliquo, requiritur, quod peccatum sit illi absolute possibile; sed est timor reuerentialis supremae potestatis potentis cuiusque committere; quo timore reuereri ex omnimoda securitate, ne peccatum eueniat, pro quo dicitur timor securus; & ad saluandum timorem securum, qualis ponitur in Xpto, & in beatis melius est peccatum esse impossibile ex aliquibus capitibus, quam esse ex omni capite possibile

Articulus septimus =

An in Xpto Dno. fuerint gratiae gratis datae? =

§. 1.º

Dicendum est. Prop. affirmatiua, quae probatur in argumento sed contra ex D. Augustino in Epistola ad Dardanum, ubi ait: quod sicut in capite sunt omnes sensus, ita in Xpto fuerunt omnes gratiae; ergo = In Corp.º sic probatur Prop. gratiae gratis datae ordinantur ad fidei, & spiritualis doctrinae manifestationem: ergo in Xpto Dno. fuerunt excellentissime gratiae gratis datae; prob. cons. in docente debent esse ea, per quae eius doctrina manifestatur, ne doctrina sit inutilis, ut pote non recepta ab audientibus: ergo in primo & excellentissimo Doctore, ut erat Xpus fidei fuerunt gratiae gratis datae excellentissime =

Dices 1.º arguit 1.º Xpus Dnus habuit gratiam secundum plenitudinem, iuxta illud Joan. 1.º plenum gratiae, & Veritatis: ergo in Xpto non fuerunt gratiae gratis datae; prob. ant. habere gratias gratis datas est habere

gratiae

gratis separatis, et non collective omnes gratias habere, et 2. plenitudine: ergo etc. ans.
gratias gratis datas ex quadam participatione gratiae divinitus collatae diversis subiec-
tis, 2. illud 1. ad Corinth. 12. divisiones gratiarum etc.: ergo habere gratias gra-
tis datas est gratiae divinae habere, et non 2. plenitudine =

Resp. 1mo. ant. neg.
cons. ad prob. dist. ans. habere gratias gratis datas per modum instrumenti
separati divinitatis, qualiter illas habent puri homines, conc. ans. habere illas
per modum instrumenti coniuncti divinitatis, qualiter illas habebat anima Christi, neg.
ans. et cons. ad prob. antis etc., testimonium Apostoli illud intelligitur de gratiis datis
gratiis puris hominibus, non vero animae Christi Domini; quia gratiae gratis datae fuerunt
Christo Domino concessae ut principio universali, et efficaciter habenti ad omnes actus, ad
quos ordinantur gratiae gratis datae =

2.° arguitur D. Thap: Christo Domino erat
debitum ut abundaret sermone sapientiae, et scientiae, et in aliis, quae pertinent
ad gratias gratis datas, eo quod Christus sit Dei Virtus, et Dei Sapientia, ut
dicitur 1. ad Corinth. 1. ergo in Christo non fuerunt gratiae gratis datae: patet cons.
quod alicui debetur non conceditur ei gratis: gratiae Christo concessae, eo quod sunt ei de-
bitae non fuerunt in Christo gratiae gratis datae =

Resp. ad argum. dist. 2do ans.
Christo Domino ut concreto Dei Filio 2do. ans. ut sic Christus est Dei Virtus, et Dei
Sapientia, et ut sic consideratus debentur ei omnes gratiae gratis datae ut principio
inferenti gratias, non vero ut subiecto habenti gratias, quia ut sic non recipit gratias; con-
sideratio Christo 2. naturae humanae neg. ans. quia ut sic conveniunt ei habere gratias;
ad prob. cons. dist. ans. sub ea ratione, sub qua debentur 2do. ans. sub ratione
sub qua non debentur, neg. ans. et cons. =

Arguitur 3.° Christus Dominus non fuit usus om-
nibus gratiis gratis datis, saltem quoad genera linguarum: ergo in Christo Domino non fue-
runt omnes gratiae gratis datae; ans. est eo videtur instare, quod Christus in una
sola gente Iudaeorum voluerit personaliter praedicare, 2do illud Matth. 15. non missus

nisi ad oves, quæ perierunt domus Israel; cum V.º pr. gratiæ gratis datæ ordinentur ad Vtilitatem fidelium, iuxta illud I.æ ad Corinth. 12. Vnicuique datur manifestatio Spiritus ad Vtilitatem; et habitus, Lidispoo, qua quis non Vtitur, non confert ad aliorum Vtilitatem iuxta illud Ecclesiastici 20. Sap.ª abscondita, et thesaurus inuisus, quæ Vtilitas in Vtroque: ergo in Xpto Dno non fuerunt omnes gratiæ gratis datæ =

Resp.

Dno. ant. neg.º cons. ad cuius prob. dist. mai. dist. min. qua quis non Vtitur ex defectu opportunitatis Neg. min. qua quis non Vtitur ex deffectu potestatis, oblata opportunitate, et occasione Conc. min. et neg. cons. licet Xptus Dnus solis prædicauerit Iudæis pronalli non opportuit, quod Loqueretur pluribus linguis, omnium tamen Linguarum habuit notitiam, cui non fuerunt abscondita occulta Cordium, quorum Voces quæcumque sunt signa, et non Vti habitu quando non est opportunum eo Vti, non est inutilitatem habitus habere =

Articulus Octauus =

Vtrum in Xpto Dno fuerit donum Prophetiæ? =

Est D. thom. affirmatiua, quæ probatur in arg. s.c. ex illo Deuteron. 18. Prophetam suscitabit Vobis Deus de fratribus Vestris; Et ex illo, quod Xptus dicit de se ipso Math. 13. et Joan: 4. Non est propheta sine honore, nisi in patria sua: ergo = in Corp. arti. sic probatur Xptus Dnus fuit Viator inueniens cum hominibus in hoc Mundo, illis quæ anunciabat, quæ erant procul ab hominibus secundum tempus, et secundum Locum: ergo Xptus Dnus fuit Propheta. antecedens. propheta dicitur, quasi procul fanis, Seu procul Videns, sed procul Dno ex duobus Modis deseruire potest quis sit propheta Seu procul ratione Loci, quod existens quis cum aliis ... anunciat illis, quæ tunc fiunt Romæ, Seu procul ratione temporis, quod Nunc cum aliis Viuens anunciat illis, quæ Ventura

Ventura

— Veritatis futuro temp.; s. hoc modo Xptus annunciabat ea, quae
erant procul ab hoibus, et quae invenerat: ergo Xptus fuit propheta. =
Arguitur

1°. Xptus Xptus hebat clara, et plenam Notitiam: ergo non fuit propheta.
pr. cons. propheta importat obscuram, et imperfectam Notitiam, per illud Num.
12. Si quis fuerit inter vos propheta Dni, per somnium, aut in Visione
loquar ad eum: sed Xptus non fuit proph. =
Resp. Disto. ante. Neg.do cons. ad
prob. ante. Distinguitur. ita ut obscuritas, et imperfectio spectentur ex
De ratione prophetiae. Neg. ante. ita ex principalitate, Co. ant. illa verba
Num. intelligenda de aliis prophetis, et inferior ad Moysen, qui
facie, et non aenigmatice Deum vidit, et fuit propheta, iuxta illud Deut.
ultimo: non surrexit ultra propheta in Israel sicut Moyses, et Neg.
consequentia. =
Arguitur 2. propheta ponit in Xpto fidem, nec hoc potuit pro-
phetia. pr. cons. ideo fidem non ponit, quia est eorum, quae non videntur, et fides
de non habitis; at vero proph. e contra, quae distant, requirit propheta-
tia quasi procul sunt: ergo nec propheta debet poni in Xpto =
Resp.
Disto. ante. Neg. cons. ad eius prob. Do. mai. de Dist. mai. quae non viden-
tur, l., non hentur ab ipso credenti, et; sperant. Do. mai.: quae non hentur
vel non videntur ab alio Neg. mai. et Dist. min. quae distant ab eis, et
quae vivit Do. min. quae distant ab ipso propheta Neg. min.: quia hoc non
est de ratione prophetiae, et Neg. cons. =
Arg. 3. propheta est ordine in-
ferior ab Angelis, unde de Moyse supremo prophetarum dicitur
Actuum 7.: qui locutus est eis Angelo in solitudine; s. Xptus 2.3. non
aeque est superior Angelis: ergo non fuit propheta = Resp. Dist. mai. propheta
qui est simul viator, et comprehensor qualis erat Xptus Neg. maior,

In hoc mai. Viator, quaerit erat Magi, et qui ad aug. V. do. mai. et Ama Min. Neg. cog =

Articulus Nonus =

Utrum in Xpto Dno fuerit plenitudo gratiae =

Dr. D. Thom. Ad. affirmativa, quae probatur in argumento s. D. ex illo Joan. 1. plenum gratiae, et veritatis = In contr. art. pr. 1o in Xpto Dno fuit gratia plena plenitudine intensiva, et extensiva: ergo fuit in Xpto plenitudo gratiae; pr. ant. quoad plenitudinem intensivam; in Xpto fuit gratia in summo gradu perfectissimo gratiae, quo haberi pot: ergo fuit plena intensive; pr. ant. aia Xpti Dni coniuncta Deo perfectissimo modo, quo pot Deo coniungi: ergo invenit illa habere gratiam gradu perfectissimo modo, et gradu; pr. con. quo receptivum e magis propinquum causae influenti gratiam, magis participat de gratia; pr. ant. quoad plenitudinem extensivam, quae e per ordinem ad operationes, et effectus gratiae: in Xpto fuit gratia in principio universali continenti effectus gratiae: ergo et virtute ad omnes effectus gratiae scilicet virtutes, et dona, in quo significatur plenitudo extensiva; pr. con. a simili, quia virtus generativa e in sole ut in principio universali generationis, se extendit ad oia, quae sub generatione cadunt: ergo similiter virtus gratiae Xpti se extendit ad oes effectus; qui cadunt sub gratia, et consequenter gratia Xpti habuit plenitudinem intensivam, et extensivam =

Argr. 1o in Xpto n. fuit fides, nec spes: ergo nec plenitudo gratiae; pr. con. fides, et spes derivantur a gratia: ergo ubi a gratia n. procedunt, n. salvatur plenitudo gratiae = Resp. Dno. ant. aug. cog. sed eius prob. dist. ant. supponendo defectum in subiecto illas recipiente Dno. ant. n. supponendo defectum nego ant. et cog. quia habere gratiam cum plenitudine, habet quidquid e perfectionis, n. v. quod affert imperfectionem repugnantem cum plenitudine gratiae =

Argr. 2o in Xpto n. fuit gratia

n. fuit gratia operans: ergo etc. Quod gratia dicatur in operanti, et cooperanti; pro ante gratia operans dicitur, quae justificat impium; sed homo non habuit locum in Christo: ergo in illo non fuit gratia operans ==

Dicitur negative ante ad eius prob. ... ita ut hoc ... negative ... hoc accidat gratiae operanti ... quod ... soli ... facere justum, et sanctum, quae effective habuit gratia in anima Christi; et ... minore negative consequentia ==

Argumentum 3. gratia Christi descendit a Deo: ergo non fuit in Christo ... plenitudine; probatur consequentia quod descendit ab alio habet particularitatem: ergo in Christo non fuit gratia ... plenitudine == Dicitur ... ante negative consequentia ad eius prob. ... ante ... comparatione ad eum, a quo descendit ... ante ... comparatione ad capacitatem subjecti recepturi negative ante et consequentia quod plenitudo gratiae ... attribuitur Christo Domino comparatione ad plenitudinem infinitam ... sed attenta capacitate creatae animae Christi Domini ==

Articulus Decimus ==

Plenitudo gratiae ... propria Christi Domini ==

§ 1.

... attributa ... probatur in argumento ... plenitudo gratiae attribuitur Christo in quantum est Unigenitus a Patre, ... illud Joan. 1. Vidimus eum quasi Unigenitum a Patre plenum gratiae et veritatis; sed esse Unigenitum a Patre est proprium Christi: ergo et est proprium Christi esse plenum gratiae, et veritatis == ... consequentia ... ante quam probetur ... adverte ... quod plenitudo potest accipi ... scilicet ex ... ipsius gratiae, et ex parte subjecti ... gratiae; plenitudo ex parte gratiae tunc ... quando pervenit ad summum gratiae, et quantum ad ... quod est esse plenum intensive, et extensive; plenitudo ex parte subjecti est quando quis habet plene gratiae ... Individuum, ... quod ... habet ... intensione a ... illud ad Ephes. 4. Unicuique nostrum data est gratia ... mensuram donationis Christi, ... quia

hom-ea in Virtutes ad oia, qui ptinent ad suu officiu, 2°. illud Apost. ad Ephes. 3. Mihi oium sanctoru minimo data e gra hec illuminare ois gentes; hoc 2° modo plenitudo n tantu invenitur Xpto, s aliis; 1° autem modo accepta plenitudo e propria Xpti; Cuius rao e, q 1° modo accepta plenitudo grae solu invenitur in Xpto, q illi solu convenit ee Unigenitu a Patre, ad qd sequitur 1a plenitudo; ergo =

= Primum, et 2um arguitur probare fuisse in B. V. et in B. Stephano plenitudine grae acceptam ex parte subiecti, n vero accepta ex parte grae =

Articulus Undecimus

An Gratia Xpti Dni sit infinita? =

§. 1.

Licet D. Thomas disputet de gra Unionis, et habituali; hic e infinita gra n habitualis pot considerari 2ter. Primo e quoad ens, scilicet accns signale, et 2° proprio raone grae; gra habitualis 1° modo accepta e finita, qd probat D. Thom in arg. 1a. 2a. ex eo, q gra e quid creatu in aia, s oe creatu e finitu, 2° illud Sap. 11. oia in numero, et pondere, et mensura disposuisti: ergo gra habitualis Xpti Dni n e infinita; In corp. art. sic probat istam partem, q gra habitualis recipitur in aia Xpti ut in subiecto: ergo e finita, q in subiecto finito solu quid finitum pot recipi =

Gra habitualis 2° raone grae pot dici infinita, q gra Xpti n fuit ipsi data ad mensuram, q fuit illi collata ut universali principio gratificationis in humana natura: ergo gra sic pot dici infinita; sicuti si dicatur lucem solis esse infinitam in raone Lucis, q habet quidquid ptinere pot ad raonem Lucis; q lux solis 2° raone entis sit finita; unde D. Thom n loquitur de infinitate simpliciter, s in raone definita, et in genere determinato e infinitas n positiva, s negativa ad modum, quo Angelus e infinitus negative in sua specie, q nihil illi deficit ptinentibus ad suam speciem =

Primum

Ex primo et 2.º arg. probant gratiam habitualem Christi esse infinitam 3.º itaque gratiam infinitatem explicatam ═

3.º arguitur 3.º. Sic sic procedo: gratia puri hominis non potest pervenire ad aequalitatem cum gratia Christi, ex expositione D. Greg. super illud Job. 28. non adaequabitur ei aurum, S. Vitrum: ergo gratia Christi est infinita; probatur consequentia: si non esset infinita posset adaequari a gratia puri hominis: ergo probatur antecedens: omne finitum per additionem potest pervenire ad quantitatem cuiuscumque finiti: ergo gratia puri hominis per additionem posset pervenire ad aequalitatem cum gratia Christi, si infinita non esset ═

Resp. concesso antecedente negando consequentiam. ad cuius probationem Neg. antecedens. ad cuius probationem distinguo antecedens. si gaudeant quantitate eiusdem ordinis concedo antecedens: si non gaudeant quantitate eiusdem ordinis nego antecedens et consequentiam. Gratia habitualis Christi est gratia capitis, et quasi universalis in genere huiusmodi gratiae; et sic est diversi ordinis a gratia puri hominis, nec potest adaequari a gratia puri hominis in hac ratione quantumcumque crescat, quamvis 2.º alias ratione sint eiusdem speciei; sicuti virtus ignis quantumcumque crescat nequit adaequare virtutem solis ═

Articulus Duodecimus ═

Utrum gratia Christi potuerit augeri ═

Resp. D. Thom. 12.º Negativa, quam probat in arg. 1.º sed contra ex illo Joan. 1. vidimus eum quasi unigenitum a Patre plenum gratiae, et veritatis; sed nihil potest esse, aut intelligi maius, quam quod aliquis sit unigenitus a Patre: ergo non potest esse, vel intelligi maior gratia, quam illa, qua Christus fuit plenus ═

In corp. sic probatur. 12.º gratia habitualis Christi, nec potuit augeri ex parte formae, nec ex parte subiecti: ergo non potuit augeri; probatur antecedens quoad 1.º partem, augmentum formae non potest excedere mensuram destinatam a Deo pro comparatione ad finem talis formae; sed gratia habitualis Christi attingit talem mensuram: ergo non potuit augeri ex parte formae; probatur minor. gratia habitualis Christi attingit mensuram

destatus â Deo per Incarnationem ad Unionem cum Deo; ergo hec suprema perfectio gratiae â Deo destinata; ergo = Maior est certa, quia est perfectio destinans ad Unionem personalem cum Deo, et hec mensura destinata Incarnationi ad talem finem; minor pr. ille finis est supremus, et excellentior, ad quem gratia habitualis potest ordinari. Ergo cum mensura sit desumpta pro Incarnatione ad finem, ad quem destinatur, sequitur quod gratia habitualis Christi attingerit supremam mensuram statutam â Deo intra lineam gratiae, et consequenter quod non potuerit augeri ==

Quoad 2.um pr. pr. ante. quia Christus ab instanti suae Incarnationis fuit Viator, et plenus Comprehensor: ergo in eo non potuit esse augmentum gratiae; sicuti in aliis Beatis gratia augeri non potest ==

Arguitur 1.º omni finito potest fieri additio; sed gratia Christi fuit finita; ergo gratia Christi potuit augeri == Resp. dist. maior omni finito mathematice, et mathematice considerato Con. maior. Considerato ordine statuto â Deo in rebus Neg. mai. et Con. min. neg. con. quae solutio ex dictis in ratione art.^{2} constat ==

Arguitur 2.º augmentum gratiae fit per Virtutem Divinam, et illud 2.^a ad Corinth. 9. potens est Deus omnem gratiam facere abundare in vobis; ergo gratia Christi potuit augeri; pr. con. Virtus Divina non est coarctata ad augmentum gratiae, quam de facto habuit gratia Christi: ergo potuit augeri; pr. ant. Virtus Divina est infinita, augmentum vero quantitas de facto inveniens gratiae Christi est finita; ergo Virtus Divina non est coarctata ad perfectionem, quam de facto habuit gratia Christi, cum infinitum, cum enim infinitum non sit coarctatum ad aliquid finitum, ultra quod non possit extendi eius Virtus ==

Resp. Dist. ant. Con. ant. ex parte finis, ad quem fuit ordinata â Deo Nego

con. ex alio capite omitto; gratia habitualis creata non potest ordinari ad finem excellentiorem, quam fuit de facto ordinata, scilicet ad Unionem, nec aliter naturam rerum potuit excedere mensuram, quam de facto habuit in tali fini

Cali fini deserviret; ad prob. cog. dig. ant. n. e coarctata simpliciter do. ant. ex suppõne neg. ant. & cog. I. dig. cons. distinctione 4.ª contig. ex quo quo ad prob. antis =

3.ª arguitur probari pro fectis Xpti in sapientia, et gratia, n. quoad ipsas fras, quas a pricio habuit ey oi intensione, st quanty ad effs, i.s opera, que ex illis procedebant; quatis 2.ª processu etatis, maiora, et pfectiora opera faciebat =

Dubium Unicum

An de pôa absoluta grãa Xpti Dni potuerit augeri? =

§. 1.

In presenti dubio supponitur grãs habitis Xpti ee finitis in sua entitate, et intensione, ut docet D. Thom art.º preced. et similiter supponitur grãs habit. Xpti consideratis ex pte finis extrinsci, ad quem fuit ordinata, n. potuisse augeri; qª n. potuit ordinari ad excellentiorem finis extrinsecis, qui est Unio hypostatica, ad quam de facto fuit ordinata grãa habitis Xpti Dni; & sic ex pte sanctitatis substantialis, ad quam disponit, n. potuit augeri; qª et si ee magis intensa, n. plz hoc disponere ad maiorem sanctitatem, quam est sanctitas de facto coicata humanitati Xpti p Unionem hypostaticam; sicuti etiã ex suppõne mensuræ taxatæ â Deo, et infusionis de facto istius eius grãs, n. potuit ee maior grãa, quam grãa habitis de facto coicata Xpto Dno; solum igitur procedit dr. de maiori intensione grãe attenta nãa grãe habitis, an potuerit de pôa Dei absoluta infundi aio Xpti D. pure creato grãa habitis magis intensa, quam fuit de facto grãa habitis Xpti Dni =

In hoc difficulte 1.ª e sentª altera negª, quam tenet Scotus in 3. dist. 13. §. ad 2ª questionem, Bonavª ibid art. 1. q. 2. Richardg eadem distª q. 4 art. 2. Durandg in 3. dist. 13. q. 3. n.º 8. Cayet. circa

presenty art. 3 §. sistit hoc in hoc loco; Ubi se refert ad 2. 2.ae q. 24. art. 7. Diazang in presenti Dilucid. Unica, qq iungendis e Mag. Loca hic disp. 43. quatenus asserit, quod si intensio fieret per gradus Ethrogeneos, et diversae perfectionis, non potuisse ex pōa absoluta grā nisi Xpti augeri; tamen sive intensio fiat per gradus ethrogeneos, sive homogeneos, a quo abstrahit presens dubium, non intrat ad neg. L. Incedendo potuisse augeri grās hīs Xpti =

Sent.a affirmans e Capreoli in 1. dist. 17. q. 2. art. 2. et in 3 dist. 13. q. Unica art. 3. et e com. thomistarum, ut videre e apud Ill.mum Godoy tract. 5. dist. 26. §. 1. n.o 9. Ubi plures tandem et extraneos, quos extraneos refert pro ea, Ego q. amplectitur Gener disp. 13. art. 3. ut multo probabiliorem, Conformiorem q. menti D. Thae, ex qq sit =

Ut.o de pōa absoluta grā habitus Xpti fini potuit augeri intensive; quia; Pb.o pr. 1.o ex D. Tha infra q. 10. art. 4. ad 3.m Dicendum, quod sicut supra dictum e, scilt q. 7. art. 12 de grā, quod non pot ee maior gratia quam grā Xpti, respective ad Unionem Verbi, ita etiam dicendum e, et de perfectione Beatae Visionis, licet absolute considerando posset ee aliquis gradus sublimior Uu infinite Diui pot; Ubi clare habetur nra Pb.o q.m quantum ad intensionem eadem e ratio de Visione Beata ergo, et de grā, quae est radix talis Visionis, et in sensu in quo grā habitualis fuit in summo intensionis in Xpto, etiam Visio Beata fuit in summo intensionis: q. si hoc non obstante sentit D. Thas, quod attenta pōa absoluta Visio Beata aij Xpti potuit ee intensior: g.o similiter D. Thas grā habitualis Xpti potuit ee magis intensa =

Et quod per illa Verba D. Thae posset ee aliquis gradus sublimior significet talis gradus in Linea Visionis beatae, non in alio genere, scilt substantiis, ut aliqui Volunt, ostenditur Uni decernendo arguens D. Thas, cui resp., arguens sic procedit: Res in infinitum perfectio

videt Verbum suum, quam anima Xpti: ergo infiniti gradus medij possibiles inter
modum, quo Deus videt Verbum suum, et inter modum, quo anima Xpti videt ipsum ergo
est ascendendo, quod anima Xpti perfectius videat Verbum, & ergo Deum, quam quaelibet alia
creatura, ubi D. Thomas asserat infinitos gradus possibiles videndi Deum sublimio-
res ad gradum videndi Deum, Xpto de facto convenientem = Ad quod resp. D. Thomas
quod ratione infinitatis divinae possibiles possunt esse absolute gradus sublimiores ergo de gradu
sublimiori in videndo Deum ergo, de quo procedit argumentum, loquitur, aliquis
non respondere argumento, et illud relinquere involutum =

2º arg. III. esse

D. Thomas in praesenti ad 2m, ubi clarius docet nostram doctrinam; sic enim ait dicen-
dum, quod virtus divina, licet possit facere aliquid maius, et melius, quam
sit habitualis gratia Xpti, non tamen posset facere, quod ordinaretur ad aliquid ma-
ius, et excellentius, quam sit unio personalis ad filium unigenitum a Patre.
Illa verba D. Thomae aliquid maius, et melius, quam sit gratia habitualis
Xpti; ergo fortem maiorem gratiam in esse qualitatis, non vero aliquid maius in
alia linea, quod ostenditur considerando argumentum, cui respondet: sic procedens
argumentum: gratia fit per divinam virtutem; sed virtus divina est infinita nul-
lo tamen coarctatur: ergo videtur, quod gratia Xpti potuerit esse maior, quod
argumentum, ut constat, procedit de maiori, et meliori gratia, quam sit gratia
habitualis Xpti; ad quod respondet dando maiorem, et excellentiorem gratiam attenta
virtute divina, et negando esse possibilem gratiam ordinatam ad finem excellentio-
rem ergo concedendo possibilem maiorem gratiam in esse qualitatis, seu magis inten-
sam, et negans possibilem esse maiorem in ratione dispositionis ad finem, ad quem
fuit ordinata; quia non potuit ad excellentiorem ordinari, ergo D. Thomas satis
clare est pro nostra sententia =

Ex quibus duobus testimonijs manifeste in-
fertur, quod quando D. Thomas 2.2. q. 24. art. 7. in corpore loquendo de charita-
te charitatem non habere terminum augmenti, et contra, quod data charitate in qua-
cumque intensione, potest ulterius augeri, non sunt restringenda verba D. Thomae

... vult D. Eq. Cayetanus ad charit. Vie, sed abstrahendo a charite Vie, et Patrie = Explicatur quod Vbba D. Thomas ibi ib procedere, et contra Nos Ass. eg eadem sit rao de charite, et de gratia habituali, ti qua procedit, sic hec Angelicus Doctor Loco cit. quia Cris charitas Vi suae propriae speciei, cui augmentum n hec, e Cris participatio quaedam infinita charitis que e Spiritus Sanctus; Similiter eg Cria agens charite e infinitae Virtutis, vel Reg; Similiter ex ex p.te subiecti, tuq huius augmenti sufficit n pot, q semper Charite exercenti, semper exercetur habilitas ad Vlterius augmentum; quae ratio, E si D. Thomas adducat ad probandum charitatem in Via n posse quenire, ad talem tuq perfectionem, quod n sit Vlterius intensibilis, tamen Vba D. Thomae probant de charite, abstrahendo a statu Vie, et patrie, q nega illi tuq augmenti standa in rao propriae speciei charitis, et contexta rao talis qualitatis Infinitata, nullus etiam repugnantia ab intrinseco, ut in quacumque intensione producatur, possit Vlterius Magis, et magis intendi, quod arrere Nra Ass.o de dicit gratia habitualis Xpti potuisse augeri; si n posset intendi, erit ab extrinseco, i. ex fine extrinseco, ad quem ordinatur, i. ex Vte Kua determinanti Vltimum gradum, sub quo gratia, et charitas sic producenda a p.s rei, in quo gradu fuerunt in Xpto =

Pbtr Ass. raone ex ipso, quod gratia habitualis Xpti ab intrinseco n repugnet intensiue augeri, dicendum, quod de poa absoluta potuisse augeri; si gratia habitualis Xpti ab intrinseco n repugnat augeri intensiue intra eandem speciem gratiae (q si ad aliam speciem transiret, tunc n eet tuq actionis intendentis, s nouae actionis, Nouum effectum in specie producentis; Inde eet V. rei productio, n ut tuq producta perfectio, qualis e actio tracta ab intensione ex) Ig gratia habitualis Xpti, de poa absoluta potuisse augeri; Mai. explicatur, q eo ipso, quod gratia habitualis Xpti sine, ab intrinseco n repugnet augeri intensiue, n e Vnde repugnet posse augeri intensiue, attenta poa absoluta, q solum posset repugnare, i. q n eet Virtus actiua, a qua posset causari tale augm.o i. q n eet

ēē subiḡ capax recipiendi sig eḡ tali augm.to ex pte Virtutis n̄ est
repugnan̄a, qr̄ capacitas, & eiḡ augm.ti ē Virtus Diuina, quę ē infinita, nec
ex pte subiti graę, quod ē āia Xpti Dni, qr̄ n̄ ē subiḡ graę 2.a pōs
naaę; s 2.a pōs obedialis; & poa obedialis, vt aīt D. Thō q.ne 29. de
Verit. art. 3. ad 3.m n̄ pōt impleri, & Utrūq poa obedialis importat
capacitē ad oē illud, quod n̄ repugnat ex pte effg recipiendi; min. u.o
pr. qr̄ graa hialis Xpti, sicuti quęlibet alia 3a rao propriæ speciei
ē participao Diuę naę, sine tēo magis, & magis participabilis, quin fra
creata possit adęquare eiḡ participabilitatē: ḡ graę hiali Xpti ab in-
trinseco n̄ repugnat augeri intensiuè; pr. coa. ideo Phi assignant quanti-
tati, & qualitati tig augm.ti ab intrinseco, qr̄ procedunt a fra determinata
finita, & Limitata, eḡ quæ debent commensurari: ḡ eḡ pfectio graę
Xpti, sicuti cuiuslibet alterius sit pf ordis ad fig infinitg, dicendg ē
ab intro n̄ repugnare ei augeri intensiuè =

Si 3.a dicatis, exco,
quod graa hialis sit participao Diuę naę in infinitg participabilis, n̄
requiri, quod potuerit intensiuè augeri in Xpto: ḡ = pr. ant. 1.o qr̄ graa
hialis Xpti ē fra finita, & Limitata: ḡ n̄ debet eē in infinitg sin-
cathegorematicè intensibilis, qr̄ n̄ proportionata eḡ fra 3a graę, & di-
finitę Limitata = Pbr 2.o ant. ex quo graa hialis Xpti sit par-
ticipao Diuę Naę, solg sequitur, quod pf tali graę n̄ participetur Diua Naa
quātg participabilis ē pf graę, n̄ u.o quod pf tali graę eandē specie manen-
te possit amplius participari: ḡ = pr. ant. ex quo naa Diua sit in-
finita, & in infinitg participabilis, n̄ exigit, quod ab hac fra, scilt graa
hiali Xpti sit magis participabilis, quā fuit de facto participata: ḡ
pr. ant. Saluatā infinitate Diuę Naę in rāoe participabilis pf graę per
hoc, quod pf alias graas specie distas, & sublimiores graa Xpti hiali
sit in infinitg sincathegorice participabilis: ḡ n̄ requiritur, quod a graa
hiali Xpti sit magis participabilis, quā fuit de facto participata

sigu

Sita Neg.do ans. ad cuius 1.a prob. Iuo anti. Neg. cap. imo oppositu requiri, q. augeri in infinitu sincathegorematice solu pot invenire sui Creatu, et Limitatu, non infinitu, quod capax augmenti non e; Unde si aliquid probaret, probaret repugnare augm.tum intensivu in infinitu sincathice, cuius contrariu hic supponendu e ex Phisica; Unde tale augmentu e propriu sui Creatu, cui solu e improportionatu, imo, et repugnans augm.tum Cathegorematice infinitu =

Ad 2.m prob. antis Nega. ans ad prob. Nega. ans. ad prob. Neg. ans. tu q. repugnat duplex gratia specie diversa, ut sentiunt Nobiliores Theologi; tu etiam q. si Divina Natura e infinitu sincathice participabilis intra omnes gras q. differunt specie diversas, quare non erit in infinitu sincathice participabilis q. maiores, et maiores perfectiones intensiue eiusdem sp.ei =

= Aliqua testimonia D. Thomae adducenti 1.a Neg. Ass.ni inquit videtur docere oppositu illius, s. tamen D. Thomas intelligit non loquitur de impossibilitate augm. gratiae habitualis Xpti Incarnati in eo sensu in quo procedit Ass.o scil. quatenus e finita in esse qualitatis, s. quatenus infinita e, ut explicare art. 11. et in presenti, et in principio huius dubij; I, solum loquitur D. Thomas intelligit de potentia ordinaria, non v.o de absoluta; tale e testimonium, quod solet adduci ex 3. sent. dist. 13. q. 1. art. 2. qu.la 2. ad 2.um Ubi loquitur de gratia habituali Xpti considerata in ratione dispositionis ad Unionem hypostaticam, ut patet ex solutione ad 3.m 2.ae q. ratione non posse augeri gratia habitualis Xpti sine Incedimus; testimonium, quod solet adduci ex q.e 29. de Verit. art. 3. in corp.e et ad 3.m non procedit de gratia considerata in ratione qualitatis, sed 3.a ratione, 2.a qua incedit infinitas gratiae habitualis Xpti, Vera vero Ass.o procedit de gratia habituali Xpti intensibili, et finita intensione de facto gaudenti; Nullum e testimonium D. Thomae quo probetur gratia habitualis Xpti fuisse infinite intensa q. infinitus radicaretur in aia, et consequenter testimonia D. Thomae, que adducunt D. neg. Ass.nis illo non impugnant =

Sigu. 1.o

Arg. 1° 2a ... gratia habitualis Xpti ab intrinseco repugnaret augeri intensiue: ergo de pot. Dei absoluta non potuit augeri intensiue; pr. ant. gratia habitualis Xpti ab intrinseco repugnat ordinari ad excellentiorem finem, quam fuit de facto ordinata: ergo ab intrinseco repugnat illi augeri intensiue. Pr. cons. quia quaecunque forma producibilis cum maiori, vel minori perfectione intensiua, est producibilis in ordine ad aliquem finem: ergo ut sit producibilis cum maiori intensione in ordine ad aliquem finem, requiritur quod sit capax augmenti imparatiue ad talem finem; sed gratia habitualis Xpti imparatiue ad unionem hypostaticam, ad quam fuit de facto ordinata, quae est excellentior finis, ad quem potest ordinari, non admittit augmentum ut ostendimus ex dictis, et ex D. Tho. hic: ergo ab intrinseco repugnat illi augeri intensiue = cum per eadem causa augmentum intensiuum debeat inuenire gratia Xpti respectiue ad finem: ergo maius augmentum requirit excellentiorem finem: si gratia habitualis Xpti imparatiue ad excellentiorem finem, qui est unio hypostatica, non potuit suscipere augmentum: ergo imparatiue ad nullum finem potuit suscipere augmentum =

... Neg. ant. ad prob. dist. ant. Neg. cons. ad 1a prob. dist. mai. in ordine ad aliquem finem extrinsecum, vel intrinsecum conc. ant. extrinsecum solum neg. ant. et conc. cons. et dist. min. subsumpta dicitur cons. ad finem extrinsecum, qualis est unio hypostatica conc. cons. respectiue ad finem intrinsecum, qualis est unio accidentalis cum Deo proueniens a gratia habituali. Neg. cons. = ... prob. cons. dist. ant. dist. cons. ad excellentiorem finem intrinsecum, vel extrinsecum conc. cons. ad excellentiorem finem extrinsecum Neg. cons. Supponimus in praesenti sub. gratiam habitualem Xpti imparatiue ad finem extrinsecum, scilicet unionem hypostaticam, non admittere augeri, quia non potuit disponere ad excellentiorem unionem cum Deo, et consequenter nec ad maiorem sanctitatem, tamen ipsa ... sumpta pro substrato potuit augeri intensiue in finis intrinseci, scilicet coniunctionem accidentalem cum Deo, quia cum in hac ... gratia habitualis Xpti sit finita, et coniunctio accidentalis cum Deo pono in

infinitz sincathece augeri, g° nãa Diua ē in infinitz participabilis hoc genere Coniunctionis; Inde ē, quod imparanc ad fines intrinsecy gratia habitualis Xpti ē capax augm.ti intensiui —

Resp. 2° gratia habitualis habuit in Xpto plenitudinem intensiuam in ratione gratiae, ut docet D. Thom. art. 9. habuitq. infinitatem in Xpto 2° rationis gratiae, ut h. D. Thom. art. 11. g° gratia habitualis Xpti de pōa Dei absoluta non potuit augeri intensiue; quia ea plenitudo gratiae 2° intensionis, et simul gratiae ēē infinitam 2° rationis gratiae repugnat ejus augm.to intensiuo, adhuc de pōa absoluta, potenti illi conuenire; g° pr. ant. pro 1.a p.te ēē aliquid tale in summo, ē conuenire ad ultimum perfectionis in illo genere; g° ēē aliquid in summo perfectionis intensiuae ē conuenire ad ultimum, ad quod pōt conuenire in linea intensionis; si ēē in ultimo intensionis, et simul posse amplius intendi, dicit repugnantia contra, sicuti ēē in ultimo intensionis, et non ēē in ultimo: g° gratia habitualis Xpti ēē plena 2° intensionis, quod 2° D. Thom. ē ēē in summo intensiuo, repugnat ejus [illegible]; quod ē posse augeri intensiue de pōa absoluta; Similiter dicitur aliquid plenum per aliquas formas, quatenus 2° capacitatis, qua illas recipit, exhausta ē tota capacitas receptiua, sicut vas dicitur plenum aqua, quando non relinquitur inco capacitas ad plus aquae recipiendum; g° Xpto [illegible] habitualis ejus plenitudine, et posset talis gratiae de pōa absoluta augeri intensiue, non Conexe — Quoad 2° p.tem pr. ant. gratia Xpti in tantum ē ēē maiorem in ratione gratiae; si quod infinitum in ratione gratiae, Nequit ēē maius in ratione gratiae; g° gratia habitualis Xpti de pōa Dei absoluta non potuit augeri intensiue —

Ad 1. Pro ant. Neg. cons. ad cuius prob. neg. ant. ad cuius prob. pro 1.a p.te dicitur ant. ē conuenire ad ultimum, quod habet rationis talis, attenta illa pōa per ordinem ad quam conuenit illi ēē in summo, Dist. ant. quod habet rationis talis per ordinem ad alias pōas, nec cuius

non conuenit

n Daemon illi ee in summo Neg. ans. & dig. cons. facta Imparatione
ad pog, ru cuig e in summo intensionis. Ado. cog. facta Impara-
tione ad pog; g ordz ad qug n e in summo intensionis Neg. cog. &
dig. min. subsumptio, facta Imparatione ad pog, g ordz ad qug e in
summo Ado. min: si referati ad pog, g ordz ad qug n e in summo,
Neg. min. & cog. q illa plenitudo intensionis, rae cuig e in summo
e talis, Imparationes ad pog. Dei ordinaris, n u. ad pog Dei absolutam.
& ad id, quod additur, velt dici aliquid plenus, qa aliqua fig, quatg
bl. capacitas, qua illa recipit, exhauriit tota capacitas, rest. ordz dicerg
Daum, exhauriit tota capacitas, ut subdita pos, g ordz ad qug dicitur
aliquid plenus, n u. debet exhauriri capacitas ut Imparata ad alig
pog, g ordz ad qug ipsa n e plena, & Negr. con. q plenitudo solus
Daemon illi u pog ordinarij Dei.

Ad Approb. antis quoad u p Ima
Mai. dig. min. quod e infinity simplr, seu Comparative ad og Dei
pog Ado. min: quod e infinity u quid, seu respective ad aliqug Dei
pog, velt ordinarij, Neg. min. & cog. graz habitualis Xpti Dni ee plenus u
intensionis, quod e ee in summo intensionis, & similiter ee infinity
u raone graz, ut asserit D. Thom. Loiis relatis in arg.to, e ee plenus, &
ee in summo, infinity u quid, e quantum ad Ultimg gationis determinatg
a Deo Lavari intra Lineas graz habitualis, quod e ee tale attenta poa
Dei ordinaria; talis plenitudo, & infinitas hoc est Visio Beata Xpti
Dni in raone Visionis; q tanta e Visio beata Xpti in raone Visionis,
qua e graa habitualis Xpti in raone graz; & Visio beata Xpti solus
e talis attenta poa ordinaria Dei; Unde u D. Thom. infra q. 10. art.
4. ad 3. attenta poa absoluta Dei potuit aliqui intensive: g ordz de
graa habituali Xpti, quog D. Thom. hic art. 11. Licet infinity appellari n
tamen simpliciter infinity, s u quid, dy ait: graa Xpti pot dici infinita, q
n data ei u aliqug certg mensurg id, quod ad raonj graz pertinet, eo quod

V^a propositum Dei, cuius est gratiam mensurare, gratia infecti in Christo; quod intensiva V^a mensura tantum a Deo, et in plenitudine, et infinitate gauderet non tamen plenitudine, et infinitate simpliciter, sed solum per respectum ad potentiam Dei ordinatam =

Sed D^s arg. plenitudo V^a intensionis, quam S. Thomas Invedit in Christo Dni arte ... est plenitudo, facta comparatione ad potentiam Dei absolutam: ergo solutio est nulla; probatur ant. Virtualis est plenitudo, quamque probat ratio; quia ibi Vitia ad probandum in Christo plenitudinem gratiae habitualis, est ratio, qua Virtutem probat de plenitudine, ergo comparatione ad potentiam absolutam; probatur min. ratio sic fiatur a S. Thoma: quo aliquod receptivum propinquius est causae influenti, tanto abundantius recipit; sed anima Christi propinquius invenitur causae influenti gratiam, ergo recipit maximum influentiae gratiae eius; sed ista ratio probat maximum influentiae, attenta potentia Dei absoluta: ergo probat plenitudinem gratiae comparatione ad potentiam absolutam; probatur min. ex maiori propinquitate ad Deum probat maiorem gratiam, ergo ex maiori propinquitate ad Deum, qua maior dari non potest, adhuc de potentia Dei absoluta, illam Vitia S. Thomas sua ratione, probat maximam gratiam, qua maior de potentia absoluta dari non potest =

2.° probatur ant. plenitudo extensiva inveniens in Christo ... ad effectum, quae est plenitudo V^a quantitatis Virtutis, est talis comparatione ad potentiam absolutam; ergo etiam plenitudo intensionis; probatur cons. Quia S. Thomas eodem modo loquitur de utraque plenitudine, dicens illas Christo inveniri; ergo si plenitudo gratiae habitualis Christi V^a quantitatis Virtutis, iuxta S. Thomam, est talis, quod de potentia Dei absoluta non potest esse maior, etiam plenitudo V^a intensionis non potest de potentia absoluta esse maior; probatur V^a cons. cons. gratia habitualis Christi non est magis perfecta consideratur V^a quantitatis Virtutis, quam considerata V^a quantitatis intensionis; sed considerata V^a quantitatis Virtutis, ita replet capacitatem animae Christi, ut maneat talis capacitas exhausta, adhuc comparata ad potentiam absolutam; ergo similiter considerata V^a intensionis, ita replet capacitatem animae Christi, ut maneat talis capacitas

capacitas exhausta ad hec de pōa abluta, quod eo ita explicatur capacitas aīe Xpti ad recipiendum grām habitualem modo essentiali inæquali, ne maior, quem capacitas aīe ad recipiendum grām modo virtutis ad effectum grās cauandos; s. capacitas aīe ad recipiendum grām 2.º modo accepta fuit adæquate expleta, ita ut nec de pōa abluta potuit maiorem grām in ratione virtutis recipere, quem de facto recepit ergo ut dicendum &c.

Resp. ad repl. neg.º ant. ad cuius 1.ª prob. Dist. mai. neg. min. ad prob. Dist. mai. neg. min. ad prob. Dist. ant. neg. cons. = Nec Valet dicere, quod in ultimo enthimemate repliæ arguitur ab ant. ad cons. cum eodem addito ergo Dist. n. pot. negari cons., cum ab ant. ad cons. cum eodem addito sit bona coa.; pr. coa. quia ille modus arguendi equivalet isti: ē maior propinquitas ad Deum: ergo ē maior grā: ergo eo Vale: ē maior propinquitas ad Deum, qua maior dari n. pot. eo de pōa abluta, ergo ē maior grā, qua maior dari n. pot. eo de pōa abluta; at hic modus arguendi ē ab ant. ad cons. cum eodem addito: ergo ille, licet n. fallat, saltem in minore, ergo Dist. ant. n. pot. negari coa. =

Resp. quod ē arguere ab ant. ad cons. cum eodem addito gramaticali, n. ut theologico, quod additum positum in conti destruit cons., quod signat, quod in formis in infinitum syncathegorematice intensibilibus pōnit de pōa Dei abluta pervenire ad ultimum, quod repugnat earum essentie. In propinquitate ut ad Deum cum sit propinquitas n. suscipiens magis, et minus, qualis ē propinquitas proveniens ab Unione personali cr̃eaturæ cum Deo, dato propinquitas, qua maior de pōa abluta dari n. pot.; Unde ē arguere ab ant. ad cons. cum eodem addito maalr, n. ut fallr, quod ab addito +cadente supra fōn suscipientem magis, et minus, arguit ad additum cadens supra fōn suscipientem magis, et minus, quod ex quo illa de pōa abluta augeri n. potuit, male infert, istam de pōa abluta augeri n. posse =

Insimiliter ad soluōem dato pōt aliter resp.

ad reslq. dist. ultimum ant. ex maiori propinquitate suscipienti magis, et minus neg. ant. ex maiori propinquitate non suscipienti &c. ant. et dist. consequens, Loquendo de gratia non suscipienti magis, et minus, qualis est gratia substantialis &c. cons. Loquendo de gratia suscipienti magis, et minus; qualis est gratia habitualis neg. cons. in natura humana Christi Domini est duplex propinquitas ad Deum, et similiter duplex gratia; alia substantialis, quae est per unionem hypostaticam ad Verbum, cui correspondet gratia substantialis, et sicut in tali unione non datur magis, et minus, et contra de potentia absoluta nequit esse maior, ita gratia substantialis illi correspondens, et est alia propinquitas accidentalis, scilicet per unionem accidentalem cum Deo, quae provenit a gratia accidentali, scilicet a gratia habituali; et sicut illa unio suscipit magis, et minus, ita gratia, et si daretur unio accidentalis cum Deo, ita ut de potentia absoluta non posset dari maior; etiam daretur gratia ita intensa, ut de potentia absoluta non posset dari gratia magis intensa, sed sicut primum repugnat, ita et secundum; unde ex maiori propinquitate ad Deum per unionem personalem animae Christi probatur D. Thomas maiorem intensionem gratiae Christi suscipientis magis, et minus, scilicet habitualis, maiorem tamen intensionem, quae per illud medium probari potest, et contra maiorem, et qua maior dari non potest, attenta divina sapientia decernenti perfectionem gradum producendum intra ordinem gratiae, quia gratia in tali gradu perfectionis decet animam Christi, non tamen probatur maior intensio absolute possibilis, quia cum talis gradus sit ultimus in linea infiniti sincathegorematice, repugnat actu poni a parte rei; sicuti idem prius D. Thomas applicatum ad probandum plenitudinem intensionis visionis beatae animae Christi, solum potest de illa probare maiorem intensionem visionis, quae sit maior modo dicto, non vero absolute, siquidem D. Thomas infra q. 10. art. 4. ad 3um asserit esse absolute possibilem sublimiorem gradum visionis beatae=

Ad 2um.

prob. antis. etc. Dist. ant. Neg. cons. ad prob. 1am dist. ant. eodem modo Loquitur, si solum attendatur ad sensum grammaticalem verborum &c. ant. Si attendatur ad sensum theologicum neg. ant. et cons. non loquitur D. Thomas de utraque plenitudine, eodem modo in sensu theologico, quia de plenitudine gratiae habitualis loquitur=

tiste virtutis. Loquitur quatenus est plenitudo Inveniens Christo ut universali principio, et 1° ente hentis gratiae, et eius proprius universale, et 2° in aliquo ordine debeat in se continere omnes effectus possibiles in illo ordine, inde est, quod gratia Christi 2° quantitas virtutis non potest augeri de potentia Dei absoluta; quod quidem Invenire gratiae Christi, et si non esset magis intensa, quam gratia quaecunque creata, quod talis plenitudo non Inveniri illi ex meritis gratiae habitualis, sed quod gratia est suppositum divini; Unde hac via invenitur tamquam, relinquitur esse gratiam in principio universali, et 1° in ordine hentis gratiae creatae; plenitudo vero 2° intensione Invenire gratiae habitualis Christi Domini. Indicatur quatenus 2° potentia obedientialis est capax recipiendi gratiam habitualem; et eius hoc potentia animae Christi sit sincathegorematice infinita, sicut potentia obedientialis illius Christi ad recipiendum visionem beatam, inde est, quod hac via non habetur gratia habitualis Christi Domini, quae potest magis, et magis crescere in infinitum sincathegorematice, sicut visio beata Christi =

Ad 2°. prob. cog. dig.

maior non est magis perfecta, nec speciali modo explicata, neque maior non est magis perfecta, et tamen speciali modo explicata. Do. maior. et distinguo minor. neque ratio ad explicationem. Dist. dig. maior non est maior dignitate Do. maior non est maior in ratione potentiae reducibilis ad actum. Neg. maior. et distinguo minor. neque ratio in speciali modo explicata, quod explicatur respective ad potentiam Dei ut universale principium, et 1° in ordine hentis gratiae, et eius prout sic finalis non suscipit magis, et minus; Unde capacitas ad illas sub hac ratione considerata tamen fuit exhausta per comparationem ad potentiam Dei absolutam; gratia vero habitualis Christi ut perfecta 2° intensionis explicatur in ordine ad animam Christi, quatenus 2° potentia obedientialis est in infinitum receptiva perfectionis, 2° quas ratione gratia suscipit magis, et minus, et non habet terminum fixum; Unde non fuit exhausta hac capacitas animae Christi per comparationem ad potentiam Dei absolutam, Similiter talis capacitas animae Christi est maior in ratione potentiae, quod nullus potest assignari terminus, ultra quem absolute considerata non possit transire; sicut capacitas illius Christi ad visionem beatam =

Sequitur 3°

gratia habitualis Xpti fuit in esse in tali gradu perfectionis, quod successu temporis dum fuit viator non habuit incrementum intensivum: ergo fuit in Xpto Dno in tali gradu, quod de potentia absoluta non potuit habere sublimiorem perfectionem. si gratia habitualis non fuisset in Xpto in sublimiori gradu, quam potuit esse in illo attenta potentia absoluta, non esset ratio, cur de facto non susceperit incrementum intensivum: quod dicendum est fuisse in Xpto in gradu sublimiori possibili: de potentia absoluta, maxime ut aliqua esset ratio, maxime quia ad augmentum gratiae sequitur augmentum gloriae; et hoc non probatur suscepisse de facto incrementum, si possibilis esset gratiae sublimior de potentia absoluta: ergo maior. min. melius fuisset Xpto habere gloriam cum maiori intensione correspondenti suis meritis, quam carere gloria potente cadere sub meritis Xpti sub maiori intensione, quam fuit de facto: ergo [illegible]

[illegible] Resp.

Ad pro. ant. Neg. cons. ad probat. Neg. ant. ad prob. Dist. mai. Neg. min. et

quod gloria cum habeat rationem tamen est invariabilis, saltem de ordine inalterabili, et attenta potentia ordinaria Dei, ex eo quod in Xpto merita habuerint praemium stabilitatis, et beatitudinis de lege saepius, habuerunt praemium, quod potuerunt habere de potentia ordinaria Dei; et cum gloriae ab initio Incarnationis fuerit in Xpti collata utrique quo [illegible] contra gratia habitualis, ut gratia consummata, inde est, quod non fuit gratia, neque gloria statuta a Deo in praemium meritorum Xpti; et contra attenta potentia absoluta non potuit gratia habitualis Xpti augeri intensive augmento correspondenti meritis Xpti Dni, quamquam de potentia absoluta potuerit Xptus Dnus mereri augmentum intensivum eius gratiae habitualis: ad prob. min. distinguo neg. ant. Quod docet S. Thomas infra q. 19. art. 3. quod gratia habitualis cum omni intensione, quam debebat habere, decebat esse in Xpto, etiam melius illo habere ab initio Incarnationis, quam ad meritum, quia inrecipibile ad meritum; quia carentia talis intensionis derogaret Xpti dignitati, et Neg. cons.

[illegible]

Articulus tertius decimus

Quaeritur

art. 13.

Qualiter gratia Christi habitualis se habeat ad Unionem?

§. 1.

Ho. 1. Thomas est gratiam Unionis ordine naturae praecedere gratiam habitualem, quod probatur in arg.to 3.o ex illo Isaiae 42. Ecce servum meum suscipiam eum, et postea sequitur: Dedi spiritum meum super eum, quod pertinet ad donum gratiae habitualis: ergo susceptio naturae humanae in Unitatem personae praecedit gratiam habitualem in Christo.

In Corp.o articuli tribus rationibus probat. Ho. 1. sic proponitur: Missio filii ordine naturae est prior missione Spiritus Sancti: ergo et gratia Unionis ordine naturae est prior gratia habituali; probatur cons. missio filii in naturam humanam Christi est Unione personali humanitatis ad personam Verbi, quae est gratia Unionis, missio Spiritus Sancti est gratia habitualis: ergo gratia Unionis ordine naturae est prior gratia habituali Christi Domini.

2a. ratio sic proponitur, praesentia divinitatis in humanitate ordine naturae praecedit gratiam habitualem Christi: ergo et gratia Unionis, quae divinitas est praesens in humanitate; pr. ant. ans. gratia habitualis in Christo comparatur ad divinitatem illi praesentem, ad modum, quo splendor ad praesentiam Solis, sed praesentia Solis praecedit tunc naturae splendorem: ergo et praesentia divinitatis praecedit gratiam habitualem.

3a. ratio sic proponitur: gratia habitualis ordinatur ad ad bene agendum: ergo ordine naturae praerequirit suppositum, media illa potens operari; sed tale suppositum invenitur in natura humana Christi per gratiam Unionis: ergo haec ordine naturae praecedit gratiam habitualem Christi Domini.

Arguitur 1.o D. Thomas gratia habitualis videtur esse eadem cum gratia Unionis: ergo gratia habitualis non subsequitur ad gratiam Unionis; pr. ant. ex S. Aug.no lib. de praedestinatione Sanctorum cap. 15. ubi ait: ea gratia fit ab initio fidei suae homo quicumque Christianus, qua gratia homo ille ab initio suo factus est Christus; sed haec est gratia Unionis:

g. hęc ē eadē cū grā hiali, p quā homo fit Xrianus =

Ad 1m argumentū

Neg. ant. ad prob. dicemus cū D. Aug. ... ibi sumere grām pro principio ... vel pro gratuita Dei voluntate, n. uo pro ... quę ē vera grā, quę non ē Deo grata formaliter =

2º. argr. grā hialis ... in Xpo ... dispositio ad grām vnionis: g. precedit grām vnionis; pr. cōa. dispositio ... intellectu debet precedere perfectionem, ad quā disponit: g = Resp. dist. ant. ... dispositio insequens ... ant. dispositio previa, Neg. ant. & cōq. ... probatio ... vtrū in dispōe previa, n. uo in insequenti =

3º. argr. grā hialis ē ... Xpo, & hoib. : g. ē ... grā vnionis in Xpo; pr. cōa. commune ē prius ... prio: g. grā hialis ē prior in Xpo, quā grā vnionis, quę ē propria illius = Resp. ... ant. Neg. cōq. ad prob. dist. ant. proprio eiusdē generis ... proprio alterius generis Neg. ant. & cōq.: sicuti hiē prius inuenitur ... rationale, quę ēē albus, sic ... propriū, ... hominū, & aliis rebus =

Et hęc sufficiant de grā personali =
= Xpti Dni =

Index quęstionum, quę in hac Materia continentur =

v. Art. 13.º Quomodo grãa habitualis Xpti. Dñi se habuerit ad Unionẽ? ——— 138.

v. Finis huius operis

v. Finita est hæc Materia die 3.ª Decembris

v. Anno Dñi 1672 años.